Vă mulţumim pentru că aţi descărcat această carte electronică Emily Bestler Books/Atria.
Înscrieţi-vă pe lista noastră de corespondenţă şi primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, conţinut bonus şi alte cărţi minunate de la Emily Bestler Books/Atria şi Simon & Schuster.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la
eBookNews.SimonandSchuster.com

Pentru Vince Flynn
Un om care a atins atât de multe vieţi

RECUNOŞTINŢE

MULŢUMESC agentului meu, Simon Lipskar, pentru că s-a gândit la mine când a apărut subiectul continuării seriei Mitch Rapp. Lui Sloan Harris şi Emily Bestler pentru încrederea, încurajarea şi intuiţia lor. Mamei mele, o fană Rapp de mulţi ani şi întotdeauna o cititoare onestă. Lui Rod Gregg, pentru că m-a ţinut la curent cu toate lucrurile legate de armele de foc.
Și, în cele din urmă, prietenilor, familiei și fanilor lui Vince care și-au făcut timp să mă contacteze. Entuziasmul şi încrederea voastră au fost cele care m-au făcut să continui atunci când sarcina de a scrie Supravieţuitorul părea insurmontabilă.

PRELUDE

ISTANBUL
TURCIA
SCOTT Coleman s-a întors de la monitorul color şi a aruncat o privire spre dreapta. Furgoneta de panotaj părea aproape o jucărie după standardele americane, abia dacă era suficient de mare pentru a încăpea el şi echipamentul său de supraveghere în spate. Şi mai strâmt era scaunul din faţă, unde era înghesuită la volan silueta lui Joe Maslick, care cântărea 220 de kilograme. Picăturile de ploaie se adunau pe parbriz, estompând casele înşiruite vechi şi o stradă suficient de îngustă încât trecerea necesita să aibă două roţi pe trotuar.
După zile întregi în mişcare într-un oraş în care buna etichetă la volan însemna să acroşeze mai puţin de trei persoane pe săptămână, se resemnaseră cu imposibilitatea de a rămâne cu o ţintă pietonală. De atunci, săriseră din parcare ilegală în parcare ilegală, încercând să maximizeze puterea semnalului camerei de supraveghere. O performanţă deloc mică într-un oraş construit aproape în întregime din piatră.
„Ce mai faci acolo sus, Joe?”
„Bine.”
Era o minciună, desigur. Dar era minciuna aşteptată.
De fapt, fostul soldat Delta fusese recent împuşcat într-o ambuscadă la Kabul care lăsase o mulţime de poliţişti afgani morţi, îl pusese pe Mitch Rapp mult prea aproape de o explozie provocată de el însuşi şi îl forţase la o alianţă agonizantă cu Louis Gould, asasinul care îi omorâse familia lui Rapp.
Maslick ar fi trebuit să fie acasă, făcându-şi recuperare la umăr, dar insistase să fie inclus în această operaţiune. Aducerea lui cu noi a fost o decizie dificilă. Medicii erau îngrijoraţi de leziuni nervoase permanente, dar uneori era mai bine să se întoarcă în şa cât mai repede posibil. Înainte ca îndoiala să se strecoare în el.
„Mă bucur să aud că te simţi atât de bine. În acest moment, alimentarea noastră pare solidă, ne deplasăm spre nord pe o stradă destul de deschisă. Ar trebui să putem rămâne aici pentru o vreme, dar fiţi gata de mişcare.”
„Bine.”

Răspunsurile de un singur cuvânt ale lui Maslick nu aveau nimic de-a face cu ceea ce trebuie să fi fost durerea considerabilă din braţul său. Întotdeauna se împotrivise să înşire mai mult de două sau trei la un loc decât dacă era absolut necesar.
Coleman şi-a îndreptat din nou atenţia spre ecranul fixat pe partea laterală a dubei. Imaginea se legăna sălbatic în timp ce poşeta în care era ascunsă camera se legăna din mâna proprietarului ei. Sky. O pisică sălbatică zăbovind pe un tomberon. Gleznele groase care debordau de o pereche de pantofi sensibili. Picioarele şi pantofii Hush Puppies îi aparţineau lui Bebe Kincaid, o femeie grăsuţă, cu părul cărunt, care era cea mai puţin probabilă angajată a companiei sale, SEAL Demolition and Salvage. Îşi petrecuse viaţa de adult ca expertă în supraveghere a FBI-ului pe baza a două daruri naturale considerabile. Trăsăturile ei fade, figura fără formă şi mersul uşor aplecat o făceau la fel de anonimă ca un hidrant de incendiu. Dar, mai important, avea o memorie fotografică.
Era o etichetă care era adesea aruncată pentru a descrie oameni care nu uitau mare lucru, dar Bebe era o raritate reală. De fapt, memoria ei impecabilă fusese cea care o făcuse să fie pensionată anticipat de către psihologii FBI-ului. Cu cât îmbătrânea, cu atât se chinuia mai mult să facă diferenţa între lucrurile care se întâmplaseră ieri şi cele care se întâmplaseră cu ani – chiar şi cu zeci de ani în urmă. Pentru ea, toate amintirile erau la fel de vii. Poate că nu mai avea stofă de membru al Biroului, dar Mitch Rapp îi vorbise la telefon înainte ca ea să termine de făcut curat în birou.
Coleman trebuia să recunoască faptul că fusese puţin iritat când o femeie care îi amintea de mama sa se prezentase la uşa banală a companiei sale pentru a-i mulţumi nu numai pentru slujbă, ci şi pentru beneficiile generoase de sănătate mintală. Ca de obicei, însă, Rapp avusese dreptate. Bebe valora greutatea ei considerabilă în aur.
Coleman a aruncat o privire la un al doilea ecran care afişa o imagine din satelit a Istanbulului cu un singur punct albastru reprezentând poziţia lui Bebe. Acesta a luat brusc la stânga brusc şi a început să coboare un set de scări spre malul mării. „Bine, Joe. A virat spre est şi o vom pierde. Putem să ne apropiem?”
„Bătrâna doamnă se descurcă”, a spus Maslick, cu un respect resemnat care se auzea sub iritarea lui de a trebui să se bălăcească din nou în traficul din oraş.
Coleman a zâmbit în timp ce se îndepărtau de bordură. Oamenii lui erau cu toţii foşti membri ai forţelor speciale, în principal SEAL, Delta şi puşcaşi marini de recunoaştere. Cu toate acestea, cu setul potrivit de furtunuri de susţinere, era posibil ca Bebe să le poată duce pe toate la pământ.
Şi-a lipit un picior de aparatura electronică de ultimă generaţie pentru a le împiedica să se deplaseze în timp ce duba urca cu greu un deal acoperit de ploaie. Pe monitorul principal, camera lui Bebe a măturat pentru scurt timp pe omul pe care îl urmăreau. Nu era cine ştie ce să se uite la el. Un metru optzeci şi cinci, o uşoară înclinaţie asiatică a trăsăturilor sale şi un costum mediocru tras la ochi împotriva ploii. În realitate, însă, Vasili Jutov era cel mai bine plasat cârtiţă a CIA în Serviciul de Informaţii Externe al Rusiei. Cu numele de cod Sitting Bull, se număra printre cele mai clandestine şi mai greu de obţinut resurse ale Agenţiei.
Problema era că nimeni nu era sigur că identitatea sa mai era încă secretă. Mai rău, nu doar acoperirea sa era posibil să fi fost compromisă. Era vorba de acoperirea practic a fiecărui agent CIA recrutat în ultimul sfert de secol. Echipe precum cea a lui Coleman fuseseră desfăşurate pe tot globul – răspândite mult prea puţin pentru a putea face mai mult decât să facă presupuneri cu privire la cine ar putea fi vizat.
Şi totul s-a întâmplat din cauza unui singur om: regretatul Joseph „Rick” Rickman.
Rickman fusese staţionat în Jalalabad în ultimii opt ani şi condusese în mare parte partea CIA din războiul din Afganistan. Se spunea că avea un IQ puţin mai mare de două sute şi, pe baza interacţiunilor lui Coleman cu omul, acesta nu avea niciun motiv să conteste această cifră.
Cea mai bună parte a unui miliard de dolari trecuse prin mâinile lui Rickman de-a lungul anilor, finanţând achiziţii de arme, mite către politicienii locali şi Dumnezeu mai ştia ce altceva. Rick avea relaţii cu aproape toţi actorii din ţară şi avea o abilitate extraordinară de a urmări forţele complexe care sfâşiau regiunea. Dacă era întrebat despre efectul economic al comerţului cu heroină asupra insurgenţei, putea ţine o prelegere ca un doctor la Harvard. În schimb, dacă era întrebat despre o dispută familială minoră – între două sate de munte de care nimeni nu auzise vreodată, vorbea cu aceeaşi autoritate. Singura

persoană din Agenţie care putea măcar spera să ţină pasul cu ceea ce se întâmpla în capul acelui om era Irene Kennedy, iar ea avea prea multe alte lucruri pe cap ca să mai încerce.
Din nefericire, castelul de cărţi de joc pe care Rickman îl construise s-a prăbuşit cu totul în luna precedentă, când şi-a pierdut complet minţile. Nimeni nu ştia dacă a fost din cauza presiunii serviciului, a problemelor de familie sau doar a haosului şi a lipsei de speranţă din Afganistan. Ceea ce se ştia, însă, era că Rickman pusese la cale un complot cu Akhtar Durrani, generalul adjunct al ISI din Pakistan, pentru a trăda CIA şi oamenii cu care Rickman luptase în întreaga sa carieră.
Rickman îşi ucisese gărzile de corp şi îşi înscenase propria răpire, mergând până la a publica o înregistrare video sfâşietoare în care era torturat de doi bărbaţi care se dădeau drept extremişti musulmani. A fost ca şi cum ar fi declanşat o bombă în comunitatea serviciilor secrete americane. Cu intelectul său incredibil şi cu zeci de ani de operaţiuni CIA la activ, nimeni nu avea de unde să ştie ce informaţii deţinea şi cât de multe dintre ele ar fi divulgat atunci când ar fi ieşit la iveală. A urmat panica, nenumăraţi agenţi sub acoperire solicitând extracţia, cerând azil la ambasadele SUA şi, în general, atrăgând o mulţime de atenţie nedorită asupra reţelei de spionaj a Americii.
În timpul interogatoriului său simulat, Rickman a scăpat o serie de nume, dar unul în special a generat un val de teamă în Langley: Sitting Bull. Rusia nu fusese teatrul de operaţiuni al lui Rick, iar identitatea bărbatului era unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale CIA. Era o pistă falsă? Nimic mai mult decât nişte cuvinte fără sens pe care le auzise şi pe care le ascunsese în acel creier magnific al său? Sau chiar pusese mâna pe suficiente informaţii pentru a-l compromite pe rus?
Zhutov a virat la stânga pe o alee, iar Bebe a rămas în urmă. Străzile Istanbulului erau în general pline de oameni la această oră a după-amiezii, dar ei se îndreptau spre un cartier alcătuit din case dărăpănate şi nelocuite. Pe baza imaginii tremurate a camerei de filmat, nu erau decât câteva persoane pe stradă.
„Joe", a spus Coleman. „Te uiţi la hartă? O ia spre nord. Putem să-i luăm faţa?"
„Poate. Mult trafic", a mormăit Maslick, reorientându-se pe trotuar pentru a ocoli un camion de livrări.
„Bebe, ne întoarcem", a spus Coleman într-un microfon prins de guler. „Dă o ratare pe aleea aia şi ia-o pe următoarea. Se termină în aceeaşi piaţă."
„Am înţeles."
Banii erau buni, dar Coleman începea să se întrebe cât timp mai putea suporta să fie blocat într-o misiune de supraveghere care părea tot mai mult o pierdere de timp. Atât Rickman, cât şi Durrani erau morţi, ceea ce ar fi trebuit să fie sfârşitul problemei. Pe de altă parte, nu merita să subestimeze capacitatea lui Rickman de a planifica cu cincisprezece paşi înainte. Toată lumea de la Agenţie credea că existau mai multe informaţii clasificate care circulau decât cele care se aflau pe înregistrarea video de tortură pe care Rickman o postase pe internet. Totuşi, Kennedy făcuse un pas mai departe. Ea era îngrijorată că Rickman ar fi putut găsi o modalitate de a-şi continua răzbunarea împotriva Agenţiei de dincolo de mormânt. Lui Coleman i se părea un pic paranoic, dar era doar un soldat. Mai bine să lase strategiile în seama lui Kennedy şi Rapp. Ei se pricepeau la asta.
„Scott", spuse Bebe prin radio. „Recepţionezi asta?"
Imaginea oscilantă cu care Coleman se obişnuise atât de mult s-a stabilizat în timp ce îndrepta camera montată în poşetă spre un bărbat îmbrăcat cu o geacă de piele şi blugi. Îşi aprindea o ţigară şi arăta cam la fel ca ceilalţi aproximativ un milion de turci de vârsta lui care locuiau în oraş.
„L-am mai văzut înainte", a spus Bebe. „Acum două zile. Lângă troleibuzul de pe strada comercială. A ieşit dintr-un magazin şi a urmărit subiectul timp de şase străzi şi jumătate înainte de a se opri."
Coleman a înjurat în sinea lui în timp ce bărbatul a pornit cu dezinvoltură pe aleea pe care dispăruse rusul. În mod normal, acesta era momentul în care ar fi întrebat-o dacă era sigură, dar nu avea rost. Din câte se putea spune, Bebe nu făcuse niciodată o greşeală în ceea ce priveşte un chip.
„Ce părere ai, Bebe? Există vreo şansă să fie o coincidenţă?".
„Un milion la unu."
„Bine. Continuă pe următoarea alee şi să vedem dacă tipul ăsta face schimb cu altcineva pe care îl recunoşti."
„Imediat", a spus ea.

Coleman a pus mâna pe un telefon securizat prin satelit, simţind un vag sentiment de presimţire. Rapp nu avea să fie fericit.

CAPITOLUL 1

FERMA
LÂNGĂ HARPERS FERRY
VIRGINIA DE VEST
S.U.A.

Casa de siguranţă începea să aibă senzaţia unei închisori pentru Kennedy. Participase la prea multe dintre aceste şedinţe de informare post-operaţiune ca să mai poată începe să le numere, dar în cei peste treizeci de ani de carieră la CIA, se putea spune că numărul lor era de trei cifre. Mirosul înţepător de ţigări, prea multă cafea, somnul insuficient şi prea puţinele exerciţii fizice se combinau pentru a da naştere la o stare de rău mult prea cunoscută. În ceea ce o priveşte, ea a ajuns să plece. Trebuia, într-adevăr. În calitate de director al CIA, nu putea pur şi simplu să dispară timp de o săptămână la rând.

Îşi petrecea zilele închisă aproape în întregime în spatele uşii izolate fonic a biroului ei de la etajul şapte din Langley, încercând să rezolve mizeria care ajunsese să fie cunoscută sub numele de Afacerea Rickman. Şi chiar şi asta ridicase unele sprâncene. Pagubele erau grave, aşa cum se întâmpla întotdeauna cu acest gen de lucruri, dar întrebarea era cât de grave erau.

Kennedy nu l-a învinovăţit pe Rapp pentru uciderea şefului ei de operaţiuni secrete din Orientul Apropiat. Scoaterea lui din Pakistan s-ar fi dovedit problematică, mai ales după ce nenorocitul ăla duplicitar de general-locotenent Durrani fusese ucis. Dacă Rapp ar fi reuşit să-l ţină în viaţă pe Rickman, ar fi rămas cu un om al cărui intelect sucit era capabil să semene atât de multe seminţe de dezinformare şi disidenţă încât CIA s-ar fi mâncat pe sine din interior până când ar fi terminat. Nu, era mai bine pentru toţi ca Rickman să nu mai fie în peisaj. Aşa cum îi plăcea lui Hurley să spună, „Morţii nu spun minciuni”.

De asemenea, nu ofereau nicio informaţie, ceea ce Kennedy încercase să evalueze în timpul zilelor în care fusese închisă în spatele uşii. Rapp recuperase un laptop, precum şi câteva hard-disk-uri din casa generalului Durrani. Erau ale lui Rickman, iar cei mai buni oameni ai ei se aplecau asupra fişierelor CIA criptate, încercând să determine ce bunuri, agenţi şi agenţi ar fi putut fi compromişi. O operaţiune, din cauza sensibilităţii sale actuale, o îngrijora în mod deosebit, şi existau deja unele semne că lucrurile ar putea ieşi de pe şine, ceea ce în acest caz particular era o metaforă foarte potrivită.

„Ce ne vom face cu el?”

Kennedy a închis încet dosarul roşu de pe masa din bucătărie, şi-a scos ochelarii maro şi şi-a frecat ochii obosiţi.

Mike Nash a aşezat o ceaşcă de ceai proaspăt în faţa ei şi a luat loc.

„Mulţumesc.” După o clipă, ea a adăugat: „Nu sunt sigură ce vom face cu el. Deocamdată i-am lăsat pe cei doi să decidă”.

Nash s-a uitat pe uşa glisantă din sticlă, unde noaptea îi zărea pe Mitch Rapp şi Stan Hurley. Kennedy îi obligase să iasă afară să fumeze. Nash nu-şi putea da seama cu siguranţă, dar probabil că beau şi bourbon.

„Nu mă refer la Gould. Vreau să spun că mă interesează ce vom face cu el, dar pentru moment sunt mai îngrijorat de ce vom face cu Mitch.”

Kennedy începuse să se plictisească de asta. Vorbise cu psihiatrul lor rezident despre tensiunea dintre Nash şi Rapp şi, în mare parte, erau pe aceeaşi lungime de undă. Rapp era cu câţiva ani mai mare decât Nash şi, prin nişte manevre destul de impresionante, Rapp reuşise să pună capăt carierei sub acoperire a lui Nash. Cum şi de ce erau un pic complicate, dar în cele din urmă fusese în mod evident un gest nobil. Nash avea o soţie şi patru copii, iar Rapp nu voia să vadă toate acestea aruncate pe apa sâmbetei pentru o viaţă periculoasă de care se putea ocupa altcineva. Nash, la rândul său, s-a simţit trădat de Rapp. Apropierea lor a fost o victimă firească pe măsură ce Rapp a început să împărtăşească din ce în ce mai puţine detalii operaţionale cu prietenul său, care acum îşi petrecea timpul la Langley şi la Capitol Hill.

„Ştiu că eşti îngrijorat”, a spus Kennedy, „dar trebuie să încetezi să mai încerci să-l controlezi. Credeţi-mă, am petrecut douăzeci de ani încercând şi tot ce pot să fac este să-l împing într-o direcţie generală.”

Nash s-a încruntat. „Va sfârşi la fel ca Stan. Un bătrân amărât şi singuratic, care moare de cancer pulmonar. Uită-te la Stan... chiar şi acum nu poate pune jos chestiile alea blestemate."
„Nu judeca, Mike", a spus Kennedy pe un ton obosit. „A trecut prin multe. Felul în care alege să se stingă nu este treaba nimănui, decât a lui."
„Dar Mitch ... ... e clar ca lumina zilei. Ăsta este drumul pe care se află."
Kennedy s-a gândit mult timp la asta, luând o înghiţitură de ceai. „Nu suntem toţi făcuţi pentru garduri albe şi slujbe de la nouă la cinci. El cu siguranţă nu este."
„Nu, dar de fiecare dată când iese, şansele sunt împotriva lui."
„Aşa credeam şi eu." Kennedy a zâmbit. „Şi apoi am ajuns la o concluzie foarte simplă...".
„Care este aceasta?"
„Este un supravieţuitor."

CAPITOLUL 2

DEASUPRA ISTANBUL
TURCIA

AVIONUL Gulfstream G550 al CIA a început o manevră leneşă de înclinare, iar Mitch Rapp a aruncat o privire pe fereastră. Bosforul se afla chiar dedesubt, brăzdat de valuri de bărci şi împărţit de un pod care lega Asia de Europa. Era o priveliştе familiară – clădirile înghesuite, străzile pline de trafic şi moscheile vechi reprezentând o religie care fusese subminată de oameni răi.
O ceaţă uşoară s-a condensat în jurul avionului, întunecându-i linia de vedere. S-a lăsat pe spate în scaun, închizând ochii şi lăsându-se dus înapoi la prima dată când fusese acolo. La prima sa crimă, cu atâţia ani în urmă.
Numele bărbatului fusese Sharif. După aparenţele exterioare, fusese un investitor imobiliar de succes şi foarte respectat. De fapt, vastul său portofoliu imobiliar nu era altceva decât o modalitate de a spăla sutele de milioane de dolari pe care le făcuse vânzând arme oricui era dispus să se ridice la preţul lui. În mod ciudat, particularităţile asasinatului au rămas mai vii în mintea lui Rapp decât toate celelalte care au urmat. Încă mai simţea mirosul micului apartament care îi fusese închiriat printr-un labirint de corporaţii fantomă ale CIA. Îşi putea aminti cum Beretta 92F pe care o preferase la acea vreme se simţea mai grea şi mai rece în mâna lui decât în timpul antrenamentelor.
Amintirea detaliilor operaţionale i-a adus pe faţă un zâmbet abia perceptibil şi uşor stânjenit. Renunţase complet la planul lui Stan Hurley, în parte din aroganţă tinerească şi în parte pentru a-i înfige degetul mijlociu în faţă omului. Urmărirea ţintei într-un parc pe care îl cunoştea doar superficial i se părea acum iremediabil amatorism. Iar folosirea mai multor gloanţe când ar fi fost suficient unul singur, plasat corespunzător, era ceva ce Hurley încă îl mai certa când băuse prea mult. Bine meritat, din păcate.
La doar douăzeci şi patru de ani, Rapp fusese unul dintre cei mai bine pregătiţi şi mai talentaţi asasini de pe planetă. Două decenii mai târziu, însă, îşi dădea seama cât de neexperimentat şi de prea încrezător fusese. Nu era de mirare că îl făcuse pe bătrânul înjurat să-şi smulgă părul din cap.
În mod normal, avioanele îl adormeau pe Rapp. Prefera vuietul unui C-130, dar ceea ce-i lipsea Gulfstream-ului în materie de zgomot alb compensa prin scaunele din piele fină. Cu toate acestea, cu această ocazie, fusese treaz pe toată durata călătoriei din Statele Unite. . . . Avea prea multe pe cap.
În prim-plan era Stan Hurley – un om pe care îl dispreţuise cândva şi care, fără îndoială, voise să scape în linişte de cel mai nou recrut al Echipei Orion după treaba cu Sharif. Rapp nu întrebase niciodată, dar îşi putea imagina ce bătaie de cap avuseseră Hurley şi Kennedy pe tema asta. Bătrânul ţipând că Rapp era deja scăpat de sub control şi Kennedy lăudând calm potenţialul tânărului lor recrut. Ar fi fost interesant dacă ea ar fi pierdut acea discuţie specială. Cine ar fi ieşit învingător? El sau Hurley?
Era o întrebare la care nu s-ar fi răspuns niciodată. Vechiul său prieten avea să plece în curând. Rapp simţea mirosul morţii de la un kilometru distanţă, iar Hurley puţea a moarte. La fel ca toată lumea în cele din urmă. Aşa cum şi el o va face într-o zi.
Rapp deschise ochii, dar nu se obosi să se uite din nou pe fereastră. Să se gândească la cancerul lui Hurley era o pierdere de timp. Era dincolo de controlul lui şi avea incendii mai mari de stins.

Actualizarea lui Scott Coleman din urmă cu două ore sugera că supravegherea rusă asupra lui Sitting Bull devenea tot mai intensă. În ceea ce privește problemele, acesta era doar vârful icebergului. Ceea ce îl îngrijora era de ce omul era brusc urmărit. Cu siguranță nu numai din cauza scurtei menţiuni a unui nume de cod din videoclipul lui Rickman. Agenţia de securitate internă a Rusiei, FSB, nu avea cum să facă legătura cu Vasili Zhutov. Nu, singurul răspuns era că Rickman scursese informaţii clasificate suplimentare înainte ca Rapp să-i tragă un glonț în cap. Dar cât de mult mai mult?
Zumzetul coborârii trenului de aterizare a umplut cabina. Rapp şi-a eliberat mintea de miile de scenarii de dezastru care se luptau pentru atenţia sa şi s-a concentrat asupra problemei de faţă. FSB îl urmărise, fără îndoială, pe Zhutov pentru a vedea dacă acesta îi va conduce la cineva interesant, dar acum, echipa lui Coleman vedea activităţi care sugerau că ruşii pregăteau o predare.
Întrebarea era ce să facă în această privinţă. Zhutov nu ştia nimic deosebit de util despre reţeaua CIA, iar acoperirea sa părea să fi fost deja compromisă. Acest lucru făcea ca opţiunea pe care cei mai mulţi dintre funcţionarii de birou de la Langley ar fi ales-o să stea deoparte şi să lase FSB-ul să îl răpească. Doar o altă victimă în jocul pe care îl jucau cu ruşii de aproape trei sferturi de secol.
În mintea lui Rapp – şi într-o măsură ceva mai mică în cea a lui Kennedy – acesta era un sacrificiu inacceptabil. Sitting Bull se pusese în pericol pentru a ajuta CIA să stăpânească impulsurile imprevizibile şi adesea autodistructive ale Rusiei. Rapp lucrase cu multe cârtiţe de-a lungul anilor – trădători care-şi trădaseră ţările natale pentru bani, sex sau răzbunare. Puteau fi utile, dar nu erau niciodată de încredere sau privite cu altceva decât cu dispreţ.
Zhutov era diferit. Era un patriot care îşi iubea ţara şi credea în potenţialul acesteia de a fi o forţă pozitivă în lume. A spus clar de la început că nu va dezvălui niciodată secrete militare şi a refuzat orice fel de compensaţie. Rapp îl admira şi nu avea de gând să-l lase pe omul acela să se răsucească în vânt.
Câţi Tauri Şezi mai erau acolo? Toate bunurile la care Rickman renunţase în falsul său filmuleţ de tortură fuseseră luate în considerare într-un fel sau altul – fie dispăruseră, fie muriseră, fie furişate într-o ambasadă americană, fie acoperite de o echipă ca cea a lui Coleman. Ce mai ştia Rick? Pe cine mai trădase înainte ca Rapp să-l ucidă?
Ploaia a început când au aterizat pe singura pistă a aeroportului privat. Rapp merse înainte în timp ce rulau pe pistă, luând o geantă de voiaj din dulap şi aşteptând ca avionul să se oprească lângă o parcare presărată cu maşini. Uşa cabinei de pilotaj rămăsese închisă, aşa cum era preferinţa lui, aşa că a deschis singur trapa şi a sărit jos.
O scanare rapidă a zonei nu a relevat nicio mişcare. Toate maşinile păreau goale şi, aşa cum promisese, nimeni de la aeroport nu era acolo să-l întâmpine. Şi-a ridicat gulerul jachetei de piele pentru a-şi ascunde faţa nu numai de oricine privea de jos din turn, ci şi de proprii piloţi.
Fordul îmbătrânit de vreme era exact acolo unde Coleman spusese că va fi, izolat în colţul estic al terenului. Rapp îşi aruncă geanta în spate şi se strecură la volan. Cheile erau în contact, iar un paşaport bine folosit care îl identifica drept Mitch Kruse se afla în torpedo, cu toate ştampilele de intrare corespunzătoare.
A pornit motorul şi a ieşit pe şosea, rămânând cu mult în limita de viteză în timp ce îşi forma numărul de telefon. Acesta a fost preluat la primul apel.
„Cum e maşina?” a spus Scott Coleman.
„Bine. Care este situaţia? Concurenţii noştri caută să facă vreo mişcare?”. Telefonul era criptat, dar niciunul dintre ei nu avea încredere în această tehnologie. Având în vedere obsesia NSA de a aspira fiecare semnal de telefonie mobilă de pe planetă, cel mai bine era să păstreze conversaţia în concordanţă cu acoperirea sa de director de vânzări.
„Cu o oră în urmă aş fi spus că situaţia nu este presantă. Acum, însă, lucrurile încep să pară mai urgente. Mă bucur că eşti aici pentru a ajuta la încheierea afacerii.”
- – -
Rapp reuşi să parcurgă relativ repede cei cincisprezece kilometri până în centrul oraşului. Coleman îi trimisese coordonatele pe telefonul lui Rapp, iar instrucţiunile pas cu pas erau transmise la o cască de ureche camuflată de intersecţia dintre barbă şi părul ciufulit. Parcarea tindea să fie oportunistă în Istanbul, aşa că a oprit în spatele unor schele dezafectate şi a ieşit în ploaia răcoroasă.

Trotuarul era de obicei aglomerat de pietoni, dar nimeni nu i-a aruncat o a doua privire în timp ce îşi aprindea o ţigară şi pornea pe o stradă laterală. Jacheta de piele şi blugii închişi la culoare erau chiar în centrul modei din Istanbul. Combinate cu părul negru şi tenul închis, el devenea doar un alt localnic care se grăbea să iasă din ploaie.
Norii erau prea groşi pentru a putea vedea cu precizie soarele, dar Rapp a presupus că acesta se scufundase sub orizont cu aproximativ cinci minute în urmă. Farurile se aprindeau în jurul lui, luminând piatra umedă şi determinându-l să accelereze pasul. Acesta era momentul în care se întâmpla – scurta perioadă de dezorientare în care partea primitivă a minţii umane se adapta de la zi la noapte.
Traficul pietonal se subţiase pe măsură ce intra într-o zonă mărginită de magazine închise dedicate produselor electronice şi materialelor de construcţii. Sitting Bull ar fi fost cu siguranţă la curent cu videoclipul lui Rickman, dar nu-şi cunoştea propriul nume de cod şi nu ar fi avut niciun motiv să creadă că un om care lucra în Jalalabad ar fi avut cunoştinţă de existenţa lui. Din acest motiv, încă se simţea confortabil să se rute prin această parte relativ liniştită a Istanbulului pentru a se întoarce acasă de la locul de muncă. Sharif fusese blestemat cu un obicei la fel de neglijent de a-şi plimba câinele în acelaşi parc la aceeaşi oră în fiecare dimineaţă. Şi uite ce i s-a întâmplat.
Vocea mecanică încă îi dădea indicaţii prin cască. Încă trei minute şi a zărit silueta neclară, dar inconfundabilă, a lui Joe Maslick înghesuit la volanul unei dube albe.
Rapp a încetinit şi a format întâmplător numărul lui Coleman, uitându-se în jur ca şi cum s-ar fi pierdut.
„Aţi ajuns?" a spus Coleman în semn de salut. „Întâlnirea este pe cale să înceapă."
„În treizeci de secunde."
„De ce nu intraţi prin spate?".
Rapp a deconectat apelul şi a ocolit partea din spate a dubei, deschizând uşa şi strecurându-se în spaţiul strâmt. Maslick nu s-a uitat înapoi, continuând în schimb să privească strada prin parbrizul îmbibat de ploaie. Coleman şi-a scos parţial căştile şi a arătat spre o imagine tremurândă de pe unul dintre monitoare.
„Bebe încă îl urmăreşte pe Zhutov. Pe baza a ceea ce am văzut în ultimele zile, va traversa încă două străzi şi apoi va intra în diagonală într-o mică piaţă. La capătul nordic este parcată o dubă cu doi bărbaţi pe scaunele din faţă. Nu avem de unde să ştim dacă e cineva în spate. Sunt acolo de o jumătate de oră, ceea ce reprezintă aproximativ variaţia programului lui Zhutov, în funcţie de faptul dacă se opreşte pentru o cafea. Din fericire, astăzi a făcut-o."
Rapp a dat din cap. „Leagă-mă de Bebe."
Coleman a apăsat un comutator de pe consola din faţa lui şi a întins microfonul care îi fusese prins de guler. Semnalul radio puternic criptat nu călătorea foarte departe, aşa că Rapp s-a simţit confortabil să fie mai direct decât ar fi fost la telefon.
„Bebe. Încetineşte când începi să te apropii de piaţă. Nu vreau să te apropii de asta când se va prăbuşi."
„Mulţumesc, Mitch." Uşurarea din vocea ei era evidentă chiar şi prin statică. „Voi fi cu ochii pe subiect cât mai mult timp posibil şi te voi anunţa dacă se schimbă ceva."
Rapp i-a înmânat microfonul înapoi lui Coleman şi a mers înainte, strecurându-se pe scaunul pasagerului.
„În regulă, Joe. Să mergem."

CAPITOLUL 3

ISLAMABAD
PAKISTAN
DR. Irene Kennedy a răsfoit un e-mail pe tableta din poala ei, parcurgând detaliile situaţiei din Istanbul. Viaţa sau moartea lui Sitting Bull, cândva una dintre priorităţile principale ale CIA, era acum în mare parte irelevantă. Ceea ce conta era că situaţia lui era o dovadă în plus că scenariul ei cel mai rău se realiza. Din ce în ce mai mult părea să fie modul în care funcţiona lumea. Ceea ce putea merge prost, inevitabil se întâmpla. Oribil, catastrofal de rău.
A închis tableta şi a aşezat-o pe scaunul de lângă ea, uitându-se drept înainte la propria ei reflexie înceţoşată. Geamul antiglonţ al limuzinei era puternic fumuriu, tăind-o de şofer şi transformând străzile însorite ale Islamabadului într-o ceaţă întunecată. Ştia că erau două maşini în faţă şi nu mai puţin de trei în

spate, toate pline de bărbaţi bine înarmaţi şi bine antrenaţi. Străzile fuseseră parţial curăţate pentru cortegiul ei, iar un elicopter de atac Bell AH-1 Cobra zbura suficient de aproape deasupra ei pentru ca zgomotul surd al rotoarelor să facă să vibreze vehiculul din jurul ei.
Statul modern Pakistan fusese înfiinţat în 1947, sculptat din regiunile musulmane ale Indiei britanice. În deceniile care au trecut de atunci, devenise a şasea cea mai populată naţiune din lume, cu peste 180 de milioane de cetăţeni. Dar, în timp ce India se străduise să se modernizeze şi să se democratizeze, vecinul său se chinuise o mare parte din istoria sa sub dominaţia dictatorilor şi a extremiştilor religioşi.
Acum, această ţară masivă era pe punctul de a deveni un stat eşuat. Puternice curente fundamentaliste subminau guvernul, nenumărate organizaţii teroriste se instalaseră, iar controlul asupra nordului fusese aproape complet pierdut.
Cu o economie distrusă, cu terorişti din ce în ce mai violenţi şi cu paranoia faţă de India atingând un nivel febril, era greu de învinovăţit poporul pakistanez pentru că a căutat ordine şi stabilitate de la orice organizaţie dispusă să vândă astfel de promisiuni deşarte.
Din păcate, aceste organizaţii erau armata şi aparatul de informaţii pakistanez. Ambele îşi crescuseră influenţa până la punctul în care era aproape imposibil pentru guvernul civil – şi chiar şi pentru Statele Unite – să le ţină sub control. Haosul din Pakistan devenea o situaţie imposibilă. Un dezastru iminent pe care Kennedy nu mai credea că îl poate evita.
În mod normal, circumstanţele ar fi determinat-o să împingă Washingtonul spre o politică de reţinere. Din mai multe motive, acest lucru era imposibil în cazul Pakistanului. Circulaţia oamenilor şi a materialelor americane prin teritoriu era critică pentru războiul împotriva terorismului. Ţara avea una dintre cele mai mari şi mai slab controlate armate din lume. Dar ambele probleme păleau în comparaţie cu faptul că guvernul pakistanez deţinea mai mult de o sută de focoase nucleare.
În multe privinţe, a fost un exemplu de manual al consecinţelor neintenţionate ale politicii externe americane. Statele Unite canalizaseră miliarde de dolari în această ţară pentru a lupta împotriva sovieticilor în timpul invaziei lor în Afganistan, dar, în fervoarea lor anticomunistă, nu au acordat atenţie atunci când o mare parte din aceşti bani au fost deturnaţi către programul pakistanez de arme de distrugere în masă.
A fost un comportament autodistructiv care a persistat până în prezent. America a continuat să pompeze bani în ţara care a creat – şi încă îi susţine în linişte – pe talibani. O ţară care a vândut tehnologie nucleară Libiei, Iranului şi Coreei de Nord. O ţară care îl ascunsese pe Osama bin Laden şi care acum găzduia cele mai periculoase organizaţii teroriste din lume.
Adevărul simplu era că bărbaţii şi femeile din ce în ce mai disfuncţionali de la Washington nu erau interesaţi să facă alegerile dificile necesare pentru a câştiga războiul împotriva extremismului. Pakistanul ar fi continuat să ceară dolari americani sub auspiciile menţinerii în siguranţă a arsenalului său -nuclear, iar politicienii americani ar fi continuat să îi dea orbește, sperând că va fi suficient pentru a ţine capacul pe oală suficient de mult timp pentru a le permite să treacă de următorul ciclu electoral.
Dar a fost suficient? Pericolul reprezentat de programul nuclear pakistanez venea acum din toate unghiurile: un accident pe care India l-ar putea confunda cu un atac, una dintre numeroasele organizaţii teroriste locale care să achiziţioneze un focos nuclear sau chiar o lovitură de stat care să pună întregul arsenal în mâinile unui guvern fundamentalist.
Iar în centrul tuturor acestor probleme se afla organizaţia cu sediul în spatele porţii nedescrise de care se apropia coloana sa de maşini. Serviciul de informaţii inter-servicii din Pakistan, sau ISI.
Şoferul ei nu a încetinit în timp ce se îndreptau spre un grup de oameni cu câini şi cărucioare joase, cu oglinzi, menite să verifice dacă există explozibili. În loc să se alarmeze de vehiculele care se îndreptau spre ei, aceştia s-au dat înapoi şi au oferit un salut ascuţit când Kennedy a trecut pe lângă ei. Fără îndoială, acest lucru va fi descris ca o politeţe – o recunoaştere a faptului că un american de talia ei era mai presus de procedurile normale. În realitate, a fost o recunoaştere a faptului că încetinirea ar putea face ca vehiculul ei să fie vulnerabil la un atac cu rachete.
Odată intrată în interiorul zidurilor, Kennedy a coborât geamul şi a privit spre peluzele îngrijite, fântânile şi clădirile din adobe atent întreţinute. Întotdeauna o frapase faptul că instalaţia semăna mai degrabă cu un campus universitar decât cu sediul uneia dintre cele mai periculoase şi mai secrete agenţii de informaţii pe

care lumea le cunoscuse vreodată. Poate că într-o zi unul dintre succesorii ei va veni aici şi o va găsi locuită de tineri cu ghiozdane pline de manuale. Aşa spera ea. Dar în acest moment, acea lume idilică părea să fie la o mie de ani distanţă.
Maşinile care o conduceau s-au desprins şi limuzina a oprit în faţa unei clădiri mari, moderne, în faţa căreia se afla un bărbat singur. Acesta s-a grăbit să-i deschidă uşa, dând respectuos din cap când ea a ieşit. „Dr. Kennedy. Bine aţi venit. Sunt asistentul generalului Taj, Kabir Gadai." El i-a întins o mână, iar ea a luat-o. Strânsoarea lui avea un aer exersat, la fel ca şi căldura zâmbetului său. Potrivit dosarului său de la CIA, Gadai era un musulman moderat extrem de bine educat, care tocmai îşi sărbătorise cea de-a treizeci şi patra aniversare. Jucător de top la cricket în facultate, petrecuse cinci ani în armată după absolvire, doi în cadrul forţelor speciale. În plus, soţia lui era superbă, iar copiii lui aveau note perfecte. O persoană care se întrecea în toate sensurile cuvântului.
Cu excepţia fizicului său încă solid, trecutul militar al lui Gadai nu mai era evident. Costumul lui arăta ca la Brooks -Brothers, părul tăiat cu stil era puţin peste ureche, iar faţa lui, care se recunoştea frumoasă, era lipsită de mustaţa preferată de mulţi dintre colegii săi.
„Dacă aţi putea să mă urmaţi, vă rog", a spus el, conducând-o într-un hol circular masiv, cu un singur agent de securitate care părea că nu vrea nici măcar să se uite în direcţia lor. Vocea lui Gadai a răsunat uşor în timp ce vorbea despre arhitectura clădirii, despre fondarea ISI de către un ofiţer al armatei britanice la sfârşitul anilor 1940 şi despre importanţa organizaţiei pentru ceea ce el a descris cu optimism ca fiind succesul continuu al Pakistanului.
Bineînţeles, a avut grijă ca lecţia de istorie să nu fie controversată, o distracţie uşoară pentru oaspetele său în timp ce liftul urca spre ultimul etaj. Nu a menţionat că expansiunea masivă a organizaţiei fusese finanţată cu dolari care ar fi trebuit să fie destinaţi aprovizionării rezistenţei mujahedinilor împotriva sovieticilor. Sau despre Aripa S, o confederaţie liberă de agenţi ISI în mare parte pensionaţi, însărcinaţi cu legătura cu grupurile teroriste. Şi, cu siguranţă, nu a abordat faptul că puterea ISI crescuse până la asemenea proporţii încât un fost preşedinte pakistanez s-a referit odată la ea ca la un stat în stat.
Uşile liftului s-au deschis şi Gadai a condus-o printr-un hol bogat amenajat, care fusese pregătit pentru sosirea ei. Apartamentul lui Ahmed Taj se afla în capătul celălalt, iar Gadai a condus-o prin biroul exterior.
„A fost o plăcere să vă cunosc", a spus el, înainte de a-i deschide uşa directorului ISI. „Sper să ne revedem curând".
Kennedy a zâmbit politicos înainte de a păşi peste prag. Ahmed Taj s-a ridicat imediat de la birou şi s-a îndreptat spre ea cu o mână întinsă.
„Este minunat, ca întotdeauna, să te văd, Irene. Îţi mulţumesc că ai făcut această călătorie. Sper că nu a fost prea obositoare. „
„A fost plăcut să plecăm de la birou, Ahmed. Îmi imaginez că eşti unul dintre puţinii oameni care pot înţelege."
„Într-adevăr", a spus el cu simpatie şi apoi a făcut semn spre un grup de canapele aşezate în faţa unuia dintre cele trei şeminee de piatră. Biroul era o afacere opulentă, în total dezacord cu arhitectura modernă a clădirii. De cel puţin patru ori mai mare decât al ei, pereţii săi erau acoperiţi cu lambriuri din lemn bogat. Numeroase rafturi de cărţi erau aranjate cu fotografii şi alte amintiri, dar puţine volume propriu-zise.
„Ceai?"
„Da, mulţumesc."
Kennedy l-a examinat pe Taj în timp ce îşi turna. Bărbatul era un contrast puternic cu împrejurimile impunătoare, despre care ştia că erau opera predecesorului său. La îndemnul preşedintelui pakistanez, Parlamentul îl alesese pe noul director al ISI nu pentru cruzimea sau viclenia sa, ci pentru mediocritatea sa spectaculoasă.
Înzestrarea lui Taj pentru logistica militară de aprovizionare, precum şi abilitatea sa de a se descurca cu orgoliile şi agendele superiorilor săi, i-au permis să ajungă la rangul de general de aviaţie. Totuşi, când era comparat chiar şi cu tânărul său asistent, Taj nu se ridica la înălţimea aşteptărilor. Costumul său era de calitate medie, măsura abia 1,65 m, iar stomacul părea să i se dilate puţin mai mult de fiecare dată când îl vedea. Nu fusese niciodată un atlet, iar notele lui fuseseră bune, dar departe de a fi spectaculoase. Cel mai

notabil, însă, era faptul că, în timp ce Gadai o privea în ochi şi vorbea pe un ton clar şi încrezător, Taj avea tendinţa de a mormăi şi de a se uita pe podea.
La început, fusese surprinsă când fusese numit şi crezuse că poate că era vorba de o scuză tacită pentru fiascoul Osama bin Laden. Ceea ce aflase, însă, fusese că Taj poseda singura calitate de care preşedintele ţării avea nevoie. Era controlabil.
Dacă acesta era un lucru bun sau nu era, ca tot ceea ce avea legătură cu Pakistanul, o chestiune complicată. ISI era puternic divizat. Nu era neobişnuit ca o ramură să vâneze un anumit grup terorist în timp ce o alta îl finanţa. Această incoerenţă a slăbit organizaţia şi a adus beneficii guvernului civil, dar a contribuit şi la haosul periculos în care se afla Pakistanul.
Mitch Rapp a rezumat situaţia ISI la o întrebare simplă: era de preferat crima organizată sau crima dezorganizată? În cuvintele sale, ar prefera să aibă de-a face cu mafia sau cu o gaşcă de drogaţi cu arme albe?
„Mă bucur că ai fost de acord să vii", a spus Taj când a terminat de turnat şi a luat loc în faţa ei. „Cred că o întâlnire faţă în faţă este mai bine pentru a lăsa această problemă în urmă."
„Şi eu cred la fel."
Şi-a ridicat ceaşca şi a luat o înghiţitură, lăsând să se înţeleagă că nu era înclinată să ofere mai mult.
„În ultima noastră întâlnire aţi făcut o serie de acuzaţii."
„„Acuzaţii" mi se pare un cuvânt prea puternic, Ahmed. Eu aş spune 'îngrijorări'."
Ochii lui plictisitori au căzut pe măsuţa de cafea. „Îngrijorări, atunci. Mă tem că au fost în mare parte justificate."
„Într-adevăr?", a spus ea, păstrându-şi expresia pasivă.
„Da. Am fost autorizat să vă spun tot ce am reuşit să stabilim despre omul dumneavoastră, Joseph Rickman."
Ea nu a răspuns, lăsând tăcerea să se prelungească între ei până când el s-a simţit obligat să înceapă să vorbească din nou.
„El nu a murit în filmuleţul difuzat pe internet."
Ea a lăsat să i se citească surpriza pe faţă, în ciuda faptului că ştia că Rickman îşi găsise sfârşitul ca mulţi alţii înaintea lui: de mâna lui Mitch Rapp. „Îmi pare rău, nu înţeleg."
„A fost, de fapt, transportat în Pakistan. Mai exact, în complexul privat al lui Akhtar Durrani."
„Directorul adjunct al aripei voastre externe? În ce scop?"
„Videoclipul morţii sale a fost un şiretlic pentru a ne asigura că atât noi doi vom înceta să-l mai căutăm. A fost transportat la casa generalului Durrani şi ţinut acolo pentru a-i da timp lui Akhtar să extragă tot ce ştia Rickman despre operaţiunile CIA."
„Şi îmi spui că nu ai ştiut nimic despre asta?" a spus Kennedy, făcându-şi un efort pentru a lăsa un pic de scepticism să i se strecoare în voce.
„Niciuna", a spus Taj cu emfază. „Pare probabil ca Durrani să fi vrut să folosească aceste informaţii pentru a-şi umfla propria putere şi a mă detrona din funcţia de director."
Bineînţeles că aşa ar fi văzut el lucrurile. În realitate, Durrani fusese un bătăuş. Nu era un om prost în sine, dar cu greu suficient de inteligent pentru a fi în spatele acestei scheme. Nu, Rickman fusese la conducere în tot acest timp. I-ar fi permis lui Durrani iluzia controlului, în timp ce se folosea de el şi de organizaţia sa pentru a-şi duce la îndeplinire planul de a distruge operaţiunile CIA la nivel mondial.
„Pot să presupun că mi-l vei preda imediat pe Rickman?"
Pielea întunecată a lui Taj a căpătat o paloare. „Îmi pare rău să vă informez că este mort."
„La fel ca şi Durrani", a spus Kennedy. „Comunicatul de presă pe care l-am citit vorbea de un atac de cord."
„De fapt, se pare că amândoi au fost împuşcaţi de omul lui Durrani, Vazir Kassar, care a avut acces în complexul său împreună cu un complice necunoscut. Bineînţeles, vom preda corpul lui Rickman ambasadei dumneavoastră de îndată ce vom putea face aranjamentele necesare."
Kennedy şi-a dat părul negru după ureche şi s-a lăsat pe spate pe canapea. Povestea lui Taj explica francheţea lui. Operaţiunea împotriva lui Durrani a fost extrem de profesionistă, iar el nu reuşise să îl identifice pe complicele lui Kassar. Nu avea de ales decât să ia în considerare posibilitatea ca CIA să fi

fost implicată şi ca ea să fi ştiut deja despre complotul lui Durrani. Mai bine să mărturisească şi să dea vina pe un om mort decât să fie prins într-o minciună care ar putea implica întreaga ISI.
„Pot să presupun, de asemenea, că bărbaţii care au fost ucişi în Elveţia erau agenţi ai ISI?"
„Da", a spus Taj, părând din ce în ce mai nefericit. „Oamenii lui Durrani. Erau interesaţi de bancherul Leo Obrecht, care, după cum ştiţi, pare să fi fost profund implicat în ceea ce se întâmpla. Cel care a scăpat a fost Kassar. Încercăm să-l găsim, dar până acum nu am avut noroc."
Era o serie de ghinioane care avea să continue. Ea îl avea pe Kassar. El refuzase oferta ei de muncă, optând în schimb pentru o nouă identitate, un paşaport american şi suficienţi bani pentru a începe o nouă viaţă.
„Ce informaţii i-a furnizat Rickman lui Durrani înainte de moartea lor? A fost ceva în afară de ceea ce am văzut în videoclip?"
„Mă tem că nu am nicio idee. Toate computerele lipseau din casa lui Durrani. Presupun că au fost luate de Kassar şi de omul lui. O percheziţie exhaustivă a casei sale nu a găsit nimic interesant. În prezent, lucrăm la utilizarea internetului, la conturile bancare şi la asociaţii cunoscuţi. Fiţi siguri că facem tot posibilul să disecăm planul lui Durrani şi să determinăm dacă a transmis informaţii sensibile vreunuia dintre oamenii săi. Nu am cunoştinţă de nicio altă dezvăluire suplimentară de la moartea lor şi presupun că cunoştinţele lui Rickman se limitau la reţeaua ta din Afganistan. Speranţa mea este că acest incident a rămas în urmă."
Kennedy s-a aşezat liniştit pe canapea. Din nefericire, speranţele lui şi ale ei aveau să fie spulberate. Geniul lui Rickman şi anii petrecuţi în serviciile clandestine îl lăsaseră pe acesta să aibă cunoştinţe mult dincolo de teatrul său de operaţiuni. Iar situaţia cu Sitting Bull sugera că cel puţin o parte din aceste cunoştinţe ajunseseră în mâini greşite.
„Îţi apreciez sinceritatea, Ahmed."
„Înţelegem gravitatea acestei situaţii şi recunoaştem prietenia pe care aţi arătat-o ţării noastre. Suntem în întregime vinovaţi pentru acest incident şi nu pot decât să sper că înţelegeţi că atât eu, cât şi preşedintele Chutani facem tot ce putem pentru a atenua pagubele."
Ea a decis să ignore ceea ce, fără îndoială, era menit să fie o scuză, schimbând în schimb subiectul.
„Şi Qayem?"
Generalul-locotenent Abdul Rauf Qayem ordonase un atac asupra lui Mitch Rapp care dusese la moartea unuia dintre oamenii lui Rapp, precum şi a douăzeci şi unu de ofiţeri de poliţie afgani.
„Încercăm să-l localizăm, dar va fi dificil. Din câte am înţeles, el crede că domnul Rapp îl vânează şi, din această cauză, a fugit în munţi."
Informaţiile lui Taj erau în paralel cu ale ei. Rapp îl pusese pe comandantul Abdul Siraj Zahir din poliţia afgană să îl caute pe bărbat, dar Zahir a raportat că generalul dispăruse în interiorul ţării şi abandonase orice comunicare electronică. Desigur, Zahir era un psihopat sadic care schimbase tabăra în conflictul afgan de mai multe ori decât se putea număra, aşa că cine putea spune cu certitudine?
„Problema mea, Ahmed, este că poliţia afgană îl acuză pe Mitch că le-a atacat oamenii fără provocare. Pot să presupun că îţi vei folosi reţeaua pentru a îndrepta lucrurile? Zvonurile şi animozitatea le îngreunează oamenilor mei să-şi facă treaba."
„Bineînţeles. Vom începe să răspândim acest mesaj imediat."
Se îndoia că era adevărat, dar, cel puţin, faptul că el nu-i va îndeplini cererea va fi un lucru pe care îl va putea folosi împotriva ISI în viitoarele lor afaceri.
„Aş dori să clarific ceva foarte clar..." Kennedy a început, dar apoi a tăcut când uşa biroului lui Taj s-a deschis. Când l-a zărit pe bărbat în prag, s-a ridicat imediat în picioare.
Taj a făcut acelaşi lucru, dar nu părea să-i împărtăşească surpriza.
„Nu cred că am avut plăcerea", a spus preşedintele Saad Chutani, strângând mâna lui Kennedy şi apoi indicând spre canapea. „Vă rog să acceptaţi scuzele mele pentru deranj."
S-a coborât înapoi în perne. „Nu este nevoie de scuze, domnule preşedinte. Sunt onorată."
Chutani era cu un cap mai înalt decât şeful serviciilor de informaţii şi părea să-l domine pe bărbat din toate punctele de vedere.
„Nu am prea mult timp la dispoziţie, dar am vrut să-mi reafirm personal încrederea în Ahmed."
„Mulţumesc, domnule preşedinte."

Chutani i-a dat o palmă pe spate, părând să nu-şi dea seama că vorbise. „Ne puteţi scuza pentru un moment? Aş dori să vorbesc în particular cu directorul Kennedy.”
„Bineînţeles, domnule.”
Amândoi l-au privit pe Taj cum se retrage în propriul birou şi închide uşa. Când a plecat, Chutani a luat loc în faţa lui Kennedy şi a evaluat-o. Intensitatea privirii sale era atât impresionantă, cât şi nesurprinzătoare. Fusese unul dintre cei mai buni generali ai ţării timp de ani de zile înainte de a intra în politică. Oarecum neobişnuit pentru Pakistan, el devenise preşedinte prin alegeri şi nu printr-o lovitură de stat. De atunci, a reuşit să marginalizeze primul ministru al ţării şi Parlamentul, obţinând din ce în ce mai multă autoritate pentru funcţia sa. În multe privinţe, devenise puţin mai mult decât un dictator, dar un dictator atât de pro-american pe cât se putea spera în mod rezonabil în această parte a lumii.
Kennedy a stat liniştit. Unii dintre cei mai puternici oameni din lume încercaseră să o fixeze cu privirea, iar ea a constatat că era mai bine să nu reacţioneze. Politicienii erau creaturi controlate de pasiune şi era cel mai eficient să absoarbă în linişte acea energie fără să cedeze efectiv teren.
„Aş dori să vă prezint scuzele mele personale şi să vă rog să transmiteţi acest lucru preşedintelui Alexander.”
„Bineînţeles, domnule.”
El a zâmbit. „Auzisem că eşti dificil de agitat şi se pare că acele rapoarte sunt corecte.”
„Domnule?”
„Aş dori o evaluare sinceră, dle director Kennedy. Cât de mult a afectat asta relaţia noastră?”
„Ştiu că secretarul nostru de stat va vizita Islamabadul în curând. Cred că ea ar fi o persoană mai potrivită pentru a pune această întrebare.”
„Dar sunteţi aici acum, aşa că vă întreb pe dumneavoastră.”
Era o poziţie în care Kennedy se simţea inconfortabil. Nu era politician şi nici nu-şi dorea să fie unul. Acestea fiind spuse, refuzul de a răspunde la o întrebare directă din partea preşedintelui Pakistanului părea impolitic.
„Mai întâi bin Laden, acum unul dintre oamenii dumneavoastră ne răpeşte principalul nostru agent în Afganistan şi îl torturează pentru informaţii”, a început ea, având grijă să prezinte doar povestea publică. „A fost o perioadă dificilă pentru relaţiile dintre SUA şi Pakistan. O epocă pe care cred că am dori cu toţii să o încheiem.”
„Într-adevăr, a fost dificil. Dar aţi uitat să menţionaţi faptul că agenţii dumneavoastră CIA ne ucid cu nerușinare cetăţenii. Şi că ambasada dumneavoastră protejează cetăţeni pakistanezi acuzaţi de spionaj de către Joe Rickman al dumneavoastră. De asemenea, mai sunt şi atacurile constante cu drone. Nimic din toate acestea nu este uşor pentru mine. Răspund în faţa poporului pakistanez.”
„Preşedintele Alexander a fost clar că programul nostru de drone ar putea fi redus în mod semnificativ dacă consideraţi că este necesar.”
Zâmbetul politicianului şi-a pierdut un pic din strălucire. Amândoi ştiau că el folosea dronele americane pentru a-i distruge pe fundamentaliştii care îi vizau regimul şi nu pe cei care ameninţau Statele Unite. Era o altă nuanţă pe care Congresul i se părea impenetrabil să o înţeleagă. În ceea ce priveşte obţinerea de puncte politice, pentru ei, un terorist mort era la fel de bun ca altul.
„Nu sunteţi o femeie naivă, domnule director Kennedy. Înţelegeţi cu ce am de-a face în încercarea de a reinventa Pakistanul ca ţară modernă. Taj este foarte rezonabil şi mai inteligent decât poate îi acordaţi voi credit. Dar mulţi dintre duşmanii noştri nu sunt rezonabili. Într-adevăr, mulţi dintre cei care lucrează în această organizaţie nu sunt rezonabili. Din nefericire, oameni ca Durrani şi Mitch Rapp al vostru sunt valoroşi prin capacitatea lor de a-i înţelege pe inamicii noştri teroriști şi, dacă este necesar, de a le egala brutalitatea.”
„Cu tot respectul, domnule preşedinte, Mitch nu m-a trădat niciodată pe mine sau ţara sa.”
„Înseamnă că este un om unic. Abilităţile pe care el şi Durrani le posedă vin de obicei odată cu ambiţia. Taj nu l-a urmărit suficient de atent pe Durrani. Este o greşeală clasică, într-adevăr – să judeci raţionalitatea altora pe baza propriei raţiuni. Vă asigur că nu o va mai face din nou.”
„Sper că înlocuitorul lui Durrani va fi mai uşor de lucrat cu el?”

Chutani s-a încruntat. „A trebuit să se facă concesii. Noul om nu este la fel de volatil ca Durrani, dar este încă foarte puternic. El trebuie să poată controla anumite elemente din cadrul ISI. Elemente pe care va fi nevoie de timp pentru a le eradica."
„Sunt convinsă că a fost o alegere excelentă şi abia aştept să-l cunosc", a spus Kennedy, asigurându-se că părea sinceră.
„Cooperare şi stabilitate, domnule director. Asta este ceea ce va fi bine pentru ambele noastre ţări. Pakistanul are nevoie de creştere economică şi de educaţie. Acestea sunt singurele lucruri care vor rupe influenţa radicalilor. Oamenii cu o viaţă bună ezită să o pună în pericol. Oamenii care nu au nimic, pe de altă parte, nu sunt adesea mai buni decât animalele sălbatice."
A dat din cap şi a luat o înghiţitură din ceaiul acum călduţ. „Voi fi fericită să îi transmit mesajul dumneavoastră preşedintelui Alexander, domnule. Ştiu cât de mult preţuieşte el prietenia dumneavoastră şi a poporului dumneavoastră."

CAPITOLUL 4

ISTANBUL
TURCIA
VASILY Zhutov s-a furişat pe lângă clădirea de lângă el, ignorând vitrina slabă plină de electronice. Ploaia cădea mai tare, dar, în loc să scoată umbrela din servietă, el doar mergea mai repede.
Maeştrii lui de la Moscova îl crezuseră nebun când se oferise voluntar pentru a ocupa un post liber la Istanbul. Era, din punct de vedere tehnic, o retrogradare, dar avea nevoie de o pauză dacă voia să evite infarctul de vârstă mijlocie de care sufereau atât de mulţi dintre colegii săi.
În Turcia nu totul se învârtea în jurul vodcii şi a mâncării grele, iar noua lui poziţie nu prevedea o maşină şi un şofer. Îşi trasase acest traseu de patru kilometri până acasă de la birou în prima săptămână în care sosise. Se înfăşura printr-o zonă care se închidea în momentul în care cobora şi era astfel lipsită de pietoni care să-i încetinească ritmul. În mai puţin de o lună, a slăbit două kilograme şi a redus timpul necesar pentru a parcurge traseul accidentat cu aproape două minute.
A virat la stânga pe o alee pietruită şi a aruncat o privire la cifrele de pe ceasul său digital. Nu era o viteză record, dar având în vedere vremea şi întunericul care cobora, era respectabilă.
Mai important pentru sănătatea lui decât pierderea în greutate, însă, era faptul că se afla la două mii de kilometri de Kremlin, unde avansarea în carieră era un univers în sine. Slujba devenise nu atât de mult protejarea intereselor Mamei Rusia, cât protejarea propriilor interese. Zilele lui se transformaseră într-o ceaţă de alianţe politice discutabile şi comploturi elaborate pentru a-şi distruge rivalii în timp ce aceştia urzeau comploturi similare împotriva lui.
Asta îl împinsese în braţele americanilor. Bineînţeles, liderii Rusiei l-ar fi condamnat cu voce tare ca trădător dacă ar fi aflat, dar în adâncul sufletului ştiau că ei erau cei care îşi trădaseră ţara. Ei erau cei care o transformaseră într-un coş de gunoi corupt, abia ţinut pe linia de plutire de resursele naturale smulse din pământ.
Nu a existat nicio inovaţie, niciun plan pentru viitor, nicio încercare de a se angaja în mod semnificativ în Occident. Doar flexarea ocazională a muşchilor militari pentru a stârni naţionalismul poporului şi pentru a-l face să nu vadă că nu mai avea nicio speranţă acum decât în timpul comuniştilor.
Zhutov a fost nevoit să devieze în jurul unei dube care se deplasa la intrarea într-o piaţă dominată de un teren de joacă gol. S-a uitat prin ploaie la echipamentul ruginit şi s-a gândit încă o dată cum ar putea fi folosit pentru a-şi îmbunătăţi rutina zilnică de exerciţii fizice. Ar fi posibil să realizeze o tracţiune înainte de a fi rechemat la cartierul general? Medicul său îl îndemnase la prudenţă, dar la patruzeci şi trei de ani părea de domeniul posibilităţilor.
Duba a început să se mişte, iar Zhutov şi-a ajustat traiectoria pentru a tăia prin spatele ei. Când a făcut-o, şoferul a frânat brusc, făcând o coadă de peşte pe pavajul alunecos. Uşile din spate au fost deschise, iar el s-a împiedicat spre dreapta, evitând cu greu să fie lovit de una dintre ele.
În ciuda antrenamentelor extinse din tinereţe, Zhutov a îngheţat. S-a văzut incapabil să reziste când un bărbat a sărit din vehicul şi l-a apucat de partea din faţă a sacoului de costum. Rusul aproape că a fost

ridicat de la sol în timp ce era împins în spaţiul de marfă îngust al vehiculului. Undeva, în depărtare, a auzit scârţâitul umed al cauciucurilor, dar sunetul a părut să dispară atunci când a privit în ochii întunecaţi ai bărbatului care se pregătea să închidă uşile din poziţia sa de pe stradă.
„Nu!" a strigat Zhutov înainte de a fi închis faţă de lumea exterioară. Ritmul cardiac, deja ridicat de la adrenalină şi de la antrenamentul de seară, s-a accelerat din nou când a reuşit să pună un nume pe chip.
„Opreşte-te, nu te-am trădat! Jur că nu te-am trădat!"
A încercat să se lupte în poziţia de şezut, dar cineva din spatele lui l-a apucat de umeri şi l-a ţinut jos. Zhutov şi-a ridicat privirea spre zâmbetul dezarmant şi părul blond bine tuns al lui Scott Coleman.
„Relaxează-te, Vasili. Noi suntem băieţii buni".
„Du-te!" a strigat Rapp, trântind uşile. A fost împroşcat cu apă în timp ce Maslick a pornit motorul anemic al dubei şi a împins-o pe o stradă sinuoasă care ducea spre nord. Casa sigură era la mai puţin de cinci kilometri distanţă şi echipa lui Coleman se va ascunde acolo pentru câteva zile pentru a-l interoga pe Zhutov şi a-i construi o nouă identitate.
O problemă mai presantă era duba similară care se îndrepta în trombă spre Rapp din cealaltă parte a pieţei. În spatele lui, era o alee îngustă între două clădiri. Ar fi fost o evadare uşoară, deoarece nu cunoştea nici măcar un singur agent rus care să se poată apropia de el pe jos. De asemenea, ar fi lăsat o mulţime de întrebări fără răspuns.
Prea multe, a decis Rapp. Kennedy va trebui să se descurce cu consecinţele.
Îşi strecură Glock-ul 19 de sub jachetă şi ţinti peste amortizor spre duba care se afla acum la puţin peste douăzeci de metri distanţă. Ştergătoarele de parbriz funcţionau la viteză maximă, oferindu-i o vedere clară a celor doi bărbaţi de pe scaunul din faţă. A ţintit spre şofer şi a tras un glonţ. Winchester Ranger Bonded nu era muniţia pe care o folosea în mod normal, dar era ideală pentru acest scenariu. Subsonică pentru a elimina fisura provocată de spargerea barierei sunetului de către glonţ, dar cu o capacitate de penetrare excelentă.
O gaură în formă de pânză de păianjen s-a deschis chiar în faţa feţei şoferului, dar glonţul nu şi-a găsit ţinta. Nu a fost în întregime neaşteptat. Devierea chiar şi a unui glonţ cu impact puternic putea fi semnificativă. În cariera sa, experimentase de toate, de la gloanţe care au trecut direct prin ţintă, până la unul care a deviat atât de violent încât a forfecat o oglindă retrovizoare.
Furgoneta a virat în timp ce şoferul şi-a ridicat instinctiv mâinile pentru a-şi proteja faţa de micile cioburi de sticlă. Rapp a tras un al doilea foc de armă asupra pagubelor produse de primul. Sticla înmuiată a redus devierea şi un jet de sânge a izbucnit când fruntea şoferului a fost smulsă.
Vehiculul a încetinit când piciorul bărbatului a devenit moale şi Rapp s-a deplasat spre stânga, aducând la vedere uşa laterală. Acestea tindeau să fie operaţiuni cu trei oameni, ceea ce sugera că ultimul membru al echipei nu era la vedere în secţiunea de marfă. A fost o prezicere care s-a dovedit a fi corectă atunci când uşa a alunecat şi un bărbat voluminos cu o puşcă de asalt rusească 9A-91 neprimită a început să sară afară. Rapp i-a zburat în partea din spate a craniului şi a privit cum se aruncă în faţă în stradă. Un picior i s-a -ncurcat în centura de siguranţă şi a fost târât, lăsând o dâră lată de sânge şi materie cerebrală pe pavajul umed.
Bărbatul supravieţuitor de pe scaunul pasagerului a apucat volanul şi a întors vehiculul spre Rapp, încercând cu disperare să treacă cu piciorul pe lângă piciorul tovarăşului său mort pentru a trânti acceleraţia la podea. Era o privelişte vag patetică, iar Rapp a rămas acolo în timp ce furgoneta s-a oprit la câţiva metri în faţa lui.
„Ieşi afară!", a strigat el în timp ce rusul îl privea cu ochii mari şi ridica mâinile.
A făcut cum i s-a ordonat şi Rapp a indicat spre cadavrul care atârna la jumătatea uşii. „Bagă-l înăuntru."
Greutatea moartă părea semnificativă, dar rusul s-a descurcat. Piaţa şi ferestrele clădirilor din jurul lor erau încă goale, dar asta nu avea să dureze. Un localnic cu un telefon mobil era tot ce era nevoie pentru ca poliţia să se năpustească asupra lor.
„Tu conduci", a spus Rapp, ţinându-şi arma îndreptată spre bărbat în timp ce târa ceea ce mai rămăsese din şoferul iniţial în zona de marfă. Rapp s-a urcat pe scaunul pasagerului şi a tras portiera, apăsând vârful amortizorului în coastele bărbatului.
„Du-te. Uşor şi uşor. Nu e nevoie să atragi atenţia."

Rusul părea reticent să se aplece în spătarul tetierei îmbibate de sânge şi, în schimb, s-a cocoţat pe volan în timp ce conducea maşina pe lângă un loc de joacă gol.
„Cum te cheamă?" a spus Rapp.
„Vadim Yenotin."
„Ştii cine sunt eu?"
Bărbatul a înghiţit în sec şi a dat din cap.
„Atunci înţelegi situaţia ta."
„Da."
Au cotit pe un bulevard mai larg şi au fost imediat înconjuraţi de strălucirea farurilor.
„Ai două opţiuni, Vadim. Prima este ca eu să te duc într-o casă sigură cu un subsol izolat fonic. Lucrurile se înrăutăţesc şi îmi spui tot ce ştii."
„Nu-mi place acest plan". Accentul lui era gros, dar de înţeles.
„Eşti mai deştept decât pari. Bine. Opţiunea a doua este ca tu să-mi răspunzi complet şi sincer la toate întrebările mele. După aceea, şeful meu îl sună pe şeful tău şi fac un mic târg de cai. Ştii cum stă treaba – dăm câteva informaţii şi poate că umflă câteva conturi de pensie ale superiorilor tăi. O săptămână mai târziu, tu stai în apartamentul tău şi bei vodcă."
„Da. Îmi place foarte mult asta. Asta e ceea ce ar trebui făcut."
„De ce ai fost trimis să-l ridici pe Zhutov?"
„FSB-ul a primit un e-mail care spunea că era plătit de americani."
„De la cine a fost trimis?"
„Joseph Rickman."
„Şi tu l-ai crezut?"
„Erau multe informaţii. Numele celor care se ocupau de el, informaţii pe care le transmisese CIA-ului, date, locuri. Spunea că el este Taurul Şezând despre care a vorbit Rickman în videoclip."
„Când ai primit e-mailul?"
„Acum cinci zile."
Rapp şi-a scos pistolul din coastele bărbatului şi i l-a înfipt în zona inghinală. „Credeam că nu ai de gând să mă minţi, Vadim. Opţiunea unu este acum din nou pe masă."
„Nu!" Am fost informat acum cinci zile. Am văzut chiar eu e-mailul. Oamenii noştri au verificat serverele pentru a confirma data şi pentru a încerca să afle de unde a venit. Vă jur!"
„Trage pe următoarea stradă laterală şi parchează, Vadim. Nu vreau să dai peste cineva când îţi zbor boaşele."
„Nu am niciun motiv să te mint în legătură cu asta! Am ajuns acum patru zile şi am început să-l supraveghem pe Zhutov pentru a vedea dacă ne va conduce la vreunul dintre contactele sale. Am zburat cu un avion de linie şi am trecut prin controlul paşapoartelor. Vă pot da numele pe care le-am folosit."
„Joe Rickman a murit acum două săptămâni, Vadim. Aşa că, dacă nu cumva a găsit o modalitate de a-şi băga creierul înapoi în craniu, aveţi o problemă serioasă."
„Imposibil! Vă rog. Verifică-mi povestea. CIA poate face asta cu uşurinţă. Veţi descoperi că spun adevărul."
Rapp a continuat să ţină amortizorul apăsat pe între picioare, dar dorinţa lui de a apăsa pe trăgaci a început să scadă. Avea nasul pentru minciuni, iar impresia copleşitoare pe care o avea de la Yenotin era că acesta ţinea foarte mult la testiculele lui. Rusul nu era unul dintre fanaticii cu care Rapp îşi petrecuse cariera având de-a face. Nu căuta să i se smulgă unghiile în încercarea de a-i face pe plac lui Allah. Era un profesionist care înţelegea jocul cu sumă zero jucat de puterile mondiale.
„Aţi spus că oamenii dumneavoastră au încercat să determine de unde a venit e-mailul. Ce au aflat?"
„Nimic. A călătorit peste tot în lume. Nu a existat nicio modalitate de a-i depista sursa."
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi i-a indicat bărbatului să vireze la dreapta la următoarea intersecţie. Lucrurile tocmai trecuseră de la rahat total la dezastru insurmontabil.

CAPITOLUL 5

LAHORE
PAKISTAN
Roţile din faţă ale Land Cruiser-ului au căzut într-un şanţ noroios, iar Ahmed Taj a auzit vuietul motorului în timp ce şoferul său a îndreptat vehiculul spre malul mic de pe partea cealaltă.
Taj nu s-a obosit să se uite afară. Crescuse înconjurat de astfel de locuri şi puţine lucruri se schimbaseră de-a lungul anilor. Drumuri de pământ neîntreţinute încă se înşirau la întâmplare prin oraşe de corturi şi colibe din cărămidă de noroi. Cerul senin era încă întunecat de fumul de la focurile de gătit. Singura anomalie era absenţa oamenilor. În mod normal, zona ar fi fost plină de copii care nu erau încă îngenuncheaţi de circumstanţele lor şi de adulţi care încercau cu disperare să găsească o modalitate de a-şi umple burţile. În această zi, serviciul său de securitate se coordonase cu miliţiile islamice locale pentru a elibera rutele de intrare şi ieşire.
SUV-ul în care se afla era vopsit în alb şi avea inscripţionat logo-ul uneia dintre agenţiile de ajutorare active în zonă, ceea ce îi permitea un anumit grad de anonimat, deşi era singurul vehicul de pe stradă. A aruncat o privire în sus prin acoperişul cu lună şi nu a văzut nimic. Era o iluzie, totuşi. Americanii erau mereu prezenţi, supraveghind cu ajutorul sateliţilor, al dronelor şi al camerelor de supraveghere cooptate. Stăpânirea tehnologiei era cea mai mare putere a lor. Dar, în mod ironic, încrederea totală în ea era cea mai mare slăbiciune a lor.
Zone ca acestea fuseseră preluate încet de diverse grupuri radicale cu ajutorul lui Akhtar Durrani şi al faimoasei sale aripi S.
Sarcina de a muta aceste grupuri din zonele rurale în oraşe a fost pe cât de critică, pe atât de monumentală. Aici, amestecate în populaţia generală, chiar şi cea mai chirurgicală lovitură de dronă ar fi generat daune colaterale substanţiale. Americanii nu se simţeau confortabil cu victimele civile şi abominau absolut fotografiile cu trupurile înnegrite ale femeilor şi copiilor.
Totul făcea parte din reţeaua bizară de minciuni şi agende ascunse create de relaţia îndelungată a ţării sale cu Statele Unite. Mulţi dintre politicienii de la Washington credeau că impasul din Afganistan fusese cauzat de abandonarea regiunii de către SUA după ce sovieticii au fugit. A fost o viziune naivă şi aroganţă – un exemplu al modului în care americanii vedeau lumea ca fiind învârtită în întregime în jurul experimentului lor trecător cu democraţia. Afganistanul se întorsese pur şi simplu la ceea ce fusese timp de o mie de ani. Un rezultat inevitabil şi uşor de prezis.
Cu toate acestea, banii destinaţi iniţial mujahedinilor au continuat să curgă. Numai în ultimul an, Statele Unite furnizaseră aproape 5 miliarde de dolari în ajutoare pentru Pakistan, cea mai mare parte a cărora fusese absorbită în liniște de armată şi ISI. De fapt, armata era acum cel mai mare deţinător de bunuri imobiliare comerciale din ţară, deţinând complexe de condominii, centre comerciale şi clădiri de birouri în întreaga lume. Generalii pakistanezi erau unii dintre cei mai bogaţi oameni din ţară.
În timp ce situaţia era extrem de complicată, elementele sale fundamentale erau simple: Complexul militar-industrial pakistanez şi aparatul de informaţii din Pakistan deveniseră dependenţi de dolarii americani. Singura ameninţare reală la adresa acestei surse masive de finanţare era eradicarea terorismului în regiune. Acest lucru a lăsat ISI în afacerea întortocheată, dar extrem de profitabilă, de a lupta în mod public împotriva ameninţării teroriste la adresa Americii, în timp ce, în privat, o susţinea.
Era o situaţie care trebuia gestionată cu cea mai mare grijă. Trebuiau aprinse destule focuri pentru a-i ţine pe americani pe urmele lor, dar niciun foc nu putea arde atât de puternic încât să atragă prea multă atenţie. Din nefericire, această limită fusese depăşită recent.
Durrani îl presase pe generalul afgan Abdul Qayem să organizeze o tentativă de asasinare a lui Mitch Rapp. Fusese o întreprindere în mare parte nebunească, bazându-se în întregime pe reuşita uciderii unui om care dovedise de nenumărate ori că este imun la astfel de acţiuni. Acum, Rapp nu lăsa nicio piatră neîntoarsă în căutarea lui Qayem, inclusiv presându-l în slujba lui Abdul Zahir, care era pe cât de viclean, pe atât de detestabil.
Aroganţa era o capcană care omorâse nenumăraţi oameni puternici, şi era una în care Taj îşi promisese că nu va cădea niciodată. Mitch Rapp nu era o persoană cu care să te joci. Numai un prost ar refuza să recunoască faptul că, de obicei, obţinea ceea ce îşi dorea. Iar ceea ce voia el era să-şi vâneze şi să-şi măcelărească duşmanii.

Miliţia locală a început să apară pe stradă – bărbaţi murdari, cu kalaşnikovuri şi cu feţele ascunse de eşarfe. Au privit vehiculul său trecând, dar nu au făcut nicio mişcare pentru a-i bloca înaintarea. Land Cruiserul s-a strecurat printr-o deschizătură îngustă într-un zid de noroi şi s-a oprit pe partea cealaltă. Taj a coborât, privind în jos pentru a-şi ascunde faţa de eventualele drone de supraveghere. Cocioaba de piatră se afla la doar câţiva metri distanţă, iar el a parcurs rapid terenul, trecând printr-o uşă care fusese asamblată din materiale furate de la o groapă de gunoi.
Înăuntru, căldura şi duhoarea de excremente se condensau într-o ceaţă umedă. Singura încăpere era goală şi a traversat-o prin spate, coborând un set de scări şubrede până la un subsol săpat în pământ. Era, de fapt, una dintre numeroasele intrări într-un labirint elaborat de tuneluri fetide, conceput pentru a ascunde mişcările insurgenţilor care locuiau în zonă.
Aproape de baza scărilor se afla un bărbat singur, dezbrăcat, cu excepţia unei cagule din pânză neagră fixată în jurul gâtului. Mâinile şi picioarele îi erau legate cu cabluri de scaunul în care se afla, iar capul i se mişca cu mişcări bruşte, ca de pasăre, în timp ce încerca să urmărească mişcările pe care le recepţionau urechile sale.
Taj se opri în faţa bărbatului, lăsându-şi privirea să se plimbe de la stomacul sprijinit pe coapsele groase de păr, până la o tavă aranjată cu cuţite, cleşti şi o singură torţă alimentată cu propan.
„Ahmed!”
Taj se întoarse spre figura generalului Qayem care ieşea dintr-un tunel de sub scări.
„Abdul. Mă bucur să te văd.”
S-au îmbrăţişat, iar când Taj s-a îndepărtat a arătat spre bărbatul gol din scaun. „L-ai găsit.”
„Este un gândac mic şi isteţ”, a spus Qayem. „Are multe pietre sub care să se ascundă, dar principala lui unealtă este frica. Din fericire, unii dintre oamenii lui se tem mai mult de mine decât de el.”
Şi-a dat jos gluga şi Taj s-a uitat în ochii îngroziţi ai lui Abdul Zahir. Părul şi barba îi erau de un negru lustruit de pantofi, contrastând cu dungile cenuşii ale părului de pe corp. Era un obicei al bărbaţilor afgani să încerce să pară mai tineri decât erau într-o ţară în care vârsta era adesea văzută ca un semn de slăbiciune.
„Sunteţi mulţumit?” a întrebat Qayem.
Nu era chiar cuvântul potrivit. Era supărat din cauza atacului lui Qayem asupra lui Rapp, dar era imposibil să-l învinovăţească pe bărbat. Era un prieten vechi şi loial, care nu făcuse decât să urmeze ordinele lui Akhtar Durrani. Marile demersuri pe care ISI le făcea pentru a asigura o loialitate de necontestat puteau avea uneori dezavantaje. Qayem nu s-ar fi gândit niciodată să pună la îndoială ordinele generalului adjunct al aripei externe a ISI.
„Te rog”, a spus Zahir prin buzele crăpate şi umflate, dar apoi a părut să-şi piardă firul gândurilor. „Te rog...”
„Şi ce ai vrea să fac pentru tine?”. a spus Taj. „Eşti un porc care nu crede în nimic. Care nu-l slujeşte nici pe Dumnezeu, nici pe poporul său. Care se aliază cu oricine plăteşte cel mai mult.”
„Nu e adevărat!”, a spus el, lipsa de forţă din vocea lui sugerând că până şi el recunoştea absurditatea negării.
„Niciodată nu ai avut vreo importanţă, Zahir. M-aş fi mulţumit ca tu să mori pur şi simplu de bătrâneţe, înconjurat de lucrurile pe care trădarea ta ţi-a permis să le dobândeşti. Dar apoi te-ai aliat cu Mitch Rapp.”
„Malik al-Mawt? Nu! Asta e o minciună!” spuse Zahir. Malik al-Mawt se traducea aproximativ prin îngerul morţii, un apelativ pe care afganii i-l dăduseră lui Rapp cu ani în urmă.
„Cred că îl cunoaşteţi sub numele de domnul Harry.”
Zahir a făcut ochii mari. „Nu se poate să fie aşa. I . . . Nu am ştiut”.
Taj putea tolera mincinoşii, dar nu exista nimic care să-l dezguste mai mult decât un laş. După toate rapoartele, Zahir încercase să se introducă în ancheta răpirii lui Rickman crezând că aceasta era condusă de jalnicul şef de staţie al CIA, Darren Sickles. Totuşi, în loc de plecăciunile şi zgârieturile cu care se obişnuise, găsise pistolul lui Rapp apăsat pe fruntea lui. De atunci, bărbatul îl urmărea pe Qayem în speranţa de a-şi salva propria viaţă jalnică.
„Îmi pare profund rău pentru Rapp”, a spus Qayem. „A fost eşecul meu şi responsabilitatea mea.”
„Nu, vechi prieten. A fost eşecul lui Durrani. Şi a plătit pentru incompetenţa sa.”

De fapt, era probabil ca Durrani să fi murit la finalul infamului Glock al lui Rapp. Taj a instalat o amplă supraveghere audio la casa lui Durrani, dar camerele de luat vederi fuseseră impracticabile. Acest lucru i-a lăsat doar o descriere generală a complicelui lui Kassar în uciderea lui Durrani şi Rickman. Înregistrările digitale ale vocii bărbatului confirmaseră un accent american, dar erau de o calitate insuficientă pentru o imprimare comparativă a vocii.
Această incertitudine a fost cea care nu i-a lăsat altă opţiune decât să-i spună lui Irene Kennedy mult mai mult decât îşi dorea. Nu avea cum să ştie ce aflase Kennedy sau ce bănuia ea. Nu-şi putea permite să fie prins cu o minciună. Ea era o scorpie deşteaptă şi el trebuia să construiască încrederea -între ei- pentru a o orbi până când nu era prea târziu.
„Te rog", îl auzi pe Zahir spunând în spatele lui. „Trebuie să mă crezi. Dacă aş fi ştiut cine este, nu l-aş fi ajutat niciodată. Aş fi..."
„Linişte!" a strigat Taj, învârtindu-se şi alergând spre bărbat. A smuls un satâr de carne de pe tavă şi l-a azvârlit în jos pe încheietura lui Zahir, unde era fixat de braţul scaunului.
Mâna a rămas cablată acolo unde era, dar braţul lui Zahir a fost brusc liber. A ţipat ca o femeie în timp ce a tras înapoi ciotul, împroşcând cu sânge pe tricoul polo alb al lui Taj.
Directorul ISI s-a retras în afara razei de acţiune, iar Qayem a smuls o bucată de lemn de pe podeaua de pământ, lovind-o cu toată forţa în partea laterală a capului bărbatului care gemea. Liniştea s-a aşternut din nou în camera subterană îngustă. Doar respiraţia elevată a lui Qayem şi sunetul vieţii lui Zahir care se scurgea din el se întrepătrundeau.
„Rapp vine după tine, prietene", spuse Taj. „Am un om în interiorul organizaţiei sale care cred că va putea să-l elimine, dar capacitatea noastră de a comunica este limitată. Încă o dată, constatăm că timpul lucrează împotriva noastră."
Qayem era suficient de inteligent ca să înţeleagă că va fi găsit în cele din urmă şi suficient de umil ca să ştie că va ceda în cele din urmă. Nimeni nu ar fi putut rezista la ceea ce omul CIA ar fi dezlănţuit.
„Ştii ce trebuie făcut", a spus Taj.
„Da."
Podeaua de pământ fusese transformată în noroi de sângele lui Zahir, sporind umiditatea în timp ce Taj se întorcea la tavă şi ridica pistolul Smith & Wesson de calibrul 40 al trădătorului. Un cadou din partea americanilor.
A ridicat arma şi a apăsat-o pe fruntea vechiului său prieten.
Dumnezeu este mare au fost ultimele cuvinte care au trecut pe buzele lui Abdul Qayem.

CAPITOLUL 6

FERMA
LÂNGĂ HARPERS FERRY
VIRGINIA DE VEST
S.U.A.
Prin concepţie, drumul de pietriş care tăia prin pădure nu se întindea niciodată mai mult de cincizeci de metri înainte de a lua o curbă dificilă. Antreprenorul care îl construise a fost puţin nedumerit de traseu şi şi mai nedumerit când i s-a cerut să facă o lucrare de asfaltare intenţionat proastă. În cele din urmă, însă, produsul finit fusese exact ceea ce-şi dorea Stan Hurley: un drum pe care nici măcar campionul mondial de raliuri nu putea să îl conducă cu mai mult de douăzeci şi cinci de mile pe oră.
În ciuda sistemului său de tracţiune integrală, Dodge Charger-ul negru al lui Mitch Rapp era limitat la aproximativ jumătate din această viteză. Hemi-ul Hemi de 5,7 litri nu a avut nicio problemă în a se descurca cu modificările ample pe care le făcuse, dar reglarea suspensiei a fost mai problematică. Cea mai mare victimă, însă, a fost sistemul de sunet. Majoritatea difuzoarelor ajunseseră într-un tomberon pentru a face loc mai multor straturi de Kevlar.
A trecut de o pantă abruptă şi s-a încruntat când spoilerul faţă a răzbit. Trebuia să-i spună lui Hurley să ordone următoarei runde de recruţi să netezească vârful de acolo. O activitate perfectă pentru a o strecura între o alergare de douăzeci de mile şi împuşcatul pe spate a râurilor rapide locale.

I-au mai trebuit încă zece minute ca să ajungă la poarta interioară, care s-a deschis automat când s-a apropiat. Câteva secunde mai târziu, se afla pe trotuarul neted ca untul care traversa o peluză îngrijită, presărată cu straturi de flori.
Proprietatea era o copie aproape exactă a celei la care se antrenase în tinereţe. Hambarul era roşu în loc de alb, construit pentru a părea mai vechi cu o jumătate de secol decât vârsta sa reală. Pridvorul înfăşurat al fermei era puţin mai lat, iar mobilierul de exterior puţin mai modern. Cam asta era tot ce se putea vedea cu ochiul liber. Sub suprafaţă, însă, actualizările erau mai substanţiale. Subsolul casei era mult mai mare, mai elaborat şi mai sigur. Senzorii care străbăteau cei o sută de acri erau cu un ordin de mărime mai avansaţi. Iar cea mai mare parte a gazonului fusese minată. Kennedy era împotriva ultimei măsuri, dar Hurley o convinsese că sistemul controlat de calculator era infailibil. Acestea fiind spuse, Rapp observase că rămăsese la drum şi la alei.
Proprietatea era un monument al disfuncţionalităţilor din interiorul şoselei de centură. La fiecare şapte ani sau cam aşa ceva, centrul de antrenament clandestin al lui Hurley ardea „accidental” până la temelii şi se construia altul pe o nouă proprietate plătită cu fonduri negre.
Dacă toate aceste eforturi ar fi fost pentru a se menţine în faţa duşmanilor Americii, nu l-ar fi deranjat pe Rapp. De fapt, se făcea pentru a se menţine în faţa politicienilor care adulmecau activităţile neoficiale ale CIA pe care le puteau folosi pentru a face puncte politice. Afişarea unei false indignări devenise principala fişă de post a Congresului.
Era un joc pe care CIA era obligată să îl joace, ştiind foarte bine că nu avea cum să câştige. Dacă Rapp făcea ceea ce era necesar pentru a menţine în siguranţă membrii Congresului şi alegătorii lor, risca să fie pus sub acuzare. Dacă respecta regulile şi permitea ca America să fie atacată, risca să fie răstignit public.
În faţă, Stan Hurley stătea pe verandă şi privea prin aceiaşi ochelari de aviator pe care îi purtase când Rapp se rostogolise ca un student naiv. Bătrânul înjurat era probabil aproape de optzeci de ani acum, dar nimeni nu părea să ştie cu siguranţă. Avea un bourbon într-o mână şi, în ciuda cancerului pulmonar avansat, o ţigară în cealaltă. Nu avea rost să se transforme acum într-o nebună a sănătăţii.
„Ai întârziat”, a spus el când Rapp a coborât din vehicul.
De fapt, nu exista o oră anume la care era programat să ajungă, dar Rapp a lăsat-o baltă. Hurley avea un mod de a se băga sub pielea lui ca nimeni altul şi fusese un zbor lung din Turcia.
„Şi eu mă bucur să te văd, Stan.”
Rapp s-a îndreptat spre partea din spate a maşinii şi a deschis portbagajul. Vadim Yenotin şi-a ridicat mâinile în defensivă şi a strâmbat din ochi în soare.
„Afară”, a spus Rapp.
Bărbatul era de înţeles că era ţeapăn în timp ce-şi strecura picioarele peste bara de protecţie din spate. Charger-ul nu avea un portbagaj prea mare, iar cutia de arme pe care Rapp o încorporase în partea de jos îl făcea şi mai mic.
L-a apucat pe rus de guler şi l-a condus spre casă, în timp ce Hurley îl privea cu o expresie plictisită.
„Bagă-l într-o gaură şi ne întâlnim în bar. Irene a aterizat acum o oră. După conversaţia mea cu ea, probabil că vei dori ceva care să te liniştească înainte ca ea să ajungă aici.”
Rapp a rămas în spatele rusului în timp ce tăiau printr-o bucătărie incongruent de modernă şi intrau într-o cămară căptuşită cu conserve şi produse de copt. Aceasta era dublată de un lift, iar un clic al brelocului de chei din buzunarul lui Rapp a făcut ca podeaua să înceapă să coboare. O clipă mai târziu, se aflau într-o încăpere lungă din blocuri de cenuşă, căptuşită cu uşi – toate din oţel gol, cu o singură trapă suficient de mare pentru a trece o tavă de mâncare. Rapp a deschis-o pe prima şi l-a împins pe rus înăuntru.
„Aşteaptă!”, a spus acesta, împiedicându-se, dar prinzându-se înainte de a cădea. „Ce ai de gând să faci cu mine? Ţi-am spus ceea ce voiai să ştii. Aţi spus că mă veţi trimite acasă.”
„De ce te plângi?” a spus Rapp. „Acesta este apartamentul prezidenţial.”
Erau şase celule în total. Variau ca confort, de la aceasta, care se mândrea cu o canapea extensibilă şi un televizor cu ecran mare, până la un cub de beton cu ţevi care picurau şi o găleată în loc de toaletă.
„Opriţi-vă!” a spus Yenotin când Rapp a început să închidă uşa. „Vă cer să mă lăsaţi să vorbesc cu ambasada mea”.

„Consideră-te norocos, Vadim. Dacă nu ar fi fost Irene Kennedy, ţi-ai fi petrecut săptămâna în portbagajul meu.”
Uşa s-a închis cu zgomot, iar Rapp a făcut un pas înapoi, dar nu a făcut nicio mişcare pentru a pleca. În schimb, s-a întors şi s-a uitat la uşa din stânga celei pe care tocmai o închisese. În celula de dincolo se afla Louis Gould, asasinul profesionist care aruncase în aer casa lui Rapp, omorându-i familia şi lăsându-l în spital cu multiple oase rupte şi umflături pe creier.
A fost brusc conştient de greutatea Glock-ului care îi atârna sub umărul drept. S-ar putea să se termine în câteva secunde. Tot ce trebuia să facă era să deschidă uşa, să ţintească şi să apese pe trăgaci. În mod normal, a ucide îl afecta foarte puţin, dar cum s-ar fi simţit să pună capăt vieţii lui Gould? Să-l smulgă de lângă soţia şi fiica lui? Ar fi pus în sfârşit fantoma Annei la odihnă? Sau l-ar lăsa doar cu nimic de care să se agaţe?
„Vodka e pe masa de biliard.” Vocea lui Hurley în spatele lui. Nici măcar nu observase că liftul urcase pentru a-l lua pe bărbat.
„Da”, spuse Rapp, cu transa întreruptă.
Uşa de vizavi de celulele de detenţie ducea la bar – un alt lucru care devenea tot mai elaborat cu fiecare iteraţie a facilităţii de pregătire clandestină a CIA. Hurley părea să o fi cules pe aceasta direct din memorie. Cu excepţia mesei de biliard contemporane centrate în el, spaţiul se simţea ca un bar din Maroc de la mijlocul anilor şaptezeci. Peretele din depărtare era din piatră aparentă, încadrând un bar antic din mahon importat din Franţa. Lămpile în stil asiatic, câteva ventilatoare antice de tavan şi colecţia lui Hurley de fotografii înrămate din perioada celui de-al Doilea Război Mondial au completat iluzia. Pe măsură ce viaţa bătrânului se apropia de sfârşit, părea din ce în ce mai confortabil în trecut.
Rapp a luat vodca şi a tras o înghiţitură sănătoasă înainte de a apuca un tac şi de a trânti bila şase în buzunarul lateral. Gândurile i s-au îndreptat spre situaţia lor şi, încă o dată, furia a început să-i ardă în fundul stomacului. La ce se gândise Rickman? De ce s-ar fi întors un om împotriva ţării sale? Pe camarazii săi de arme?
Era o întrebare la care Rapp se îndoia că va putea răspunde vreodată. În adâncul sufletului său, era un soldat. Un om care localiza şi ucidea duşmanii ţării sale şi care şi-ar fi dat viaţa pentru a proteja orice membru al echipei sale. Asta era tot. Era simplu.
Când Irene Kennedy a intrat în cele din urmă, arăta puţin cam posomorâtă. Cei mai mulţi oameni ar fi văzut doar ceea ce ar fi vrut ea să vadă – fusta bine călcată, bluza albă impecabilă şi părul şaten strâns cu grijă la spate. Totuşi, avea ceva în jurul ochilor. Ceva care spunea că nu era o afacere ca de obicei.
„Doi ruşi morţi, Mitch. Doi.”
Rapp a tras o singură minge în colţ, dar nu a răspuns altfel.
„Vrei să-mi spui că nu era absolut nicio altă cale de a gestiona situaţia?”
A întors capul şi s-a uitat fix la ea. Şi-au fixat privirile câteva secunde înainte ca Hurley să intervină.
„Haide, Irene. Şoferul a încercat să îl calce şi apoi un alt tip a sărit cu un 9A-91. Ce voiai să folosească Mitch? Un limbaj dur? Nenorociţii ăia de ruşi au întârziat cu o zi şi cu un dolar mai puţin şi ştiau asta. Ar fi trebuit să se târască înapoi sub piatra de unde au venit. A fost o greşeală tactică din partea lor şi acum sunt morţi.”
S-a îndreptat spre bar şi şi-a turnat un pahar de vin roşu, folosindu-l pentru a spăla două pastile. Tylenol, ştia Rapp. De când explodase chestia cu Rickman, avea dureri de cap.
A lăsat tacul jos şi s-a sprijinit de masă. Oricât de mult dispreţuia să fie pus la îndoială în privinţa detaliilor operaţionale, simţea un fior de vinovăţie. Devenise ca o soră pentru el şi era îngrijorat pentru ea.
„Ceea ce a omis Stan a fost că 9A-91 nici măcar nu a fost suprimat. Tipul ăla era pe punctul de a face o pulverizare în mijlocul unui oraş plin de paisprezece milioane de oameni, Irene. Trebuia să se ocupe de el.”
A golit jumătate din pahar şi apoi l-a pus pe bar. „Ştiu. Dar am cinci mesaje de la şeful FSB care îmi urlă literalmente în căsuţa vocală.”
Hurley a dat din cap dezgustat. „Mikhail face doar pe victima ca să te lucreze pentru doi oameni pe care nu dă doi bani pe tine.”

Ea clătină încet din cap. „Acum câţiva ani, asta ar fi fost o criză care ar fi definit cariera. Acum pare o uşoară distragere a atenţiei. Cât de sigur eşti că Yenotin spune adevărul, Mitch? Că ruşii au primit e-mailul după moartea lui Rick?”
„Nouăzeci şi nouă la sută. Nu avea chef să mintă.”
„Mi-a fost teamă de asta.”
„De ce?” întrebă Hurley.
„Akhtar Durrani are reputaţia de a ucide oameni care nu-i mai sunt de folos. Iar Rick era îngrozit de Mitch. Dacă aş fi fost în locul lui, aş fi avut o poliţă de asigurare.”
„Ce fel de poliţă de asigurare?”
„Cineva care să elibereze informaţiile în cazul în care aş fi murit. Ar fi creat un stimulent pentru Durrani să-l ţină în viaţă şi s-ar fi asigurat că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, răul pe care voia să ni-l facă se va întâmpla.”
„L-aş putea vedea pe micul cretin de creion făcând aşa ceva”, a spus Hurley, aprinzându-şi o nouă ţigară de pe rămăşiţele celei vechi. „Dar cum?”
„Mai degrabă cine”, a spus Rapp. „Cui a dat dosarele sale şi cine a divulgat informaţiile despre Sitting Bull? Vreun agent străin care are ceva împotriva noastră? Un mercenar care face asta doar pentru bani?”
Kennedy a clătinat din cap. „Prea puţin de încredere. Dacă aş fi în locul meu, aş cripta fişierele şi le-aş da pe mâna unui avocat. I-aş spune că voi verifica cu el în fiecare săptămână şi că, dacă nu o fac, ar trebui să deschidă un set de instrucţiuni pe care i le-am dat şi să le urmeze.”
„Ce spuneau aceste instrucţiuni?” a întrebat Hurley.
„Ar fi un program de trimitere a fişierelor individuale. Acestea ar merge la cineva mai puţin respectabil – cineva care ştie cum să trimită e-mailuri şi să posteze lucruri pe internet fără a fi depistat. Avocatul nu ar şti niciodată ce se află în documente, iar persoana care le eliberează ar fi genul căruia nu-i pasă.”
S-a bătut la uşă şi, o clipă mai târziu, un tânăr cu un afro impresionant a tras cu ochiul înăuntru. „Am găsit ceva.”
Marcus Dumond era un geniu al computerelor în vârstă de treizeci şi patru de ani, cu un trecut puţin zbuciumat. Tânărul vrăjitor cibernetic avusese ceva probleme cu federalii în timp ce făcea un master în informatică la MIT. Se presupunea că ar fi pătruns în una dintre cele mai mari bănci din New York şi apoi ar fi transferat fonduri în mai multe conturi din străinătate. Partea care i-a interesat pe cei de la CIA a fost că Dumond nu a fost prins pentru că a lăsat o urmă; a fost prins pentru că s-a îmbătat într-o noapte şi s-a lăudat cu activităţile sale persoanei nepotrivite. La acea vreme, Dumond locuia cu Steven Rapp, fratele mai mic al lui Mitch. Când Rapp cel mare a auzit despre problemele lui Dumond, a sunat-o pe Irene Kennedy şi i-a spus că hackerul merită să fie cercetat.
„Intră”, a spus Rapp. „Ce ai găsit?”
Dumond a intrat un pic ezitant, instalând un laptop pe masa de biliard. Rapp l-a recunoscut ca fiind unul pe care îl luase din casa lui Durrani. Era încă pătat cu sângele lui Joe Rickman.
„Am spart criptarea care protejează toate fişierele de aici”, a spus Dumond.
„Serios?” a răspuns Kennedy, părând surprins. „Credeam că Rick o va face mai greu de atât.”
Dumond a clătinat din cap. „Doar chestiile standard care au venit cu computerul. Parola era data de naştere a unuia dintre copiii lui.”
„Simt că eşti pe cale să-mi dai veştile proaste”.
„Da ... . Nu este chiar nimic în ele. În mare parte lucruri personale – parolele lui la Amazon, registrele de cecuri, registrele bancare. Genul ăsta de lucruri.”
Kennedy şi-a ridicat din nou paharul. „Asta are mai mult sens pentru mine. Orice lucru la care putem avea acces atât de uşor este ceva de care lui Rick fie nu-i păsa, fie a vrut să vedem.”
Dumond începu să pară din nou inconfortabil.
„Ce?” spuse Rapp.
„M-am gândit să o conectez la internet. Ştii, să descarc orice e-mailuri restante, să văd dacă s-a întâmplat ceva interesant.”
„E un fel de risc, nu-i aşa?”. a spus Rapp. „Ar fi putut fi setat să şteargă datele.”

Dumond s-a încruntat. Îi plăcea să fie chestionat în legătură cu munca lui chiar mai puţin decât îi plăcea lui Rapp. „Am făcut mai întâi o oglindă a unităţii. Şi, după cum am spus, oricum nu există nimic interesant pe el.”
„Deci, ce s-a întâmplat?” a spus Hurley.
„A descărcat automat un videoclip.”
„Ce fel de videoclip?” a întrebat Kennedy. „Te-ai uitat la el?”
Dumond a clătinat din cap. „M-am gândit că erau lucruri pe care nu voiam să le ştiu cu adevărat.”
Rapp i-a dat o palmă pe umăr. „Bună treabă, Marcus. Acum de ce nu te întorci la muncă şi vezi ce mai poţi să descoperi?”.
Când a plecat, Hurley şi Kennedy s-au apropiat de masa de biliard, iar Rapp a dat click pe fişierul video din mijlocul ecranului laptopului. S-a deschis o fereastră care îl arăta pe Joe Rickman stând în biroul său de acasă din Jalalabad. Purta cizme de piele tocată, care erau sprijinite leneş pe birou. Locaţia şi faptul că trupul său moale şi faţa lui nu erau rănite sugerau că înregistrarea fusese făcută înainte de răpirea sa simulată.
„Bună ziua, Mitch. Dacă te uiţi la asta, eu şi Akhtar Durrani suntem morţi. Şi dacă aşa stau lucrurile, mă gândesc că tu ai făcut-o.”
Kennedy a întins mâna şi a oprit redarea. „Interesant. Câte videoclipuri din astea crezi că a făcut?”.
„Ce vrei să spui?” întrebă Hurley.
„Dacă Durrani era încă în viaţă? Dacă l-am fi capturat şi nu l-am fi ucis? Câte scenarii a acoperit?”
„Cam o mie, dacă îl cunosc pe micul nevăstuică”, a spus Hurley.
A apăsat butonul de redare şi Rickman a prins din nou viaţă.
„Trebuie să recunosc că am crezut că Gould a avut o şansă bună să te elimine. Adică, dacă nu el, atunci cine? Este unul dintre cei mai buni contractori privaţi din lume şi deja i-a făcut praf pe soţia şi copilul tău.”
Faţa lui Rickman s-a rupt într-un zâmbet larg în timp ce cea a lui Rapp se întuneca. Îşi dorea ca ticălosul să se întoarcă într-adevăr la viaţă. Pentru că atunci l-ar putea ucide din nou.
„Uită-te la el, Irene”, continuă Rickman. „Pare supărat? Ei bine, cum crezi că mă simt eu? Eu sunt mort. Oricum, unde am fost? Oh, da. Mitch. Dumnezeu ştie că nu eşti cel mai ascuţit instrument din magazie, dar ai un talent de necontestat: să nu fii ucis. Când vine vorba de supravieţuirea ta şi de faptul că duşmanii tăi sfârşesc cu un glonţ în cap, eşti un geniu. Sau poate ar trebui să spun savant idiot”.
A râs un pic prea sălbatic. Ca şi cum ar fi ştiut că nu mai trebuia să se abţină. Că nu mai avea pe cine să păcălească.
„Afganistanul te va înnebuni. Ştii asta. Am vorbit despre asta. O mie de ani de cultură, omule. Ai putea ucide pe toată lumea de aici, cu excepţia unei fetiţe drăguţe de şapte ani şi ştii ce ar face ea? Te-ar înjunghia cu o foarfecă în momentul în care te-ai întoarce cu spatele. Ai putea la fel de bine să încerci să creezi o democraţie într-o vizuină de şerpi cu clopoţei. Iar acum politicienii le dau bani şi locuri de muncă celor care acum câţiva ani încercau să ne ucidă.”
Ceea ce spunea el era adevărat. Congresul decisese că, dacă ar fi aruncat destui bani, toată lumea din Afganistan ar fi învăţat să se înţeleagă. În realitate, politicienii voiau doar să se retragă în cel mai bun mod posibil pentru a salva faţa. Să dea problema mai departe până când se vor pensiona şi vor lovi mingi de golf în Florida.
„Acest loc mi-a distrus viaţa, familia, sănătatea. Nu mi-a mai rămas nimic. O mică pensie ca să-mi pot petrece bătrâneţea stând singur într-un apartament cu o cameră, în timp ce nenorociţii ăştia stau în vilele lor şi mănâncă caviar cu copiii lor.”
Şi-a tras picioarele de pe birou şi s-a aplecat spre cameră. „M-ai distrus, Irene. Aşa că am să-ţi întorc favoarea. Scurgerile de informaţii vor continua să apară. Când voi termina cu tine, vei fi în închisoare, iar CIA va fi o mică şi jenantă intrare într-o carte de istorie. Lumea e un haos, punctat de scurte izbucniri de civilizaţie. Mitch, tu ştii asta mai bine decât oricine. Unde greşeşti este să crezi că poţi schimba asta.”
S-a lăsat din nou pe spate în scaun, afişând un alt zâmbet nebunesc. „Ne revedem curând.”

Ecranul s-a întunecat, iar Kennedy a făcut un pas ezitant înapoi. Se oferise să îl promoveze, să îl scoată din Afganistan. Dar el refuzase în mod repetat. Să fi fost semnele de avertizare acolo? Le ignorase ea din teama de a nu-i pierde setul lui unic de abilităţi?
Rapp părea să-i citească gândurile. „Suntem cu toţii nebuni, Irene. Este o condiţie prealabilă pentru slujbă. Nimeni nu s-a aşteptat la asta. Nici eu, nici Stan şi nici Mike. Chiar şi oamenii care lucrau cu Rick în fiecare zi au fost complet luaţi prin surprindere."
„Nu era responsabilitatea lor să prevadă asta. A fost a mea."
„Laptele vărsat", a spus Hurley cu nerăbdare. „Faci lucrurile prea complicate. Tot ce trebuie să facem este să-i găsim pe cei care au dosarele lui Rick şi să-i ucidem. Problema e rezolvată."
„Ce ştia el?", a spus ea. „Sitting Bull se afla cu mult în afara sferei sale de influenţă. De cât timp culegea informaţii despre reţeaua noastră? De cât timp plănuia să le folosească pentru a provoca daune maxime? Şi nu e vorba doar de ceea ce ştia. Ştia şi să mintă. Şi-ar putea stabili credibilitatea prin predarea unor - active legitime, apoi ar putea începe să amestece dezinformarea prin numirea unor persoane care nu sunt pe statul nostru de plată."
„Dacă ar fi avut de gând să le facă publice pe toate deodată, ar fi făcut-o până acum", a spus Rapp. „Nu, el va dribla totul. O va folosi pentru a ne tortura. Asta ne dă timp. Stan are dreptate, trebuie doar să aflăm cine are fişierele şi să-l oprim. Apoi se termină totul."
„Şi cum propui să facem asta?"
„Urmăm singura pistă pe care o avem."
„Obrecht", a recunoscut ea.
Leo Obrecht era un cetăţean elveţian care controla Sparkasse Schaffhausen, o bancă de tip boutique cu sediul în Zurich. Numele lui şi al organizaţiei sale apăruseră de când Rickman dispăruse prima dată. El fusese cel care îi acuzase pe Rapp şi pe Rickman că au depus fonduri personale ilicite în banca sa.
Cel mai interesant, însă, este că el era omul de legătură al lui Louis Gould. Examinarea ofertelor şi acceptarea plăţilor pentru un asasin nu era tocmai un proiect secundar obişnuit pentru un bancher de renume.
„Dacă îmi amintesc bine", a spus Kennedy, „să ajungem la Obrecht nu a mers bine ultima dată."
Când Rapp se dusese în Europa pentru a obţine răspunsuri de la acest om, dăduse peste o maşină plină de agenţi ISI cu aceeaşi misiune. Trei dintre ei au sfârşit morţi, iar celălalt, Kassar, fusese capturat. Mai târziu, acesta s-a dovedit a fi esenţial în operaţiunea împotriva lui Rickman şi Durrani.
„Securitatea personală a lui Obrecht este foarte strictă", a fost de acord Rapp. „Şi a devenit şi mai strictă de la incidentul cu pakistanezii. Nu-şi mai părăseşte deloc proprietatea. Dar, dacă ne bazăm pe cantitatea de trafic de internet criptat care circulă între conacul său şi bancă, se pare că se ţine ocupat. „
„Ocupat să şteargă toate dovezile implicării sale în acest lucru din registrele companiei sale", a spus Kennedy.
„Un pariu bun."
„Voi doi puteţi ajunge la el?"
„Nu uşor", a spus Hurley înainte ca Rapp să poată răspunde. „Cea mai bună opţiune a noastră ar fi fost să-l prindem în timp ce era în mişcare."
„Dar spui că nu se mai mişcă."
„În cele din urmă trebuie să o facă."
Kennedy a dat din cap gânditor. „Dosarele lui Rickman vor continua să vină. Când şi cum, nu pot spune cu siguranţă, dar garantez că va fi în cel mai dăunător mod posibil."
„Putem absorbi lovitura?" a întrebat Hurley.
„Sincer, nu ştiu, Stan. Mă întreb: de ce a făcut asta acum? Era încă relativ tânăr, nu pare să fi fost bolnav şi nu aveam de gând să îl scot. Rick nu a ghicit niciodată, a planificat. A analizat. Singurul motiv la care mă pot gândi este că a crezut că are destule pentru a ne doborî. Şi când Rick credea ceva, de obicei era pentru că avea dreptate."
„Deci, dacă aşteptarea nu este o opţiune, mergem după Obrecht la el acasă", a spus Rapp.
„Cu ce?" răspunse Hurley. „Câteva tancuri Abrams şi un Apache?".
Rapp se împinse pe marginea mesei de biliard. „Nu mai avem timp, Stan".

„Nu o spune”, a implorat Hurley.
„Uite, probabil că aş putea să găsesc o modalitate de a intra acolo şi de a-l ucide pe om, dar nu despre asta vorbim. Vorbim despre a-l scoate viu din complexul său şi a-l transporta undeva unde să-l putem interoga. Îmi place chiar mai puţin decât tine, Stan, dar fără ajutorul lui Louis Gould, nu văd cum putem face asta.”

CAPITOLUL 7

LAHORE
PAKISTAN
AHMED Taj a privit între cei doi oameni de securitate ai săi în timp ce mahalaua dens populată făcea loc unei autostrăzi deschise. În cele din urmă, urma să fie transferat într-un Suzuki Mehran nedesluşit care îl va duce la un avion privat înregistrat pe numele unei companii locale de extracţie.
Părea aproape imposibil ca planul său să intre în sfârşit în acţiune. Îşi petrecuse ultimul deceniu dezvoltându-l, analizând fiecare detaliu, examinând fiecare potenţială capcană. Şi, în multe privinţe, se întindea chiar şi mai mult decât atât. Bazele pentru ceea ce urma să se întâmple fuseseră puse aproape de la naşterea sa.
Fusese crescut într-un cartier modest, înconjurat de sărăcia care continua să afecteze Pakistanul. În ciuda faptului că acumulase o putere şi o bogăţie semnificative, tatăl său fusese un om modest, care se supunea celor din jur şi care rareori privea pe cineva în ochi.
Aceasta a fost lecţia pe care i-a insuflat-o fiului său. Nu prezenta nimic din tine însuţi pe care lumea să-l ia în seamă. Ridică-i pe ceilalţi în timp ce te diminuezi pe tine însuţi. Lasă nesfârşita ofertă de bărbaţi egocentrici să stea în lumina reflectoarelor la care tânjeau, în timp ce tu rămâneai în întuneric. Aşa se construiau imperiile de durată.
Taj pierduse repede numărul bărbaţilor care îl subestimaseră pe tatăl său. Bărbaţii ale căror cadavre încă mai împânzeau zona rurală din jurul casei copilăriei sale.
În cele din urmă, a fost trimis în America pentru facultate. Obiceiul pakistanezilor bogaţi de la acea vreme era să-şi trimită copiii în Anglia, fostul lor opresor, pentru educaţie. Tatăl său recunoscuse că Regatul Unit slăbea în timp ce influenţa Americii creştea. Musulman devotat, el a înţeles că această ţară creştină masivă va deveni un duşman formidabil pentru adepţii lui Allah şi a vrut ca fiul său să înţeleagă căile acesteia.
Taj a studiat afaceri şi economie la o şcoală competentă din punct de vedere academic, dar lipsită de notorietate, din Virginia. În onoarea lecţiilor de viaţă ale tatălui său, stătuse în spatele clasei, scriind toate răspunsurile corecte pe testele sale înainte de a le schimba pentru a menţine o medie de B-minus. Nu-şi făcuse prieteni adevăraţi, deşi era politicos şi destul de apreciat. În cele din urmă, s-a mulţumit să studieze societatea americană de la marginea ei.
Ceea ce a văzut l-a dezgustat. Femei care se foloseau de libertăţile care le erau oferite pentru a se transforma în târfe. Intelectualismul care nu numai că îl marginaliza pe Dumnezeu, dar adesea îi nega existenţa. Şi aroganţa nesfârşită şi fără speranţă.
Recunoscuse seminţele declinului Americii şi acum aceste seminţe începeau să crească. Ca şi sovieticii înaintea lor, Statele Unite fuseseră profund rănite de efortul lor patetic de a cuceri ţările favorizate de Allah. Lăcomia sa insaţiabilă pentru tot ceea ce este material dusese la un colaps financiar care era deja în primele etape de a se repeta. Iar coeziunea sa stranie – lucrul care constituia secretul puterii sale – se transformase în certuri mărunte şi în paralizie guvernamentală. Acesta era defectul fundamental al democraţiei: Puterea a ajuns în mâinile mincinoşilor şi ale mulţimilor în locul celor vicleni şi puternici.
După absolvire, Taj s-a întors în Pakistan şi s-a înrolat în forţele aeriene la insistenţele tatălui său. Ştia că drumul spre putere în Pakistan nu era prin sectorul privat. Cu siguranţă că o mare bogăţie putea juca un rol, dar sufletul ţării era armata.
Taj intrase în logistică şi îşi făcuse un nume ca ofiţer competent şi respectuos. Făcuse legăturile potrivite şi, mai important, îşi eliminase rivalii manipulându-i să se distrugă singuri. În cele din urmă, acest lucru a dus la obţinerea primei sale stele şi la faptul că Saad Chutani i-a dat, în mod nesăbuit, conducerea ISI, într-un efort de a obţine controlul organizaţiei.

Acum, modestul Ahmed Taj era poziţionat pentru a deveni unul dintre cei câţiva oameni care conduceau lumea. Avea să-şi transforme ţara într-un inamic al Americii care ar fi făcut ca ceea ce trăiseră în perioada sovietică să pară banal.
De fapt, ar fi trebuit să se întâmple deja. Aşa cum se întâmpla adesea, însă, chiar şi cele mai atent puse la punct planuri puteau fi deraiate de evenimente neaşteptate. În acest caz, acţiunile lui Akhtar Durrani. Durrani fusese un om de mare orgoliu, violenţă şi ambiţie. El a generat frica necesară pentru a conduce aripa S a ISI şi a fost un instrument convenabil pentru a izola Taj de potenţialele reacţii generate de operaţiunile sale.
Durrani a avut un rol esenţial în ascunderea lui Osama bin Laden, permiţându-i sauditului să menţină al-Qaeda unită timp de mai mulţi ani decât ar fi fost posibil altfel. El a coordonat rezistenţa faţă de forţele americane din Afganistan şi a ţinut evidenţa grupurilor de insurgenţi care îşi aveau sediul în Pakistan. Cel mai important, însă, a ţinut sub control aceşti insurgenţi, împiedicându-i să organizeze atacuri în Pakistan fără acordul ISI.
Alianţa lui Durrani cu Rickman fusese o surpriză rară. Din fericire, Taj îi supraveghea îndeaproape pe toţi cei care ocupau o poziţie de putere în cadrul ISI. Tocmai prin intermediul acestei supravegheri aflase despre Rickman şi decisese să amâne punerea în aplicare a propriilor planuri. Valoarea informaţiilor pe care le deţinea omul de la CIA era de necrezut, un premiu pe care Taj nu şi-l imaginase niciodată când începuse să pună la cale planurile sale.
Primul său instinct fusese acela de a scăpa pur şi simplu de Durrani şi de a-l prinde pe Rickman atunci când ar fi ajuns în Pakistan. După ce s-a gândit mai bine, însă, şi-a dat seama că ar fi fost o greşeală. Rickman era prea strălucit, mintea lui era prea întortocheată. Chiar şi sub un interogatoriu prelungit ar fi fost imposibil să deosebească adevărul de minciună.
Taj nu a avut de ales decât să rămână în umbră şi să aştepte ca omul să dezvăluie ceea ce ştia. Şmecheria ar fi fost să găsească momentul potrivit pentru a ieşi din umbră. Deşi obiectivele lui şi ale lui Rickman erau similare, nu erau aceleaşi.
Rickman voia să pedepsească CIA, dar Taj voia să o coopteze. Dacă ar fi putut avea acces la ceea ce ştia Rickman – cunoştinţele sale enciclopedice despre fiecare informator, trădător şi agent dublu din regiune – ar fi avut capacitatea de a prelua controlul asupra masivei reţele de informaţii în timp ce Irene Kennedy ar fi rămas complet neştiutoare. Înainte de a permite CIA să facă implozie sub greutatea păcatelor sale, el avea să-i sifoneze puterea. El ar face din ISI, deja umflată cu miliarde de dolari americani, cea mai temută agenţie de informaţii din istorie.
Din păcate, între prostia lui Durrani şi brutalitatea lui Mitch Rapp, situaţia se complicase. În cele din urmă, însă, s-ar putea să fie mai bine aşa. În orice dezastru se afla o oportunitate.
Îl urmărea pe Rickman de suficient de mult timp ca să ştie că omul era conştient de posibilitatea propriului său asasinat şi că luase măsuri pentru a proteja informaţiile pe care le compilase cu atâta grijă. Vrăjitoarea aia de Kennedy îşi dedica fără îndoială întreaga capacitate a organizaţiei sale pentru a le localiza, dar se afla într-un dezavantaj semnificativ. CIA abia îşi începea căutările, în timp ce oamenii lui Taj se apropiau de finalizarea lor.

CAPITOLUL 8

CARTIERUL GENERAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
S.U.A.
INTERFONUL de pe biroul lui Irene Kennedy a sunat şi ea a răspuns imediat.
„Dr. Kennedy, tocmai a sosit senatorul Ferris.”
„Mulţumesc. Spuneţi-i că vin imediat.”
Ea a scos imaginile de securitate din biroul ei exterior şi l-a examinat pe bărbatul care se îndrepta stângaci spre un scaun cu spătar cu aripi. Politicianul, cunoscut ca fiind întârziat, era exact la timp, iar anturajul mare, finanţat de contribuabili, cu care călătorea de obicei, era vizibil absent.

Carl Ferris îşi consolidase puterea în Senat încă de când ea era în facultate, ajungând în cele din urmă la preşedinţia Comisiei Juridice. Înconjurat exclusiv de yes men şi de lobbyişti, ego-ul său se extinsese până la proporţii neobişnuite chiar şi pentru standardele congresului. Acesta îi dăduse un dar de a pontifica convingător pe orice subiect, făcându-l să se înregimenteze cu alegătorii săi care aveau tendinţa de a prefera simplitatea şi certitudinea în locul argumentelor mai nuanţate ale experţilor. Comunităţile de informaţii şi militare, însă, l-au văzut aşa cum era: un fanfaron ignorant şi, în cele din urmă, periculos. Stătea cu privirea fixă în faţă, renunţând la cererile sale obişnuite din partea personalului ei, de la cafea până la îndepărtarea unei pete de pe cravată. Era o latură a influentului senator pe care ea nu o mai văzuse niciodată, dar asta nu era cu totul neaşteptat.
Ferris îşi petrecuse ultimii doi ani construind o reţea de angajaţi nemulţumiţi ai CIA, FBI şi ai Departamentului de Stat pentru a-l ajuta în demersul său de a aduce Agenţia sub controlul său. În combinaţie cu informaţiile care i-au fost furnizate de un contact de rang înalt din cadrul ISI din Pakistan, el a încercat să adune suficiente dovezi condamnabile pentru a organiza audieri publice menite să îi ridice propria statura cu preţul securităţii Americii. Aceste planuri s-au oprit brusc atunci când ea şi FBI-ul au interceptat una dintre întâlnirile micii sale cabale şi au arestat mai mulţi dintre complici.
„Cum arată?”
A aruncat o privire spre Mitch Rapp, care stătea la un capăt al mesei de conferinţă centrată în biroul ei.
„Nervos. Dar rezonabil de sănătos.”
Ochii lui s-au îngustat. CIA deţinea informaţii despre probleme cardiace pe care senatorul din ce în ce mai supraponderal le tăcea în speranţa că va fi următorul candidat al partidului său la preşedinţie. Era convinsă că primul lucru pe care Rapp îl făcea în fiecare dimineaţă era să-şi verifice fluxurile de ştiri în speranţa de a găsi o ştire despre Carl Ferris care să fi murit.
„Voi spune din nou că aş prefera ca tu să nu participi la această întâlnire, Mitch. Pe baza a ceea ce am aflat despre situaţia lui Rickman, este timpul pentru o detensionare între noi şi senator.”
„Eu rămân.”
Kennedy a suspinat în tăcere. Ferris era speriat, iar asta era ceva ce îi era de folos. Panica, însă, era o stare emoţională foarte diferită. Putea crea un mediu în care politicianul devenea disperat şi imprevizibil.
A întins mâna spre interfon, resemnată de faptul că nimic din ceea ce putea spune nu l-ar fi făcut pe Rapp să se răzgândească. „Vă rog să-l trimiteţi înăuntru.”
Ferris a intrat o clipă mai târziu, dar a încremenit când l-a văzut pe Rapp. „Ce caută el aici?”
„Vă rog să închideţi uşa în urma dumneavoastră, domnule senator.”
„Sunteţi nebun? A ameninţat că mă va ucide! A spus că se va furişa în casa mea şi...”
„Domnule senator!” a spus Kennedy, permiţând ca volumul vocii sale să crească uşor. „Închideţi uşa.”
A ezitat, dar în cele din urmă a recunoscut că nu avea de ales. Kennedy a făcut semn spre masa de conferinţe, iar Ferris l-a urmărit cu atenţie pe Rapp în timp ce acesta lua scaunul cel mai îndepărtat de el. În ceea ce o priveşte, Kennedy a rămas la biroul ei. Politicianul ar fi văzut în asta acelaşi joc de putere pe care el însuşi îl folosea zilnic, dar adevărul era mai simplu. Omul îi repugna şi prefera să păstreze distanţa fizică ori de câte ori era posibil.
Kennedy nu a vorbit imediat, lăsându-l pe politician să transpire timp de aproape un minut. Fără îndoială că trecuse de o mie de ori în minte această întâlnire până acum, întocmind un scenariu exhaustiv cu minciunile şi interpretările pentru care era atât de bine cunoscut.
„Aş dori să ne vorbiţi despre relaţia dumneavoastră cu serviciile secrete pakistaneze”, a spus Kennedy în cele din urmă.
„Nu am niciuna!”, a protestat el. „Este ridicol!”.
„Atunci îmi spuneţi că e-mailurile pe care le-am găsit în computerul menajerei dumneavoastră erau ale ei? Că ea coresponda cu Akhtar Durrani, directorul adjunct al aripei externe a ISI?”
„Nu, bineînţeles că nu. Dar nu l-am întâlnit niciodată pe acest om. Vă jur. A început un dialog cu mine şi a făcut o serie de acuzaţii despre activităţi ilegale ale CIA.”
„Şi tu le-ai înghiţit”, a spus Rapp. „M-am gândit că vor suna bine la televizor”.
„În niciun caz! Dar erau prea multe acuzaţii pentru a le ignora.” Ferris şi-a făcut în cele din urmă suficient curaj pentru a se uita direct la Rapp. „Bani deturnaţi în conturi din bănci elveţiene, oameni ucişi...”

Rapp s-a aplecat în față peste masă. „Stai acolo, la Capitoliu, și ne spui să înființăm un guvern de coaliție în Afganistan. Ne ignorați complet avertismentele și ne forțați să aducem fiecare terorist nenorocit, lider de război și traficant de droguri din regiune. Dacă rămâne unită, veți lua creditul. Dar dacă va exploda în fața tuturor, așa cum v-am spus, vă veți preface că sunteți șocați și veți organiza audieri pentru a devia vina."
„CIA trebuie să lucreze în limitele legii!" Ferris aproape că a strigat. „Voi răspundeți în fața guvernului. Reprezentanților aleși ai poporului american."
„Pe naiba", a spus Rapp. „Ești ca un copil de patru ani. Când ți-e frică, te agăți de piciorul meu, plângând și cerând să te protejez prin orice mijloace necesare. Dar când reușesc, începi să te simți din nou în siguranță. Atunci vrei să le arăți tuturor cât de curajoasă și independentă ești".
„Aceasta este o țară cu legi!" a exclamat Ferris, evident incapabil să vină cu ceva mai original sau mai la obiect.
„De ce nu ați venit la mine cu aceste suspiciuni?". a întrebat Kennedy, sperând să recâștige controlul asupra ședinței. Rapp părea pe punctul de a exploda și asta nu ar fi fost constructiv. Nu încă.
„Ce?" a spus Ferris, având probleme de urmărire pentru o clipă. „De ce?" Pentru că unii dintre oamenii tăi au fost implicați. Mi-a fost teamă că ți-ar putea lipsi obiectivitatea."
„Înțeleg. În acest caz, pot să presupun că ați discutat acest lucru cu președintele?"
S-a uitat în jos la masă. „Ancheta mea nu a progresat până la punctul în care să merite timpul președintelui."
Ea a dat din cap. „Înțeleg. Și ce știți despre Akhtar Durrani, domnule senator?"
„A fost un membru respectat al comunității pakistaneze de informații și a servit cu distincție la ISI timp de..."
„Deci nu știți, de exemplu, că el a fost cel care l-a ascuns pe Osama bin Laden de noi?". „
Ferris a tăcut și s-a uitat la ea cu o expresie uimită. În mod evident, scenariul mental pe care îl pregătise nu includea un răspuns la acea informație anume. „I . . . Nu te cred."
Rapp a glisat un dosar pe masă cu suficientă forță încât Ferris abia a fost suficient de rapid pentru a-l opri să nu i se izbească de stomac. L-a deschis și l-a răsfoit, cu mâinile tremurând vizibil. „De ce ai păstrat acest secret? De ce nu ai spus..."
„Pentru că aveam de gând să i-o ținem deasupra capului, cretinule", a spus Rapp.
„Dar..."
„Trebuie să recunosc că tonul e-mailurilor dumneavoastră nu este deosebit de sceptic", a spus Kennedy.
„De fapt, păreți să vă poziționați puternic de partea lui Durrani. Mă întreb ce ar crede poporul american despre relația ta apropiată cu unul dintre cei mai puternici susținători ai Al Qaeda?"
Ferris a închis dosarul, dar a rămas tăcut. Pentru prima dată în lunga sa carieră, părea să nu mai aibă ce să spună.
„Am înțeles că veți face parte dintr-o viitoare misiune de anchetă a Congresului în Pakistan."
„În pregătirea dineului de stat", a mormăit Ferris.
Se referea la o recepție oferită de președintele pakistanez în onoarea unui nou pachet de ajutor umanitar de un miliard de dolari pentru țara sa. Ferris, împreună cu secretarul de stat Sunny Wicka, urmau să fie doi dintre demnitarii americani prezenți.
În mod normal, senatorul ar fi considerat acest tip de călătorie pregătitoare sub demnitatea sa și părea probabil că plănuia să o folosească ca pe o oportunitate de a se întâlni personal cu Durrani. Acum că omul era mort, Kennedy nu-și putea da seama de ce Ferris nu-și anulase întâlnirea. Se gândise să-i ordone să nu se ducă, dar apoi hotărâse că putea afla mai multe dându-i un pic de frânghie.
„Cu cine aveți programată întâlnirea, domnule senator?"
„Cu nimeni în mod special", a spus el un pic prea categoric. „Urmez doar itinerariul stabilit de Departamentul de Stat."
Kennedy s-a gândit să dezvăluie mai mult din ceea ce știa despre activitățile lui, dar părea inutil în acest moment. Punctul ei de vedere fusese stabilit. Poate că, până la urmă, includerea lui Mitch Rapp în întâlnire fusese benefică.

„Aţi avut o carieră lungă şi ilustră, domnule senator. Dar continuarea escaladării răzbunării dvs. împotriva CIA este periculoasă atât pentru securitatea ţării, cât şi pentru dvs. personal.”
El a dat din cap contrariat.
„Atunci pot să mă aştept la o relaţie mai bună cu biroul dumneavoastră?”
„Bineînţeles. Singura mea preocupare este siguranţa şi prosperitatea Americii şi a alegătorilor mei.”
Rapp a râs în hohote, dar ea a rămas senină. „Atunci bucuraţi-vă de călătoria la Islamabad, domnule senator”.
Nu era obişnuit să fie concediat şi a stat acolo cu o expresie confuză până când Rapp a vorbit.
„Vrea să spună să pleci naibii, fraiere.”
Asta l-a pus în mişcare. S-a ridicat în picioare, a aruncat o ultimă privire la dosarul de pe birou, apoi s-a grăbit spre uşă. Rapp a aşteptat până când aceasta a fost închisă pentru a vorbi din nou.
„M-am uitat pe programul oficial al călătoriei sale. Doar o altă scuză pentru ca o grămadă de congresmeni să se plimbe în limuzine şi să meargă la cumpărături.”
„Poate.”
„Crezi că e mai mult?”
„Este un om obişnuit cu puterea, Mitch. Oare orgoliul lui chiar îi va permite să se subordoneze? Să recunoască faptul că a pierdut această bătălie?”
„Dacă e deştept, o va face.”
„Dar nu este – este un bun politician. După cum îţi place să subliniezi, există o diferenţă.”
„Dacă vrem să facem o încercare pentru el, ar trebui să o facem cât timp este acolo. Va fi mai uşor de ascuns. Am putea face să pară un atac de cord.” El a făcut o pauză şi a zâmbit într-un mod care a făcut-o chiar şi pe ea să se simtă puţin stânjenită. „Sau am putea merge pe ironie. Să-l facem victima unui fals atac terorist.”
„Nu am auzit nimic din toate astea.”
„Nu? Ei bine, ascultă asta, Irene. Dacă vrei să-l urmăreşti şi să încerci să-l transformi în câinele tău de companie, bine. În acest moment, Carl Ferris este doar o glumă patetică pentru mine. Dar când mă opresc din râs, el nu mai respiră.”

CAPITOLUL 9

FERMA
LÂNGĂ HARPERS FERRY
VIRGINIA DE VEST
S.U.A.
Încă o dată, Mitch Rapp s-a trezit în faţa celulei în care se afla Louis-Philippe Gould. Şi încă o dată, Stan Hurley îl privea.
„Vrei să-ţi ţin arma?”
Era o schimbare vizibilă în atitudinea prietenului său. Cu câteva zile în urmă, ar fi dat bani ca să intre acolo şi să-l execute pe francez. Acum aveau nevoie de el. Hurley, poate mai mult decât oricine altcineva.
„Opreşte camerele, Stan.”
„Irene a fost destul de precisă în privinţa asta. A spus să rămână pornite.”
„Nu mă face să mă repet, bătrâne.”
Hurley a înjurat în sinea lui şi a luat loc în faţa unui terminal de calculator de la capătul coridorului. Nu era chiar din era digitală şi i-a luat câteva momente cu mouse-ul ca să găsească aplicaţia potrivită. În cele din urmă, s-a întors spre Rapp.
„Încă mai am imaginea, dar nu înregistrează. Trebuie să-l laşi în viaţă, Mitch. Dar dacă nu poţi, fă-o de aproape şi neglijent. În felul ăsta putem să-i spunem lui Irene că s-a dus după arma ta.”
Rapp s-a întins spre uşă, încercând să-şi închidă emoţiile în timp ce aceasta se deschidea. Nu era vorba de el sau de trecutul lui. Era vorba de slujba lui şi de nenumăraţii oameni care ar fi murit dacă nu ar fi reuşit să o facă.

Fostul legionar străin francez stătea pe o parte pe singurul pat de campanie din celulă, cu spatele lipit de peretele de beton. Era doar puţin mai scund decât Rapp şi avea părul lung şi închis la culoare, ascuns după urechi. Vânătăile de pe faţă de la ultima lor întâlnire se estompaseră în mare parte, dar o linie de copci era încă vizibilă pe obrazul drept.
„Ai venit să mă omori?”
În ciuda faptului că era cetăţean francez, nu avea niciun indiciu de accent.
„Asta depinde de tine.”
„Claudia şi Anna sunt în regulă?”
Soţia şi fiica lui. Motivul pentru care Rapp nu-i băgase un glonţ în om cu ani în urmă.
„Ce-ţi pasă ţie?”
Zâmbetul calculat şi dezarmant pe care Gould îl purta întotdeauna a dispărut. Părea probabil că nu voia să aprofundeze prea mult subiectul familiei – lucrul pe care îl furase de la criminalul înarmat care stătea în faţa lui.
„Îmi pasă”, a spus el în cele din urmă.
„Când ţi-am pus un pistol la tâmplă, mi-ai spus că vei ieşi. Că ai de gând să fii soţul şi tatăl pe care eu nu puteam fi.”
„Aveam nevoie de bani”, a spus el din reflex.
„Nu mă minţi, Louis. Îţi urmărim conturile bancare – chiar şi pe cele pe care le credeai atât de bine ascunse în Emiratele Arabe Unite. Ai vrut să te întorci în joc şi acum stai acolo şi îmi spui că îţi pasă. Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă ai da-o în bară? Te-ai gândit vreodată că cei care te-au angajat se vor duce după familia ta? Sau ai trecut cu vederea acest lucru?”
El a rămas tăcut. Se holba. În sinea lui, Rapp îl provoca să se ridice de pe patul acela. Hurley era dispus să mintă, dar ar fi fost mult mai uşor dacă Gould ar fi făcut cu adevărat o mişcare.
„Irene a trebuit să le dea de urmă în Noua Zeelandă şi să le pună în custodie de protecţie în Grecia”, a continuat Rapp. „Dacă nu ar fi făcut-o, soţia şi fiica ta ar fi fost moarte acum.”
Gould a dat din cap în mod supus. „Mulţumesc.”
Era exact limbajul corpului şi tonul potrivit pentru a evita o confruntare pe care Gould ştia că nu o putea câştiga. Totuşi, a spune că reacţia bărbatului a fost calculată ar fi o simplificare exagerată. A fost o faţetă naturală a instinctului său de supravieţuire. Putea deveni orice avea nevoie să fie.
Mulţi oameni îl numiseră pe Rapp psihopat de-a lungul anilor, dar habar n-aveau despre ce vorbeau. Făcea ceea ce era necesar pentru a proteja oameni nevinovaţi de fanatici. Dacă acea ameninţare dispărea vreodată, îşi punea armele în pod şi îşi găsea o altă meserie. Gould a ucis din motive foarte diferite. Banii, cu siguranţă. Dar mai era ceva. La fel ca mulţi asasini de închiriat, avea o nevoie patologică de a-i domina pe cei din jurul său.
Acestea fiind spuse, nu se putea nega abilităţile pe care le avea. Consensul general în profesie era de mult timp că Gould era unul dintre cei mai buni patru. Iar uciderea de către Rapp a celui de-al doilea cel mai bun, cu şase luni în urmă, l-a mutat pe francez pe o poziţie pe podium.
„Leo Obrecht”, a spus simplu Rapp.
„L-ai prins?”
„Nu a fost o prioritate”.
„Până acum.”
Rapp a dat din cap.
„Ce vrei să ştii?”
Ultima dată când discutaseră acest subiect, Gould nu fusese deloc direct. Fusese imposibil să conducă un interogatoriu eficient, deoarece Rapp nu ştia nimic. Acum, însă, CIA terminase de întocmit un dosar despre bancher. Sarcina de a desprinde minciuna de adevăr ar fi fost semnificativ mai uşoară.
„Securitatea la conacul său este mult mai strictă decât ai descris.”
„Ţi-am spus cum a fost ultima dată când am fost acolo.”
Probabil că e corect. Obrecht era suficient de inteligent pentru a vedea că poziţia sa se deteriora şi ar fi reacţionat închizându-şi proprietatea.
„Spune-mi despre el.”

„Leo? E un tip interesant”, a spus Gould, punând cu dezinvoltură un picior pe marginea patului de campanie. „Este acţionarul majoritar al unei mici bănci care se află în familia lui de mai bine de o sută de ani. Era destul de profitabilă şi avea o clientelă destul de selectă până când a preluat-o Leo. Acum este foarte profitabilă, iar clientela sa este de-a dreptul exclusivistă.”
„Criminalii.”
„Da. Lorzi ai drogurilor, politicieni corupţi, dictatori, evazionişti fiscali. Orice. Oameni care îi fac sângele lui Leo să pompeze şi care sunt dispuşi să plătească o primă pentru anonimat.”
Rapp bănuia acelaşi lucru. Sparkasse Schaffhausen era o gaură neagră. Problema pentru Obrecht era că era imposibil să se ascundă într-un întuneric atât de adânc. Întunericul însuşi te trăda.
„Asta tot nu te explică”, spuse Rapp. „Cum poate un bancher dubios să treacă de la a se eschiva de la reglementările financiare internaţionale la a fi omul de legătură al unui asasin plătit?”.
Gould a ridicat din umeri. „Leo este un escroc înnăscut. Dacă ar putea face o mie de dolari legal sau zece dolari ilegal, ar alege cei zece. Şi-au dat seama oamenii tăi că a pus să-l ucidă pe propriul tată atunci când se părea că va vinde banca şi l-a scos din joc?”.
„Şi cine a luat acel contract?”
Zâmbetul uşor a revenit. „Mă gândesc că ştii răspunsul la această întrebare.”
Gould avea dreptate. Rapp ştia răspunsul la această întrebare şi multe altele. Până acum, toate răspunsurile asasinului se verificaseră.
„Obrecht a încetat să mai părăsească proprietatea sa”, spuse Rapp. „Se pare că conduce banca de la distanţă.”
„Asta nu mă surprinde. Oricât de mult ar fi atras de emoţia stilului de viaţă criminal, pentru el este doar un joc. Este un laş căruia îi place să-i vadă pe alţii căzând, dar nu-şi asumă niciodată prea multe riscuri. Probabil că ştie că eşti pe urmele lui – informaţiile tipului sunt perfecte. Dacă reuşeşti să dai de el, ar trebui să-l întrebi de unde le are. Eu nu am reuşit niciodată să aflu.”
„Şi cum aş putea face asta?”
„Să pui mâna pe el? De unde să ştiu eu?”
„Pentru că ţi-ai ucis ultimul supraveghetor pentru că ţi-a furat bani.”
Masca dezarmantă a pâlpâit.
„Haide, Louis, te urmărim de ani de zile. Cunoaştem fiecare lovitură, fiecare loc în care ai locuit şi fiecare femeie cu care ai fost, până la bona pe care ţi-a luat-o tatăl tău. Crede-mă când îţi spun că nu ai timp de jocuri.”
„Uite, Obrecht este diferit. El...”
Rapp şi-a scos Glock-ul din husa de sub braţ şi a ţintit-o între ochii lui Gould. „Atunci de ce am nevoie de tine?”
Ceea ce spunea Gould era un mare rahat şi amândoi ştiau asta. Primul lucru pe care l-ar fi făcut când s-a implicat cu Obrecht ar fi fost să se gândească cum să scape de el dacă ar fi fost necesar. Rapp îşi făcuse planuri similare pentru Hurley, Thomas Stansfield şi chiar şi pentru Kennedy când începuse să se afle – le studiase planurile casei, securitatea, rutele de călătorie şi obiceiurile personale. Ar fi fost o neglijenţă să nu o facă. Şi, deşi Gould era un sociopat şi o risipă generală de piele, nu era neglijent.
„S-ar putea să am nişte idei despre cum să-i accesez complexul.”
Glock-ul s-a întors în toc.
„Ce câştig eu dacă te ajut?”
Rapp ar fi crezut că nu exista nimic care să-l facă să râdă în prezenţa lui Gould, dar prostia pură a întrebării i-a dovedit că se înşela.
„Ţi-am ales un loc umbros în pădurea din spate. Un teren moale şi frumos. Ceea ce îţi oferă este şansa de a evita să te întinzi acoperit cu sacul de leşie pe care l-am cumpărat ieri.”
„Vreau garanţii.”
„Ai ales afacerea greşită.”
„Cum rămâne cu Kennedy?”
Rapp şi-a încrucişat braţele la piept. Nu vedea niciun motiv să mintă. „Ea crede că ai putea fi de folos. Dacă ne ajuţi să îl prindem pe Obrecht, vrea să te pun la dispoziţie şi să te trimit acasă.”

Încă o alunecare a măştii lui, de data asta mai evidentă. Era o ofertă pe care orice om sănătos la cap ar fi acceptat-o. Să rămână la suprafaţă, să se reunească cu familia sa şi să continue afacerea de care avea nevoie pentru a se simţi în viaţă. Întrebarea era, cât de sănătos era Louis Gould?
Rapp a tras uşa în spatele lui.
„Unde te duci?"
Nu a răspuns, în schimb a păşit în tăcere în hol. Hurley s-a întors şi s-a uitat la el, o expresie de uşoară dezamăgire pe faţa lui adânc căptuşită.
„Ce?" a spus Rapp. „Mi-ai spus să nu-l omor."
„Da, dar nu credeam că mă vei asculta. Am eliberat următoarele trei ore pentru a-i curăţa creierii de pe perete. Acum ce-o să fac cu după-amiaza mea?"
„Hei!" a strigat Gould în timp ce uşa se închidea cu zgomot. A alergat până la ea şi a tras cu ochiul prin fanta deschisă pe trei sferturi din înălţime. „Haideţi, băieţi, nu mă lăsaţi aşa. Sunt aici de o veşnicie. Plictiseala mă omoară. Aveţi o revistă? Un ziar? Iau orice."
Hurley a luat un Washington Post şi l-a băgat prin fantă înainte de a închide trapa. „Acum taci din gură."
S-a uitat la Rapp. „Aş putea să pornesc aspersoarele de incendiu acolo. Am putea spune că a fost o defecţiune."
„Nu. Lasă-l în pace. Daţi-i timp să se gândească la opţiunile sale."
„Cum vrei tu. Între timp, Irene vrea să vorbească cu tine."
„E aici?"
Hurley a clătinat din cap. „Biroul ei."
„Vrea să mă întorc la Langley? Tocmai am fost acolo în această dimineaţă."
„A insistat să o facă."
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie frustrată, dar apoi a reuşit să ridice din umeri. „Am auzit că Marcus are probleme cu harta la care l-am pus să lucreze. Cred că pot folosi călătoria pentru a-l pune la punct."
- – -
Du-te dracului, bătrânelule.
Louis Gould a adunat hârtiile împrăştiate pe podea, păstrându-şi expresia pasivă pentru camerele de filmat.
Din câte se spunea, Stan Hurley fusese un adevărat dur pe vremea când oamenii încă mai indicau timpul cu ajutorul unui cadran solar. Acum, în loc să joace bingo la azilul de bătrâni, trebuia să facă pe durul. Cât de mare om ar fi fost el fără uşa de oţel dintre ei şi Mitch Rapp care să-l susţină? Ar fi făcut pipi în scutec.
Gould s-a retras în patul lui cu ziarul şi a început să-l răsfoiască, asigurându-se că nu afişa decât un interes fad, în ciuda adrenalinei pe care vizita lui Mitch Rapp o trimisese prin el.
Rapp era culmea. Cei mai mulţi oameni se resemnaseră cu faptul că era imposibil de ucis. Gould era unul dintre puţinii oameni de pe planetă care încercase şi trăise să povestească – şi chiar şi el trebuia să recunoască faptul că avusese noroc. De două ori.
Rapp nu era doar imposibil de ucis, ci şi de oprit în multe feluri. Gould ţinea evidenţa tuturor detaliilor disponibile despre loviturile omului de la CIA şi existau câteva pe care nici măcar el nu le putea desluşi. Unul din Damasc, în special. Doborârea fusese vag fezabilă, dar ieşirea în viaţă după aceea părea imposibilă. Tot ceea ce ştia despre această afacere, adică mai mult decât oricine altcineva, sugera că Rapp ar fi trebuit să fie cules de vulturi undeva lângă graniţa Siriei cu Libanul.
Gould şi-a petrecut următoarele câteva ore citind fiecare articol din ziarul pe care Hurley i-l pusese la dispoziţie, în caz că ar fi fost întrebat mai târziu despre ele. Nu că ar fi fost deloc probabil, dar nu trăise atât de mult timp nefiind minuţios.
În cele din urmă, când toate celelalte secţiuni erau îngrămădite pe patul de lângă el, s-a întors la paginile care fuseseră ţinta lui tot timpul: anunţurile clasificate. Să mergi direct la ele ar fi fost suspect şi şi-a păstrat expresia plictisită în timp ce le răsfoia.
Pe baza securităţii sporite pe care o menţionase Rapp, Leo Obrecht ştia că CIA era pe urmele lui. Măgarul ăla elveţian se gândise, fără îndoială, că implicarea în înscenarea de corupţie a lui Rapp ar fi fost o călătorie de orgoliu plăcută. Acum se ascundea în spatele gărzilor sale, plângând ca o fetiţă şi căutând o cale de scăpare.

Obrecht avea rapoarte detaliate despre ce se întâmplase la Kabul şi asta însemna că ştia că Gould era reţinut de Agenţie. Mintea lui degenerată ar fi ajuns la concluzia că CIA ar putea să încerce să-l recruteze pe Gould pentru a-i ajuta să pună mâna pe vechiul său -handler. Şi în asta, el ar fi văzut o oportunitate.
Pe a treia pagină, Gould a găsit ceea ce căutase – un logo familiar imprimat în colţul unui anunţ pentru un asistent personal. A aruncat o privire spre camera de luat vederi înşurubată lângă tavan şi s-a lăsat puţin mai mult în patul de campanie înainte de a începe să citească.
Candidatul trebuie să fie gata să ocupe postul imediat. Munca se va desfăşura în principal la domiciliul proprietarului din Elveţia. Istoricul personal şi de muncă va fi verificat prin Interpol. Căutăm să luăm calea cea mai evidentă pentru a găsi o persoană potrivită. Candidatul selectat se poate aştepta la un salariu de 150.000 de euro. Vă rugăm să trimiteţi CV-urile la adresa Roaspap@gmail.com.
Gould a aruncat hârtia pe podea şi a închis ochii, simulând o încercare de a adormi. În realitate, avea să stea treaz toată noaptea, privind tavanul întunecat în timp ce parcurgea scenarii şi răsturna detalii în cap.
Acelaşi anunţ, în diferite limbi, ar fi apărut în ziare şi reviste din întreaga lume. Era un simplu cifru, folosit de Obrecht de numeroase ori în trecut pentru a-l contacta cu slujbe.
Candidatul trebuie să fie gata să ocupe postul imediat.
Contractul urma să fie îndeplinit cât mai repede posibil.
Munca se va desfăşura în principal la domiciliul proprietarului din Elveţia.
Obrecht ştia că Rapp va trebui să încerce să îl ia la conacul său şi era pregătit să îl ajute pe Gould în orice mod posibil.
Căutăm să luăm calea cea mai evidentă pentru a găsi o potrivire bună.
Acesta era un mod de a spune că, dacă Gould a avut un amestec în planificarea asaltului, ar trebui să folosească o strategie evidentă pe care oamenii lui Obrecht să o poată anticipa şi pentru care să se pregătească.
Candidatul selectat se poate aştepta la un salariu de 150.000 de euro.
Compensaţia ar fi cea mai mare plată pe care a primit-o vreodată – 15 milioane de euro.
Vă rugăm să trimiteţi CV-urile la adresa Roaspap@gmail.com.
Adresa de e-mail ar fi fost live, astfel încât aplicaţiile să nu fie returnate, dar de fapt era cea mai simplă parte a întregului mesaj. Îndepărtaţi toate celelalte litere şi aţi obţinut numele ţintei. Rapp.
Singura replică care l-a derutat a fost cea referitoare la verificarea Interpolului. Nu era un cuvânt de cod asupra căruia se înţeleseseră şi nu avea un context care să-l ajute să-i descifreze sensul. În mod normal, el evita orice fel de risc incontrolabil sau incertitudine, dar în acest caz nu conta. Şi nici cele cincisprezece milioane de euro nu contau. Tot ce conta era că el urma să fie omul care îl va ucide pe Mitch Rapp.
Ar fi fost în sfârşit acceptat pentru ceea ce ştiuse dintotdeauna că este. Cel mai bun din toate timpurile.

CAPITOLUL 10

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
S.U.A.
MITCH Rapp şi-a condus Dodge-ul prin parcarea subterană, oprindu-se în cele din urmă într-un loc gol, pe care scria DAVID SANDERS. Avea propriul său loc desemnat, dar nu-l folosea niciodată. Charger-ul era îngreunat de o mulţime de armuri, dar nu suficient pentru a parca sub un semn cu numele său. Mai bine alegea unul la întâmplare. Presupunea că atunci când oamenii ale căror locuri le ocupa îi vedeau maşina, pur şi simplu îşi găseau un loc în parcarea exterioară, dar nu se deranjase niciodată să afle. Tot ce ştia cu siguranţă era că nimeni nu fusese niciodată atât de prost încât să depună o plângere.
Rapp a activat alarma auto elaborată pe care o instalase un prieten al lui Marcus Dumond şi a urcat cu pas vioi pe rampă, evitând contactul vizual cu oamenii pe lângă care trecea. Odată intrat în -elevatorul privat al lui Kennedy, s-a relaxat un pic. Ura să vină la Langley. Aproximativ jumătate din oamenii care lucrau acolo – jumătatea sensibilă – foloseau orice scuză disponibilă pentru a fugi când îl vedeau venind. Restul voiau să-l bată pe spate şi să bârfească despre ce onoare era să lucreze cu el. Singurul lucru pe care îl dispreţuia mai mult decât faptul că oamenii îl recunoşteau era să fie atins.

„Este singură?” a spus Rapp când a intrat în apartamentul regizorului. Toate cele trei asistente ale lui Kennedy vorbeau la telefon, dar una dintre ele îi făcu un semn energic din cap şi îi făcu semn spre uşa ei. Rapp a bătut în ea de câteva ori înainte de a intra.
La fel ca asistenţii ei, Kennedy vorbea la telefon, dar s-a ridicat şi i-a oferit obrazul lui Rapp. El i-a dat un sărut rapid şi apoi s-a lăsat pe unul dintre scaunele din faţa biroului ei. Arăta ca şi cum ar fi dormit în sfârşit. Cearcănele întunecate de sub ochii ei se estompaseră, dar liniile adânci de pe marginea lor rămăseseră.
Şi-a încheiat convorbirea şi i-a strecurat un dosar de manila. „Îmi pare rău că te-am târât până aici, dar m-am gândit că ai vrea să vezi asta.”
A scos două fotografii de opt pe zece, făcute în lumină slabă. Prima era imediat recognoscibilă – cadavrul gol al lui Abdul Zahir legat de un scaun. Judecând după lipsa de leziuni pe corp şi pe faţă, nu fusese interogat. Cineva pur şi simplu îi tăiase o mână şi apoi îl lovise în partea laterală a capului cu un instrument contondent.
Nu era o mare pierdere pentru lume. Zahir era un gunoi uman violent şi trădător, chiar şi după standardele teroriştilor. Din nefericire, a fost un gunoi uman violent şi trădător, ocazional util.
Cea de-a doua fotografie era a unui bărbat întins pe o podea de pământ, căruia îi lipsea aproximativ o treime din faţă. Combinaţia dintre leziuni şi barba lui deasă făcea imposibilă identificarea lui.
„Cine este acesta?” a spus Rapp, ridicând fotografia.
„Acesta este prietenul tău Abdul Qayem”.
Rapp a privit din nou în jos la omul care era responsabil pentru trimiterea celei mai bune părţi a unei secţii de poliţie afgane pentru a-l ucide. „Suntem siguri?”
„Oamenii noştri au făcut o comparaţie digitală cu fotografiile pe care le avem la dosar. Nouăzeci şi nouă la sută.”
„Şi cine ne-a trimis astea?”
„Sunt o ofertă de pace din partea lui Ahmed Taj.”
Rapp a aruncat cu dezgust fotografiile de opt pe zece înapoi pe birou. „Uimitor cât de repede a reuşit să dea de urma lui Qayem atunci când a fost brusc în interesul lui.”
„Nu cred că ar trebui să ne grăbim...”
„Unde au fost?”
„Spune că oamenii lui i-au ajuns din urmă într-un mic sat din Afganistan.”
„Şi ISI s-a dus personal în loc să cheme o dronă?”
„A spus că au vrut să-l prindă pe Qayem în viaţă pentru a putea fi interogat.”
„A ieşit bine”, a spus Rapp cu sarcasm. „Pe zece dolari că Qayem ştia prea multe. Poate că nu doar Durrani a comandat atacul asupra mea. Poate că a mers mai sus şi oamenii de la ISI nu au vrut ca eu să-l prind din urmă.”
„Este ceva la care m-am gândit.”
„Ei bine, atunci mai am încă zece dolari care spun că a fost în interiorul Pakistanului. Probabil în Lahore. Aripa S mută din ce în ce mai mulţi terorişti în oraşe pentru a le oferi acoperire împotriva loviturilor noastre aeriene. Cam tot ce a rămas în mediul rural sunt grupurile pe care nu le pot controla. Noi îi ucidem pe cei care reprezintă un pericol pentru ei, iar apoi ei publică imagini cu urmările pentru a stârni sentimente antiamericane.”
„Ahmed şi preşedintele Chutani încearcă să obţină controlul asupra ISI.”
„Şi ar trebui să mă simt bine în legătură cu asta?”
Ea a ridicat o mână. „În acest moment, singurul lucru care contează este că, la bine şi la rău, Qayem este mort. Asta îl lasă pe Leo Obrecht ca singura noastră fereastră în situaţia Rickman.”
„Şi?”
El ştia că Kennedy ar fi putut să trimită acele imagini prin e-mail la Fermă. Dar nu o făcuse. Asta însemna că se gândea la altceva decât la Qayem. Ceva care ce cerea o întâlnire faţă în faţă. Nu era greu de ghicit despre ce era vorba.

A întins mâna spre o cană de pe marginea biroului ei şi a luat o înghiţitură din ea. Twinings Earl Grey, ştia el din dosarul pe care îl crease despre ea când era la început de drum. Când era foarte stresată, alegea varianta decofeinizată.
„Care este poziţia ta faţă de Louis Gould, Mitch?”.
„Nu l-am ucis încă, dacă la asta te referi.”
„Crezi că te poate ajuta să ajungi la Obrecht?”.
„Nu ştiu.”
„Dar e bun. Chiar şi după standardele tale, da?”
Rapp nu a răspuns.
Ţinea ceaşca în ambele mâini ca şi cum ar fi încercat să le încălzească. „Îmi pare rău, Mitch. Nu vreau să am această conversaţie mai mult decât tine. Dar dacă nu facem ceva, situaţia se va înrăutăţi. Oameni buni vor muri.”
„E un sociopat, Irene. Nu-i pasă de nimic şi de nimeni în afară de el însuşi.”
„Uneori, sociopaţii nu sunt atât de greu de controlat. Trebuie doar să le dai ceea ce îşi doresc.”
„Da. Dar ce anume este asta?”
„Viaţa lui? Să se întoarcă la familia lui?”
Rapp nu era atât de sigur, dar se hotărâse deja că nu avea altă soluţie decât să-l implice pe Gould în asta. Ceea ce nu avea chef, însă, era să stea la etajul şapte şi să vorbească despre asta. S-a ridicat şi a pornit spre uşă.
„Mă duc jos să-l văd pe Marcus. Dacă mai afli ceva de la Rickman, ştii cum să dai de mine.”

CAPITOLUL 11

SEDIUL ISI
ISLAMABAD
PAKISTAN
AHMED Taj stătea în spatele biroului său masiv, uitându-se fix la perete. Căştile care îi acopereau urechile erau conectate la un laptop securizat, iar vocea regretatului Akhtar Durrani se auzea deasupra şuieratului de statică.
„Acum, ai multe poveşti să-mi spui.”
„Nu încă”, a răspuns Joseph Rickman.
„Aţi făcut o promisiune. Am aranjat totul. Sunteţi în siguranţă în ţara mea. Am mers chiar atât de departe încât am aranjat o nouă identitate pentru tine. Trebuie să-ţi respecţi partea ta de înţelegere. Vreau numele spionilor americani.”
„Când Vazir se va întoarce de la Zurich, vom vedea cum stau lucrurile şi apoi voi decide când şi cum voi începe să împărtăşesc aceste informaţii.”
„Nu asta a fost înţelegerea noastră!” a strigat Durrani, iar mârâitul scăzut al Rottweilerului lui Rickman a devenit audibil.
„Înţelegerea s-a schimbat. Ai făcut asta când ai decis să intervii în asasinarea lui Rapp de către Louis Gould. Acum va trebui să aşteptăm şi să vedem.”
„Aş putea să pun să fii ucis”, a şuierat Durrani. „Sau, mai bine, te voi îngriji şi voi pune să fii din nou bătut măr. Cum ţi-ar plăcea asta, american prost ce eşti? Te crezi atât de deştept... ei bine, nu eşti atât de deştept. Eu deţin toate cărţile aici. Eu sunt cel care decide dacă vei trăi sau vei muri.”
Râsul lui Rickman avea un gâlgâit caracteristic. Fără îndoială, rezultatul rănilor pe care şi le-a provocat singur. „Crezi că mă ţii de boaşe, generale?”.
„Aş putea să te omor chiar acum.”
„Da, ai putea, iar apoi, peste o lună sau cam aşa ceva, ai muri şi tu.”
„Despre ce vorbiţi?”
„Sunteţi atât de naiv, domnule general. Credeţi că sunt atât de naivă încât să-mi pun viaţa în mâinile dumneavoastră şi să nu am o poliţă de asigurare?”
„E o cacialma.”

„Nu, nu e stilul meu. Eu plănuiesc, nu blufez. Mi-am luat anumite măsuri de precauţie. Am angajat o firmă de avocatură şi le-am dat instrucţiuni foarte precise ca, dacă nu primesc veşti de la mine la intervale de timp prestabilite, să înceapă să trimită dosare prin e-mail directorului Kennedy şi altor câteva persoane selecte."
„Ce fel de dosare?" a spus Durrani, cu precauţie.
„Informaţii foarte detaliate care, printre multe alte lucruri, te implică pe tine în toate astea."
„La ce ai putea să te gândeşti? Este nesăbuit... ce se întâmplă dacă aceşti avocaţi aruncă o privire asupra informaţiilor?"
„Este criptată, şi nu-ţi face griji, sunt oameni în care am încredere. Nu ai de ce să-ţi faci griji atâta timp cât respecţi înţelegerea noastră."
„Tu eşti cel care trebuie să onoreze înţelegerea noastră. Senatorul Ferris spune că are nevoie de informaţii pentru a putea acţiona împotriva lui Rapp şi Kennedy."
„Să vedem cum merg lucrurile în Zurich."
„Eşti un prost."
„Serios", a răspuns Rickman pe un ton amuzat. „Cred că de fapt este foarte pragmatic din partea mea."
„Mă refer la faptul de a da informaţii atât de valoroase unor oameni în care nu pot avea încredere. Este o prostie."
„De fapt, este foarte inteligent, deşi probabil că nu este chiar atât de inteligent având în vedere istoricul tău."
„Ce vrea să însemne asta?"
„Este destul de evident că ai obiceiul de a ucide oamenii cu care lucrezi."
„Asta e o exagerare."
„Nu chiar, aşa că faptul că mi-am luat câteva măsuri de precauţie este doar bun simţ. Nu este deosebit de inteligent."
Taj s-a întins spre tastatură şi a închis înregistrarea, întorcându-o în dosarul criptat. Existau sute de ore de înregistrări audio de la dispozitivele de ascultare din casa lui Durrani, iar acesta nu permisese nimănui – nici măcar asistentului său personal, Kabir Gadai – să le asculte. În afacerile de informaţii, controlul cunoştinţelor era totul.
Deşi existau multe informaţii interesante pe casete, acest scurt pasaj era de departe cel mai important. Când îl auzise pentru prima dată, crezuse că ameninţarea lui Rickman era pe deplin credibilă şi începuse imediat să cerceteze firmele de avocatură pe care bărbatul le-ar fi putut folosi. Acum avea confirmarea că investigaţia sa a meritat. Chiar în acea dimineaţă, Taj primise dovada că Rickman îi spunea lui Durrani adevărul despre „poliţa de asigurare".
Reţeaua ISI preluase discuţii despre un e-mail pe care Rickman îl trimisese FSB-ului, în care expunea un agent de nivel înalt staţionat la Istanbul. Acest lucru fusese confirmat de o tentativă de extrădare zădărnicită de Mitch Rapp, soldată cu moartea a doi ruşi. Cel mai important este că e-mailul fusese trimis după moartea lui Rickman.
Taj a zâmbit subţire. Era greu să nu apreciezi strălucirea acestui om. De dincolo de mormânt, el ar fi pus foc după foc, făcându-i pe Kennedy şi pe oamenii ei să se zbată. Era un plan care avusese un start entuziast. Chiar dacă târfa aia se prosterna în faţa directorului FSB, relaţiile deja tensionate dintre America şi Rusia s-ar fi înrăutăţit şi mai mult. Nu existau prea multe îndoieli că la Kremlin se pregăteau planuri de represalii.
Era tentant să lăsăm pur şi simplu strategia lui Rickman să se desfăşoare. Să stai pe margine şi să priveşti cum CIA se distruge singură. Tentant, dar imposibil.
Planul de răzbunare al lui Rickman împotriva fostului său angajator era asemănător unui dispozitiv exploziv improvizat – puternic, dar fără discernământ. Dacă Taj ar fi putut intra în posesia -informaţiilor – mai ales dacă ar fi putut face asta fără ca Kennedy să ştie – ar fi putut fi transformat dintr-un exploziv într-un bisturiu. Cu ajutorul ei, nu numai că ar putea descoperi fiecare trădător din propriul guvern, dar ar putea coopta întreaga reţea a americanilor. Sub ameninţarea expunerii, el ar putea transforma în linişte cele mai sensibile active ale CIA şi ar putea monitoriza sau ucide pe ceilalţi. Spionii critici pe care îi credeau loiali ar fi lucrat de fapt pentru ISI. Aceştia îi vor furniza un flux nesfârşit de informaţii despre

eforturile serviciilor de informaţii americane, furnizându-i în acelaşi timp un amestec atent formulat de adevăr şi minciuni. El nu doar că ar orbi cea mai puternică agenţie de spionaj din lume, ci ar înrobi-o.
Kabir Gadai conducea personal echipa care încerca să dea de urma firmei de avocatură despre care vorbise Rickman, dar sarcina se dovedise dificilă. Omul de la CIA îşi ascundea activităţile cu o grijă incredibilă şi, de asemenea, crease nenumărate piste false, fiecare dintre ele trebuind să fie urmărită cu sârguinţă. Acum, însă, că era mort, labirintul lui Rickman încetase să se extindă. Imaginea începuse să se limpezească.
Se auzi un ciocănit în uşă, iar Taj îşi scoase căştile înainte de a închide laptopul de pe birou.
„Vino."
Kabir Gadai a intrat şi a închis uşa în urma lui. Cei mai mulţi oameni nu ştiau că erau verişori de gradul doi, iar privirea lor nu oferea niciun indiciu asupra relaţiei. Gadai arăta bine, era bine îmbrăcat şi, în aparenţă, era împlinit. Era cu adevărat devotat celor trei fii talentaţi ai săi şi manifesta afecţiunea necesară pentru fiica sa. Soţia lui era frumoasă şi fermecătoare, dar, mai important, era dispusă să treacă cu vederea aventurile sale extraconjugale în schimbul unei vieţi pline de privilegii. Era un stil de viaţă imoral pe care Taj învăţase să îl tolereze în lumina competenţei şi loialităţii lui -Gadai.
Bineînţeles, ca toţi bărbaţii, Gadai avea slăbiciuni. În timp ce infidelitatea sa era problematică, nevoia sa egocentrică ca cei din jurul său să fie conştienţi de realizările sale era mult mai gravă. Taj a scuzat-o ca fiind exuberanţa tinereţii, dar până când Gadai se va maturiza, va trebui să fie supravegheat cu mare atenţie.
„Aveţi veşti despre avocatul lui Rickman?"
Urmăriseră depozitul de informaţii despre Sitting Bull până în zona generală a Romei, dar asta lăsa sute de firme individuale de investigat.
Gadai a aşezat un dosar pe biroul lui Taj, iar directorul ISI l-a deschis. A recunoscut imediat numele firmei de avocatură italiene.
„I-am cercetat deja, nu? Îl ajutau pe Rickman să creeze trusturi financiare anonime cu banii pe care îi sustrăsese din operaţiunea CIA din Afganistan. În beneficiul copiilor săi, dacă îmi amintesc bine."
„Aşa e", a spus Gadai. „După ce am confirmat că legătura lui cu firma avea legătură cu afacerile personale, am mers mai departe."
Taj a simţit cum admiraţia sa reticentă faţă de omul CIA creşte şi mai mult. Mai multe din complexa reţea a lui Rickman. Nu-şi ascunsese activitatea personală atât de atent pe cât ar fi putut, calculând că oricine ar fi descoperit firma pe care o folosea ar fi presupus că aceasta nu ar fi fost implicată şi în complotul său împotriva Agenţiei.
„Atunci îl aveţi? Cunoaşteţi identitatea avocatului?" spuse Taj, încercând să-şi păstreze vocea uniformă în ciuda emoţiei pe care o simţea.
„Mă tem că nu este atât de uşor, Ahmed. Este o firmă foarte mare, iar Rickman nu a folosit acelaşi avocat pe care l-a folosit pentru trusturi."
„Dar partenerul director? Îl putem interoga?"
„Este un om foarte public şi foarte bine conectat în Italia. De asemenea, mă îndoiesc foarte mult că ar şti ceva. Deşi înţelegem importanţa dosarelor, acest aranjament nu ar fi deosebit pentru firmă. În esenţă, doar un program de documente electronice care să fie trimise dacă sunt îndeplinite anumite criterii. Este puţin probabil ca avocatul care se ocupă de detalii să ştie că clientul său este mort. Şi este aproape sigur că ar fi în necunoştinţă de cauză în ceea ce priveşte conţinutul dosarelor."
De data aceasta, Rickman îşi etalase isteţimea luând o pagină din propria carte a lui Taj. Să facă totul prea banal ca să atragă atenţia. Era exasperant. Era la un fir de păr să îşi închidă pumnul în jurul gâtului delicat al lui Irene Kennedy.
„Deci, îmi spui că trebuie să investigăm sute de avocaţi individuali ale căror cariere se bazează pe confidenţialitate în speranţa că au lăsat vreun indiciu despre un client pe care nu l-au întâlnit niciodată? Este inacceptabil, Kabir."
Bărbatul mai tânăr a zâmbit, iar ochii îi străluceau de o lumină arogantă pe care Taj o cunoştea foarte bine. Gadai ştia ceva, dar îl ascunsese pentru efect.
„Nu mă face să aştept, Kabir. Ţi-am îngăduit simţul dramatic în trecut, dar răbdarea mea a ajuns la capăt."

„Îmi cer scuze, domnule director. Cercetările noastre sugerează că această firmă are o divizie dedicată care se ocupă de acest gen de aranjamente – programări, plăţi, cereri de informaţii, notificări . . .”
„Câţi oameni sunt în această divizie?”.
„Este în mare parte automatizată. Cea mai mare parte a muncii se face pe calculator sau...”
„Cât de mulţi!”
Gadai a deschis din nou dosarul, ajungând la o fotografie a unei femei plinuţe cu părul vopsit blond.
„Isabella Accorso conduce întreaga întreprindere cu un singur asistent administrativ.”
Taj a luat fotografia şi a examinat faţa femeii. Avea probabil în jur de treizeci şi ceva de ani, purta o bluză care se agăţa de sâni, într-o încercare evidentă de a facilita întâlnirile sexuale fără chip şi fără nume, atât de apreciate de femeile occidentale.
Era greu de crezut că această femeie deţinea cheile aparatului de informaţii al Americii, foarte bine păzit. Că ea deţinea, fără să vrea, mai multe informaţii despre operaţiunile CIA decât oricine din afara birourilor executive de la Langley.
„Ce ştim despre ea?”
„Este divorţată. Curată. Fără droguri sau activităţi ilegale. Nu are aventuri sau probleme financiare semnificative.”
Taj s-a uitat fix la el. Din nou, expresia asistentului său sugera că era ceva mai mult.
„Totuşi, are o fiică. O fată de şaisprezece ani care frecventează o şcoală publică. O tânără destul de atrăgătoare.”
„Pot să presupun că este accesibilă pentru noi?”
Gadai a zâmbit. „Cu uşurinţă.”

CAPITOLUL 12

FERMA
LÂNGĂ HARPERS FERRY
VIRGINIA DE VEST
S.U.A.

Aţi reuşit să o puneţi la loc?” a spus Rapp în timp ce intra în barul de la subsolul Fermei.
Hurley stătea lângă masa de biliard cu omniprezenta băutură în mână, în timp ce Scott Coleman se afla sub macheta elaborată cu o şurubelniţă.
„Tocmai terminam”, a spus bătrânul, aprinzându-şi o ţigară. „Prostănacul s-a întrecut pe sine însuşi”.
Avea dreptate. Era un efort impresionant chiar şi după standardele lui Marcus Dumond. Geniul informaticii folosise o cameră montată pe o dronă pentru a face mai mult de o mie de fotografii de înaltă definiţie ale proprietăţii lui Leo Obrecht. După ce le asamblase în Photoshop, le introdusese în imprimanta 3-D de mărimea unui vagon de tren de la Langley.
Rapp se aştepta la un model monocrom de un metru pătrat, cu suficiente detalii pentru a lua unele decizii de strategie generală. Ceea ce obţinuse fusese un model color atât de mare încât trebuia tăiat în trei secţiuni pentru a putea fi blocat în puţul liftului. Rezoluţia era suficient de detaliată pentru a diferenţia plantele individuale din grădina lui Obrecht.
Porţiunea din model care reprezenta casa fusese construită în straturi detaşabile, astfel încât fiecare etaj putea fi îndepărtat pentru a examina dispunerea celui de dedesubt. Singurul lucru care lipsea era mobilierul – o omisiune de care Dumond părea sincer jenat. Încă nu reuşise să spargă codul de criptare al bancherului şi să se conecteze la camerele de securitate ale acestuia.
„Voilà”, a spus Coleman, conectând ultima secţiune şi târându-se de sub ea.
Rapp îşi lăsă ochii să alunece de pe terenul conacului spre pădurea muntoasă care îl înconjura. Fiecare copac şi stâncă, fiecare drum şi pârâu erau reprezentate cu fidelitate. Deşi în mod normal era suspicios faţă de tehnologie, acesta era un progres cu care se putea obişnui.
Hurley şi-a aşezat băutura pe o porţiune de pajişte deschisă deja acoperită cu inelele din paharul său. „Îmi amintesc când am fi planificat această operaţiune pe spatele unui şerveţel.”
„Lumea merge înainte, Stan”, a spus Coleman, dându-se înapoi pentru a admira macheta.

„Te înşeli”, a replicat bătrânul, fumul de ţigară rostogolindu-i-se din gură în timp ce vorbea. „Lumea stă pe loc. Tot ceea ce se schimbă este vitrina.”
„De aceea mi-ai plăcut întotdeauna, Stan. Dispoziţia ta însorită.”
„Ce ştim despre acest loc?” spuse Rapp înainte ca Hurley să poată formula un răspuns plin de înjurături.
„Proprietatea în sine are aproximativ o sută de acri, iar dincolo de aceasta se află o mulţime de terenuri publice accidentate şi puternic împădurite”, a spus Coleman. „Îl am pe Wick acolo care supraveghează locul şi pot să vă spun că ar fi mai bine să încercăm să pătrundem în Fort Knox.”
„Publicul foloseşte zona pentru recreere?”
Fostul SEAL a clătinat din cap. „Nu există un sistem de trasee. Ceea ce vedeţi pe machetă sunt doar trasee de joc sau caracteristici naturale.”
„Vestea bună”, a spus Hurley, „este că Obrecht nu este diferit de toţi ceilalţi aspiranţi la drepturi de autor. El nu vrea să se amestece cu masele nespălate. Sunt kilometri până să ajungi la primul său vecin.”
Coleman a fost de acord. „Există doar un singur drum. Are douăzeci şi unu de kilometri de unde se desprinde de o autostradă rurală cu două benzi. Obrecht e la capăt. Cea mai apropiată casă este la nouă mile sud, iar proprietarii nu o folosesc acum. Un singur îngrijitor. Tipul e mai bătrân decât Stan şi la fel de surd.”
„Du-te naibii”, a spus Hurley.
Rapp îşi întoarse atenţia la macheta proprietăţii bancherului. Era o greşeală frecventă făcută de oameni ca Obrecht. Cea mai bună siguranţă era să fii înghesuit cu o sută de vecini care cunoşteau ritmurile zonei şi care ar fi observat orice schimbare. Acel tip de subdiviziuni dens populate tindea, de asemenea, să aibă o acoperire solidă a poliţiei, cu timpi de răspuns scurţi.
„Care este povestea cu gardul?” a spus Rapp.
„Este mai degrabă un zid”, a răspuns Coleman. „Puţin mai puţin de un metru grosime, construit din blocuri de zgură acoperite cu adobe. Am vorbit cu antreprenorul care l-a construit şi a spus că totul este întărit cu beton.”
„Înălţime?”
„În jur de trei metri şi jumătate. O poartă principală cu o lăţime de aproximativ cincisprezece picioare şi o uşă mică de livrare. Ambele arată de parcă ar putea opri un tanc. Adăugaţi la asta proiectoare, camere de luat vederi, poziţii întărite de-a lungul zidului şi aveţi tot ce trebuie pentru o petrecere pe cinste.”
„Dar bărbaţii?”
„Nu avem noroc. Foştii oameni de operaţiuni speciale pe care Obrecht îi avea iniţial acolo au dispărut cu toţii. Tipii cu care i-a înlocuit par să fie din Orientul Mijlociu şi din Europa de Est.”
Schimbarea de personal a fost o veste proastă. Cel mai bun pariu al lor fusese să ajungă la contractorii occidentali care îl protejau pe Obrecht prin intermediul contactelor lor militare. Cei mai mulţi erau foşti membri ai forţelor speciale, iar aceasta era o frăţie foarte mică şi foarte interconectată.
Coleman părea să-i citească gândurile. „Aşadar, nu-i putem convinge să-i înmâneze demisia lui Obrecht şi să ne deschidă poarta, dar îl cunoşteam pe unul dintre băieţii din GSG 9 pe care l-a concediat. Mi-a dat informaţii bune despre chestii din casă care nu au fost trecute în planurile arhitecturale. Cele mai importante sunt că toate geamurile sunt antiglonţ şi că Obrecht are o cameră de siguranţă la subsol.”
„Câţi oameni are acum?”
„Doisprezece pe care îi putem identifica individual. Este posibil să fie mai mulţi înăuntru care nu ies niciodată, dar mă îndoiesc. De asemenea, cinci civili. Un majordom, un bucătar şi trei menajere.”
„Câini?”
Coleman a clătinat din cap. „Avem...”
Uşa de la bar s-a deschis şi Louis Gould a intrat, urmat de Mike Nash. Asasinul se curăţase şi purta o pereche de pantaloni donaţi şi o cămaşă de gală albastră. Fără pantofi, însă, în caz că ar fi fost atât de prost încât să încerce să fugă.
Coleman a început să întindă o mână, dar s-a oprit sub forţa privirii lui Rapp. Gould îi salvase viaţa în Afganistan şi, deşi ştia că asta se întâmplase doar pentru că asasinul nu-şi putea permite să piardă o armă bună, nu putea nega faptul că îi era dator omului. De asemenea, nu se putea nega nici faptul că nu ar fi trăit prea mult dacă Rapp ar fi avut vreodată motive să-i pună la îndoială loialitatea.

„Nu cred că sunt necesare prezentările”, spuse Nash, încercând să treacă peste tensiune. Avea un dar pentru astfel de lucruri, dar de data aceasta nu a funcţionat. Rapp a rămas tăcut, urmărindu-l pe Gould în timp ce acesta se apropia de modelul de pe masa de biliard.
„Uau”, a spus el, aplecându-se peste ea. „Întotdeauna au spus că voi aveţi cele mai bune jucării. Acum cred asta.”
Nimeni nu a îndrăznit să răspundă, în timp ce Rapp continua să se holbeze la bărbat. Gould era singura persoană cu care se simţise în conflict în viaţa lui. Uneori se trezea că ar fi vrut să facă schimb de locuri cu el – să trăiască o pensie liniştită, înconjurat de familia lui. Alteori voia să o facă pe soţia lui Gould văduvă şi să-i lase fiica fără tată.
Deocamdată, însă, aveau nevoie de el.
„Bine aţi venit la bord”, a spus Rapp, în cele din urmă.
Ceilalţi bărbaţi din cameră s-au relaxat, iar Gould a dat din cap cu respect. „Mulţumesc, Mitch.”
„Acum începe să-ţi câştigi pâinea”, a mârâit Hurley.
„Bine”, a spus Gould, încrucişându-şi braţele pe piept. „Zidul este mult mai puternic decât crezi tu. Coboară până la un metru şi Obrecht a pus ca blocurile de zgură să fie umplute cu ciment. Ferestrele sunt antiglonţ şi are o cameră de siguranţă la subsol.”
Coleman acoperise deja aceste baze, dar faptul că Gould nu începuse cu şirul lui obişnuit de minciuni era promiţător.
„Cum rămâne cu câinii?” a spus Rapp. Coleman nu avusese ocazia să răspundă la întrebare.
„Eu aş paria împotriva lor. Obrecht a fost atacat de unul dintre dobermanii tatălui său când era copil. Încă se mai văd cicatricile de pe o parte a maxilarului său. Este îngrozit de ei”.
Rapp îi aruncă o privire lui Coleman, care dădu subtil din cap, confirmând informaţia.
„Ce are ca gardieni?”. a întrebat Gould.
„Doisprezece oameni”, a spus Coleman. „Toţi operatori serioşi”.
„Sunt mai mulţi decât a avut în trecut. Probabil că l-aţi speriat. Poţi să ajungi la vreunul dintre ei?”
„I-a pus pe jar pe toţi americanii şi britanicii”, a spus Hurley.
Gould a dat din cap. „S-a gândit că ai putea să-i transformi. Asta e problema cu Leo. Nu e un idiot.”
„Cât de sigură este camera de siguranţă?” a întrebat Rapp.
„Este încastrată în rocă la subsol. Pereţi de oţel de 30 de centimetri grosime, alimentare separată cu oxigen, sisteme de încălzire şi răcire separate. Ai putea să dai foc la toată casa din jurul ei şi Obrecht nu ar transpiră deloc.”
„Deci, la primul semn de breşă, Obrecht se va închide acolo şi ne va aştepta”, a spus Rapp. „Scott, cum rămâne cu comunicaţiile lui?”
„Îi vom bruia transmisia wireless şi îi vom tăia liniile fixe, dar cantitatea de putere de foc pe care va trebui să o folosim pentru a intra acolo nu va trece neobservată, indiferent cât de departe şi de surzi sunt vecinii lui. Putem să ne agăţăm de linia staţiei de poliţie şi să blocăm orice trafic telefonic, dar asta ne va mai aduce doar un sfert de oră sau cam aşa ceva.”
Au tăcut cu toţii, uitându-se la macheta lui Dumond. În cele din urmă, Gould a vorbit. „Din moment ce am trecut toate testele despre geamul antiglonţ şi câini, daţi-mi voie să vă spun ceva ce nu ştiţi. Camera de siguranţă nu este tot ce are Obrecht în subsolul acela.”
A apucat un tac de biliard şi a arătat spre baza unui deal împădurit aflat la sud-est de zid. „Există o intrare la un tunel de evacuare care iese pe aici.”
Rapp s-a uitat la Coleman, care a ridicat din umeri. „Nu figurează pe niciun plan, iar foştii lui gardieni nu ştiu nimic despre el.”
„Obrecht nu are încredere în nimeni. Camera de siguranţă este bună pentru cea mai probabilă ameninţare – ca un escroc cu care lucrează să decidă că ştie prea multe. Tunelul este acolo în cazul în care propriile gărzi sau un guvern vine după el. Am avut noroc şi am dat peste el în timp ce căutam slăbiciuni în securitatea lui. Accesul este ascuns în interiorul unei mici peşteri naturale.”
În mare parte minciuni, bineînţeles. Obrecht folosea acel tunel pentru a introduce contrabandă pe care voia să fie absolut sigur că autorităţile nu o vor descoperi niciodată. De obicei, băieţi tineri şi atrăgători răpiţi de pe străzile ţărilor din lumea a treia, dar ocazional şi asociaţi criminali precum Gould.

„Îmi pot pune oamenii mei să arunce o privire”, a spus Coleman.
Rapp a dat un scurt semn din cap, autorizând acest lucru. „Putem intra în tunel din acea peşteră?”.
„Nu ar trebui să fie o problemă.”
„Bine, atunci”, a spus Rapp. „Oricât de tentant ar fi să ridicăm o grămadă de praf şi să aşteptăm ca Obrecht să apară, nu putem risca. Cu Rickman implicat, există întotdeauna o şansă ca una dintre gărzi să fie compromisă şi să-l elimine pe Obrecht înainte ca noi să ajungem la el. Chiar mai probabil, se va îndrepta spre camera de siguranţă. În cele din urmă, singurul mod de a fi siguri că îl scoatem de acolo în viaţă este să-l târâm afară.”

CAPITOLUL 13

ÎN APROAPE DE BHAKKAR
PAKISTAN
PENTRU această excursie, Land Cruiser-ul agenţiei de ajutorare fusese schimbat cu un camion de livrări la fel de banal. Vehiculul era poziţionat în mijlocul unui convoi de aprovizionare programat în mod regulat, iar Ahmed Taj stătea pe scaunul pasagerului. Drumul era bine întreţinut, iar peisajul înconjurător se întindea – gol şi bătut de vânt – până la orizont. Un contrast puternic cu aglomeraţia din oraşele supraaglomerate ale Pakistanului.
Instalaţia care se ivea la vedere fusese proiectată pentru a nu fi remarcabilă şi aşa rămăsese în ciuda evenimentelor recente. Clădirea în stil depozit a fost modelată din materiale locale, făcându-l să se integreze în împrejurimi în măsura în care era posibil. Gardul cu vârf de sârmă ghimpată care o înconjura era o varietate disponibilă în comerţ, imposibil de distins de milioanele de structuri similare din întreaga ţară. Cel mai important, instalaţia producea într-adevăr textilele descrise pe plăcuţa de pe poartă – deşi de către oameni de încredere proveniţi din forţele armate pakistaneze.
„Vreau să examinez eu însumi pagubele”, a spus Taj, în timp ce vehiculul din frunte se oprea uşor în faţa porţii. „O să cobor aici.”
Expresia stoică a şoferului său s-a transformat în teamă. „Nu avem cum să ştim dacă teroriştii care au efectuat atacul au fost capturaţi toţi, domnule director. S-ar putea să mai fie încă oameni înarmaţi în zonă.”
Reacţia lui era de înţeles. Talibanii pakistanezi, hotărâţi să dărâme guvernul, atacaseră instalaţia cu mai puţin de opt ore înainte.
În ciuda acestui fapt, directorul ISI a deschis uşa şi a păşit pe scăriţă, fără să se obosească să ia act de îngrijorarea omului său.
„Pot să trimit o echipă cu dumneavoastră, domnule?”.
„Nu.”
Cerul era de obicei senin, iar un grup de oameni care îl înconjurau putea atrage atenţia sateliţilor americani. Potrivit informaţiilor sale, CIA încă nu ştia nimic despre această proprietate şi despre nouăsprezece proprietăţi similare împrăştiate în Pakistan. Având în vedere provocările extreme asociate cu construirea şi întreţinerea lor, nu era nerăbdător să pună în pericol această ignoranţă.
Armata reuşise să recâştige aparenţa de normalitate cu o viteză de lucru. Gaura masivă din gardul de la est de poartă fusese înşirată cu sârmă într-un mod care, deşi nu era sigur, ar fi ascuns faptul că un camion plin de explozibili îl lovise chiar înainte de răsărit. Un al doilea vehicul înarmat nu reuşise să detoneze şi se odihnea pe o parte la doar zece metri de intrarea principală a clădirii. Acoperit acum cu o plasă de camuflaj, acesta ar fi fost invizibil de sus.
Cadavrele celor nouă gardieni şi a şaisprezece luptători talibani care muriseră în atac fuseseră târâte înăuntru şi urmau să fie ascunse într-un transport de ţesături la plecarea convoiului. Chiar şi petele de sânge şi urmele de arsură fuseseră eradicate – acoperite cu pământ proaspăt înainte ca soarele să se limpezească complet la orizont.
Taj se strecură printr-o deschizătură în gardul deteriorat, fără să acorde atenţie unui soldat ascuns într-un teanc de ţevi aruncate. Lunetistul armatei ar fi fost anunţat de sosirea lui.

Taj a trecut printr-o uşă ruginită în partea laterală a clădirii şi s-a trezit într-un birou dărăpănat care mirosea a chimicale folosite la fabrică. Bărbatul care stătea în spatele singurului birou purta cămaşa şi cravata ponosite ale unui director de fabrică, dar era, de fapt, ofiţerul forţelor speciale însărcinat cu securitatea. Şi-a ferit ochii în semn de ruşine binemeritată pentru ceea ce se întâmplase şi a apăsat un buton ascuns lângă picior. Încuietoarea de la uşa din cealaltă parte a camerei a bâzâit şi Taj a trecut prin ea.
Etajul atelierului conţinea puţine lucruri care să risipească iluzia unei fabrici legitime. Muncitorii manevrau o varietate de utilaje industriale şi şuruburi masive de ţesături învelite în plastic erau stivuite în jurul pereţilor. Ar fi fost nevoie de un ochi bine antrenat pentru a vedea neregulile din podeaua de beton care ascundeau patru dintre cele 117 focoase nucleare ale Pakistanului.
Acestea, în special, erau ataşate la rachetele balistice Shaheen 1A dezvoltate cu ajutorul nord-coreenilor. Acestea erau în prezent cele mai avansate din punct de vedere tehnologic ale Pakistanului, cu o rază de acţiune de aproape două mii de kilometri şi capacitatea rudimentară de a se sustrage sistemelor de apărare antirachetă.
Acoperişul înclinat al clădirii era fixat cu şuruburi explozive care, atunci când erau detonate, făceau ca întregul ansamblu să alunece. Acest lucru ar permite ca rachetele să fie ridicate şi lansate în câteva minute de la un ordin de atac.
În mod ironic, o mare parte din banii pentru această structură au venit de la americani. Aceştia se temeau atât de mult că teroriştii ar putea avea acces la o armă de distrugere în masă, încât au fost dispuşi să pompeze fonduri aproape nelimitate în programul nuclear al Pakistanului. Tot ce au cerut în schimb politicienii americani a fost ca armata să menţină iluzia unei securităţi îmbunătăţite.
Telefonul din buzunar a început să vibreze şi a aruncat o privire în jurul său înainte de a răspunde. Muncitorii se străduiau din răsputeri să îi ignore prezenţa.
„Spuneţi”, a spus el, introducându-şi în ureche o cască Bluetooth.
„Aţi cerut o actualizare înainte de a mă urca în avionul spre Roma”, a spus Kabir Gadai, vocea sa abia putând fi auzită peste zgomotul maşinilor.
Era în drum spre a o convinge pe Isabella Accorso să predea fişierele informatice pe care firma ei de avocatură le primise de la Joseph Rickman.
„Repede”, a spus Taj, continuând să se îndrepte spre o uşă aflată în cealaltă parte a clădirii vaste.
„Conform instrucţiunilor dumneavoastră, Obrecht publică anunţuri în toate ziarele importante din întreaga lume, precum şi pe site-urile şi revistele convenite. De asemenea, a lăsat mesaje criptate în toate locurile de livrare prestabilite. Până acum niciun răspuns.”
Dezamăgitor, dar în nici un caz surprinzător. Era sigur că CIA îl captase pe Louis Gould, dar nu existau informaţii despre soarta lui. Pe baza istoriei asasinului cu Mitch Rapp, era foarte posibil ca acesta să fie mort.
Totuşi, Kennedy era o femeie inteligentă. Ar fi fost disperată să-l captureze pe Obrecht şi cea mai promiţătoare strategie ar fi fost să-i ofere viaţa lui Gould în schimbul asistenţei. Asta prezenta o oportunitate de a scăpa de Rapp.
„Suntem pregătiţi să facem faţă unui atac pe proprietatea lui Obrecht, atunci?”. a întrebat Taj.
„Da. Deşi el a depus plângeri nesfârşite că a fost folosit ca momeală.”
Taj a fost nevoit să se dea la o parte pentru a lăsa să treacă un încărcător frontal. Obrecht era mai puţin decât nimic. Un infractor care se hrănea din entuziasmul stilului său de viaţă desfrânat, dar numai dacă riscurile erau puse la picioarele altora.
„Presupun că i-ai oferit bani ca să se liniştească.”
„Printre altele.”
„Şi gărzile americane şi britanice au fost înlocuite?”
„Da, domnule. Cu oameni care nu au niciun trecut cu CIA sau cu armata americană şi nici dragoste pentru America în general. Toţi cu experienţă.”
„Dacă ceva nu va merge bine, va fi timpul să ne ocupăm de Obrecht. În niciun caz nu trebuie să cadă în mâinile lui Mitch Rapp.”
„Ar fi păcat să-l pierdem”, spuse Gadai. „A devenit foarte util. Dar am înţeles.”

Taj a încetinit în timp ce se apropia de uşa din spatele atelierului. „Aştept un alt raport când aterizaţi în Europa.”
„Bineînţeles.”
A deconectat linia şi a pus căştile înapoi în buzunar. Gadai avea dreptate. Obrecht fusese într-adevăr util. Miliarde de dolari din veniturile din heroina afgană fuseseră spălate cu ajutorul lui. Mai mult de jumătate din profituri fuseseră deja plătite de Taj pentru a-şi asigura loialitatea numeroaselor grupuri militante care acţionau în Pakistan. Din fericire, Louis Gould era semnificativ mai ieftin.
De fapt, ar fi fost amuzant să nu i se ofere nimic pentru uciderea lui Mitch Rapp. Taj bănuia că asasinul ar fi fost de acord cu entuziasm. Dar nu era momentul să îşi asume riscuri inutile. În cazul în care Gould ar fi văzut anunţul şi ar fi reuşit să reuşească, cele cincisprezece milioane care îi fuseseră promise ar fi fost bani bine cheltuiţi. Deşi părea absurd să pună atâtea resurse pentru a ucide un singur om, ar fi fost şi mai imprudent să subestimeze capacitatea lui Mitch Rapp de a interveni în planurile sale. Cu omul de la CIA dispărut, Kennedy ar fi scos dinţii. Ea şi ţara ei patetică ar fi orbi şi lipsiţi de apărare în faţa a ceea ce avea să se întâmple.
Taj a intrat într-un coridor larg şi l-a văzut pe preşedintele Chutani vorbind cu Umar Shirani, şeful de stat major al armatei. S-au întors spre el, iar Chutani a ridicat o mână în semn de salut.
„Ahmed. Vă mulţumesc că aţi venit. Sper că ai călătorit bine?”.
„A fost”, a spus Taj, evitând privirea bărbatului. „Mulţumesc că aţi întrebat, domnule.”
Shirani l-a privit cu dispreţ şi apoi a înfăşurat mâna lui Taj într-o strângere neobişnuit de deferentă. Generalul era unul dintre cei mai influenţi oameni din ţară şi, ca mulţi alţii, îl considera pe Taj slab. Astăzi, însă, îşi vedea poziţia diminuată. Securitatea acestor situri nucleare era responsabilitatea sa şi acesta era al doilea atac asupra unuia dintre ele în tot atâtea luni. Împreună cu statura în creştere a lui Chutani şi cu recentele ameninţări americane de a reduce ajutorul militar, relevanţa bătrânului patru stele începea să scadă.
„Ce a învăţat ISI?”, a întrebat preşedintele.
„Foarte multe”, a răspuns Taj. „Atacul a fost comis de un grup de talibani cu sediul în Bannu. Liderul lor s-a aruncat în aer când oamenii mei au încercat să-l captureze, iar o parte dintre oamenii săi încearcă să ajungă la graniţa afgană. Evident, încercăm să îi capturăm în viaţă pentru a putea efectua interogatorii. Descoperirea dacă au fost vizate şi alte facilităţi este prioritatea noastră principală.”
Acest lucru a fost, desigur, complet neadevărat. Agenţii din aripa S a lui Taj au oferit un spectacol demn de urmat, dar talibanii supravieţuitori au murit când un dispozitiv exploziv improvizat pe care îl asamblau a explodat. Înţelegeau inevitabilitatea martiriului lor din momentul în care Taj le furnizase locaţia instalaţiei nucleare.
„Bună treabă, Ahmed. Ca întotdeauna, sunt recunoscător că te-am avut.”
„Dacă identificarea acestor grupuri este atât de uşoară”, a spus Shirani, „poate că directorul ar fi atât de amabil să mă avertizeze data viitoare când unul dintre ei plănuieşte ceva de genul acesta.”
Încercarea generalului de a devia vina era disperată şi patetică. În mod clar, devenise prea confortabil să se ascundă în spatele puterii biroului său.
„Trebuie să acceptaţi scuzele mele pentru că nu am avut aceste informaţii la timp pentru ca dumneavoastră să vă fortificaţi apărarea”, a spus Taj cu deferenţă. „Fiţi sigur că ne redobândim eforturile pentru a pătrunde în aceste grupuri radicale.”
În timp ce Shirani şi Chutani ar fi presupus că a fost neintenţionat, mesajul era clar: era treaba armatei să fie într-o stare de pregătire constantă. ISI nu era responsabil pentru a-i trezi din starea de stupoare la timp pentru ca ei să-şi îndeplinească sarcinile.
„Este posibil să existe atacuri secundare”, a continuat Taj. „V-aş îndemna insistent să vă asiguraţi că oamenii dumneavoastră sunt în stare de alertă.”
„Sunt întotdeauna în alertă”, a spus Shirani, un pic prea energic.
Preşedintele Chutani s-a încruntat vizibil. „Toate dovezile arată contrariul, Umar. Ar trebui să-i fii recunoscător lui Ahmed pentru sprijinul său.”
Vocea lui Shirani părea puţin încordată când a vorbit din nou. „Bineînţeles, sunt recunoscător pentru orice asistenţă pe care ISI o poate oferi. Cu toţii avem aceleaşi obiective.”

„Într-adevăr”, a fost de acord Chutani. „Suntem cu toţii dedicaţi păstrării securităţii acestor facilităţi. Din păcate, o mare parte din banii destinaţi acestei sarcini au fost cheltuiţi pe alte proiecte.”
„Domnule, trebuie să protestez”, a spus Shirani. „Se pare că insinuaţi un fel de nereguli din partea armatei. Teroriştii ca aceştia reprezintă fără îndoială un pericol, dar în mod clar nu este singurul – şi nici măcar cel mai semnificativ. Crearea unui tip de securitate care să fie de neatins de un mic grup terorist ar fi o chestiune simplă dacă nu am fi preocupaţi să nu fim descoperiţi de indieni şi americani. Obiectivul nostru principal trebuie să fie protejarea noastră de un prim atac al uneia dintre aceste ţări.”
„Nu sunt naiv în aceste chestiuni, Umar, dar mă întreb dacă nu cumva preocuparea noastră faţă de inamicii străini nu se transformă în paranoia. Dacă pierdem un focos în favoarea unuia dintre aceste grupuri şi acesta este folosit, represaliile americanilor ar însemna sfârşitul ţării noastre aşa cum o ştim. Nu. Pakistanul are o şansă la măreţie, dar noi o irosim cu aceste jocuri. America şi-a învăţat lecţia în Irak şi Afganistan, iar India nu are nevoie să atace pentru a ne învinge. Ei câştigă deja cu progresul lor. Ne-au depăşit în toate domeniile, de la educaţie la creştere economică şi până la diplomaţie. Ăsta e viitorul, Umar. Din aceste lucruri decurge securitatea. Nu din arme.”
Shirani a deschis gura pentru a obiecta, dar Chutani a ridicat o mână, reducându-l la tăcere pe soldat. „Este convenabil să aprinzi flăcările extremismului pe termen scurt, dar acum suntem în pericol de a fi noi înşine înghiţiţi. Trebuie să se facă schimbări. Ţara trebuie să se modernizeze şi să se unească. Viitorul nostru nu poate fi finanţat cu acte de caritate din partea unor ţări care se tem că suntem în pragul colapsului. Încredere. Respect. Bogăţie. Acestea sunt lucrurile care trebuie cultivate.”
„Ce propuneţi?” a spus Shirani cu suspiciune.
„Extinderea reactorului de la Khushab va fi oprită”, a spus Chutani pe un ton care sugera că decizia nu era de discutat. „La fel ca şi toată producţia de material fisionabil de calitate militară. Armele pe care le avem sunt mai mult decât suficiente pentru a descuraja un atac.”
Shirani era prea uimită pentru a răspunde, aşa că Chutani a continuat. „Mai mult, apărarea arsenalului nostru nuclear va fi transferată de la armată la ISI, cu efect imediat.”
Taj s-a prefăcut surprins, deşi acesta era rezultatul la care lucrase de mai bine de doi ani. „Domnule preşedinte, eu nu...”
„S-a făcut, Ahmed. Tu şi generalul Shirani veţi începe imediat să coordonaţi tranziţia.”
„Da, domnule”, a spus Taj, urmărind cu coada ochiului faţa lui Shirani. Era o insultă incredibilă, dar soldatul reuşi să-şi ascundă furia. Fără îndoială că îşi calcula amploarea propriei puteri faţă de cea a lui Chutani şi fezabilitatea unei lovituri de stat.
Privirea lui Shirani s-a îndreptat în cele din urmă spre Taj şi de data aceasta nu s-a mai obosit să-şi ascundă dispreţul. În loc să se uite în altă parte, aşa cum îi era obiceiul, Taj a întâlnit privirea bărbatului. Era timpul să-i permită lui Umar Shirani o scurtă privire neobstrucţionată în inima noului său stăpân.

CAPITOLUL 14

FERMA
LÂNGĂ HARPERS FERRY
VIRGINIA DE VEST
S.U.A.

LOUIS Gould se prefăcea că studiază macheta enormă, dar de fapt se concentra asupra celorlalţi bărbaţi din încăpere. Trebuia să rămână calm şi profesionist. Cea mai mică scăpare era aproape garantată să se termine cu moartea sa.
Mike Nash, despre care ştia foarte puţine lucruri, fusese chemat în altă parte. Rămăseseră trei oameni. Stan Hurley nu era doar bătrân, ci şi antic. Era greu să separi legenda de realitate în ceea ce priveşte trecutul său, dar dacă măcar jumătate din informaţiile care circulau erau adevărate, Hurley fusese la un moment dat foarte periculos. Acum, însă, era doar un sac de oase, cu o lovitură de moarte şi un şchiopătat perceptibil. Să-l ia în serios pe ticălosul geriatric ar necesita un oarecare efort, dar să-l respingă complet ar fi o neglijenţă.

Coleman era o altă problemă. Avea probabil aproape cincizeci de ani, dar încă arăta de parcă ar fi fost cioplit în piatră. Ca fost SEAL, era de la sine înţeles că era un operator de top. Faptul că Rapp a ales să lucreze cu el sugera că era un om de excepţie într-o frăţie care accepta numai oameni de excepţie. Diferenţa dintre calificarea la Jocurile Olimpice şi plecarea cu aur. Dacă avea vreo slăbiciune, aceasta era psihologică. Părea un pic ca un cercetaş – un om care credea prea mult în Dumnezeu, în ţară şi în camaraderia luptei.
În cele din urmă, a fost Mitch Rapp. Un om dintr-o categorie aparte. Fără slăbiciuni fizice sau mentale vizibile. Instinctele sale erau uimitoare, fără ezitare, fără remuşcări. Decenii de experienţă şi antrenament. Pur şi simplu, unul dintre cei mai periculoşi oameni care au trăit vreodată.
În ciuda tuturor acestor istorii combinate, cei trei ucigaşi atârnau de fiecare cuvânt al lui. Ar fi fost uşor să înceapă să se gândească la ei ca la nişte idioţi. Să-şi lase aroganţa binemeritată să intre în joc şi să-i catalogheze drept nişte ţinte tipice.
Încercase să-l ucidă pe Rapp de două ori înainte şi eşuase, chiar dacă avusese elementul surpriză de ambele ori. Era un fapt pe care Gould începuse deja să îl raţionalizeze, iar el se lupta împotriva acestei tendinţe. Ziua în care ar fi uitat cu cine se confrunta era ziua în care ar fi sfârşit cu un glonţ în cap.
„Ştiu că plănuieşti asta din ziua în care ai semnat cu Obrecht”, a spus Rapp. „Ce ai găsit?”
Ceea ce avea el era un întreg plan de la început până la sfârşit. În mod ironic, însă, era în întregime inspirat de Leo Obrecht – omul despre care Rapp credea în mod eronat că era ţinta acestei operaţiuni. Lucrările vor fi efectuate în principal la domiciliul proprietarului din Elveţia. Căutăm să luăm calea cea mai evidentă pentru a găsi o persoană potrivită.
Obrecht ştia că CIA era pe urmele lui şi a presupus că nu vor avea altă soluţie decât să organizeze un asalt asupra conacului. În mod evident, el spera că Gould îi putea convinge să efectueze operaţiunea folosind cea mai evidentă strategie. Ar fi fost uşor de vândut, mai ales lui Coleman. Soldaţii aveau tendinţa de a privi câmpurile de luptă în moduri previzibile, iar omul de marină ar avea o puternică înclinaţie spre principiul KISS: Keep It Simple, Stupid.
Gould a folosit un tac de biliard pentru a lovi o colină stâncoasă la vest de poarta de fier a proprietăţii. „Acesta este cel mai înalt punct din zonă şi se află exact acolo unde vrei tu. Distanţa până la zid este puţin peste şase sute de metri, iar vântul tinde să fie perturbat de linia de creastă de la sud. Distanţa de tragere a lunetiştilor este uşoară.”
Coleman a dat din cap. „Băieţii mei au fost acolo sus. Este singurul loc suficient de înalt pentru a avea o privelişte bună deasupra zidului şi se poate vedea chiar prin poartă. Acoperirea este bună şi există mai multe linii de retragere dacă se ajunge la asta.”
„Dar tunelul?” a spus Hurley.
„L-am pus pe Wick să se târască până acolo şi să arunce o privire. A găsit intrarea, dar nu a intrat înăuntru, în caz că existau senzori. Pe baza fotografiilor pe care le-a făcut, uşa e din oţel. Nu avem de unde să ştim cât de groasă, nici o modalitate vizibilă de a o deschide.”
Gould a dat din cap. „Există o tastatură ascunsă cu o combinaţie de douăsprezece cifre. L-am urmărit pe cel care a instalat-o şi l-am convins să pună o uşă din spate atunci când a reparat unitatea. Tunelul iese în spatele unui raft din subsolul lui Obrecht.”
„L-ai convins?” a spus Coleman.
În realitate, Obrecht îi dăduse lui Gould un cod personal care putea fi activat temporar în cazul în care asasinul ar fi avut vreodată nevoie să acceseze conacul.
„Oamenii tind să devină foarte cooperanţi atunci când ai o armă în gură.”
Hurley a luat o înghiţitură din bourbonul său. „Adevărat.”
Gould arătă spre reprezentarea intrării în tunel. „Aş sugera ca eu şi Mitch să intrăm pe acolo chiar înainte de ora cinci.”
„De ce la cinci?” a spus Rapp. „E încă ziuă.”
„Da, dar este şi ora veselă. Obrecht are grijă să nu creeze niciodată rutine identificabile în afara conacului, dar înăuntru se simte în siguranţă. Din câte îmi dau seama, deschide o sticlă de vin franţuzesc scump şi aprinde o cubaneză în biroul său la ora cinci fix în fiecare zi. Îl prindem acolo, îl strecurăm înapoi prin tunel şi într-o oră este în avionul tău.”

Gould şi-a lăsat ochii să zăbovească asupra lui Rapp, dar omul era imposibil de citit. Credea el toate astea?
„Din experienţa mea, snobilor în materie de vin le place să-şi aleagă sticla în funcţie de starea de spirit”, a spus Rapp. „Asta nu l-ar plasa în pivniţă cu noi chiar înainte de ora cinci?”.
A fost încă o reamintire a motivului pentru care asasinul CIA nu trebuia subestimat. Gould ar fi pus aceeaşi întrebare, dar nu era sigur că i-ar fi venit atât de repede în minte.
„Bună idee, dar Obrecht avea un răcitor de vinuri auxiliar instalat în bârlogul său. Îşi alege recolta de acolo, iar dacă îl reaprovizionează după un program regulat, nu ştiu care este acel program. „
„Cei doisprezece gardieni pe care i-am identificat stau în mare parte afară”, a spus Rapp. „Există paznici dedicaţi din interior despre care nu ştim?”.
„Nu din câte am văzut vreodată”, a spus Gould. „Lui Obrecht îi place intimitatea lui şi se ţine de câţiva servitori care au fost instruiţi să nu-i stea în cale. Dar din moment ce îmi spui că a pus pază suplimentară, nu pot să jur pe asta.”
„Cred că sunt şanse mari să ai dreptate”, a spus Coleman. „Am supravegheat ferestrele şi nu am văzut pe nimeni pe care să nu-l recunoaştem ca fiind membru al echipei de securitate de bază.”
„Deci avem doisprezece oameni, în principal în posturi în aer liber”, a spus Hurley. „Toţi bine înarmaţi, operatori solizi în poziţii de apărare. Toţi recent angajaţi, aşa că niciunul dintre ei nu se va plictisi sau se va complace. Acesta nu este un scenariu grozav pentru noi.”
„Sunt de acord”, a spus Gould. „Credeţi-mă când vă spun că nu mă bucur să fiu jumătate dintr-o echipă de doi oameni dacă ceva nu merge bine şi toţi tipii ăia intră pe uşă cu armele în mână. Dar nu văd prea multe alternative.”
Bărbaţii de vizavi de el s-au uitat unul la altul pentru o clipă. În cele din urmă, Rapp a vorbit.
„Trei.”
„Ce?”
„Nu eşti jumătate dintr-o echipă de doi oameni. Eşti o treime dintr-o echipă de trei oameni. Cu ceva timp în urmă, Hurley a bătut la poartă şi i-a dat unuia dintre gardienii lui Obrecht o carte de vizită falsă de la Interpol. I-a spus să-i spună lui Obrecht că Interpolul era interesat să vorbească cu el despre tine. Secretara lui Obrecht tocmai a sunat şi a stabilit o întâlnire la conac pentru poimâine.”
Gould a permis ca un zâmbet să i se răspândească pe faţă. Nu pentru motivul pe care îl credeau ceilalţi bărbaţi din cameră, totuşi.
Antecedentele personale şi profesionale vor fi verificate prin Interpol.
Replica aceea din anunţul din Post îl lăsase perplex. Acum era foarte clară. Obrecht îşi dăduse seama cine era Hurley şi urma să fie pregătit pentru el.
„La ce oră?” spuse Gould, încă procesând modul în care această nouă informaţie îl va afecta.
„La ora trei”, a spus Rapp.
Era perfect. Toată treaba începea să pară o joacă de copii. Obrecht şi oamenii lui nu numai că ştiau că „ruta evidentă” ar fi fost ca Gould să vină prin tunel şi să-şi pună întăririle pe terenul înalt, dar ştiau şi ora la care avea loc breşa.
„Asta merge şi mai bine”, spuse Gould, în cele din urmă. „Se va întâlni cu Stan în biroul lui, care este mai uşor de accesat din subsol decât bârlogul lui. Şi avem un al treilea om la care nimeni nu se va aştepta. La naiba, dacă va fi nevoie, am putea chiar să ne prefacem că l-am luat pe Stan ostatic.”
„Deci mă poţi folosi ca scut uman?” spuse Hurley. „Pe naiba.”
„Urmează-mi exemplul, tată. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.”
Hurley s-a năpustit, dar Rapp l-a văzut venind şi l-a reţinut.
Francezul a rămas pe loc, cu un zâmbet larg pe faţă. Începea să se simtă aproape ameţit de situaţie. Totul se alinia în favoarea lui. Începea să se simtă ca şi cum ar fi fost soarta. El urma să fie cel care îl va ucide pe Mitch Rapp.
„Ai grijă”, spuse Gould, aplecându-se peste reprezentarea din plastic a proprietăţii lui Obrecht. „Nu vrem să-ţi rupi un şold înainte de a ajunge acolo.”
„Continuă să vorbeşti, puştiule. Cât încă mai poţi.”
Gould a râs şi s-a îndreptat spre bar.

„Poate ar trebui să vorbim despre ce primesc când reuşesc asta?”, a spus el, întinzându-se şi recuperând o bere din frigiderul de pe partea cealaltă.
Desigur, răspunsul real era cincisprezece milioane de euro şi statutul de necontestat de a fi cel mai bun din lume. Dar cretinii ăştia nu ştiau asta.
„Credeam că am abordat deja acest subiect”, a spus Rapp în timp ce ceilalţi se uitau.
„Nu mă omori? Nu mi se pare prea mult pentru a vă înmâna un om ca Leo Obrecht.”
„Mie mi se pare mult”, a spus Hurley.
Gould şi-a mutat privirea spre bătrân şi a răsucit capacul de la bere. La început, crezuse că acest rebut de azil de bătrâni ar fi fost o cireaşă frumoasă pe vârful cadavrului lui Rapp. Făcându-i pe amândoi deodată ar fi ceva despre care oamenii din branşă ar vorbi în următoarea sută de ani. După ce s-a gândit la asta, totuşi, poate că ar fi putut să-l schilodească pe om. Să-l lase să-şi petreacă restul scurtei sale vieţi stând într-un scaun cu rotile, făcându-şi nevoile şi ştiind că nu merita nici măcar un glonţ.
„Dacă îmi amintesc bine, Kennedy a spus ceva despre faptul că m-a pus la dispoziţie.”
Rapp nu a răspuns imediat, în schimb s-a uitat prin el cu acei ochi negri. Gould nu-şi permitea să îşi întoarcă privirea, dar simţea cum îi şubrezeşte încrederea.
„Dar nu am făcut-o”, a spus Rapp în cele din urmă. „Tot ce îţi ofer este o şansă de a te întoarce la soţia şi fiica ta. Dacă mai accepţi vreodată un alt contract, nu vei trăi suficient de mult pentru a încasa banii.”
„Se pare că ai avea nevoie de cineva cu abilităţile mele”, a spus Gould.
Conversaţia era lipsită de sens, dar el a refuzat să dea înapoi. Pe cine păcălea Rapp? Avusese noroc în Afganistan. Dacă angajatorul lui Gould nu l-ar fi trădat, marele Mitch Rapp ar fi fost deja mort. Iar faptul că supravieţuise exploziei de la casa lui cu ani în urmă fusese o combinaţie de noroc prostesc şi de faptul că Gould complicase prea mult lovitura încercând să o facă să pară un accident.
„Ascultă-mă, Louis. Acceptă înţelegerea. Priveşte-ţi fiica cum creşte. Îmbătrâneşte alături de soţia ta. Stan are dreptate. E mult.”

CAPITOLUL 15

ROME
ITALIA
KABIR Gadai a verificat harta de pe telefon în timp ce se plimba dezinvolt pe trotuar. Vremea era însorită şi răcoroasă, ceea ce îi permitea să poarte o haină cu guler şi ochelari de soare voluminoşi. Niciuna dintre ele nu îi asigurau un anonimat suficient pentru a se simţi confortabil.
Trimiterea lui personal la Roma fusese una dintre rarele greşeli tactice ale lui Ahmed Taj. Existau o mulţime de agenţi ISI bine pregătiţi care ar fi putut îndeplini cu succes misiunea. În era digitală, era imposibil să călătoreşti fără să fii fotografiat şi era prea riscant ca cineva cu profilul înalt al lui Gadai să intre într-o ţară din UE sub un pseudonim. Prin urmare, italienii aveau o înregistrare a sosirii sale sub pretextul destul de subţire al unei verificări de securitate efectuate la ambasada Pakistanului din Londra.
Obsesia lui Taj pentru dosarele Rickman părea să crească cu fiecare zi care trecea. Desigur, accesarea informaţiilor pe care le conţineau ar fi fost cea mai mare lovitură a serviciilor de informaţii din ultimii şaptezeci de ani, dar Taj părea să uite că planul său nu avusese niciodată nevoie de ele. Concentrarea lui începea să se rătăcească şi, pentru prima dată, Gadai putea vedea cum lăcomia lui insaţiabilă pentru putere îi afecta judecata.
Acesta era lucrul care făcea ca prezenţa fizică a lui Gadai la Roma să fie şi mai periculoasă. Pregătirile lor se aflau într-un moment critic, iar el era foarte necesar la Islamabad. Cineva trebuia să monitorizeze detaliile nesfârşite ale complotului lui Taj, iar el era singurul om, în afară de regizorul însuşi, care avea cunoştinţă de toate faţetele acestuia. În plus, aranjamentele pentru delegaţia secretarului de stat american erau în curs de desfăşurare şi se dovedeau a fi mai consumatoare de timp decât anticipase.
Un fost director al Serviciilor Secrete, pe nume Jack Warch, conducea partea americană a măsurilor de securitate şi părea aproape copilăros în nevoia sa de a pune la îndoială fiecare detaliu. Dineul de stat era cheia planului lui Taj şi Gadai nu avea de gând să lase ca acesta să fie pus în pericol de un singur

consultant periculos de curios. Se obişnuise să se ocupe personal de acest om, iar faptul că se afla în afara ţării îi punea în pericol controlul asupra situaţiei.
Dincolo de strada puţin circulată, o clădire de apartamente de la începutul secolului trecut făcea loc unui teren de fotbal. Terenul deschis era separat de trotuar de un gard din sârmă de lanţ, conceput mai puţin pentru securitate, cât pentru a ţine mingile rătăcite departe de drum. Dincolo de iarba bine îngrijită se afla o structură modernă din beton care contrasta puternic cu suburbia veche din jur. În spatele rândurilor de ferestre reflectorizante se afla şcoala gimnazială frecventată de fiica de şaisprezece ani a Isabellei Accorso.
Nu se vedea niciun copil, ceea ce era de aşteptat la acea oră a dimineţii. Aceştia îşi făceau apariţia pentru scurt timp între orele de curs, în diferite momente ale zilei, cu o pauză ceva mai lungă pentru prânz. După-amiaza, au avut loc activităţi sportive la care aceşti occidentali le permiteau cu plăcere fiicelor lor să participe.
Gadai îşi înfipse mâinile în buzunare şi se abţinu să nu scuture din cap cu dezgust. Nu le păsa deloc de puritate sau de castitate. Femeilor din această ţară li se permitea să facă tot ce doreau. Simplul gând al propriei sale fiice alergând pe acel câmp cu picioarele şi braţele goale îl umplea de furie. Ar fi omorât-o în bătaie fără nici o clipă de remuşcare, iar instanţele islamice i-ar fi sprijinit decizia din toată inima.
Gadai tăie prin curtea pietruită şi intră în holul clădirii de apartamente din spatele acesteia. A ignorat liftul şi a luat în schimb scările, urcând cinci etaje înainte de a ieşi pe un coridor neocupat. S-a îndreptat cu hotărâre spre a patra uşă din dreapta, ajustându-şi gulerul şi lăsându-şi ochii să măture intersecţia dintre perete şi tavan pentru a confirma lipsa semnalată a camerelor de luat vederi.
A folosit cheia care îi fusese furnizată pentru a intra, închizând imediat uşa în urma lui şi examinând spaţiul mic. Era tipic zonei – pereţi de tencuială, o podea de lemn deformată de vechime şi o bucătărie mică de tip galeră plină de aparate ieftine. Fiind închiriată cu doar câteva zile înainte, era lipsită de mobilier. Singurul semn de locuire erau câteva cutii de mâncare pe blat şi un ceainic pe aragaz.
Lateef Dogar a apărut la intrarea în dormitor şi a dat din cap respectuos. „Căpitanul Gadai. Cum a fost călătoria dumneavoastră?”
A ignorat întrebarea, traversând cu paşi mari zona de locuit şi trecând pe lângă bărbat. În dormitor se afla o zonă de dormit formată din pături îngrămădite pe podea şi un perete acoperit cu fotografii. Fiecare dintre ele înfăţişa aceeaşi tânără fată. Cele mai multe erau prim-planuri cu ea jucând fotbal în faţa şcolii sale, accentul fiind adesea nu pe faţa ei, ci pe corpul ei tânăr şi pe pantalonii scurţi obsceni.
„De unde ai luat astea?”
„Au fost lăsate de echipa de supraveghere, căpitane. I-”
„Eşti atât de prost încât ai nevoie de ele pentru a-ţi recunoaşte ţinta?”
„Nu, căpitane.”
„Atunci distruge-le.”
„Da, domnule.”
Poate că Taj nu a fost atât de neînţelept să-l trimită, până la urmă. Faptul că aceste fotografii au fost tipărite vreodată a fost de neiertat, dar atârnarea lor pe perete a fost la limita insubordonării. Ar fi fost un lucru pe care l-ar fi tratat destul de aspru dacă Taj nu ar fi aranjat deja ca aceşti oameni să dispară atunci când se întorceau în Pakistan.
Jaluzelele erau aproape complet închise, iar Gadai a îngenuncheat pentru a se uita prin crăpătura de trei centimetri din partea de jos. Aceasta oferea o vedere fără obstacole asupra şcolii, la o distanţă raportată de 212 metri. Gardul ar fi avut potenţialul de a devia o lovitură, dar asta nu era important. Era imaginea video care îl interesa, iar aceasta ar fi fost destul de -acceptabilă.
Gadai se duse la o carcasă metalică lungă sprijinită de perete şi roti cadranele de combinaţie de pe ea. Înăuntru se afla un obiect destul de neobişnuit pe care i l-a întins lui Dogar. Asasinul l-a luat, întorcându-l în mâini cu o expresie confuză.
„Acesta .... Asta nu este o armă.”
Avea perfectă dreptate. Era o crosă de puşcă din plastic scurtată, cu o mâner în faţă, concepută pentru ca observatorii de păsări să ţină fixate aparatele de fotografiat şi lunetele de observaţie. Fusese mult mai uşor

de adus în UE decât o armă de foc şi era impenetrabilă atât la accidente, cât şi la prostia de care dăduse dovadă până atunci echipa pakistaneză.
Dogar a examinat camera video montată pe ea, inventariind comenzile şi observând reperele de pe obiectivul cu zoom. „Trebuie să continui supravegherea cu asta?”.
Gadai a recuperat laptopul care împărţise cutia şi l-a pornit. „A fost instalată conexiunea în bandă largă?”.
„Da, aşa cum aţi cerut. Am verificat viteze de încărcare de patru megabiţi pe secundă.”
„Porniţi camera şi îndreptaţi-o spre fereastră”.
A făcut cum i s-a spus, iar imaginea şcolii a apărut pe ecranul laptopului.
„O vedeţi pe femeia de pe trotuar? Aliniaţi-vă pe capul ei.”
Gadai a privit cum reticulul s-a centrat pe tâmpla ei dreaptă. Era aproape imposibil de distins de o lunetă de puşcă.
Perfect.

CAPITOLUL 16

LÂNGĂ LACUL CONSTANCE
ELVEŢIA
Ecranul de pe bordul furgonetei fusese construit să arate ca un GPS obişnuit, dar era de fapt ceva mult mai sofisticat. Mitch Rapp privea transmisia video care era transmisă pe ecran de o dronă controlată de Marcus Dumond.
Cea mai mare parte a imaginii era formată din terenuri abrupte şi puternic împădurite. Autostrada rurală pustie pe care o parcurgeau tăia pe marginea stângă, mergând de la nord la sud. La opt kilometri spre est, el putea vedea drumul sinuos care se termina în fundătura conacului lui Leo Obrecht, de asemenea lipsit de trafic. Era miercuri dimineaţa, iar această zonă era în primul rând un refugiu de weekend pentru cei bogaţi din Elveţia.
„Ne apropiem de locul de livrare”, a spus şoferul. „Trei minute”.
Rapp nu ştia prea multe despre Maria Glauser, în afară de faptul că vorbea germana cu accentul elveţian potrivit şi cunoştea zona ca-n palmă. Nash lucrase cu ea în trecut şi spusese că era una dintre cele mai exigente persoane pe care le cunoscuse vreodată. Era o calitate pe care Rapp o cerea de la oricine îi sprijinea operaţiunile. Până acum, ea nu dezamăgise.
Activitatea din spatele dubei s-a intensificat, dar Rapp nu s-a uitat înapoi. În schimb, a început să se dezbrace de pantaloni de trening şi de jachetă, dezvăluind dedesubt uniforma de camuflaj. Nimic din această operaţiune nu era ideal, iar faptul că trebuiau să pornească la lumina zilei pentru a coincide cu întâlnirea lui Hurley era doar una dintr-o lungă listă de probleme.
Fusese destul de mult dezbătut dacă să intre în acţiune dându-se drept excursionişti, dar în cele din urmă se hotărâse să nu o facă. Nu existau trasee în zonă, ceea ce făcea ca acoperirea de rucăcel rătăcit să fie puţin exagerată. Şi, în timp ce barba şi părul ciufulit ale lui Rapp îl făceau puţin mai greu de identificat, Coleman şi oamenii lui arătau exact ca soldaţii de elită care erau.
„Podul este chiar în faţă”, spuse Glauser.
„Am pornit”, a spus Rapp suficient de tare pentru ca oamenii din spate să audă. „Fluxul video pare clar. Nu se văd maşini.”
Au trecut peste un pârâu care se mişca încet, cu o lăţime de aproximativ cinci metri, iar Glauser s-a lăsat pe acostament.
„Voi avea vehicule la punctele de extracţie desemnate”, a spus, rămânând cu ochii pe oglinda retrovizoare. „Dar nu le vom aduce decât în ultimul moment. Ar putea atrage atenţia.”
„Asigură-te doar că sunt acolo”, a spus Rapp, aruncând uşa pasagerului în timp ce echipa lui se îngrămădea în spate. „Ne vom mişca repede şi ar putea fi oameni în spatele nostru.”
„Vor fi aici. Vă garantez.”
Rapp şi echipa lui alergau deja pe malul abrupt al pârâului spre apă când ea s-a îndepărtat. Iarba crescuse până aproape la înălţimea unui om sub pod, iar Rapp s-a afundat cu 15 centimetri buni în noroi în timp ce

se împingea. Rucsacurile se aflau -exact acolo unde Glauser spusese că vor fi, fiecare fiind marcat subtil pentru a-şi identifica proprietarii: Rapp, Gould, Coleman şi Joe Maslick.
Au pornit spre est, profitând de frunzişul mai rar de lângă apă pentru a-şi menţine ritmul. Echipa s-a despărţit la o bifurcaţie a pârâului după douăzeci de minute, Maslick a luat-o pe ramura sudică, care îl va duce la o poziţie deasupra intrării în tunelul de scăpare al lui Obrecht. Cu umărul rănit, era un potenţial risc într-o luptă în fugă. Afundat cu o puşcă pe un trepied, ar fi fost aproape sută la sută eficient.
Restul au luat-o pe bifurcaţia nordică, îndreptându-se spre punctul înalt aflat la vest de conacul lui Obrecht. Acolo aveau să se întâlnească cu Charlie Wicker şi Bruno McGraw, care făcuseră o recunoaştere a zonei.
În cele din urmă, au fost nevoiţi să abandoneze albia şi să pornească spre deal. Unghiul terenului şi frunzişul dens le-au încetinit înaintarea la un ritm de 17 minute-mile. Se simţea dureros de lent, dar era aproximativ ceea ce plănuise Rapp.
Au ţinut-o spre vest, punând cea mai mare parte a colinei între ei şi proprietatea lui Obrecht. Wick nu găsise niciun echipament de supraveghere sau senzori, aşa că nu trebuiau să se îngrijoreze să rămână complet tăcuţi.
„Ne apropiem de poziţia voastră”, a spus Rapp în microfonul de gât când au ajuns pe creastă.
„Haideţi”, a răspuns Wicker.
Au încetinit, organizându-se într-o singură linie cu intervale de douăzeci şi cinci de picioare. Gould fusese solid în timpul urcării şi a căzut pe poziţia a doua, cu Coleman urmărindu-l îndeaproape din spate. Rapp era destul de sigur că lui Gould îi lipseau câteva cărţi pentru a avea un pachet complet, dar nici măcar el nu era suficient de nebun ca să facă o mişcare cu o asemenea putere de foc la şase.
Panta a început să coboare uşor, iar Rapp a ridicat un pumn înainte de a se opri. Ceva se simţea în neregulă, dar nu putea pune degetul pe el. Puţinul vânt care se afla sub cerul senin nu avea suficientă forţă pentru a pătrunde în pădure. Bolboroseala apei rămăsese mult în urmă şi nu văzuseră nici urmă de căprioarele care erau indigene în zonă. Nimic altceva decât linişte şi mirosul de pin. Ce se întâmplase?
Întrebarea lui a primit un răspuns o clipă mai târziu.
„La ora unsprezece, Mitch”. Vocea lui Wicker în cască. „Nu trage.”
Un tufiş acoperit de flori sălbatice a foşnit la vreo douăzeci de metri distanţă, apoi s-a amestecat din nou în peisaj. Rapp porni din nou înainte, parcurgând primii treizeci de metri până la poziţia lui Wicker, în poziţie ghemuită. Când acoperişul conacului lui Obrecht s-a zărit printre copaci, Rapp s-a lăsat jos şi s-a strecurat restul drumului pe burtă.
Chiar şi la mai puţin de o lungime de braţ de Wicker, lunetistul era aproape invizibil. Îşi crease un tub din beţe împletite şi îl acoperise cu plante vii înainte de a se strecura înăuntru. Tot ce vedea Rapp era o parte din amortizorul puştii sale şi conturul vag al lunetei Unertl pe care omul o prefera. La un metru şaptezeci şi cinci şi abia dacă avea 140 de kilograme, Charlie Wicker nu era ceea ce şi-ar fi imaginat majoritatea oamenilor când se gândeau la Echipa SEAL Şase. Într-o luptă, însă, Rapp îl considera unul dintre cei mai letali oameni în viaţă.
„Ce avem, Wick?”
„Nu s-au schimbat prea multe. Douăsprezece gărzi, fiecare cu o armă laterală şi o puşcă de asalt. Fără vehicule care să intre sau să iasă. Un camion de livrări vine la câteva zile, dar nu-l lasă să intre. Proviziile sunt trecute prin poarta mică dinspre sud. Pe acolo intră şi ies şi servitorii, dar nu foarte des. Cei mai mulţi par să locuiască în incintă.”
„Vreun tipar?”
„Nu.”
Bancherul elveţian era în mod clar la pământ. Se aştepta ca CIA să facă o încercare şi, dacă nu putea să o oprească, avea de gând să se asigure că lucrurile vor deveni sângeroase.
Rapp a scos o mică lunetă şi a scanat proprietatea. Gould avea dreptate. Colina pe care se aflau avea o linie vizuală excelentă. Poarta principală era la vedere şi se aflau suficient de sus pentru a putea cuprinde o porţiune semnificativă din curte. Nu că ar fi fost prea multe de văzut. Câteva fântâni, câteva peisaje de bun gust şi o mână de oameni înarmaţi.
„Văd doar patru gărzi”, a spus Rapp.

„Ăsta este minimul. Dacă ne putem alege momentul, probabil că putem avea şase. Totuşi, tot mai rămâne cealaltă jumătate.”
Rapp s-a încruntat. „Planul este linişte la intrare şi linişte la ieşire – să-i lăsăm pe tipii ăia să-şi păzească sculele. Dar dacă va trebui să începem să tragem, vă pot garanta că nu vom alege momentul.”
„Atunci m-aş baza pe faptul că vom avea de-a face cu cel puţin opt răufăcători serioşi.”
„Ai coborât în tunelul de aici?”.
„Da.”
„E liber până la capăt?”
„Prea multă sălbăticie pentru senzori sau cabluri de declanşare. Ar avea de-a face cu alarme false toată ziua.”
„Vreo surpriză?”
„Trebuie să fii foarte atent în ultimele câteva sute de metri. Acolo băieţii din vârful zidului au vedere poziţia ta. Din cauza tuturor animalelor, ai putea atinge un tufiş sau două pe drum, dar trei sau patru ar putea să-ţi creeze probleme.”
Rapp a dat din cap şi a început să se strecoare înapoi, asigurându-se că clădirea nu mai era la vedere înainte de a se ridica şi de a se întoarce în luminişul din vârful colinei. Coleman scoase o bucată mare de plasă din rucsac şi aduna plante pe care le va folosi pentru a-şi construi propria poziţie camuflată. Gould era ghemuit lângă un copac, amestecându-se cu trunchiul noduros. Rapp îi făcu semn să se apropie.
„Wick a spus două ore. Scott, presupun că va fi suficient timp pentru a ne aranja aici?”
Fostul SEAL a dat din cap. „Vom fi închişi şi încărcaţi cu mult înainte de a ajunge acolo.”
„În regulă.” S-a uitat la Gould. „Eşti gata?”
Francezul îşi mânjise faţa cu vopsea verde, ceea ce făcea dificilă citirea expresiei sale. „Da.”
„Ai mai fost acolo jos”, a spus Rapp. „Aşa că tu conduci.”
În realitate, Rapp ştia exact unde se duceau, după ce studiase atât fotografiile detaliate de deasupra capului, cât şi modelul lui Dumond. Dar în niciun caz nu avea de gând să-l lase pe Gould să treacă în spatele lui fără ca Coleman să-l supravegheze.
Fostul legionar francez se mişca bine. Păstra un ritm solid în josul pantei abrupte, tăcut şi cu ochii mereu în mişcare. Atenţia lui la împrejurimile lor era deosebit de critică, mai ales că Rapp era concentrat asupra Glock-ului 17 cu amortizor din mâna lui Gould. Coleman sugerase să-l încarce cu gloanţe oarbe, dar Gould nu avea de gând să rateze ceva atât de evident. În plus, dacă lucrurile ar fi mers prost, abilităţile sale ar fi fost foarte solicitate. Speranţa era că instinctul său de autoconservare va ţine arma îndreptată în direcţia corectă.
- – -
Scott Coleman a continuat să colecteze plante timp de încă cinci minute după ce îi pierduse din vedere pe cei doi bărbaţi, apoi a trecut pe o frecvenţă pe care Rapp o configurase pentru a-l exclude pe Louis Gould.
„Bine. Suntem în siguranţă.”
A început să înlocuiască plantele, în timp ce Wicker s-a strecurat din adăpostul pe care îl construise şi a dispărut în copaci, cu Bruno McGraw pe urmele lui.
Coleman a terminat cu plantele şi a folosit o creangă moartă pentru a răzui urmele de bocanci care se defineau prea clar în pământul moale. O privire rapidă în jurul luminişului a sugerat că era mai mult sau mai puţin la fel cum îl găsiseră. Nu că ar fi păcălit pe cineva ca el, dar în cazul improbabil în care poliţiştii elveţieni ar fi venit aici, nu ar fi găsit nimic neobişnuit.
Coleman luă o lunetă şi se strecură în adăpostul lui Wicker, zâmbind când îşi dădu seama că picioarele abia îi atingeau spatele. Wick era cu cinci centimetri mai scund decât el, dar, cunoscând planul, făcuse ca adăpostul să se potrivească perfect pentru şeful său.
Cu luneta la ochi, Coleman a măturat curtea de jos. Acesta era, fără îndoială, cel mai bun loc din casă şi nu era sigur că renunţarea la înălţime era o idee bună. Avea să reducă eficienţa echipei sale cu cel puţin şaptezeci la sută, dar nu putea face nimic în privinţa asta.
A trecut ceva mai puţin de o jumătate de oră până când vocea lui Bruno McGraw a răzbătut în cască. „Am ajuns la situl secundar. Începem pregătirea.”

Să sperăm că semnalul radio a ajuns la Rapp – identificaseră câteva puncte moarte pe drumul spre intrarea în tunel. Totuşi, nu exista nicio modalitate de a confirma. Gould credea că primea toate discuţiile radio şi că un răspuns din partea lui Rapp l-ar fi dat de gol.
„Recepţionat”, spuse Coleman.
Au mai trecut douăzeci şi trei de minute până când a zărit un Citroën vechi care urca pe drumul de jos. Stan Hurley avea geamul deschis, iar fumul de ţigară care curgea din el era vizibil prin lunetă. Exact la timp.
Un paznic a ieşit din grilajul de oţel de mărimea unei uşi la sud de poartă şi a făcut semn ca maşina să oprească. Era exact cum ar fi aranjat Coleman. Să nu lase vehiculul să se apropie prea mult, în caz că ar fi conţinut explozibili.
Hurley a ieşit şi a ridicat un set de credenţiale false de la Interpol. Coleman nu putea auzi ce se spunea, dar putea vedea clar iritarea de pe faţa bătrânului în timp ce era percheziţionat.
De-a lungul zidului, toţi gardienii erau atenţi, dar nu se concentrau prea mult asupra bărbatului, în caz că ar fi fost o diversiune. Coleman a lăsat să iasă o respiraţie liniştită. Păreau să fie chiar mai buni decât se aşteptase. Motivul numărul nouăzeci şi opt pentru a spera ca asta să nu se transforme într-un război armat.
Hurley a fost condus la poartă, unde un alt paznic înarmat l-a lăsat să treacă. După aceea, Coleman a pierdut linia vizuală.
„Hurley a intrat. Acum încep să sparg adăpostul. Ar trebui să mă apropii de poziţia voastră în aproximativ treizeci de minute.”
„Am înţeles”, a răspuns Wick.
Coleman a trecut pe frecvenţa accesibilă lui Gould. „Hurley e în interiorul zidului şi suntem gata de plecare.”

CAPITOLUL 17

Poarta puternic întărită s-a deschis şi Hurley a trecut prin ea cu o aplecare menită să-l facă să pară chiar mai bătrân decât era. Totuşi, nu a avut efectul scontat de a face securitatea lui Obrecht prea încrezătoare. Bărbatul din spatele lui păstra un interval atent şi avea mâinile înfăşurate ferm în jurul unei puşti de asalt Heckler & Koch G36. Cel din faţă ţinea poarta între ei în timp ce Hurley trecea. La zece metri distanţă, un alt bărbat înarmat privea prin ochelari de soare cu oglindă. Gardienii rămaşi erau concentraţi în altă parte şi erau poziţionaţi în aşa fel încât să profite la maximum de forţa lor umană.
Poarta s-a închis în urma lui şi a folosit clinchetul puternic ca scuză pentru a arunca o privire înapoi. Zidul părea mai înalt decât cei doisprezece metri raportaţi şi era la fel de neted înăuntru ca şi afară. De-a lungul ei erau amplasate strategic schele, unele construite în grabă din cherestea nevopsită şi altele executate mai profesionist din oţel şi beton.
Acoperirea era aproape inexistentă. Cel mai mare copac avea un diametru de aproximativ 15 centimetri, lăsând la vedere doar câteva fântâni larg distanţate şi câteva maşini parcate. Un sprint prin acea curte – mai ales la viteza pe care i-o permitea noul său şold – nu avea să se termine bine.
„Domnule?”, a spus paznicul din spatele lui într-o engleză accentuată. „Dacă vă rog.”
Hurley a șchiopătat până la un aparat cu raze X care arăta ca o versiune mai sofisticată a unuia pe care l-ai fi găsit la JFK. „Chiar este necesar?”
„Îmi pare rău pentru deranj”, a spus bărbatul pe un ton care sugera că nu era aşa. „Vă rog să vă scoateţi jacheta şi pantofii şi să vă goliţi buzunarele.”
A făcut cum i s-a spus şi apoi s-a întors să meargă spre cealaltă parte a benzii transportoare, dar a fost oprit imediat.
„Şi cureaua dumneavoastră, domnule”.
A zâmbit conciliant, dar a simţit un val de nervozitate în timp ce şi-o scotea. Fusese făcută la comandă în Asia, în anii şaptezeci, în Asia. Catarama era fixată de piele printr-o bandă metalică lungă de doi centimetri, ascuţită pe toate părţile. Era cusută cu cusături permanente, dar modelul şi firul erau intenţionat slabe. O singură smucitură puternică şi se desprindea, oferindu-i o armă care era un rahat complet, dar totuşi mai bună decât nimic.

„Multă securitate”, a observat Hurley, încercând să-i distragă atenţia bărbatului care se uita la ecranul cu raze X. Centura fusese peste tot în lume, trecuse chiar şi prin aeroporturile din Israel de mai multe ori decât putea număra. Totuşi, această trecere în revistă nu era deloc de rutină.
„Da, domnule”, a spus el, fără să ridice privirea. Banda rulantă s-a oprit pentru o clipă, iar Hurley s-a concentrat asupra pistolului bărbatului. Ar fi fost un mod al naibii de a ieşi – apucând arma tipului şi pulverizând în curte. Era doar o dorinţă, totuşi. Dacă ar fi ridicat măcar vocea, s-ar fi înăsprit imediat împotriva lui Obrecht. Operaţiunea s-ar fi terminat înainte de a începe. Nu, dacă ar fi pus la îndoială centura, ar fi spus adevărul: că o cumpărase din faţa unui bordel thailandez înainte ca majoritatea oamenilor din jurul lui să se fi născut. Ce ştia el despre cum se ataşau cataramele la curele?
S-a dovedit a fi inutil. Lucrurile lui au ieşit din maşină fără să fie contestate, în timp ce el era înmănuşat. O clipă mai târziu, era complet îmbrăcat şi se îndrepta spre conac.
Paznicul era la doi paşi în faţă când au pornit pe scara largă de marmură care ducea spre uşa din faţă. Avea o armă de mână la îndemână, dar nu avea să renunţe la ea cu uşurinţă. Chiar şi cu surpriza de partea lui, Hurley se întreba cum se va descurca în faţa bărbatului. Cu douăzeci – chiar zece ani în urmă, nu s-ar fi gândit deloc la asta. O răsucire rapidă a gâtului, însoţită de pocnetul liniştit al vertebrelor, şi ar fi fost gata.
Totuşi, chimioterapia şi operaţia la şold l-au afectat mai mult decât a lăsat să se vadă. Dacă Rapp ar fi ştiut adevărata amploare, l-ar fi lăsat în Virginia de Vest. Dar în niciun caz Hurley nu avea de gând să se stingă într-un balansoar în timp ce rahatul ăla de Louis Gould îl înlocuia.
Rămăseseră la primul etaj, trecând printr-un hol de intrare palatinal, căptuşit cu mobilier antic şi portrete originale ale unor oameni care se întindeau pe o perioadă de cinci secole bune. Cei mai mulţi erau probabil strămoşii lui Obrecht şi toţi arătau de parcă ar fi pozat cu un băţ în fund. Încă un alt memento că, de fapt, crima chiar plătea.
„Aşteaptă aici.”
„Mulţumesc”, a spus Hurley, păşind în interiorul unui salon spaţios. „Ştiţi când va fi disponibil domnul Obrecht?”.
Unul dintre puţinele avantaje ale vârstei lui era că aparatele auditive erau de aşteptat. Ale lui erau conectate la configuraţia radio tactică a lui Coleman şi aveau microfoane care îi captau vocea, precum şi sunetul ambiental din jurul lui. A apăsat un buton de pe brelocul de chei din buzunar pentru a comuta funcţia de transmisie şi a transmite răspunsul bărbatului către Rapp. Nu aveau să poată coordona operaţiunea la secundă, dar, dacă Obrecht era la fel de atent ca şi cum ar fi avut reputaţia de a fi, ar fi putut să o fixeze la un minut sau două.
„Nu ştiu.”
„Poţi să-mi dai o idee? Trebuie să mă întorc pentru...”
Uşa s-a închis, lăsându-l pe Hurley să se holbeze la spatele sculptat ornamental al acesteia. Ticălos.
S-a plimbat câteva minute, prefăcându-se că se uită la mobilierul scump şi, în cele din urmă, s-a aşezat pe un scaun lângă un set de ferestre orientate spre vest. Se vedeau doi paznici, dar nu era nimic de văzut pe care drona lui Dumond să nu-l fi detectat.
Hurley bănuia că încăperea era plină de camere ascunse şi de microfoane, ceea ce făcea ca comunicarea să fie un pic mai dificilă. S-a ridicat şi a apăsat din nou pe butonul de la breloc.
„Doar o singură dată, aş vrea să nu fie „grăbeşte-te şi aşteaptă”„ a murmurat el supărat, ca şi cum ar fi fost pentru el însuşi. „Nu ştiu cât timp se aşteaptă Obrecht să stau lângă uşă şi să privesc cum apune soarele. De parcă n-aş avea lucruri mai bune de făcut.”
„Confirm”, a spus Rapp prin intermediul aparatului auditiv fals. „Eşti singur la primul etaj, cu ferestrele orientate spre vest.”
„Da. Pur şi simplu grozav.”
„Am înţeles. Rămâneţi în aşteptare. Suntem la trei minute de intrarea în tunel.”
Hurley a început să se plimbe, simţind cum iritarea pe care trebuia să o simuleze devine reală. Era obişnuit să se afle în partea de acţiune a acestor operaţiuni şi faptul că era mort în apă, în timp ce Rapp se târa prin noroi şi Coleman stabilea poziţii de lunetist, îl scotea din minţi.

Obţinea o mică satisfacţie imaginându-şi că deschidea uşa şi îi spărgea capul mercenarului ăluia de la Eurotrash cu o statuetă nepreţuită. Iar imaginea lui Rapp şi a broscarului ăluia apărând şi găsindu-l pe Obrecht deja legat şi cu căluşul în gură era de-a dreptul înălţătoare.
Misiunea cu care fusese însărcinat, însă, era foarte diferită. Nimic mai mult decât confirmarea locaţiei bancherului în casă şi menţinerea lui ocupată cu o conversaţie până când cei doi bărbaţi mai tineri puteau veni în ajutor. Dar asta nu era cel mai rău lucru. Pentru a crea şi mai multă confuzie, el urma să se comporte ca un al doilea ostatic în cazul în care ar fi fost confruntaţi de securitatea lui Obrecht. Teoria era că astfel Hurley ar fi beneficiat de elementul surpriză, dar nu era sigur că Rapp chiar credea că mai era capabil să elimine pe cineva mai dur decât o cercetaşă.
Se aşezase din nou, uitându-se la o secţiune albă de perete şi gândindu-se la momentul în care Mitch Rapp, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, apăruse la centrul său de antrenament. Un jucător de lacrosse de la facultate care nu deosebea un capăt de armă de altul.
Hurley ştersese pe jos cu puştiul ăla mic şi plângăcios. Şi, în ciuda deceniilor de prietenie şi a nenumăratelor operaţiuni, nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să o mai facă încă o dată înainte de a muri.

CAPITOLUL 18

ISLAMABAD
PAKISTAN
UMAR Shirani, şeful Statului Major al armatei pakistaneze, a descuiat dulapul şi a scos o sticlă de gin. Luminile din bucătărie erau stinse, dar iluminarea care se filtra dinspre hol crea o reflecţie slabă în fereastra de deasupra chiuvetei. La cei 71 de ani, era încă un taur de bărbat. O talie în expansiune era evidentă în spatele pantalonilor casual şi a cămăşii de golf, dar la fel erau şi braţele groase, pieptul în formă de butoi şi umerii largi. Cicatricea dobândită în războiul din 1971 cu India era încă vizibilă – o linie încreţită care începea la tâmpla dreaptă şi dispărea în mustaţa sa groasă.
Saad Chutani nu avea o astfel de cicatrice. Şi nici prostul ăla patetic de Ahmed Taj. Nu erau altceva decât nişte birocraţi inutili. Nişte contabili ale căror talente se limitau la linguşeală, intrigă şi discursuri. Nu luptaseră niciodată pentru ţara lor. Nu ar fi vărsat niciodată o singură picătură de sânge pentru Pakistan. Tot ceea ce puteau face era să manevreze în umbră, atacând în linişte oameni mai mari decât ei.
Shirani a dus paharul la gură şi a simţit senzaţia rară a alcoolului arzându-i gâtul. Allah pusese un mare obstacol în faţa servitorului său loial. El avea să înţeleagă.
Soldatul îmbătrânit a ieşit din bucătărie şi a pornit spre biroul său. Casa avea aproape zece mii de metri pătraţi, decorată şi redecorată de nenumărate ori de tânăra lui soţie. Mobila şi arta extrem de scumpă deveniseră de curând moderne şi, deşi le dispreţuia, ştia că nu vor dura mai mult de câţiva ani. În curând, ea avea să folosească dolari americani destinaţi luptei împotriva terorismului pentru a crea o nouă temă. Casa părea neobişnuit de liniştită în timp ce se plimba prin ea. Soţia lui se retrăsese cu înţelepciune în aripa de est. Învăţase să citească stările de spirit ale soţului ei şi ştia că prezenţa ei nu ar fi făcut decât să creeze o ţintă convenabilă pentru furia lui.
Dar unde erau oamenii lui de pază? Se retrăseseră şi ei în faţa furiei lui? Uneori credea că tânăra generaţie nu era formată decât din laşi răsfăţaţi. Cum avea să supravieţuiască ţara lui când el era înconjurat doar de trădători şi de slabi? Oameni ca Saad Chutani şi Ahmed Taj?
Shirani nu putea contesta faptul că preşedintele era un politician abil. Alungarea de către acesta a formidabilului fost director al ISI în favoarea lui Taj a fost un prim pas pentru a pune pe jar puternica agenţie de informaţii. Subestimarea abilităţilor lui Chutani ar fi fost extrem de periculoasă, dar supraestimarea acestora ar fi putut duce la paralizie. Deşi în unele privinţe impresionant, nimic din ceea ce realizase politicianul nu ar fi fost posibil fără implicarea constantă a americanilor.
Diferenţa critică dintre Shirani şi Chutani era că preşedintele chiar credea în America. El îi trata cu adevărat pe liderii acesteia ca pe nişte prieteni şi parteneri. Le-a luat banii, aşa cum au făcut-o toţi, dar în loc să-i submineze, i-a folosit în programe aprobate de Washington. Totul făcea parte din visul său

întortocheat de a transforma Pakistanul într-o clonă a Statelor Unite. Într-un loc în care fiicele lui Shirani ar fi libere să se comporte ca nişte prostituate, iar Allah ar deveni o mitologie pitorească.
Chutani era periculos, dar şi mult prea impresionat de el însuşi. Deşi reuşise să se infiltreze în aparatul de informaţii pakistanez şi să-i mituiască pe cei săraci cu proiecte publice, poziţia sa nu era de neatins. Atacurile sale cu drone şi raidurile de comando sponsorizate de americani au întărit insurgenţa fundamentalistă în creştere din Pakistan. Iar el nu era stăpânul armatei. Nu încă.
Adevărul era că Pakistanul fusese controlat de un guvern civil pentru prea mult timp. Ţara avea un lung istoric de lovituri de stat, iar faptul incontestabil era că Pakistanul funcţiona mai bine sub conducerea militară. Venise timpul să acţionăm.
Shirani a urcat scările pierdută în gânduri, dar în momentul în care a ajuns la ultimul palier, tăcerea continuă a început să se interpună. Armata îi pusese la dispoziţie numeroşi servitori şi gărzi – oameni pe care îi alesese cu grijă pentru priceperea şi loialitatea lor. Deşi mărimea casei sale avea capacitatea de a-i ascunde, era ceva nemaipomenit pentru el să călătorească pe toată lungimea ei fără să-i vadă măcar pe cei însărcinaţi cu menţinerea în funcţiune a gospodăriei sale.
Shirani a simţit un val surd de adrenalină. Oare îl subestimase pe Chutani? Reuşise politicianul să-i învingă securitatea? Căuta oare să facă ceva mai concret decât să-l umilească pe comandantul armatei sale?
Shirani a încetinit, rămânând pe covorul de alergare în timp ce îşi continua drumul spre partea din spate a casei. Corpurile de iluminat de deasupra capului fuseseră îndepărtate la ultima reamenajare, lăsând holul luminat doar de lămpi slabe şi foarte distanţate. Îşi spunea că era paranoic – că Chutani nu avea curajul să facă ceva atât de deschis – dar asta nu făcea mare lucru pentru a-i linişti nervii.
Şi-a lăsat băutura pe o comodă joasă şi a deschis unul dintre sertare. Înăuntru, a găsit una dintre numeroasele arme care fuseseră amplasate strategic prin casă. Mecanismul era bine uns, iar glonţul care intra în cameră nu scotea aproape niciun sunet.
Shirani s-a trezit că voia să strige, ca să descopere că oamenii lui doar îi lăsau spaţiu. Totuşi, nu era suficient de încrezător pentru a face asta. În schimb, s-a strecurat înainte, respirând adânc înainte de a intra în biroul său, cu Heckler & Koch P7 întins în faţa lui.
„Nu prea cred că va fi necesar", a spus Ahmed Taj în urdu.
Stătea lângă şemineul neaprins, cu picioarele încrucişate şi mâinile -încrucişate în faţa lui. La fel ca la sfârşitul ultimei lor întâlniri, a refuzat să îşi întoarcă privirea.
„Unde sunt oamenii mei?"
„Am vrut să vorbim în particular."
„Cum ..." Shirani a început, dar apoi a tăcut. În timp ce Taj era încă îmbrăcat în costumul său familiar zbârcit şi cravata decolorată, părea complet transformat. Postura lui era dreaptă ca un berbec, iar ochii lui de obicei plictisitori deveniseră vicleni. Era posibil ca tot ceea ce ştia Shirani despre bărbat să fi fost o minciună?
Realizarea faptului că văzuse doar ceea ce Taj voia să vadă a venit ca o lovitură în piept. Părea atât de clar acum – sofisticarea crescândă a activităţii talibanilor, moartea lui Durrani, atacurile bine coordonate asupra instalaţiilor nucleare ale armatei. Cum de fusese atât de orb?
Taj arătă calm spre arma din mâna lui Shirani. „Lasă arma jos şi ia loc, Umar. Amândoi ştim că dacă te-aş fi vrut mort, ai fi fost mort de mult".
Taj l-a privit pe bărbat în timp ce îşi lăsa arma de foc pe o masă occidentală urâtă şi se aşeza. Umar Shirani era, în multe privinţe, opusul său polar. Generalul era o creatură a privilegiilor, fiind născut într-o familie bogată cu legături puternice cu armata. Acest lucru îl făcuse să fie mulţumit şi mult prea uşor de subminat. În cele din urmă, oamenii ca el aveau o credinţă fundamentală în propria lor superioritate. Pentru ei, viaţa era o competiţie pe care nu o puteau pierde. Un joc nesfârşit de a se lupta pentru o poziţie într-o ierarhie îndreptăţită.
„În primul rând, permiteţi-mi să îmi cer scuze pentru că armata a fost eliberată de sarcinile sale de pază a arsenalului nostru nuclear. Cu siguranţă nu a fost intenţia mea."

A fost o minciună pe care Shirani ar fi văzut-o imediat. Scopul era mai puţin de a-l convinge pe comandantul armatei că ISI nu avea niciun interes să domine capacitatea de rachete a Pakistanului, cât de a da un ton civilizat. Taj avea nevoie de un aliat, nu de un alt concurent.
„Bineînţeles", a răspuns Shirani cu nonşalanţă. S-a uitat în jurul său, fără îndoială din speranţa zadarnică că nu era singur. Că oamenii lui vor intra şi îl vor ajuta pe bătrânul soldat să-şi păstreze avantajul pe care era prea arogant ca să realizeze că îl pierduse cu ani în urmă.
„Ţara noastră putrezeşte, Umar. Atât din interior, cât şi din exterior. Instabilitatea -regională provocată de americani se răspândeşte. Violenţa sectară a crescut până la un punct în care este la limita controlului nostru. Şi, deşi am reuşit să subminăm ajutorul financiar american, am fost, de asemenea, seduşi de el."
Shirani doar a dat din cap.
„Preşedintele Chutani mi-a încredinţat responsabilitatea de a ne proteja arsenalul nuclear, dar mi-a ordonat să ignor ameninţările externe din partea americanilor şi a indienilor, care nu se vor da în lături de la nimic pentru a ne anihila capacităţile şi a ne lăsa fără apărare."
„Cum poate Pakistanul să supravieţuiască la aşa ceva?" a spus Shirani, căpătând în sfârşit suficientă încredere pentru a se alătura conversaţiei. „Mă tem că Dumnezeu ne judecă slăbiciunea, Ahmed. Pierde încrederea în angajamentul nostru faţă de voinţa Sa."
„La fel şi eu. Influenţa corupătoare a Americii nu poate fi supraestimată."
„Allah să fie lăudat."
Taj a zâmbit. Curvăsăria lui Shirani era legendară, iar el băuse alcool cu doar câteva clipe înainte. Era la fel ca mulţi alţii de-a lungul istoriei omenirii – un om care se folosea de Dumnezeu ca de o scuză pentru a-şi urmări propriile ambiţii.
Acesta a fost cel care a făcut ca în cele din urmă să fie necesar să se scape de el. Dar nu încă. Pentru ca haosul să fie evitat, lovitura de stat a lui Taj ar trebui să păstreze cât mai mult posibil din structura politică existentă. Iluzia normalităţii era critică pe termen scurt.
„Presupun că eşti aici cu o propunere?" a spus Shirani, căpătând şi mai multă încredere. Ar fi ştiut că orice ar fi plănuit Taj, ar fi fost imposibil fără acordul armatei. Nimic nu se întâmpla în Pakistan fără ca cel puţin armata să se angajeze să nu intervină.
Din fericire, generalul era un om simplu. Absolut nedemn de încredere, dar interesat în primul rând să-şi protejeze propria poziţie.
„Voi prelua în curând controlul asupra Pakistanului", a spus simplu Taj.
Surpriza lui Shirani faţă de îndrăzneala afirmaţiei a fost evidentă şi anticipată. Se aşteptase, fără îndoială, să fie recrutat pentru vreun plan subtil de subminare a autorităţii guvernului civil. Nu o recunoaştere a faptului că se pregătea o lovitură de stat a ISI.
Generalul a râs inconfortabil, îngrijorat, fără îndoială, că aceasta era o capcană construită de Saad Chutani. „Vorbeşti de trădare, Ahmed. Nu sunt de acord cu relaţia preşedintelui cu America, dar este treaba mea să-i spun părerea mea şi apoi să mă supun ordinelor sale."
„Îţi admir simţul datoriei, Umar, dar cât timp vei mai putea să te ţii de această slujbă? Eşti suficient de experimentat ca să ştii că Chutani face manevre pentru a te înlătura din funcţia de şef al armatei."
„Nu ştiu aşa ceva."
A fost rândul lui Taj să râdă. „Presupun că vă amintiţi ce s-a întâmplat cu predecesorul meu."
Era imposibil de uitat. Fusese marginalizat cu scandaluri inventate şi făcute publice în mass-media care se aflau în slujba lui Chutani. Tulburările din Waziristanul de Nord fuseseră puse pe seama lui şi era defăimat de fiecare dată când avea loc un atac terorist în interiorul graniţelor Pakistanului. În cele din urmă, a fost forţat să plece pentru că a acceptat mite care nu erau diferite de cele luate de fiecare executiv guvernamental din ţară. Acum se confrunta cu o viaţă întreagă de urmăriri penale care îl vor lăsa fără un ban, iar familia sa în dizgraţie.
„Ne aflăm într-un punct de cotitură, Umar. Orientul Mijlociu se dezintegrează. Lumea este pregătită – de fapt, disperată – pentru o superputere musulmană care să umple vidul creat de americani. Saudiţii sunt nişte copii obsedaţi de jucării, iar iranienii sunt nişte femei înjunghiate pe la spate fără capacitate nucleară. Pakistanul este singura ţară capabilă să devină această superputere. Avem o oportunitate unică, Umar. Putem neutraliza America, putem prelua controlul asupra regiunii şi putem închide pumnul în jurul

petrolului pe care se bazează atât de mult. Putem să le îngenunchem economia şi să oprim atacurile cu drone pe teritoriul nostru. Umilinţele pot lua sfârşit. Avem nevoie doar de forţa noastră şi de binecuvântarea lui Allah."
Taj a tăcut şi s-a lăsat pe spate în scaun. A fost rândul lui Shirani să vorbească.
„Care este poziţia mea în toate acestea?"
În mod previzibil, gândurile lui s-au îndreptat imediat spre el însuşi.
„Sub conducerea mea, îţi vei păstra rangul, precum şi autoritatea de a face ceea ce trebuie făcut cu arsenalul nostru nuclear."
„Şi ce anume?"
„Extinderea şi modernizarea tehnologiei noastre de rachete. Ca şi dumneavoastră, înţeleg importanţa de a avea arme capabile să ajungă în Statele Unite. . . ." A făcut o pauză şi şi-a permis un zâmbet. „Sunt sigur că Congresul american va fi dispus să finanţeze acest efort."
Pentru prima dată, în ochii lui Shirani a apărut o sclipire de interes. Interes propriu, fără îndoială, dar Taj nu era naiv. Indiferent de ceea ce generalul promitea ca sprijin, armata sa va rămâne de fapt cât se poate de neutră. Generalul ar fi aşteptat să vadă cine a câştigat şi apoi ar fi determinat dacă lupta pentru putere fusese suficient de sângeroasă pentru a-l face pe învingător vulnerabil.
Şi asta era tot ce avea nevoie Taj – ca armata să rămână docilă până când putea să elimine preşedintele Chutani şi să-şi consolideze conducerea. Atunci, şi numai atunci, ar fi trecut la afaceri cu Umar Shirani.

CAPITOLUL 19

LÂNGĂ LACUL CONSTANCE
ELVEŢIA
MITCH Rapp se dădea mare că-şi activează microfonul de gât, deşi, de fapt, transmitea constant pe frecvenţa de pe care Gould fusese exclus. „Joe, ne-ai găsit?"
„Nu încă."
Acesta era probabil un lucru bun. Maslick se afla într-o poziţie ridicată, căutându-i în mod special şi încă nu-i reperase. Dacă era aşa, era aproape sigur că oamenii lui Obrecht erau încă complet ignoranţi faţă de ceea ce se întâmpla în afara zidului lor.
Drumul de la colină durase mai mult decât estimase Wicker, dar Rapp anticipase asta. Gould era bun – nu făcuse nicio greşeală pe care Rapp să o poată vedea din poziţia lui aflată la cinci metri în spate. Totuşi, nu era rapid. Asasinul operase în principal în medii urbane de când părăsise Legiunea Străină Franceză. Nu era de mirare că nu putea ţine ritmul aşteptat de un fost SEAL elin care se târâse prin păduri de când era în scutece.
Gould se strecură între doi copaci şi Rapp îl urmă, gândurile la Anna intrând în mintea lui. Curajul ei în timpul operaţiunii de la Casa Albă. Profunzimea ochilor ei verzi. Cât de diferită ar fi fost viaţa lui dacă ea ar fi trăit.
A trecut de copaci şi partea de jos a cizmei lui Gould a apărut din nou la vedere. Ceea ce Rapp a văzut, însă, a fost faţada văruită cu var a casei bărbatului din Noua Zeelandă şi soarele care se reflecta în oceanul de dedesubt.
Era un contrast puternic cu apartamentul dărăpănat pe care Rapp îl numea casă. El construia o casă nouă pe o suprafaţă de câţiva acri, chiar în afara şoselei de centură, când Anna a murit. Sau, mai precis, când bărbatul din faţa lui o omorâse într-o încercare ratată de a ajunge la el. Construcţia se oprise imediat, împreună cu orice altceva în viaţa lui.
Oasele arse ale vechii lui case erau încă acolo. Kennedy şi Mike Nash încercaseră să-l convingă să elibereze terenul pentru a-l putea vinde, dar până acum nu fusese în stare să o facă.
Având în vedere toate acestea, de ce se simţea încă în conflict cu Louis Gould? De ce a ratat fiecare ocazie de a-l elimina?
Tom Lewis, psihiatrul CIA, sugerase cu blândeţe un răspuns: Când Rapp se uita în ochii francezului, vedea o reflexie a lui însuşi. Bineînţeles, o respinsese ca pe o balivernă psihologică, dar nu se putea nega faptul că Lewis avea dreptate mai mult decât se înşela.

În faţă a apărut un mic afloriment de stâncă, iar Rapp s-a adăpostit în spatele acestuia. Intrarea în tunel era la doar câţiva metri distanţă, dar erau cei mai expuşi din drum.
„Joe”, spuse Rapp în radioul său. „Sunt la caracteristica pe care am desemnat-o ca fiind eco trei. Uită-te la doi metri în spatele ei.”
Şi-a pus o cizmă pe un copac şi i-a dat o uşoară împingere.
„Te-am prins”, a răspuns imediat Maslick.
„Vreo activitate în apropiere?”
„Un cerb frumos de şase puncte la aproximativ unu douăzeci şi cinci spre vest. Asta e tot.”
Rapp a pornit din nou la drum, folosindu-se de coate pentru a se trage înainte într-un ritm care să-i permită să reducă distanţa faţă de Gould. Briza uşoară se deplasa de la vest la est, ceea ce făcea puţin probabil ca cerbul să fie speriat de mirosul lor.
A durat un timp chinuitor de lung pentru a acoperi distanţa, dar, în cele din urmă, ambii bărbaţi se aflau în faţa intrării în peşteră. Gould s-a strecurat prin deschiderea strâmtă, iar Rapp şi-a băgat parţial capul înăuntru pentru a-şi lăsa ochii să se adapteze la lumina mai slabă.
Francezul a desprins o bucată de piatră de pe peretele de pământ, dezvăluind tastatura promisă. A aruncat o privire înapoi înainte de a introduce codul. „Ţineţi degetele încrucişate.”
Rapp a numărat, confirmând că şirul de numere era cel de doisprezece pe care Gould îl raportase la fermă. Nu că ar fi crezut că un mincinos patologic ca el ar fi făcut o greşeală atât de evidentă, dar avea sens să îl urmărească îndeaproape pe om.
Se auzi un clic liniştit şi Gould apăsă o mână pe oţelul ruginit din spatele cavernei. Acesta s-a rotit înăuntru, dezvăluind un iluminat de urgenţă roşu slab dincolo.
Rapp a ajustat pistolul Kimber .45 al lui Hurley, încuiat în fundul mic al spatelui, şi şi-a activat din nou radioul. „Suntem pe cale să intrăm. Calculaţi zece minute pentru a ajunge la conac.”
„Am înţeles”, a răspuns Coleman.
„Stan?” a spus Rapp.
Răspunsul murmurat era abia inteligibil. „Aşteptare, aşteptare şi iar aşteptare.”
Nu era ceea ce Rapp dorea să audă. Aveau nevoie de Hurley pentru a localiza cu exactitate locaţia lui Obrecht în clădire. O căutare cameră cu cameră nu făcea parte din planul lor de intrare şi ieşire rapidă.
„Am înţeles. Fă tot ce poţi, Stan. Ne mişcăm.”

CAPITOLUL 20

ROME
ITALIA
Încă o dată, Allah le-a binecuvântat întreprinderea. În ciuda unei prognoze de ploaie, soarele era în plină forţă, cu doar câţiva nori îndepărtaţi care să-l ascundă.
Kabir Gadai se plimba dezinvolt pe aleea de pietriş, condus de un căţeluş de labrador retriever în lesă. Îl cumpărase cu doar câteva ore în urmă şi deja abia aştepta să-i pună cadavrul într-un tomberon de îndată ce totul se va termina. Afinitatea occidentalilor pentru aceste creaturi murdare era inexplicabilă, dar a nu recunoaşte această afinitate ar fi fost o prostie. Aproape toţi cei care treceau se uitau în jos la animal şi zâmbeau. Mai important, Isabella Accorso avea doi labradori ai ei – ultimii dintr-o serie neîntreruptă de câini asemănători care se întorceau din copilărie.
Parcul era lung şi îngust, mărginit în stânga de un drum roman foarte circulat şi în dreapta de săpăturile în curs de desfăşurare ale unei pieţe antice. Gadai examina coloanele şi zidurile sfărâmicioase care aminteau de o vreme în care italienii stăpâneau lumea cunoscută. Mai târziu, catolicismul avea să se instaleze şi oamenii din această regiune aveau să se îmbarce în cruciade, un dezlănţuire genocidară împotriva adepţilor lui Mahomed. Aceiaşi oameni care acum erau atât de critici faţă de violenţă îi arseseră pe rug pe oamenii săi, îi întemniţaseră în condiţii de o cruzime inimaginabilă şi îi obligaseră să îndure torturi fără egal în creativitatea şi sălbăticia lor.
Acum, americanii îşi trimiteau soldaţii creştini mărşăluind prin Orientul Mijlociu într-un efort de a-l reface în numele unei credinţe false de care ei înşişi păreau în mare parte neinteresaţi. Ei nu aveau să

înţeleagă niciodată ce înseamnă să-L ai pe Dumnezeu în inima cuiva – să facă parte din fiinţa lor. Pentru americani, Creatorul nu era nimic mai mult decât o comoditate ocazională. O fiinţă la care să se apeleze în momente dificile şi care să fie recunoscută pe scurt în zilele de sărbătoare.
„ETA un minut", a spus vocea din căştile sale Bluetooth. „Poziţia ei preferată este complet deschisă".
Gadai a confirmat mesajul cu o mişcare abia perceptibilă a capului.
În mod convenabil, Accorso a luat prânzul în acelaşi timp cu fiica sa. În zile senine ca aceasta, ea îşi părăsea biroul la prânz şi venea în acest parc pentru a mânca un sandviş adus de acasă. Existau mai multe bănci din care putea alege, dar ea era înclinată spre cea mai apropiată de clădirea ei. Dacă nu era disponibilă, o alegea pe următoarea de la coadă.
Fiica ei, Bianca, era şi mai previzibilă. Se aşeza în fiecare zi pe acelaşi zid jos de beton din faţa şcolii sale. În perioada în care o supravegheau, nici măcar ordinea persoanelor cu care mânca nu variase. Un exemplu al ierarhiei sociale inviolabile la care aderau toţi adolescenţii.
A zărit părul blond şi blana închisă la culoare a ţintei sale exact în momentul în care căţelul a găsit ceva interesant la baza unui coş de gunoi. Primul său instinct a fost să smucească animalul, dar în schimb s-a oprit până când acesta a fost gata să treacă mai departe. Banca pe care o alesese Accorso îi era vizibilă acum, şi era încă complet goală. Din nou, Allah îl binecuvântase.
A pornit spre ea, stabilindu-şi ritmul astfel încât să ajungă la bancă în acelaşi timp.
„Oh, îmi pare rău", a spus Gadai, oprindu-se în faţa ei. „Aveai de gând să te aşezi aici?".
Din fericire, Accorso vorbea fluent engleza – o condiţie prealabilă pentru slujba ei de administrare a contractelor şi a trusturilor pentru firma ei de avocatură.
La fel ca şi ceilalţi, abia dacă l-a observat, în schimb a radiat la câine. „Cum îl cheamă?"
„Ea, de fapt. Şi nu ştiu încă. Deocamdată e doar Căţeluşă."
„Voiam să iau prânzul", a spus ea, arătând spre bancă. „Simte-te liberă să mi te alături. E destul loc."
„E foarte drăguţ din partea ta."
S-au aşezat amândoi şi ea s-a aplecat în faţă, mângâind capul câinelui entuziasmat. Acesta a ciupit-o de picior şi, în loc să se tragă înapoi, ea a râs. „Am doi la fel ca ea acasă. Mai bătrâni acum, însă. Uiţi cât de drăguţi sunt la vârsta asta. Ca nişte copii."
Totul decurgea exact aşa cum fusese plănuit. În timp ce el avusese întotdeauna destul de mult succes cu femeile, să pornească o conversaţie cu una pe o bancă din parc era o întreprindere imprevizibilă. Dacă atenţia nu era binevenită, interacţiunea lor putea să o determine să treacă mai departe. Sau, mai rău, ar putea atrage atenţia oamenilor care treceau pe lângă el. Animalul a rezolvat toate aceste probleme.
„Poftim", a spus Gadai, scoţându-şi telefonul. „Lasă-mă să-ţi arăt ceva".
Femeia a presupus că el avea de gând să-i arate o fotografie a căţeluşului şi s-a încruntat când ecranul a prins viaţă. „Îmi pare rău, ce este asta?".
El s-a aplecat spre ea pentru a putea vorbi în linişte. „Este o înregistrare video cu fiica dumneavoastră Bianca, făcută prin lunetă."
Ea a încremenit, expresia ei trecând de la confuzie la recunoaştere şi apoi la teroare.
„Zâmbeşte", a spus Gadai, strecurând telefonul înapoi în geacă.
Ea a început să se bâlbâie ca un semeţ, iar el s-a aplecat din nou spre urechea ei. „Am spus să zâmbeşti."
Ea şi-a forţat colţurile gurii în sus, încercând în continuare să scoată cuvinte inteligibile. „I . . . Ce . . . . ."
„Taci şi ascultă-mă cu mare atenţie. Nu doresc deloc să o văd pe fiica dumneavoastră rănită. Aceasta nu poate decât să atragă atenţia asupra mea şi a poporului meu. Depinde numai de tine dacă va trăi fără să ştie că s-a întâmplat asta sau dacă va muri astăzi."
„Dar ce vrei? Eu nu am..."
„Linişte!", a spus el într-o şoaptă ascuţită. Cu toate acestea, oamenii care treceau pe acolo nu-i dădeau prea multă atenţie. În măsura în care cineva s-a uitat în direcţia lor, a fost pentru a admira câinele care ataca jucăuş pantoful lui Accorso.
„Firma dumneavoastră administrează un set de dosare care mă interesează."
„Administrăm multe dosare. Cum..."
„Acest client anume ar fi făcut o cerere neobişnuită. El v-ar fi cerut să trimiteţi dosare pe internet în cazul în care nu aţi avea veşti de la el într-un anumit program."

Ea nu a răspuns, dar schimbarea subtilă din expresia ei i-a spus tot ce trebuia să ştie.
„Sunteţi familiarizată cu acest aranjament?”
„Da.”
„Atunci întoarceţi-vă în biroul dumneavoastră. Încarcă fişierele şi toate instrucţiunile care ţi-au fost date pe un stick.”
„Unitatea de memorie”, a repetat ea amorţită.
„Aşa este, Isabella. Te descurci bine. Totul se va termina în curând.” A arătat spre un hotel de peste drum. „Aduceţi-mi fişierele acolo. Camera două sute. E un număr uşor de reţinut. Repetă-mi-l.”
„Două sute.”
„Foarte bine. Fă-o repede, Isabella. Pauza fiicei tale de la ore nu va mai dura mult timp, iar omul meu are ordin să nu o scape din ochi. Dacă nu-l chem până când se va ridica să se întoarcă la ore, o va ucide. Aţi înţeles?”
Ochii femeii erau holbaţi şi o lacrimă se formase în colţul unuia dintre ei, dar a reuşit să dea din cap.
„Atunci du-te.”
S-a rupt din transă şi s-a ridicat în picioare, mergând nesigură spre clădirea cabinetului ei de avocatură. Câinele a ţopăit după ea, dar Gadai a apucat ferm lesa. Şi el ar fi vrut să o urmeze. Incertitudinea – şi chiar pericolul – de a o trimite înapoi la biroul ei neînsoţită era un risc inacceptabil în opinia lui. Dar ordinele lui Taj fuseseră clare.
După alte câteva momente, s-a ridicat, aruncând o privire la ceas. Suficient timp pentru a scăpa de bestia împuţită înainte de a-şi lua cheia de la cameră.

CAPITOLUL 21

LÂNGĂ LACUL CONSTANCE
ELVEŢIA
SCOTT Coleman a trecut peste vârful unui afloriment stâncos şi a sărit pe panta abruptă de mai jos. Coapsele îi ardeau şi inima îi bătea cu putere în piept în timp ce cobora pe jumătate alergând, pe jumătate alunecând pe douăzeci de metri de pământ liber.
„Ne apropiem de poziţia voastră”, a spus el, asigurându-se că nu părea fără suflare. În ciuda unui program de antrenament conceput şi monitorizat de un antrenor norvegian fără suflet, simţea panta implacabilă şi greutatea rucsacului său. Trecerea timpului era grea pentru oamenii din profesia lui. Totuşi, mai bine decât alternativa.
„Am înţeles, Scott. Ne întrebam ce s-a întâmplat cu tine.” Una dintre loviturile voalate ale lui Wicker. Să vadă cum se simţea când avea aproape cincizeci de ani.
Cîmpia în care intrase avea probabil doar treizeci de picioare în diametru, mărginită de copaci denşi, sufocată de tufişuri şi mai dense. McGraw se afla într-un copac din partea de nord, abia vizibil în trening de camuflaj şi pălărie. Ţinea în mână puşca de vânătoare modificată pe care o prefera pentru distanţe mai scurte, scrutând prin lunetă Schmidt & Bender.
„Ce ai găsit, Bruno?”
„Gunoaie.”
Coleman s-a îndreptat spre partea de est a luminişului, oprindu-se când a zărit zidul gri care înconjura proprietatea lui Obrecht. După ce a mutat cu grijă câteva crengi cu frunze, a obţinut o vedere liberă a ceea ce vorbea McGraw. Erau blocaţi într-o depresiune între dealuri. Din poziţia lui Coleman, de pe pământ, nu se vedea nimic mai mult decât zidul şi partea superioară a acoperişului conacului. Poarta era complet distrusă – prea departe spre sud pentru ca până şi McGraw să o vadă.
„Aveţi vedere în curte?”
„Abia dacă.”
„Câţi paznici ai în vizor?” „Câţi paznici ai în vedere?”.
„Mai am doi. Intermitent.”
Coleman a înjurat în sinea lui şi a scos un telemetru. Puţin peste 450 de metri până la zid. Ca să înrăutăţească lucrurile – dacă era posibil -, nu mai erau blocaţi de vânt. Briza uşoară de la dreapta la

stânga pe care o avuseseră în vârful colinei era acum accelerată la opt noduri, în timp ce se canaliza printr-un canion spre est.
Să spunem că noua lor poziţie era un dezastru tactic ar fi un eufemism al secolului. Ar fi putut la fel de bine să aducă o ladă frigorifică şi câteva şezlonguri de plajă pentru toată utilizarea pe care o vor avea de făcut în această gaură.
„Poţi să-i loveşti pe vreunul dintre ei?" a spus Coleman.
„Optzeci şi douăzeci. Începe să bată vântul în rafale."
„Wick?"
Ştia aproximativ unde se afla lunetistul său de top, dar nu se obosise să-l caute. Wicker avea un suport de copac construit la comandă, cu braţe telescopice vopsite şi texturate pentru a părea ramuri de copac chiar şi de la câţiva metri distanţă. Camuflajul său fusese modificat cu frunze din ţesătură şi scoarţă reală care se potrivea perfect cu specia de copac în care se afla. Chiar şi puşca lui ar fi fost vopsită la comandă pentru acest contract special.
„Am un pic mai multă înălţime decât Bruno, dar m-am aranjat să am ca prioritate linia de ochire asupra fostei noastre poziţii. S-ar putea să reuşesc să iau un paznic. Depinde de sincronizare, totuşi. Am poate treizeci la sută".
Coleman se trase înapoi în centrul luminişului şi începu -şi goli rucsacul. În cel mai bun caz, băieţii lui urmau să lase nouă oameni foarte bine pregătiţi şi nu mai puţin de două sute de metri de teren larg deschis înainte de a se lovi de doisprezece metri de zid mort şi neted. Ura acest plan chiar mai mult acum decât atunci când Rapp îl propusese prima dată.
Totuşi, nu ar fi putut face nimic pentru a-l schimba. Se simţea bine certându-se cu Kennedy şi chiar se mai încurca din când în când cu Hurley. Rapp era un animal diferit. Să te certi cu el era ca şi cum ai încerca să te loveşti de un cuib de viespi. Nu aveai de gând să câştigi, iar dacă pierdeai, aveai de gând să suferi foarte mult.
A scos un mic monitor din rucsac şi l-a pornit, aşteptând ca ecranul să se lumineze suficient pentru a vedea în mediul exterior. Imaginea era transmisă de la drona pe care Marcus Dumond o avea făcând leneş opt labe deasupra.
Detaşamentul de securitate era încă în alertă maximă în interiorul curţii, dar nimic din ritmul activităţilor lor nu sugera că ştiau despre furtuna care se aduna în perimetrul lor.
Şi-a activat microfonul de gât, rămânând cu ochii pe imaginea oamenilor cu care s-ar putea să se confrunte în curând. „Eşti încă mort în apă, Stan?".
„Mmmmm hmmmmmmm."
Coleman a lăsat monitorul jos şi şi-a scos puşca din cutie. Remarcabilă. Avea un bătrân bolnav de cancer care-şi răcnea călcâiele într-o sală de aşteptare, doi lunetişti blocaţi în terenul jos şi Mitch Rapp care se târa printr-un tunel cu ucigaşul plătit care îi omorâse familia.
Încă o zi glorioasă în slujba Agenţiei Centrale de Informaţii.

CAPITOLUL 22

STAN Hurley alesese un scaun tare, cu spătar drept, din colţ, în locul mobilierului mai confortabil aşezat în tot salonul. Poziţia sa făcea imposibilă o împuşcătură asupra lui prin ferestrele presupus antiglonţ, permiţându-i în acelaşi timp să rămână cu spatele la perete. Totuşi, acestea au fost doar beneficii secundare.
Într-o viaţă care fusese trăită fără compromisuri, acum compromisurile erau tot ce avea. Dacă stătea în picioare şi se plimba prin cameră, şoldul său recent înlocuit începea să îl doară. Dacă se aşeza pe unul dintre scaunele puternic capitonate, era în pericol să adoarmă. Iar dacă stătea prea mult timp acolo unde se afla, genunchii lui începeau să se înţepene.
În ciuda faptului că scopul principal al CIA era culegerea de informaţii, nimeni de acolo nu ştia exact câţi ani avea. Naşterea sa pe masa din bucătăria părinţilor săi nu lăsase nicio consemnare scrisă, iar ultimul martor al acelui eveniment – fratele său mai mare – murise la începutul acelui an. De fapt, Hurley tocmai împlinise optzeci de ani.

Lucrurile pe care le trăise de-a lungul vieţii sale îl uimea chiar şi pe el. Căruţe trase de cai pe străzile din Bowling Green, Kentucky. Colectarea de fier vechi împreună cu ceilalţi copii pentru a sprijini efortul de război din Europa. Ascensiunea Uniunii Sovietice. Vechiul său prieten, Neil Armstrong, plantând un steag american pe Lună.
Şi Mitch Rapp.
Hurley făcuse tot ce-i stătea în putinţă – şi câteva lucruri care cu siguranţă nu erau – pentru a-l spăla pe puşti. În cele din urmă, singurul lucru pe care a reuşit să-l facă a fost să ardă o grămadă de băieţi de top din trupele speciale care formau restul clasei de pregătire a lui Rapp. Lucruri care l-ar fi ucis pe un Ranger obişnuit al armatei l-au făcut pe micul pişicher să îşi înfigă degetul mijlociu în aer.
Pe de o parte, Rapp încă mai avea un mod de a-i intra pe sub piele ca nimeni altul. Pe de altă parte, era reconfortant să ştie că o lăsa pe Kennedy cu cineva care o va proteja întotdeauna. Să protejeze întotdeauna ţara care le dăduse atât de mult.
Hurley se ridică în picioare, parcurgând în subconştient lista de afecţiuni fizice care puteau compromite operaţiunea dacă se încingea. După vreo cincisprezece, a renunţat şi a scos un Camel din pachetul din geaca lui. A ţinut o brichetă la cilindrul alb cu aspect nevinovat şi a inhalat o gură de fum. De-a lungul anilor, fusese împuşcat, înjunghiat, gargarizat, aruncat de pe o navă la o sută de mile de ţărm şi otrăvit. Ultima de către o cehoaică drăguţă cu care se culca. Cam ciudat că Moartea a renunţat la coasa lui şi s-a strecurat în spatele lui cu o frunză de tutun. Doar o altă sculă moale în halat.
A început să se uite din nou prin cameră, făcându-şi sângele să circule în timp ce mergea. Nici o actualizare de la Rapp încă. Probabil că era încă în tunel. Când o să iasă şi o să afle că ţinta nu fusese localizată, n-o să fie fericit. Nu că cineva l-ar fi învinovăţit pe Hurley, dar asta nu conta. Asta nu era o afacere cu scuze. Fie că îţi făceai treaba, fie că nu o făceai.
Şi acum ce facem?
Paznicul stătea chiar în faţa uşii închise, ceea ce făcea imposibil pentru Hurley să se plimbe pur şi simplu afară şi să se joace de-a bătrânul nedumerit dacă dădea peste cineva. Poate că ar fi putut să-i spargă capul omului cu unul dintre bibelourile antice din cameră, dar şansele ca asta să compromită operaţiunea erau de aproape o sută la sută.
Hurley a simţit o constricţie mult prea familiară în plămâni şi şi-a dus o batistă la gură, tuşind necontrolat în ea. Pe la jumătatea crizei, uşa s-a deschis şi a apărut gardianul care îl condusese acolo. Vestea bună era că tusea disperată ar fi jucat în favoarea acoperirii sale de geriatru neajutorat. Vestea proastă era că nu era un act. Hurley chiar se străduia să nu se prăbuşească şi batista era într-adevăr stropită cu pete de sânge din ceea ce fuseseră cândva plămânii lui.
„Domnul Obrecht vă va primi acum”, a spus paznicul, aparent nefiind preocupat de omul care se sufoca în faţa lui.
Hurley şi-a şters gura cu dosul mâinii şi s-a îndreptat nesigur spre uşă. „Mulţumesc.”
„Etajul doi”, a spus paznicul, rămânând cu un pas în urmă.
Hurley şi-a reprimat un zâmbet în timp ce se îndrepta spre un set de trepte largi susţinute de stâlpi de marmură. Momentul ar fi fost perfect. Când Rapp şi broscoiul vor ieşi din tunel, el îl avea deja pe Obrecht înfăşurat ca un cadou de ziua lui.
Un luminator din tavanul boltit arunca o umbră şi Hurley îşi ţinea ochii pe cei ai paznicului în timp ce începeau să urce. Bărbatul era la trei paşi în spate, cu puşca de asalt ţinută la piept. Imaginea devenea din ce în ce mai întunecată pe măsură ce urcau, dar nu atât de întunecată încât Hurley să nu vadă puşca începând brusc să se ridice. S-a învârtit, aruncându-se spre bărbat chiar în momentul în care capsa de plastic l-a prins în partea laterală a capului. Lovitura l-a ameţit, dar impulsul său era încă suficient pentru a-i trimite pe amândoi să se prăbuşească pe scări.
Când s-au lovit de palier, capul lui Hurley înota şi se simţea de parcă cineva îi înfipsese un cuţit fierbinte în articulaţia şoldului. Celălalt bărbat trecuse prin cădere într-o stare mult mai bună. Protejat de trepte de armura şi de tinereţea sa, se ridicase în picioare înainte ca Hurley să ajungă măcar în genunchi.
De data aceasta, când a coborât capătul puştii, nu a mai putut face nimic.

CAPITOLUL 23

Luminile de urgenţă scăldau totul în roşu în timp ce Rapp se trăgea prin tunel folosindu-se de coate. După o intrare rezonabil de spaţioasă, puţul se micşorase până la o lăţime de un metru şi jumătate, pe o înălţime de un metru şi jumătate.
Rapp suferea de o uşoară claustrofobie încă de când era copil. Anii de lupte în spaţiile deschise din America şi Orientul Mijlociu o înrăutăţiseră pe bună dreptate: Viteza, rezistenţa şi precizia care îi dădeau avantajul tindeau să fie neutralizate în aceste medii.
Faptul că picioarele lui Gould se aflau suficient de aproape de faţa lui încât să poată mirosi tălpile de cauciuc îi oferea un oarecare confort. Dacă cineva le-ar fi descoperit şi ar fi dat cu furtunul în tunel din partea conacului, francezul ar fi acţionat ca un scut reticent. Chiar mai important, puţul era prea strâmt pentru ca Gould să se întoarcă împotriva lui.
„Cred că îl văd", a spus francezul, şoapta lui răsunând prin spaţiul îngust. „Douăzeci de metri."
Strânsoarea lui Rapp pe Glock-ul său s-a strâns în timp ce au continuat să înainteze spre un perete de oţel acoperit de rugină superficială. Au găsit o tastatură asemănătoare cu cea de la intrarea în tunel şi Gould a introdus un alt cod lung. A existat un moment de tăcere tensionată, urmat de zumzetul unui motor electric.
Rapp a coborât ochelarii de vedere pe timp de noapte montaţi pe cască şi i-a pornit. Sistemul de ultimă generaţie combină amplificarea luminoasă a lunetelor tradiţionale cu imagini termice. În mod normal, ar fi refuzat-o din cauza volumului şi a greutăţii, dar existau destule necunoscute despre subsolul în care urmau să intre pentru a face să merite. Testele de la Fermă sugerau că unitatea îi va oferi o vedere solidă a mediului ambiant, evidenţiind în acelaşi timp căldura corporală a ţintelor umane.
„Eşti gata, Mitch?"
„Daţi-i drumul."
Gould împinse bariera de oţel spre exterior şi se aruncă pe podeaua de pământ de pe cealaltă parte. S-a rostogolit uşor spre dreapta, în timp ce Rapp a mers spre stânga, aşa cum era planificat.
Capacitatea de amplificare a luminii a ochelarilor abia dacă era funcţională din cauza adâncimii întunericului. Sistemul termic a detectat o mică variaţie de temperatură, dar în afară de Gould care strălucea portocaliu, aproape totul se citea doar ca nişte nuanţe înceţoşate de verde. Rapp a trebuit să se mişte mult mai încet decât şi-ar fi dorit, evitând dezordinea neidentificabilă în drumul său spre un butoi răsturnat. Gould aproape că s-a împiedicat, dar a reuşit să se salveze şi să se adăpostească în spatele a ceva ce semăna vag cu o presă de vin veche. Rapp a zărit o pată roşiatică la marginea vederii sale periferice, dar nu s-a obosit să o urmărească. Cel mai probabil, un şobolan.
În afară de asta, nimic. Nici un sunet. Nici o mişcare. De fapt, nimic care să sugereze că cineva ar fi fost acolo jos de ani de zile. Rapp îşi mătură arma peste o gaură întunecată din perete, pe care bănuia că era o fântână -medievală, apoi se strecură pe partea stângă a ţevii. I-a făcut semn lui Gould să înainteze, iar francezul s-a îndreptat cu prudenţă spre o grămadă joasă de moloz. Au sărit pe acolo, mişcându-se cu hotărâre până când s-au aflat la baza scării care ducea spre casa principală.
Gould a arătat spre dreapta către un dreptunghi în perete pe care ochelarii lor îl umbriu în albastru. Oţelul rece al intrării în camera de siguranţă a lui Obrecht.
Rapp îl acoperi pe francez în timp ce alerga spre ea şi întinse un cordon de epoxidic în spaţiul îngust dintre marginea uşii şi montant. Nu era chiar de înaltă tehnologie, dar ar fi fost suficient pentru a-l împiedica pe bancherul elveţian să aibă acces în cazul în care lucrurile ar fi luat-o razna. Singura opţiune a lui Obrecht în acel moment ar fi fost tunelul, unde ar fi fugit direct în braţele primitoare ale lui Joe Maslick.
Gould s-a întors şi a condus-o pe scări, cu Rapp la câţiva paşi în urmă. Şi-au retras ochelarii de protecţie şi şi-au scos căştile când lumina care sângera în jurul uşii de la subsol a devenit suficient de puternică pentru ca ei să poată vedea. Rapp a depozitat căştile sub un teanc de prosoape pătate de pe palier, în timp ce francezul a strecurat un cablu de fibră optică pe sub uşă. Imaginea de pe micuţa cameră s-a citit pe telefonul său, afişând -exact ceea ce sperau să vadă: un hol gol.
Rapp şi-a activat microfonul de gât şi a vorbit încet. „Ieşim de la subsol la primul etaj. Stan, dă-mi un raport de situaţie."
Nici un răspuns.

Era unul dintre dezavantajele inevitabile ale planului lor. Tăcerea lui putea să însemne că era mort şi că intrau într-o ambuscadă, sau putea să însemne că era cu Obrecht şi nu era în măsură să răspundă.
„Scott. Actualizare."
„Stan a fost chemat să se întâlnească cu Obrecht în timp ce tu erai offline. De atunci nu a mai comunicat cu el. Suntem pe poziţie şi gata de plecare."
„Am înţeles. Stan, dacă auzi asta şi eşti în biroul lui Obrecht, încearcă să-ţi schimbi microfonul."
A aşteptat o clipă, apoi vocea accentuată a bancherului s-a auzit în cască.
„Mi-am pus oamenii mei să verifice acest lucru şi pot să vă asigur că banca mea nu..."
Transmisia s-a întrerupt, iar Rapp i-a făcut un semn cu degetul în sus lui Gould. Hurley era unde trebuia să fie, dar nu putea comunica decât apăsând scurt butonul de pe breloc.
Gould a deschis uşa cu uşurinţă şi s-a strecurat prin ea, iar Rapp l-a urmat. Scara principală se afla în stânga lor, dar era piesa centrală a holului de intrare al conacului şi se afla la vederea a nu mai puţin de şase ferestre. Au mers la dreapta, ocolind bucătăria şi intrând pe o scară îngustă de servitor. Gould şi-a îndreptat Glock-ul în sus în timp ce urcau, iar Rapp era cu ochii pe flancul lor.
Când au ajuns la uşa din vârf, Gould a mai făcut o căutare rapidă cu camera cu fibră optică şi apoi a intrat. Se aflau la jumătatea holului larg când au auzit o voce de femeie cântând încet. Cei doi bărbaţi s-au ascuns într-un dormitor şi s-au lipit cu spatele de peretele din spatele uşii întredeschise.
Dintre toate camerele din conac pe care ar fi putut să le aleagă să le cureţe în acea zi, a ales-o pe aceea. Rapp îl apucă de încheietura mâinii pe Gould când asasinul îşi îndreptă pistolul cu amortizor spre ceafa ei.
În timp ce proliferarea camerelor de supraveghere în întreaga lume era un dezavantaj serios pentru bărbaţii din profesia lor, invenţia iPod-ului aproape că a compensat acest lucru. Rapp zări omniprezentele căşti albe şi făcu semn spre hol. Nu i-a observat niciodată pe cei doi bărbaţi înarmaţi care se strecurau afară din cameră la doar câţiva metri în spatele ei, concentrându-se în schimb pe cearşafurile pe care le desfăcea şi pe ultima piesă de dans a Madonnei.
Au reuşit să accelereze ritmul pe covorul gros şi le-a luat doar câteva secunde să ajungă la penultima uşă din dreapta. După spusele lui Gould, biroul lui Leo Obrecht se afla chiar dincolo.
Rapp a lipit urechea de perete, dar era prea gros pentru a auzi ceva înăuntru. Să sperăm că îi vor găsi pe Obrecht şi Hurley purtând o conversaţie plăcută la un ceai. Un set de cătuşe flexibile şi nişte bandă adezivă ar fi fost tot ce le-ar fi trebuit pentru ca pachetul lor să fie gata să se întoarcă prin tunel. Următoarea oprire, un sit negru al CIA din Bulgaria.
Rapp puse o mână pe clanţă şi dădu din cap un număr de trei silenţios. Nu a aruncat uşa aşa cum ar fi făcut-o în mod normal, în schimb a împins-o suficient de uşor pentru ca Obrecht să nu se sperie dacă l-ar fi văzut.
Norocul era cu ei. S-au strecurat în interiorul biroului fără să fie observaţi, pereţii căptuşiţi cu cărţi şi tapiserii absorbind puţinul sunet pe care îl făceau. În partea cealaltă, un bărbat voinic, cu spatele la ei, scormonea în cărbunele dintr-un şemineu masiv de piatră. O sculptură modernă din oţel îl ascundea parţial atât pe el, cât şi o porţiune din partea dreaptă a camerei, dar nu îndeajuns pentru ca Rapp să nu poată determina imediat că Hurley nu se afla acolo.
Bărbatul de la şemineu avea mărimea la care Rapp se aştepta din fotografiile de supraveghere şi avea costumul scump potrivit şi părul cărunt tuns scurt, dar era ceva la el care părea să nu se potrivească. Atletismul abia perceptibil în felul în care stătea în picioare. Felul fără efort în care mânuia vătraiul greu de fier.
Rapp s-a învârtit spre Gould, dar a fost doar o fracţiune de secundă prea lent. Francezul a coborât un picior, luându-i picioarele lui Rapp de sub el. Acesta a căzut pe covor rostogolindu-se chiar în momentul în care bărbatul de lângă şemineu s-a învârtit pentru a dezvălui MP5-ul în mâna liberă. Sculptura i-a ascuns capul, dar Rapp a rezistat impulsului de a încerca o lovitură la corp. Ştia instinctiv că grosimea bărbatului era rezultatul unei armuri corporale complete. Era o modalitate perfectă de a imita un bancher supraponderal, făcându-l în acelaşi timp impermeabil la focurile de armă de calibru mic. Totuşi, exista un punct slab în pregătirile mercenarului: pantofii săi italieni scumpi.
Rapp a tras un glonţ în cel stâng şi şi-a folosit impulsul pentru a-şi învârti Glock-ul spre Gould.
„Nu o face, Mitch!"

Asasinul avea propriul pistol aliniat într-o strângere cu două mâini. Şi, deşi Rapp nu-l mai putea vedea pe mercenarul din spatele lui, tăcerea sugera că nu căzuse. Dacă era suficient de dur şi disciplinat ca să rămână în picioare cu o lovitură de la nivelul tălpii lipsă, era probabil ca şi MP5-ul să fi fost la ţintă.
„Aruncă arma, Mitch. Şi nu-ţi apropia mâinile de microfonul ăla de gât."
Rapp a lăsat Glock-ul să cadă pe covor.
„Şi pe cel al lui Stan."
A întins mâna după Kimber Gold Match al lui Hurley în timp ce se ridica încet în picioare.
„Ai două arme îndreptate spre tine, Mitch. Şi nici unul dintre noi nu suntem păstorii de capre analfabeţi cu care eşti obişnuit. Ai înţeles?"
„Nu se poate ca Obrecht să te plătească suficient pentru asta", a spus Rapp, recuperând Kimber-ul şi apoi lăsându-l să îi cadă din mână.
„Cincisprezece milioane şi o nouă identitate atât de curată încât nici măcar CIA nu va putea să mă urmărească. Dar nu e vorba de bani."
„Şi atunci ce?" spuse Rapp, deşi ştia deja răspunsul. Adevărul era că îl ştia dintotdeauna.
„Tu eşti singurul meu eşec, Mitch. Am crezut că voi uita de asta pe măsură ce trece timpul, dar a fost din ce în ce mai rău." A lăsat-o mai uşor spre stânga pentru a se pune într-o poziţie care să-i permită să evite un foc încrucişat dacă Rapp făcea o mişcare. „Te-am avut în vizor în Afganistan. Nu-mi vine să cred că idiotul care m-a angajat a dat-o în bară în halul ăsta."
„Cum rămâne cu soţia şi fiica ta, Louis? Cum se potrivesc ele cu noua ta identitate?"
Lui Gould i-au trebuit câteva secunde ca să răspundă. „Mi s-a părut un schimb echitabil. Le pierd pe ele, dar devin omul care a ucis o legendă."
Uşa s-a deschis, dar nu i-a provocat lui Gould nici măcar o clipă de distragere a atenţiei. Şi-a ţinut ochii fixaţi pe ţintă în timp ce Stan Hurley era împins în faţă. Bătrânul s-a clătinat şi aproape a căzut, ţinându-şi ceafa cu o mână îmbibată de sânge.
„Stan", a spus francezul vesel. „Ai ajuns la timp pentru a fi cireaşa de pe tortul meu".

CAPITOLUL 24

ROMA
ITALIA
KABIR Gadai şi-a verificat telefonul, apoi l-a aşezat la loc pe masă. Ecranul continua să o afişeze în vizor pe fiica Isabelei Accorso, aşa cum o făcuse în ultimele patruzeci de minute.
Simţea senzaţia neobişnuită de nervozitate care i se răspândea din stomac până la extremităţi, producându-i un tremur abia perceptibil în mâini. Viaţa pe care o dusese fusese una de planuri minuţioase răsplătite cu un şir neîntrerupt de succese. Această situaţie, însă, îi scăpase de sub control de la început. Una era să te încrezi în Dumnezeu, alta era să te bazezi pe intervenţia lui. Allah ar putea să considere acest lucru drept aroganţă şi să-i pedepsească pe cei implicaţi.
Bianca Accorso era o tânără cu obiceiuri extrem de previzibile, iar Gadai era convins că va rămâne aşezată alături de prietenii ei exact pentru încă şaptesprezece minute. Taj era sigur că acest timp nu va expira fără ca mama ei să aducă dosarele, dar ar fi fost o idioţenie să nu planifice pentru cel mai rău scenariu.
O întoarcere rapidă în Pakistan ar fi fost cea mai evidentă măsură, dar îl servea pe Taj de prea mult timp ca să creadă că aceasta era o opţiune viabilă. Dacă ar fi ajuns fără dosarele Rickman, ar fi fost începutul propriei sale distrugeri. Nu imediat, bineînţeles. Taj era prea subtil pentru asta. Dar, în decurs de un an, se va trezi acuzat de trădare sau asasinat de unul dintre talibanii loiali lui Taj.
Dacă Accorso nu apărea în următoarele douăzeci de minute, părea aproape sigur că luase legătura cu autorităţile italiene. Gadai nu ar fi avut altă soluţie decât să fugă. Nu se va putea întoarce niciodată în ţara sa. Nu avea să-şi mai vadă niciodată fiii. Viaţa lui nu va deveni nimic mai mult decât o procesiune nesfârşită de zile consumate în încercarea de a le-o lua înainte asasinilor lui Taj.
Căştile sale Bluetooth au vibrat şi a apăsat butonul pentru a prelua apelul.
„Spuneţi."

„A intrat în hol.”
„Vreun semn de la poliţie?”
„Nu.”
Gadai a lăsat să iasă o respiraţie uşurată şi a traversat camera până la uşă. Nu se putea nega faptul că, pe cât de mari erau riscurile, pe atât de mari erau şi recompensele: o poziţie a doua după Taj la cârma primei superputeri musulmane a erei moderne. Ar fi contribuit la răspândirea islamului pe tot globul într-un mod care nu fusese niciodată imaginat până atunci. Toate acestea în timp ce americanii se încolăceau.
Gadai a tras cu ochiul prin vizor, uitându-se pe hol la camera 200. Se va termina în curând, s-a asigurat el însuşi. Taj avusese din nou dreptate. Deşi era terifiant şi imprevizibil, era un om mare, favorizat de Dumnezeu.
„Iese pe scări”, spuse vocea în cască. „Douăzeci de secunde. Nici o altă activitate.”
Accorso a apărut câteva clipe mai târziu, cu un plic sub braţ. A urmărit-o din spate în timp ce bătea timid la uşa camerei goale.
„Tot liber?”, a întrebat el.
Oamenii lui monitorizau parcarea, holul şi toate punctele de intrare la etajul doi.
„Da, domnule.”
Gadai a deschis uşa. „Isabella.”
Ea s-a învârtit, frica şi surpriza jucându-i pe faţă.
„Intră”, a spus el, păstrându-şi intenţionat cuvintele vagi. Dacă ea purta un microfon, poliţia ar fi presupus că se afla în camera 200 în loc să fie peste hol.
Femeia a făcut cum i s-a spus, iar el a închis uşa în urma ei.
„Mi-aţi adus ceea ce am cerut?”.
Ea a dat scurt din cap şi i-a întins plicul.
Gadai s-a aşezat la un birou pe care îl mutase departe de fereastra drapată şi a rupt clapa. A introdus stick-ul pe care îl găsise în laptop şi a început să răsfoiască singura pagină de hârtie care îl însoţea în timp ce se încărca.
Instrucţiunile scrise erau ceva mai complexe decât se aşteptase. Fişierele erau desemnate individual şi erau prevăzute diverse scenarii, fiecare cu un program de lansare diferit.
„Urmezi cel de-al doilea scenariu?” a întrebat Gadai.
Accorso a dat din cap, transpiraţia începând să i se formeze pe buza superioară. „Am fost informaţi că Akhtar Durrani a murit printr-un e-mail autentificat. Când nu am primit veşti de la client, am eliberat dosarul D-şase pe data de trei a lunii.”
El a dat din cap fără să se implice. Acesta ar fi conţinut informaţiile despre cârtiţa rusă din Istanbul. Următorul dosar care urma să fie eliberat, denumit R-12, era programat pentru joi. Ce dezvăluiri conţinea acesta? Identitatea unui informator bine plasat? O listă de mită către oficiali străini? Dovezi ale unor abateri din partea administraţiei CIA? Era imposibil să nu speculezi.
„Şi prin „eliberat” vreţi să spuneţi că l-aţi trimis pur şi simplu la adresa de e-mail din instrucţiuni.”
„Da.”
„V-aţi uitat la dosare?”
„Sunt criptate.”
„Ştiţi cine este clientul?”
„Este anonim. Mă contactează telefonic o dată pe săptămână şi îmi dă una dintre frazele de trecere enumerate pe foaia de instrucţiuni. „
Gadai a răsfoit lista de fişiere conţinute pe stick, simţind un sentiment de exaltare crescând. Anticipaseră douăzeci sau treizeci de fişiere. În schimb, erau sute. Cât de multe ştia Rickman? De ce nivel de acces se bucurase? Putea Taj să aibă dreptate? Ar putea acest dispozitiv inofensiv de stocare a datelor să conţină mijloacele de distrugere a Agenţiei Centrale de Informaţii?
„Aveţi copii de rezervă ale acestor informaţii?”
„Da.”
„În biroul avocatului care se ocupă de acest client?”
„Dar fiica mea? Aţi spus...”

„Am spus că nu va fi rănită dacă faci ce ţi-am cerut. Dar nu-mi răspunzi la întrebări, nu-i aşa, Isabella?”
El a văzut ondulaţia din obrajii ei în timp ce maxilarul i se încleşta de furie, dar era o manifestare patetică. Nu era nimic mai mult decât o femeie speriată, care nu putea nici măcar să se agaţe de un soţ. Ar fi făcut ceea ce i se spunea.
„Copiile de rezervă sunt în biroul avocatului?”. a repetat Gadai. „Spune-mi repede. Fiica dumneavoastră nu mai are mult timp la dispoziţie.”
„Nu”, a spus Accorso, în cele din urmă. „E posibil să aibă încă originalul instrucţiunilor pe hârtie, pentru că secretara lui a făcut această copie pentru mine. Fişierele sunt conţinute în computerul central al firmei. Se face o copie de siguranţă în fiecare noapte.”
Gadai şi-a ridicat privirea spre ea. „Şi aveţi o modalitate de a şterge aceste fişiere atât din calculatorul central, cât şi din copiile de rezervă?”.
Ea nu a răspuns imediat, iar el s-a holbat la ea, lăsând secundele să treacă.
„Da. Avem o modalitate de a face asta. Uneori avem clienţi care îşi mută afacerile şi vor ca informaţiile lor să fie şterse din sistemul nostru.”
„Asta e bine”, a spus Gadai cu calm. „Ascultă-mă cu mare atenţie, Isabella. Vreau să eradici din sistemul tău tot ce ţine de acest aranjament. Vreau să pară că nu a existat niciodată.”
În mod surprinzător, ea a clătinat din cap. „Ce se va întâmpla când clientul va notifica firma mea că fișierele nu sunt trimise? Ce îi veţi face atunci fiicei mele?”
Gadai a zâmbit liniştitor. „Nu va exista o astfel de notificare. Clientul dumneavoastră este mort. Uită că toate astea s-au întâmplat vreodată, Isabella. Când copiile de rezervă vor fi şterse, atât slujba ta, cât şi fiica ta vor fi în siguranţă.”
Bineînţeles, era o minciună. Nu putea să o lase pe femeie în viaţă. Dar cuvintele lui au avut efectul scontat şi ea s-a relaxat uşor.
„Întoarce-te la muncă”, a spus el. „În seara asta, bea un pahar de vin. Petrece ceva timp cu Bianca. Îţi promit că nu vei mai auzi de mine. După ce vei face ceea ce îţi cer, totul se va termina.”

CAPITOLUL 25

LÂNGĂ LACUL CONSTANCE
ELVEŢIA
Aruncă arma, Mitch. Şi nu-ţi apropia mâinile de microfonul ăla de gât.”
Charlie Wicker a alunecat înainte în suportul din copac şi a ochit prin lunetă. Rapp îşi modificase radioul pentru a transmite constant pe frecvenţa de pe care Gould fusese exclus. Pe bună dreptate, se părea. Până în acel moment, Wicker împărtăşise părerea lui Coleman despre această operaţiune. Gould îl înşelase pe Mitch Rapp cât se putea de rău şi încă mai respira. Dacă Wicker ar fi fost în locul francezului, ar fi căzut în genunchi, i-ar fi mulţumit lui Iisus şi s-ar fi strecurat în colţurile îndepărtate ale pământului, în caz că Rapp s-ar fi răzgândit vreodată. Psihopatul ăsta pur şi simplu nu înţelegea.
„Copiem asta, Mitch.” Vocea lui Coleman la microfon.
Prin lunetă, Wicker avea o vedere bună asupra colinei pe care o abandonaseră. Vântul sufla uşor de-a lungul ei, făcând ca iarba înaltă să se unduiască ritmic. Cam la jumătatea drumului, ceva îi atrase atenţia. Un petic care nu se legăna pe aceeaşi muzică cu restul.
„Am mişcare”, a spus el în microfonul de gât.
Acesta era motivul pentru care renunţaseră la terenul înalt pentru această gaură tactică şi literală. Oricine ar fi plănuit un asalt asupra proprietăţii lui Obrecht ar fi vrut să profite de acea colină, dar nerăbdarea lui Gould de a-i plasa acolo sus îl făcuse pe Rapp să devină suspicios. Se aşteptase la o trădare şi era exact ceea ce primea.
Un braţ acoperit de camuflaj se zări în partea de jos a imaginii lunetei sale şi apoi dispăru din nou.
„Confirmat. Un om se apropie de fosta noastră poziţie. Bănuiesc că mai sunt şi alţii la vedere.”
„Îl poţi lovi?” a răspuns Coleman.

Dacă ar fi avut Barrett, nu ar fi fost o problemă. Acest tip de artilerie era însă imposibil de manevrat în stand. Asta îi rămânea cu M39-ul său. O armă excelentă, dar nu tocmai construită pentru acest tip de rază de acţiune.
„Un procent foarte mic, Scott."
Scott Coleman a aruncat o privire spre cer, dar nu l-a putut vedea pe bărbatul din copacul de deasupra. Când Wicker spunea procentaj scăzut, însemna „practic imposibil pentru cei mai buni trăgători de pe planetă". În anii în care lucraseră împreună, totuşi, micuţul SEAL ratase rareori.
„Tu eşti singurul meu eşec, Mitch. Am crezut că voi uita de el pe măsură ce trece timpul, dar a fost din ce în ce mai rău."
Coleman a ignorat vocea lui Gould prin radio şi şi-a activat din nou microfonul de gât. „Ce ai găsit, Bruno?"
„Gărzile fac pe bune, dar s-au retras cu toţii în spatele zidului. Nu am nicio ţintă."
„Stan. Ai ajuns la timp pentru a fi cireaşa de pe tortul meu."
Coleman a confirmat raportul lui McGraw cu înregistrarea video transmisă de drona lui Dumond. Nu mai era timp de pierdut.
„Wick. Trage. Dacă nu-l poţi lovi, apropie-te suficient de mult încât să bagi frica de Dumnezeu în el."
Când acei mercenari vor ajunge în vârful colinei şi nu vor găsi pe nimeni, nu le va lua mult timp să localizeze urmele echipei sale şi să coboare asupra lor. Pe de altă parte, dacă pierdeau elementul surpriză şi se găseau sub tirul unui lunetist nevăzut, s-ar putea să se retragă. Mercenarilor tindea să le placă să împingă lucrurile doar până la un anumit punct. Era greu să încasezi cecuri cu jumătate de cap lipsă.
Puful familiar al puştii cu amortizor a lui Wicker a răsunat şi Coleman a aruncat din nou o privire inutilă în copac. „Raportează."
„Cred că l-am zburat", a spus Wicker, părând sincer surprins. „Da. Confirmat. Am sânge pe iarbă. Totuşi, încă se mişcă. Vrei să încerc să-l termin?".
„Negativ. Lasă-l să sângereze."
Un soldat rănit era aproape întotdeauna mai dăunător decât unul mort. Dacă rana era gravă, putea să intre în panică sau să înceapă să ţipe de durere – două lucruri care puteau demoraliza rapid cea mai întărită unitate de luptă. Chiar dacă rezista, camarazii lui ar fi trebuit să evalueze cât de grav era şi dacă aveau de gând să-l abandoneze sau să încerce o salvare.
„Nu există ţinte noi, iar cel rănit s-a pus la adăpost", a spus Wicker. „Sunt în regulă. Nu se pune problema de asta."
Coleman a dat din cap în tăcere. Era exact cum ar fi reacţionat echipa lui. Să stea nemişcaţi, să evalueze situaţia şi să încerce să-l identifice pe lunetist.
„Dacă găseşti o altă ţintă rezonabilă, trage. Răniţi-l rău, dar încercaţi să nu-l omorâţi. Să le dăm altceva decât noi cu care să se ocupe."
„Am înţeles."
„Bruno?"
„Încă nimic."
Coleman s-a întors la rucsacul său şi a desfăcut lansatorul de rachete SMAW fixat pe partea sa. Această unitate specială trăgea un proiectil termobaric prototip care fusese greu de transportat ca naiba, dar care era garantat să facă impresie. Dezvoltatorul său de la Raytheon chiar râsese cu gura până la urechi când fusese întrebat dacă putea penetra un zid de blocuri de cenuşă armat.
Gould încă mai vorbea, dar Coleman îl ascultă şi îşi activă din nou microfonul. „Mitch, Stan. Dacă auziţi asta, pregătiţi-vă. Lucrurile sunt pe cale să devină mult mai puţin subtile."

CAPITOLUL 26

CARTIERUL GENERAL AL ISI
ISLAMABAD
PAKISTAN

SENATORUL Carl Ferris şi anturajul său s-au ridicat cu toţii în picioare când Taj a intrat în biroul exterior. Politicianul american s-a îndreptat spre cel mai mic, înfăşurându-i mâna şi zâmbind larg.
„Mă bucur să te văd, Ahmed. A trecut mult timp."
„Prea mult timp, domnule. Sunt onorat că v-aţi făcut timp din programul dumneavoastră pentru a vă întâlni cu mine personal."
„Să decid pe ce scaun se află fundul lui Sunny Wicka în timp ce ea trăncăneşte despre noul nostru pachet de ajutoare nu este o prioritate pentru mine."
Programul care urma să fie anunţat la dineul de stat de săptămâna viitoare era încă un exemplu de mită care, în opinia americanilor, ar fi menţinut Pakistanul docil.
Nu că Taj s-ar fi opus afluxului de bani occidentali. El ar fi avut grijă ca doar o mică parte din acel miliard de dolari să ajungă vreodată în mâinile săracilor din Pakistan. Restul ar fi fost redirecţionat către armată şi grupurile teroriste de care americanii erau atât de speriaţi.
„Vă rog să mă însoţiţi în biroul meu, domnule senator."
Ferris le-a făcut semn oamenilor săi să rămână unde se aflau şi l-a urmat pe directorul ISI înăuntru.
„Ceai?" a oferit Taj.
„Am un program strâns, Ahmed".
„Bineînţeles. Înţeleg perfect."
Ferris se îngrăşase vizibil şi încerca fără succes să o ascundă cu un costum croit creativ. Fără îndoială că era produsul stresului. Informaţiile furnizate politicianului de către Akhtar Durrani ar fi constituit o audiere explozivă – ore nesfârşite în care Ferris o lovea pe Irene Kennedy cu date, nume şi locuri specifice, în timp ce aceasta se bâlbâia şi echivala. Un prim pas îndrăzneţ spre nominalizarea prezidenţială a partidului său.
Din nefericire, Durrani era mort, iar Kennedy descoperise relaţia lui Ferris cu fostul director adjunct al ISI. Deocamdată ţinea informaţia sub tăcere, dar publicarea publică a dovezilor care îl legau pe proeminentul senator de serviciile secrete pakistaneze avea potenţialul de a-i devasta cariera politică.
„Permiteţi-mi să spun...", a început Taj, dar Ferris a vorbit peste el.
„Kennedy mi-a spus că Durrani l-a răpit pe omul ei, Joe Rickman, şi că îl tortura pentru informaţii. Că acum sunt amândoi morţi."
„Irene Kennedy este o mincinoasă profesionistă."
„Şi tu nu eşti?"
„Am fost numită în această poziţie special pentru că nu sunt, domnule."
Ferris s-a încruntat, dar nu exista scepticism în expresia lui. La fel ca toată lumea, îl vedea pe Taj ca fiind slab. Un pion care să fie folosit şi, dacă era necesar, sacrificat.
„Deci vrei să spui că nu este adevărat?"
„Asta ar fi prea simplu, domnule senator. Kennedy amestecă adevărul cu minciuna pentru a-şi ţine duşmanii în dezechilibru."
„Ăsta e scotch?" a spus Ferris, arătând spre un serviciu de cristal. Taj şi-a pus oamenii să-l aducă special pentru această întâlnire.
„Da."
Ferris şi-a turnat un pahar fără să fie invitat. „Care este adevărul tău, Ahmed?"
„Durrani era puţin mai mult decât un bătăuş. Nu era capabil să creeze un plan atât de complex. Pot să vă asigur că a fost în întregime opera lui Joe Rickman. A fost dezamăgit de CIA într-un mod similar cu cel în care aţi fost dezamăgit şi dumneavoastră. O vedea ca pe o organizaţie coruptă şi distructivă, care nu mai răspundea în faţa unor oficiali aleşi ca dumneavoastră. Din nefericire, a fost mult mai neîndemânatic în acţiunile sale decât aţi fi fost dumneavoastră."
A fost neadevărat până la punctul de a fi transparent. Rickman fusese un strateg strălucit. Îşi petrecuse ani de zile concepând un plan care avea şanse reale de a dezmembra aparatul de informaţii al Americii. Această jumătate de om partizan nu ar fi fost mai capabilă să înţeleagă maşinaţiunile complexe ale lui Rickman decât era Durrani.

Bineînţeles, senatorul nu a văzut lucrurile aşa şi a acceptat fără să stea pe gânduri linguşirea flagrantă.
„Cum au fost ucişi? Kennedy nu a spus ce s-a întâmplat cu Rickman, iar rapoartele au spus că omul tău a avut un atac de cord."
„Au fost împuşcaţi de unul dintre oamenii lui Durrani cu ajutorul unui american anonim."
„Un american? Eşti sigur?"
„Da. Avem înregistrări cu vocea lui. Este imposibil de dovedit din cauza calităţii slabe, dar credem că a fost Mitch Rapp."
Faţa lui Ferris s-a răsucit de ură şi s-a plimbat câteva clipe prin cameră, procesând ceea ce auzise. În cele din urmă s-a oprit brusc. „Târfa aia! Ea m-a făcut să cred că Durrani se jucase cu mine şi că l-a ucis pe Rickman. A spus că va face publice e-mailurile dintre noi şi mă va face să par un trădător sau un ţap ispăşitor naiv. A ameninţat că mă va aresta. Pe mine!"
„Îi este frică de dumneavoastră, domnule senator. Îţi înţelege puterea şi patriotismul. Că nu-i veţi permite să submineze tot ceea ce reprezintă America."
În ciuda devotamentului său de o viaţă pentru Allah, aceasta era prima dată când Taj era absolut sigur că vedea mâna lui Dumnezeu la lucru. Ce altă explicaţie putea exista? Preluarea iminentă a Pakistanului, dosarele Rickman, miliardul de dolari pe care americanii erau pe cale să-l transfere în buzunarul său. Şi acum Allah îl livrase pe acest simplu deştept care avea o şansă reală de a deveni preşedintele Statelor Unite.
Ferris a sorbit din paharul său, cu nările înflăcărate de furie. „Pe ce vrei să pariezi că nici măcar preşedintele Alexander nu ştie despre asta? Că ea şi Rapp au asasinat unul dintre oamenii voştri de top şi un cetăţean american fără nicio autoritate?"
„Cred că este foarte probabil", răspunse Taj cu calm.
Bărbaţi ca Ferris – cei cu orgolii delicate care se umpluseră până la aceste proporţii – deveneau aproape comic de uşor de manipulat. Fără îndoială, îşi spunea că acţionase din dragoste pentru patetica Constituţie a ţării sale, dar era o minciună. Adevărul era că Irene Kennedy pur şi simplu nu se înclinase şi nu se războise suficient în faţa lui. Toate acestea nu erau altceva decât răzbunarea personală a unui omuleţ slab.
„Mă îndoiesc că avea vreo dovadă admisibilă împotriva lui Rickman", spuse Taj. „Mult mai probabil că el ştia prea multe despre ea şi Rapp, iar ea trebuia să-l reducă la tăcere. Este exact genul de lucru pe care comisia dumneavoastră este înfiinţată pentru a-l preveni, nu?"
Ferris a răspuns lăsând să iasă un lung şir de înjurături.
„Ca să schimbăm puţin subiectul, domnule senator, ce spun propriii dumneavoastră avocaţi?"
Ferris avea potenţialul de a deveni o unealtă foarte utilă, dar nu şi dacă se afla sub papucul lui Kennedy. Normele de finanţare a campaniilor electorale recent implementate erau uşor de subminat, iar ISI ar fi putut să direcţioneze în linişte cât de mulţi bani anonimi către politicienii americani, după bunul plac. Ciclul corupţiei era delicios. Taj folosea ajutorul american pentru a cumpăra politicieni americani, care apoi aprobau mai mult ajutor pentru a creşte suma de bani pe care ISI o avea la dispoziţie pentru a-şi umple cuferele de campanie.
„Avocaţii spun că sunt pe un teren solid", a spus Ferris. „În ceea ce îi priveşte, un oficial străin a depus o plângere confidenţială cu privire la o activitate -ilegală a CIA, iar eu am investigat. Faptul că nu am adus-o în atenţia Comisiei de Informaţii este o problemă procedurală mai mult decât una legală. Pot să o interpretez ca fiind îngrijorat de faptul că senatorul Lonsdale este în buzunarul lui Kennedy."
„Atunci problemele tale sunt rezolvate."
Ferris s-a uitat la el de parcă ar fi fost un copil lent. „Trezeşte-te, Ahmed. Nu este atât de simplu. Câştigarea unui caz penal mă scapă de închisoare, dar lupta împotriva lui îmi pune capăt carierei. Am nevoie de o armată de consultanţi politici care să înceapă să-mi modeleze mesajul. Cu oamenii potriviţi, pot ieşi din asta arătând ca un erou. Acei oameni nu sunt ieftini, însă."
„Dar nu ar trebui să fie dificil", a spus Taj, prefăcându-se naiv. „Sunteţi un erou, domnule senator. Protejaţi libertatea ţării dumneavoastră."
Ferris a râs. „Adevărul nu are nimic de-a face cu politica americană, Ahmed. Alegătorii sunt nişte idioţi care fac ceea ce li se spune. Trebuie doar să mă asigur că eu – şi nu târfa aia de Kennedy – sunt cel care le spune."

„Bineînţeles, aş fi fericit să contribui la efortul tău.”
„Mă bucur să te aud spunând asta, Ahmed. Cinci milioane ar trebui să ne ajute să începem bine.”
„Dolari americani?” a spus Taj, cu ochii măriţi.
De fapt, suma era nesemnificativă. Dincolo de banii care curgeau din SUA. guvernul său, poporul american a furnizat sute de milioane de dolari anual prin cumpărarea heroinei cultivate în Afganistan.
„După cum am spus, oameni ca aceştia nu lucrează ieftin.”
Taj a dat din cap cu supunere. „Sunteţi un bun prieten al ţării mele şi nu aţi făcut altceva decât să ne sprijiniţi eforturile de eradicare a ameninţării teroriste. O să-i pun pe oamenii mei să înceapă pregătirile imediat.”
„Asta e bine, Ahmed. Spune-le să lucreze repede, bine? Nu am încredere în Irene Kennedy mai mult decât o pot arunca. Trebuie să o doborâm şi trebuie să o facem repede şi tare.”
„Bineînţeles. Dar, între timp, cred că pot face mai multe pentru a te ajuta. Informaţii care ar putea să vă fie utile.”
Sprâncenele bărbatului s-au ridicat. „Ce fel de informaţii?”
„Dacă ţi-aş spune că Rickman face publice înregistrări video dăunătoare CIA?”.
Ferris făcu un gest dispreţuitor cu mâna. „Am văzut cu toţii înregistrarea video în care era torturat şi vorbea despre activele Agenţiei, Ahmed. A fost pe YouTube, pentru numele lui Dumnezeu.”
„Au existat videoclipuri ulterioare pe care Kennedy le ascunde guvernului vostru.”
„Ai spus că Rickman a murit.”
„Este. Dar ştia că viaţa lui era în pericol. Se temea că Mitch Rapp va descoperi că răpirea lui a fost falsă şi va începe să-l caute. Cumva, şi-a pus la cale un plan pentru a-l supravieţui.”
„Ce e în aceste casete video?” spuse Ferris, începând să pară interesat.
„Deocamdată ştim doar de una singură. A dus la uciderea de către Mitch Rapp a mai multor agenţi ruşi în Istanbul. Anticipăm alte lansări în viitor.”
Un zâmbet larg s-a răspândit pe faţa lui Ferris. „Putem să o dovedim?”
„Poate în curând. Pare a fi o poveste care i-ar interesa pe noii voştri consultanţi de imagine, nu? Kennedy pierzând controlul asupra lui Rickman, în timp ce acesta îi inunda cu bani americani pe capii războiului afgani şi pe traficanţii de droguri. Securitatea neglijentă care i-a permis să afle mult mai multe decât ar fi trebuit. Iar tu încercând cu disperare să o opreşti în timp ce ea te şantaja cu minciuni.”
Ferris nu părea să mai asculte. Ochii lui priveau în gol dincolo de Taj, văzându-se, fără îndoială, zdrobind-o pe Irene Kennedy şi apoi înălţându-se meteoric spre Biroul Oval.
Taj şi-a aruncat o privire la ceas. „Ştiu că aveţi un alt angajament peste o jumătate de oră, domnule senator, şi mă tem că traficul va fi dificil la această oră.”
Asta l-a scos pe bărbat din transă. Şi-a lăsat jos băutura şi a întins o mână cu pete de ficat. „Bună discuţie, Ahmed. Şi aştept cu nerăbdare să aud de la oamenii dumneavoastră despre aceste contribuţii.”
Taj a dat din cap. „Poate că vom găsi timp să vorbim în particular când vă veţi întoarce cu delegaţia secretarului Wicka.”
„Cred că se poate aranja asta.”
Taj l-a însoţit pe Ferris până la uşa biroului său, stând respectuos în timp ce politicianul a lătrat la îndrumătorii săi şi s-a îndreptat spre ieşire. Abia după ce acesta a dispărut pe hol, Taj s-a întors la biroul său.
Era imposibil de crezut că mai era doar o săptămână până la punctul culminant al unor ani de planificare. Asasinarea preşedintelui Chutani la banchetul său pentru americani ar fi fost o chestiune banală. Modelarea urmărilor, însă, ar fi fost mai delicată.
Populaţia din Pakistan şi din Orientul Mijlociu ar trebui să fie făcută să creadă că Statele Unite sunt responsabile. Povestea a fost, se recunoaşte, stângace. De ce ar fi ucis americanii un aliat atât de statornic? Ca şi în politica americană, însă, adevărul nu era important. Oamenii credeau ceea ce voiau să creadă, iar ura faţă de America era incredibil de puternică în ţara sa.
După moartea preşedintelui, Taj nu avea să piardă timpul. Folosindu-se de armata lui Shirani şi de influenţa sa asupra talibanilor, va prelua controlul.
Pakistanul, acum un mozaic eşuat de facţiuni concurente, va deveni un monolit. Iar lumea ar tremura.

CAPITOLUL 27

LÂNGĂ LACUL CONSTANCE
ELVEŢIA
NU POT să cred că a fost atât de uşor, a spus Gould, cu arma încă îndreptată spre capul lui Rapp. „Fie că ai alunecat, fie că reputaţia ta a ieşit direct din departamentul de marketing al CIA.”
Rapp a rămas complet nemişcat, cu ochii fixaţi pe Glock 17. Profilul psihologic al lui Gould, realizat de Tom Lewis, îl descria ca pe un sociopat narcisist. Încă o dată, intuiţiile psihiatrului se dovediseră corecte. Francezul reuşise deja să-şi reprime complet trecutul, incapabil să admită că ar fi putut fi vreodată învins. Acum era ocupat să se transforme pe sine în legenda pe care credea că merită să fie.
Era o slăbiciune care putea fi exploatată, dar chiar şi cu această posibilitate, Rapp recunoştea că aceasta era o situaţie cât se poate de mortală cu care se confruntase vreodată. Nebun sau nu, Gould nu avea de gând să rateze nici la această distanţă, nici la oricare alta. Mercenarul din viziunea periferică a lui Rapp avea o băltoacă purpurie care îi creştea în jurul piciorului stâng, dar pierderea de sânge şi durerea nu-l împiedicau să ţină MP5-ul nemişcat. În cele din urmă, bărbatul care îl împinsese pe Hurley prin uşă era, fără îndoială, încă în picioare chiar de cealaltă parte a acesteia.
Bătrânul părea că i se limpezise mintea, dar asta nu făcea nimic în privinţa faptului că era cu mult trecut de data de expirare. Spre deosebire de Rapp, însă, talentul fizic şi capacitatea de a analiza instantaneu situaţiile tactice nu au fost cele care l-au făcut pe Stan Hurley unul dintre cei mai eficienţi ucigaşi ai generaţiei sale. El funcţiona în întregime pe bază de furie şi, pe baza expresiei de pe faţa lui, deceniile nu i-o diminuaseră.
„Ce mai aştepţi?” Gould l-a tachinat. „Crezi că Scott o să te salveze? Colina aceea este complet înconjurată de oamenii lui Obrecht. Dacă Coleman nu e deja mort, va fi în curând.”
„Mitch, Stan. Dacă auziţi asta, pregătiţi-vă. Lucrurile sunt pe cale să devină mult mai puţin subtile.” Aparatul auditiv fals al lui Hurley fusese luat, făcându-l imposibil să audă avertismentul lui Coleman.
„Scott s-ar putea să te surprindă”, spuse Rapp pentru a-i atrage atenţia bătrânului.
A făcut o mişcare subtilă spre Gould cu degetul mare. Hurley avea un unghi mai bun de vedere asupra francezului. Asta îl lăsa pe Rapp să se încurce cu un mercenar fără nume, grav rănit, în timp ce un octogenar cu un șold proaspăt înlocuit se confrunta cu unul dintre cei mai buni antreprenori din lume. Încărcătura termobarică a funcţionat aşa cum se anunţase, creând o explozie care a spart tâmplele şi a zguduit conacul suficient de violent pentru a face pistolul lui Gould să se scufunde.
Rapp plonjă spre mercenar, sperând să atragă focul ambilor bărbaţi. Surpriza şi pierderea de sânge au întârziat reacţia mercenarului, dar nu şi a lui Gould. Împuşcătura sa a lovit vestonul antiglonţ al lui Rapp chiar deasupra buricului, răsturnându-l pe o parte, lângă Glock-ul care încă zăcea pe covor. În spate, Rapp putea auzi sunetul înăbuşit al armei lui Gould care trăgea în mod repetat. Totuşi, nu-şi putea face griji în privinţa asta. Era problema lui Hurley.
MP5-ul s-a deschis, cusând găuri în podea în timp ce se arcuia spre el. Statuia încă îi bloca linia de vedere spre capul bărbatului, aşa că Rapp şi-a luat Glock-ul şi a tras un glonţ în celălalt picior al bărbatului. De data aceasta, acesta a căzut, pierzând controlul armei şi tăind tavanul de ipsos. Tot întins pe o parte, Rapp s-a aliniat la partea inferioară a bărbiei mercenarului căzut şi i-a zburat vârful capului.
Rapp s-a rostogolit imediat pe spate şi a ţintit spre uşă. În mod previzibil, aceasta a fost deschisă de bărbatul care îl captase pe Hurley. Rapp a apăsat pe trăgaci şi a tras un glonţ prin gura bărbatului, trimiţând ţesut cerebral, dinţi şi cioburi de craniu pulverizate pe hol.
Abia atunci şi-a putut îndrepta atenţia spre Hurley şi Gould.
Erau presaţi unul lângă altul, faţă în faţă. Pistolul lui Gould era înfipt în stomacul lui Hurley şi acesta îl descărca în bărbat. Partea din spate a cămăşii lui Hurley era ruptă şi udă de sânge de la numeroasele răni de ieşire. Faţa îi era îngropată în partea laterală a gâtului lui Gould, dar Rapp nu a înţeles de ce până când vechiul său prieten nu s-a prăbuşit în cele din urmă la podea.
Gould îşi plesni o mână în dreptul gâtului, dar nu a fost de niciun folos. Sânge arterial roşu aprins îi curgea prin degete şi prin gură. Şi-a învârtit pistolul spre Rapp şi a apăsat pe trăgaci, incapabil să

proceseze faptul că era gol. Când francezul şi-a dat în sfârşit seama că arma era inutilă, a sărit la dreapta, împiedicându-se spre uşă. A ricoşat în montant şi a dispărut.
Sunetul împuşcăturilor automate începu să se audă afară, în timp ce Rapp se târa spre locul unde Hurley zăcea pe covorul îmbibat de sânge. Prietenul său se holba la el şi, pentru una dintre puţinele dăţi din viaţa lui, emoţiile lui Rapp făceau dificilă vorbirea. „Ce s-a întâmplat cu cuţitul cu cataramă de centură cu care te-ai lăudat în ultimii douăzeci de ani?".
Hurley a râs, expulzând din gură o bucată considerabilă din gâtul lui Gould. „S-a blocat. Îţi vine să crezi? O s-o prind pe târfa aia bătrână care l-a făcut pentru mine."
Rapp se holba la bărbat, simţind o constricţie în piept despre care îşi spunea că era rezultatul glonţului lui Gould. „Îmi pare rău, Stan. Asta a fost operaţiunea mea. Eşecul meu."
Hurley a reuşit să apese o mână însângerată pe umărul lui Rapp. S-ar putea să fi fost prima manifestare vădită de afecţiune din lunga lor relaţie. „Nu. A fost perfect."
Şi apoi Stan Hurley – un om care supravieţuise la orice, de la sovietici până la ascensiunea extremismului musulman – a murit.
Rapp s-a ridicat în picioare şi s-a strecurat pe uşă, cu Glock-ul lui întins în faţa lui. Mirosul de explozibil chimic se amesteca cu ceaţa de praf de puşcă ce plutea în aer, creând un mediu cu care devenise prea familiar. Afară, se auzea că oamenii lui Obrecht se regrupaseră şi loveau cu putere forţa lui Coleman. Fostul SEAL trebuia doar să reziste.
Urma nu era deosebit de subtilă şi Rapp o urmărea pe hol până când se transformă într-un dormitor pe dreapta. L-a găsit pe Gould stând pe podea, sprijinit sub o fereastră. Francezul se agăţa cu ghearele de arma goală de lângă el, dar nu avea puterea să o ridice. Cealaltă mână era încă prinsă slab de gât, dar toată partea stângă a corpului îi era îmbibată de sânge.
Rapp a ţintit, gândindu-se la Anna şi la copilul său nenăscut în timp ce -asasasinul se străduia să se concentreze. O clipă mai târziu, a coborât pistolul şi s-a îndreptat spre uşă. Chiar şi după tot ce-i făcuse Gould, asta era uciderea bătrânului.

CAPITOLUL 28

SCOTT Coleman se afla în poziţie culcată pe fundul unei amprente puţin adânci în pământ. Tufişurile erau suficient de dese pentru a-l face invizibil de la conac, dar tăiase câteva pentru a-i oferi o privelişte a haosului pe care îl crease.
Fumul se risipise până la punctul în care putea să vadă gaura masivă din zidul care înconjura proprietatea lui Obrecht, dar nu suficient de mult pentru ca camerele de pe drona lui Marcus Dumond să poată oferi o imagine fiabilă de deasupra capului. Flăcările lingeau marginile înnegrite ale breşei, iar blocurile de cenuşă în flăcări presărau solul aproape până la linia copacilor.
Şi-a măturat luneta de-a lungul breşei nou create, observând doi oameni căzuţi. Cel care zăcea cu faţa în jos era încă intact, dar într-o poziţie grotescă ce sugera că nu exista niciun os neîntrerupt în corpul său. Celălalt era în flăcări.
„Ţinte?", a spus el prin microfon.
Wicker şi McGraw au răspuns amândoi negativ.
Pe baza discuţiilor radio, Rapp era în viaţă şi în mişcare. Condiţiile lui Hurley şi Gould erau mai ambigue.
Şi-a activat din nou microfonul de gât. Rapp ştia că transmitea în permanenţă, dar era totuşi neobişnuit ca el să nu fi făcut un raport specific al stării sale.
„Mitch. Dă-mi un raport de situaţie."
A existat o întârziere suficient de lungă pentru ca Coleman să înceapă să se îngrijoreze, dar apoi a apărut vocea lui Rapp.
„Gould, Stan şi doi tanchişti jos în conac. Această frecvenţă a fost compromisă. Tăiaţi-mi legătura."
Coleman a lăsat să iasă o respiraţie liniştită şi a făcut cum i s-a ordonat, evaluând mental situaţia lor. Hurley şi Gould erau morţi. Rapp alerga prin clădire fără ca Coleman să aibă cum să-i urmărească poziţia sau starea. Tocmai detonaseră un proiectil suficient de zgomotos încât să trezească oameni din

Madagascar. Şi, după numărătoarea lui, mai erau încă opt trăgători serioşi care săpau în ceea ce el presupunea că erau poziţii întărite.
Căştile sale au produs o serie de semnale sonore în liniştea sinistră de după explozie, anunţându-l de primirea unui apel criptat pe telefonul său mobil.
„Gata”, a spus Maria Glauser, apoi s-a deconectat.
În calitate de persoană de sprijin logistic, ea executase planul lor de urgenţă pentru acoperirea atacului cu rachete. Lui Rapp îi venise ideea de a umple cu plastic o casă vacantă dintr-o subdiviziune din apropiere. O dăduse în bară în momentul în care auzise explozia creată de SMAW, iar acum oamenii ei sunau cu răsuflarea tăiată pentru a anunţa o explozie de gaz. Nu era nici pe departe o soluţie permanentă, dar le-ar fi făcut să câştige puţin timp cu autorităţile locale.
„Mişcare pe linia de gard”, spuse McGraw prin radio. „Vedeţi amândoi asta?”
Coleman şi-a uşurat puşca spre stânga, găsind în cele din urmă o tulburare în fum, în partea de sus a unei secţiuni nedeteriorate de zid. Era prea mare pentru a fi un om şi se ridica cu fermitatea lină a unui fel de platformă mecanică.
„Adăpostiţi-vă!” a strigat Coleman, deşi ştia că oamenii săi din copaci aveau o capacitate limitată de a face acest lucru.
S-a aplecat în şanţul puţin adânc chiar în momentul în care a început să se audă zumzetul familiar al unui tun Gatling. Putea auzi sfărâmarea lemnului şi zgomotul crengilor care cădeau, în timp ce gloanţele erau scuipate de armă cu o viteză de trei mii pe minut. Când şirul de gloanţe a trecut pe deasupra lui, Coleman a fost nevoit să se rostogolească într-o minge pentru a se proteja de resturile care plouau peste el.
Apoi totul a devenit din nou tăcut.
Artileristul nu mai avea nicio ţintă vizibilă. El doar transmitea un mesaj. Unul foarte clar.
„Sunaţi”, a spus el în radioul său.
„Nu sunt răniţi”, a spus McGraw.
Impasibilul Charlie Wicker a intrat imediat după aceea. „Vreau să vorbesc despre pachetul meu de compensaţii”.
Coleman l-a ignorat. „Bruno, ai vreo informaţie despre tipul ăla?”
„Negativ. Este complet protejat. În cel mai bun caz, foloseşte camerele de luat vederi pentru a ţinti. În cel mai rău caz, arma este controlată de la distanţă.”
„Wick?”
„Sunt încă aliniat pe movilă. Nici măcar nu pot vedea amplasarea armei.”
„Vreo mişcare?”
„Explozia pare să fi aprins un foc sub ei. Se pare că se retrag şi că îşi vor lăsa doar omul rănit.”
„Joe, ai recepţionat asta? Tipii ăia vin în direcţia ta.”
Maslick, care încă acoperea ieşirea din tunel, a răspuns imediat. „Am copiat.”
„Nu atacaţi”, a spus Coleman. „Repet, nu atacaţi. Nu vreau să fac nimic care să vă dea de gol poziţia sau să-i fac să se răzgândească în privinţa fugii. Rămâneţi vigilenţi şi urmăriţi-l pe Obrecht.”
„Am înţeles.”
Coleman s-a târât înainte printre frunzele şi ramurile doborâte. Tunul Gatling era pe deplin vizibil acum, mişcându-se lin înainte şi înapoi pe ceea ce el bănuia că erau motoare electrice. Părea probabil să existe o armă similară la capătul sudic al zidului, dar pagubele de acolo erau suficient de semnificative încât se îndoia că era ceva cu care avea să se confrunte. Trebuie să fi fost montate sub promenada de lemn din spatele gardului, ceea ce le ţinea ascunse de dronele lui Dumond.
„Anunţaţi-mă dacă dobândiţi o ţintă, dar nimeni nu trage fără ordinul meu expres. Nu ne putem permite să atragem astfel de focuri de armă.”
Şi-a măturat din nou luneta peste scenă. Fumul continua să se subţieze, iar acum putea vedea o singură fereastră deschisă într-unul din podurile mansardei. Fără îndoială că înăuntru se afla un lunetist şi cu atât mai puţin că era de primă mână.
„Bruno. Vezi fereastra aia?”
„Da, dar nu am găsit nimic.”

Se făcuse destulă liniște încât Coleman își putea auzi propria respirație și briza ușoară care zdruncina frunzele. Era un sunet pe care îl cunoștea în mod deprimant – sunetul unei operațiuni moarte în apă.
Pe vremuri, cam acesta era momentul în care ar fi cerut sprijin aerian. Picta complexul cu un laser și lăsa aviatorii să arunce ceva urât din stratosferă. Erau momente în care chiar îi lipsea marina.
Coleman a luat în cele din urmă o decizie și a activat din nou frecvența radio a lui Rapp. „Există un amplasament de tunuri Gatling pe partea de nord a zidului", spuse el. „Îți amintești de Herat?"
Dacă oamenii lui Obrecht le monitorizau comunicațiile, nu aveau nicio idee despre ce vorbea. Herat era un oraș din Afganistan, unde el și Rapp fuseseră țintuiți mai bine de o oră de un lunetist la etajul superior al unui hotel.
Așa cum era de așteptat, nu a primit niciun răspuns, dar spera că mesajul a ajuns la destinație. Rapp se afla în poziția de a-i flanca pe oamenii lui Obrecht și, dacă putea să le ia puțin din presiune, echipa lui Coleman putea avansa. În caz contrar, ar fi fost nevoiți să îl părăsească. Ordinele lui Kennedy erau clare: la primul indiciu al autorităților elvețiene, trebuiau să plece naibii din Dodge.
„Coborâți și regrupați-vă în jurul meu", a spus el, după ce a ucis din nou legătura cu Rapp. „Într-un fel sau altul, va trebui să ne mișcăm repede."

CAPITOLUL 29

LÂNGĂ GEORGETOWN
WASHINGTON, D.C.
S.U.A.

IRENE Kennedy a reglat lampa pentru a treia oară. În cele din urmă a fost nevoită să recunoască faptul că incapacitatea ei de a citi documentele clasificate care zăceau pe biroul ei nu avea nimic de-a face cu lipsa de iluminare. Capacitatea ei de concentrare, în mod normal de nezdruncinat, o lăsase pur și simplu să cedeze.
Și-a dat jos ochelarii și s-a uitat în jurul biroului fără ferestre ascuns în spatele casei sale. Nu că ar fi fost prea multe de văzut. Lăsase luminile de deasupra capului stinse, așa cum era obiceiul ei.
Semiobscuritatea era de obicei însoțită de un sentiment de siguranță. Nu și în ziua aceea, însă. Dacă era ceva, amplifica anxietatea și regretul care se acumulau în ea. Dosarele lui Joe Rickman erau încă acolo și era vina ei. Ar fi trebuit să se aștepte la asta. Rickman fusese întotdeauna instabil, dar fusese și genial. Putea să facă lucruri pe care nimeni altcineva nu le putea face, iar ea devenise dependentă – poate chiar orbită de talentul lui.
Nu existau probleme ușoare pentru persoana care conducea Agenția Centrală de Informații. Acestea erau rezolvate cu mult înainte de a ajunge în biroul ei. Lumea ei era un nesfârșit joc de echilibristică pe muchie de cuțit. Nu existau victorii, ci doar scenarii în care recompensele depășeau ușor riscurile. În situația actuală, evaluarea atentă a circumstanțelor o condusese la o strategie greșită. Sau, cum ar simplifica Mitch, fără îndoială, ea a ghicit greșit.
Telefonul securizat de lângă ea a început să sune și ea a întins mâna spre el cu reticență. Un alt dezavantaj al slujbei ei era că rareori oamenii o sunau acasă cu vești bune.
„Da."
„Au aruncat în aer gardul", a spus Marcus Dumond. „Fumul îmi orbește drona."
„Mulțumesc."
A închis și a simțit cum i se strânge nodul din stomac. Operațiunea Obrecht fusese autorizată în întregime sub propria ei autoritate. Nici guvernul elvețian și nici președintele Alexander nu știau nimic despre ea. Nu fusese timp pentru dezbateri, iar „nu" nu era o opțiune. Ar fi fost mai ușor să își ofere demisia decât să ceară permisiunea.
Kennedy se întinse din nou spre telefon, dar apoi își retrase mâna. Avea o linie directă cu Scott Coleman, dar aceasta exista doar pentru urgențe. Ea stabilise regulile de angajare pentru această predare, iar Coleman avea să-i urmeze ordinele întocmai. Rapp și Hurley, pe de altă parte, aveau să facă tot ce voiau. Nu exista nicio acțiune pe care ea să o poată întreprinde și nicio actualizare care să conteze în acest moment. Zarurile fuseseră aruncate.

În loc de telefon, şi-a folosit laptopul pentru a-şi verifica contul de e-mail. Notificările automate fuseseră setate în cazul în care ar fi primit o altă comunicare de la Rickman, aşa că ştia că nu va găsi nimic. Totuşi, i-a oferit o mică alinare să vadă căsuţa de e-mail goală.
Era doar o chestiune de timp, totuşi. Rickman nu ar fi lăsat ca ceva atât de banal ca moartea să îl oprească. Era mult prea deştept şi obsedat pentru asta. Nu, dacă ar fi pornit un plan atât de măreţ, l-ar fi făcut infailibil. De neoprit.
Va fi ea directorul care va prezida la dezintegrarea capacităţii de informaţii a Americii? A fost ea responsabilă pentru recrutarea şi antrenarea omului care ar fi dărâmat apărarea ţării sale exact când lumea era cea mai periculoasă şi imprevizibilă?
Afganistanul era pe cale să revină în ceea ce americanii considerau haos medieval, dar afganii considerau normalitate. Diferite grupuri teroriste ar fi folosit anarhia şi lipsa de coeziune ca acoperire, dar afganii înşişi reprezentau o ameninţare mai mică decât bănuiau majoritatea oamenilor. Nu prea le plăceau străinii şi, cu puţină îndemnare, ar putea fi folosiţi pentru a combate grupurile teroriste care doresc să le folosească ţara ca bază.
Irakul a fost o situaţie mult mai periculoasă şi una dintre cheile instabilităţii actuale din Orientul Mijlociu. Adevărul era că nu se puteau face prea multe pentru a remedia situaţia din punct de vedere militar, iar înarmarea moderaţilor din regiune era o strategie care aproape sigur se va întoarce împotriva lor. Oamenii care aveau o părere moderată despre anumite lucruri aveau tendinţa de a nu lupta cu aceeaşi intensitate ca fanaticii. De cele mai multe ori, aceştia îşi predau armele furnizate de americani şi fugeau. Sau, mai rău, au reacţionat la brutalitatea pe care au văzut-o devenind fanatici în sine. Din păcate, cel mai bun răspuns a fost ca ea să introducă un dictator brutal pro-american. Cu puţin noroc, asta ar fi creat un mediu în care restul regiunii ar fi putut fi stabilizat.
Mai puţin viscerale, dar poate mai periculoase, erau fostele şi viitoarele puteri mondiale. Rusia încerca să repornească Războiul Rece pentru a obţine respectul pe care îl dorea, dar pe care nu era capabilă să îl câştige cu economia sa anemică şi instituţiile sale corupte. China încerca să pună stăpânire pe fiecare bucată de teritoriu pe care o revendicase vreodată, într-un efort cinic de a-şi distrage atenţia populaţiei sale de la încetinirea creşterii PIB-ului şi de la un dezastru ecologic care începea să se resimtă.
Şi mai era şi Pakistanul.
Aşa cum era, ISI era atât de compartimentat încât o divizie putea urmări o anumită celulă teroristă în timp ce o altă divizie o susţinea. Luptele intestine erau norma, cu oameni care împiedicau în mod activ operaţiunile pentru a-şi discredita rivalii şi pentru a-şi avansa propria carieră. Directorul avea tendinţa de a stabili obiective generale, dar adevărata putere era deţinută de adjuncţii care îşi protejau fiefurile ca o haită de câini sălbatici.
Acest lucru, printre altele, făcuse ca eforturile antiteroriste ale ISI să fie sporadice şi adesea contraproductive. Problematic? Da. Distructive pentru regiune? Absolut. Un pericol clar şi prezent pentru Statele Unite? Probabil că nu.
Problema era că ISI, pe care ea a pus CIA să o gestioneze, se transforma într-un ritm pe care nu l-ar fi crezut posibil. Nadeem Ashan, generalul adjunct eminamente rezonabil pentru analiză şi relaţii externe, se afla în arest la domiciliu. Akhtar Durrani, şeful violent, dar lipsit de inteligenţă, al aripei externe, era mort. Iar Ahmed Taj îi înlocuise pe amândoi cu oameni pe care analiştii ei nu-i cunoşteau. Aripa S evolua şi ea. La început, CIA văzuse în micşorarea diviziei clandestine a ISI un semn bun. Acum, însă, era clar că nu făcea decât să se debaraseze de agenţii săi mai slabi şi să se retragă mai mult în umbră.
Ea a scos o fotografie a lui Ahmed Taj pe laptop, studiindu-i îndelung ochii plictisitori şi căzuţi. Fusese ales de Saad Chutani pentru competenţa sa în domeniul logisticii, opiniile moderate şi lipsa de ambiţie. Dincolo de asta, CIA descoperise puţine lucruri despre acest om. Crescuse într-o zonă săracă a ţării, unde documentele scrise erau rare şi speranţa de viaţă era suficient de scăzută pentru ca informaţiile umane despre copilăria sa să nu fie decât aluzii de mâna a treia. Tatăl său fusese un om de afaceri pios şi talentat care îi asigurase lui Taj o viaţă ceva mai privilegiată decât a celor din jur, precum şi o educaţie universitară în America.
Datele concrete pe care le deţineau indicau mediocritate în toate domeniile vieţii lui Taj: notele, activităţile extracurriculare, dosarul militar. În mod ironic, acest lucru îi îngrijorase cel mai mult pe

experţii CIA din Pakistan. Mulţi prevăzuseră că ISI se va fractura şi mai mult cu o mână atât de slabă la cârmă. Şi totuşi, părea să fie adevărat contrariul. Sub comanda lui Taj şi a oamenilor aparent slabi pe care îi recrutase, ISI părea să dobândească disciplina care îi lipsise întotdeauna.
A aruncat o privire la raportul pe care îl citise şi a închis dosarul. Era încă o analiză a ISI-ului lui Taj. Mai multe pagini de contorsionări intelectuale bizare necesare pentru a explica aparatul de informaţii din ce în ce mai stabil al Pakistanului. Teoria populară acum era că acesta era ţinut laolaltă de managerii de mijloc pe care, cu câţiva ani mai devreme, aceiaşi analişti îi învinuiau pentru cultura de Vest Sălbatic a organizaţiei.
Tot ceea ce ştia CIA despre ISI-ul modern fusese învăţat prin privirea organizaţiei prin prisma slăbiciunii lui Taj. Şi fiecare predicţie produsă de această lentilă se dovedise greşită. Dar dacă cele mai de bază ipoteze ale lor despre acest om erau inexacte? Dacă vedeau doar ceea ce voia el să vadă?
A ridicat telefonul şi a format un număr pentru a treia oară în acea zi.
„Biroul senatorului Ferris."
„Este acasă? Sunt Irene Kennedy."
„Îmi pare rău, domnule director Kennedy, nu este disponibil. I-am transmis mesajele dumneavoastră, dar tocmai s-a întors din Pakistan şi are agenda plină. Vreţi să îi spun că aţi sunat din nou?".
„Nu. Nu este important", a spus ea, deconectând apelul.
Sursele ei au declarat că Ferris şi Taj se întâlniseră în privat în timpul misiunii sale de anchetă din Islamabad. Ea era foarte interesată de ceea ce discutaseră cei doi bărbaţi.
În cele din urmă, însă, refuzul influentului senator de a-i răspunde la telefon a fost mai instructiv decât oricare dintre jumătăţile de adevăr pe care acesta le va spune despre întâlnirea sa. Ea a ştiut întotdeauna că ameninţările ei la adresa lui erau doar o soluţie temporară. La fel ca mulţi dintre colegii săi, Ferris ar fi distrus cu plăcere CIA, ţara şi poate chiar pe el însuşi înainte de a permite cuiva să stea în calea ambiţiei sale.
Angajase deja o baterie de avocaţi din Ivy League cu bani din PAC pe care nici măcar ea nu-i putea urmări. Acum era în discuţii cu unii dintre cei mai importanţi agenţi politici ai ţării. Nu mai exista nicio îndoială că el căuta să întoarcă situaţia şi să-şi continue marşul spre nominalizarea prezidenţială a partidului său.
În mod normal, acest lucru ar fi fost foarte îngrijorător, dar în acest caz Rapp avea dreptate. În contextul afacerii Rickman, acest om umflat şi ridicol părea aproape comic. Ceea ce o îngrijora mai mult decât armata tot mai mare de avocaţi şi medici de imagine a lui Ferris era relaţia acestuia cu Ahmed Taj. Încă o dată, acest pakistanez lipsit de importanţă în aparenţă apăruse în centrul unei situaţii dezastruoase.
O bătaie liniştită a smuls-o înapoi în prezent şi a şters poza lui Taj de pe ecranul computerului. „Intră."
Uşa s-a deschis şi ea a întredeschis ochii la fiul ei de şaptesprezece ani, luminat de soarele care pătrundea prin ferestrele casei ei. Uitase complet că era o dimineaţă frumoasă.
„De ce este atât de întuneric aici, mamă?".
„Mă doare puţin capul".
„Poate din cauză că stai tot timpul în dulapul ăsta", a spus, făcând pe adolescentul exasperat pentru a-şi ascunde îngrijorarea. „Este minunat pe terasa din spate".
„Ai dreptate, ai dreptate. Poate că voi încerca asta."
Tommy nu a răspuns, dar nici nu s-a mişcat din cadrul uşii. Era evident că avea ceva de spus şi Kennedy l-a privit în tăcere câteva secunde, înainte de a se admonesta. Era o tactică pe care o folosea pentru a scoate informaţii de la adversarii ei. Acesta era copilul ei.
„La ce te gândeşti, fiule?".
El s-a uitat la pantofii lui. „Mitch va fi mâine la meci?".
După divorţul lor, tatăl lui Tommy se mutase şi îşi pierduse complet interesul pentru băiatul său. Rapp făcuse multe pentru a umple acel gol de-a lungul anilor, ducându-l pe Tommy la meciuri de baseball, amintindu-i fiecare zi de naştere şi învăţându-l arta fină a lacrosse-ului.
„Nu ştiu. E plecat din oraş."
„Unde?"
„Face surf, cred."

Tommy a râs şi i-a răspuns la minciuna ei evidentă cu un citat din Apocalypse Now. „Charlie nu face surf.”
Era un băiat extraordinar de inteligent şi perspicace. Avea numai note de 10 fără niciun efort, un scor aproape perfect la testele SAT şi toate colegiile, de la Harvard la MIT, îl recrutau în mod activ. Era, de asemenea, extrem de curios, ceea ce nu era întotdeauna un lucru bun. Îşi propusese să devină o enciclopedie a CIA, cu un interes deosebit pentru fiecare decizie proastă, greşeală şi consecinţă neintenţionată din lunga sa istorie. Ca forme de rebeliune, presupunea că era mai bună decât alcoolul sau drogurile.
„Deci crezi că i-ar putea lipsi?” a spus Tommy, părând puţin plin de speranţă. „Că s-ar putea să nu se întoarcă la timp?”.
„Pari uşurată.”
O altă examinare scurtă a pantofilor lui. „Tipul e un fel de geniu al lacrosse-ului. Unii oameni încă mai cred că este cel mai bun jucător din toate timpurile. Ştiaţi că îşi poate aminti unde se află toţi cei de pe teren în orice moment al unui meci? E ca şi cum i-aţi fi instalat un cip de calculator în creier.” A făcut o pauză. „Nu aţi făcut-o, nu-i aşa?”
„Nu din câte ştiu eu.”
„Aşadar, el este practic Wayne Gretzky. Iar eu sunt doar în regulă.”
Aprecierea lui era pe deplin corectă. De fapt, singurul motiv pentru care era chiar ok era că Rapp lucra cu el de când avea şase ani. Kennedy îi admira pe oamenii care îşi puteau evalua în mod realist punctele slabe şi, în mod normal, se întreba cu voce tare care ar fi cea mai bună modalitate de a minimiza efectul acestor puncte slabe. Totuşi, acesta nu era unul dintre -operatorii ei.
„Eşti prea dur cu tine însuţi, Tommy. Mitch spune că te descurci -foarte bine.”
„Mai lasă-mă în pace, mamă. El crede că sunt lent, imprecis şi prea pasiv.”
„Ce te face să crezi asta?”
„Pentru că el mi-a spus că sunt lent, imprecis şi prea pasiv.”
Şi-a făcut o notă mentală să vorbească cu Rapp despre asta. „El vrea doar să fii cea mai bună persoană pe care o poţi fi.”
„Ştiu, mamă. Dar este un pic ...” Vocea lui s-a întrerupt şi ea a zâmbit cu simpatie. Ce putea să facă puştiul? Moştenise cele patru picioare stângi ale părinţilor săi.
„Este distractiv?”
„Sigur. Băieţii sunt grozavi. Şi avem majorete acum”.
„Atunci du-te acolo şi distrează-te, Tommy. Nu-ţi face griji să-l impresionezi pe Mitch. Fă-ţi griji să le impresionezi pe majorete.”

CAPITOLUL 30

LÂNGĂ LACUL CONSTANCE
ELVEŢIA
RAPP îşi învârtea Glock-ul spre dreapta, urmărind mişcarea la capătul holului. Şi-a aliniat ţinta pe capul menajerei pe care o văzuse mai devreme şi a privit-o cum dispare înapoi prin uşă cu un ţipăt sugrumat.
A continuat să se deplaseze de-a lungul coridorului înceţoşat, curăţând camerele pe măsură ce înainta. Potrivit lui Coleman, cel puţin un tango se afla în pod cu o puşcă cu lunetă. Un altul ar fi operat tunul Gatling, dar nu exista nicio modalitate de a şti dacă o făcea direct sau de la distanţă. Rapp a presupus că aceasta din urmă. Când începuse în această afacere, înfiinţarea unui astfel de sistem ar fi costat milioane de dolari şi ar fi necesitat o armată de ingineri. Acum putea fi făcut de câţiva adolescenţi cu un iPhone.
În timp ce trecea, Rapp a închis uşa de la camera în care se ascundea menajera. Judecând după expresia ei, putea fi de încredere că va rămâne acolo până când se va termina totul. Să sperăm că şi ceilalţi angajaţi civili ai lui Obrecht erau la fel de bine ascunşi.
Aproape de capătul holului, s-a oprit din nou. Întrebarea era dacă să o ia pe scările larg deschise care dominau partea din faţă a clădirii sau pe accesul mai puţin proeminent al servitorilor, pe care el şi Gould

veniseră. Niciuna dintre cele două opţiuni nu era bună, dar îşi calculase şansele ca fiind uşor mai bune pe scara principală. Cealaltă nu oferea niciun spaţiu de manevră, iar instinctul îi spunea că era acoperită.
În această rară ocazie, instinctul lui se înşela. Coborâse uşor treptele, rămânând jos în spatele balustradei şi căutând ţinte. Nimic. La intrarea de la parter, s-a strecurat pe lângă un aranjament floral elaborat şi a trecut nestingherit de intrarea spre scările de serviciu. Cu efectivele limitate care le mai rămăseseră, mercenarii păreau să se fi retras în poziţii defensive prestabilite – probabil concentrate la intrările din faţă şi din spate.
Afară, era încă linişte. Coleman era blocat, iar oamenii lui Obrecht erau mulţumiţi să transforme situaţia într-un impas. Timpul era de partea lor. Probabil că autorităţile locale erau deja pe drum.
Rapp alunecă cu spatele la perete până când ajunse la uşa închisă care ducea la subsol. Obrecht ori era acolo jos, încercând să-şi dea seama de ce nu reuşea să deschidă uşa camerei de siguranţă, ori era în tunel, îndreptându-se spre poziţia lui Joe Maslick. Oricum ar fi fost, micul elveţian avea să spună tot ce ştia înainte ca Rapp să-l bage în pământ.
A întins mâna şi a răsucit clanţa, aruncând uşa în aer. Sâsâitul ascuţit al unei arme cu amortizor a urmat imediat şi două găuri au apărut în peretele de vizavi de el. Obrecht? Probabil că nu. După viteza degetului de pe trăgaci şi gruparea strânsă, unul dintre membrii echipei sale de securitate.
Lumina din subsol era aprinsă şi Rapp a plesnit o mână în jurul montantului, alunecând-o pe perete şi prinzând întrerupătorul. Un glonţ a lovit suficient de aproape pentru a trimite aşchii de lemn în antebraţul său neprotejat. A ignorat rana superficială şi s-a retras în spatele unui bufet greu, folosindu-se de umăr pentru a-l împinge spre uşa deschisă. Mai multe focuri de armă au răsunat când l-a strecurat prin deschizătură, dar nu au putut penetra mahon gros. L-a urmat înăuntru, împingându-l de-a lungul palierului până când s-a răsturnat parţial pe scări. Mişcarea a devenit audibilă jos, în timp ce trăgătorul încerca să găsească un unghi.
Rapp a luat una dintre căştile cu vedere pe timp de noapte pe care le ascunsese lângă scări şi a trântit uşa în urma lui. Întunericul s-a închis şi l-a auzit pe bărbatul de dedesubt cum îngheaţă, brusc incapabil să se orienteze în spaţiul aglomerat. După ce a activat comutatorul de alimentare al ochelarilor, Rapp a mai dat o ultimă împingere în lateral.
Mobila grea a căzut pe scări, iar Rapp o urmărea la câţiva centimetri în urmă. Suflul împuşcăturilor reduse la tăcere s-a alăturat pocniturii lemnului care se spărgea, în timp ce omul de jos încerca să ţintească după ureche. A fost suficient de eficient încât la jumătatea coborârii Rapp s-a ferit pe sub balustradă şi a luat-o pe scurtătură, aterizând lângă o grămadă de paleţi în descompunere.
Bufetul a lovit podeaua o clipă mai târziu, abia rezistând în timp ce se oprea. Rapp s-a deplasat spre dreapta, ţinându-şi respiraţia şi urmărindu-şi aşezarea picioarelor pentru a rămâne complet tăcut. Totul era scăldat într-o lumină falsă generată de computer şi a distins imediat două ţinte distincte în portocaliul aprins care denota căldura corporală. Cea de lângă camera de siguranţă era prăbuşită pe uşa închisă, în poziţie aşezată. Cealaltă zăcea întinsă în noroi, ţinând în mână ceva pe care ochelarii lui Rapp îl pictau jumătate albastru şi jumătate roşu. Metalul rece al unui pistol cu vârful unui amortizor fierbinte.
Fiecare om avea punctul său de rupere, iar mercenarul în poziţie culcată îl atinsese în sfârşit pe al său. Dâre de culoare se scurgeau din imaginea înceţoşată în timp ce trecea la automat şi începea să împroaşte gloanţe la întâmplare prin subsol. Rapp a ignorat gloanţele care treceau pe lângă el şi ricoşau în pereţii de piatră. A tras un singur foc de armă şi, o clipă mai târziu, singurul sunet din subsol emana de la o ţeavă de apă zgâriată.
S-a apropiat cu grijă de mercenar, în ciuda faptului că sesiza pete de căldură corporală portocalie răspândite în jurul a ceea ce cu o clipă în urmă fusese capul bărbatului. Satisfăcut că era mort, Rapp s-a îndreptat în tăcere spre tancul de lângă camera de siguranţă.
Mergea încet, dar reuşi să se apropie la un metru fără să scoată niciun sunet. Odată ajuns pe poziţie, a întins mâna şi a atins amortizorul de zgomot de partea laterală a capului bărbatului.
Nimic.
Rapp şi-a retras echipamentul de vedere pe timp de noapte şi a scos o mică lanternă din buzunar. L-a pornit şi a găsit exact ceea ce se temea: Leo Obrecht cu gâtul tăiat de la o ureche la alta. Orice fusese închis în capul lui avea să rămână acolo.

Rapp a folosit lanterna pentru a găsi intrarea în tunel şi a introdus codul pe care i-l dăduse Gould în tastatură. Şansele ca acesta să funcţioneze erau aproape de zero, dar merita să încerce. Mai avea încă nevoie să recupereze cadavrul lui Hurley şi, dacă reuşea să-l strecoare pe aici, existau şanse mari ca întreaga lui echipă să fie în avionul de întoarcere în State înainte de apusul soarelui. Mercenarii supravieţuitori îşi vor spune povestea şi, la sfârşitul unei anchete de mai mulţi ani, autorităţile germane vor pune totul pe seama lui Obrecht, care s-a încurcat peste măsură cu un asasin profesionist.
Bineînţeles, codul lui Gould nu a funcţionat. Aşa că a rămas calea cea mai grea.
Rapp a ocolit bufetul de la baza treptelor şi a urcat din nou spre uşă. Nu se auzea niciun sunet de partea cealaltă, aşa că a deschis-o uşor. O verificare rapidă în ambele direcţii a sugerat că gărzile lui Obrecht fie ignorau ceea ce tocmai i se întâmplase tovarăşului lor, fie nu le păsa îndeajuns de mult ca să-i vină în ajutor. Probabil că aceasta din urmă.
Scările servitorilor păreau încă nesupravegheate, aşa că Rapp a alergat spre ele, urcând treptele strâns întortocheate, câte trei pe rând. A continuat până când s-au oprit într-o uşă de lemn goală care dădea în pod. Felul în care era aliniată însemna că ar trebui să se deschidă direct în mansardele orientate spre vest, unde urma să fie instalat puşcaşul care îl îngrijora pe Coleman.
Lunetiştii aveau tendinţa de a lucra în echipe, aşa că Rapp presupuse că erau doi oameni. Pe baza punctului lor de observaţie, ar fi fost logic ca observatorul să se afle la mansarda din dreapta. Asta l-ar fi pus, de asemenea, într-o poziţie rezonabilă pentru a acoperi uşa. Pe baza planurilor arhitecturale pe care le studiase, Rapp a plasat observatorul la ora două, iar lunetistul mort la ora douăsprezece. Ce s-ar fi aflat între el şi cei doi mercenari era imposibil de ştiut cu certitudine. Totuşi, chiar dacă mansarda era la fel de dezordonată ca subsolul, presupunea că ar fi avut o şansă. Ar fi mutat orice le-ar fi obstrucţionat linia de retragere.
Rapp a făcut câţiva paşi înapoi şi a atacat uşa, aruncând un picior în lemnul antic. Aşa cum se aştepta, aceasta a cedat uşor, iar el a intrat în zbor, cu arma întinsă în faţa lui.
Observatorul era exact acolo unde se aştepta să fie. De asemenea, aşa cum era de aşteptat, fusese foarte atent la uşă. Rapp a văzut o străfulgerare a ţevii şi a simţit înţepătura unui glonţ care i-a zgâriat umărul drept. Şi-a aliniat ţinta şi a tras, răsucindu-se în aer fără să se obosească să confirme dacă îşi atinsese ţinta. Când a aterizat pe podeaua de lemn, se afla cu faţa la lunetistul care se rotea în direcţia lui. Puşca era mult prea greu de manevrat pentru ca el să se mişte rapid, totuşi, iar împuşcătura lui Rapp l-a nimerit direct între ochi.
Rapp s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre marginea ferestrei, atent să nu se expună lui Bruno McGraw, care ar fi urmărit orice mişcare. Şi-a activat microfonul de gât, conştient că frecvenţa fusese compromisă. „S-a terminat ca şi Herat.”
Coleman avea să înţeleagă. Rapp le rezolvase problema lunetistului din acel oraş afgan escaladând zidul şi împuşcându-l pe om printr-o fereastră spartă.
„Am înţeles.”
Rapp putea acum să se deplaseze spre un punct de observaţie mai bun fără să se îngrijoreze că va fi doborât de McGraw. Putea să vadă că pagubele aduse zidului erau la fel de impresionante cum promisese tipul de la Raytheon – o gaură de foc prin care puteai trece cu o semiremorcă. În afară de cei doi morţi de pe jos, niciunul dintre mercenarii lui Obrecht nu era la vedere. Tunul Gatling era fixat cu şuruburi pe o platformă la capătul nordic al zidului. Nu era vizibil niciun operator, dar se aflau diverse cabluri şi furtunuri flexibile. Cu siguranţă era controlată de la distanţă. Dar de unde?
Rapp a început să se îndrepte spre ieşire, dar apoi a zărit un iPad întins pe podea lângă observatorul mort. Avea de gând să-l bage în centura de la brâu a treningului pentru ca Dumond să-l examineze, dar s-a oprit când ecranul a prins viaţă.
Acesta afişa patru pătrate dispuse vertical pe stânga. Trei erau goale, iar unul transmitea imagini video ale liniei de copaci de la vest de zid. Alături de fiecare pătrat erau săgeţi pentru sus, jos, dreapta şi stânga, precum şi un buton verde şi unul roşu. A apăsat săgeata din dreapta de lângă imaginea în direct şi aceasta s-a îndreptat ascultătoare spre nord.

Rapp s-a mutat într-o poziţie în care putea vedea amplasarea tunului Gatling şi a apăsat din nou pe săgeată. Dacă singurul om care îi putea ajuta să desluşească planul lui Joe Rickman nu ar fi zăcut mort în subsol, ar fi putut chiar să zâmbească. Arma s-a supus comenzii lui.
Acum singura întrebare era cât de precauţi erau inginerii care montaseră arma. Rapp i-ar fi limitat raza de mişcare, dar majoritatea oamenilor erau mai puţin suspicioşi faţă de tehnologie decât era el. Se pare că oamenii lui Obrecht se încadrau în cea de-a doua categorie. Prin apăsarea şi menţinerea apăsată a săgeţii din dreapta, Rapp putea să rotească arma la 360 de grade.
A trecut un deget pe butoanele verzi de pe iPad şi a văzut cum două dintre celelalte trei camere de luat vederi au prins viaţă. La început erau gri, scanând suprafaţa interioară a peretelui în timp ce tunurile se ridicau pe lifturi hidraulice. În câteva secunde, ambele au trecut de barieră şi arătau imagini de înaltă definiţie ale pădurii din jur.
Folosind săgeţile, a rotit armele pentru a ţinti spre parterul clădirii, concentrându-se asupra punctelor de intrare.
„Pregătiţi-vă să acţionaţi”, a spus el în microfonul de gât.
Coleman părea puţin confuz la ceea ce considera că Rapp le dezvăluia cu bună ştiinţă strategia. „Această frecvenţă este monitorizată. Repet, această frecvenţă este monitorizată.”
„Într-o secundă, nu va mai conta”, a spus Rapp, trecând butoanele roşii care pulsau pe ecran.
- – -
„Colţul sudic e liber. Un tango în jos”, a spus vocea lui Wicker prin radio.
„Colţul de vest liber”, a urmat Bruno McGraw. „Un om mort. Toţi angajaţii civili sunt nevătămaţi şi au fost găsiţi.”
Rapp simţea sângele curgându-i pe spatele vestei antiglonţ în timp ce căra cu pompierul trupul lui Stan Hurley pe scări. Praful de la parter era suficient de gros încât să fie greu de respirat. Lângă uşă era o gaură cu diametrul de aproximativ nouă picioare, iar o porţiune semnificativă din peretele din dreapta acesteia se prăbuşise. Scott Coleman îi punea cătuşe flexibile unui bărbat care zăcea cu faţa în jos într-un pat de sticlă spartă. La celălalt capăt al încăperii, jumătatea superioară a unui trunchi se afla pe o parte în şemineu. O scanare rapidă a camerei demolate nu a scos la iveală restul corpului.
„Încă unul acolo”, a spus Coleman, zguduit de vederea corpului lui -Hurley, dar încercând să o ascundă.
„Rămâne unul nelipsit”, a răspuns Rapp.
Charlie Wicker a intrat pe comunicaţie o clipă mai târziu. „Este un bărbat care fuge spre est, spre zid. Îl am în vizor.”
Rapp a dat subtil din cap, iar Coleman şi-a dus o mână sângerândă la microfonul de la gât. „Luaţi-l.”
„Afirmativ. Tango e la pământ.”
Bărbatul de la picioarele lui Coleman îşi întoarse gâtul şi se uită în sus. Rapp nu-l cunoştea, dar recunoaşterea – şi frica – se citea clar în ochii lui.
„Vorbeşti engleza?” a spus Rapp.
„Da.”
„Louis Gould a adus o echipă ca să-l elimine pe Obrecht”, i-a spus Rapp. „Oamenii tăi l-au ucis pe Gould, dar nu înainte de a ajunge la Obrecht. Restul echipei sale a fugit spre est. Tu eşti singurul supravieţuitor.”
„Înţeleg.”
„Înţelegi? Pentru că dacă aflu că a fost vreo confuzie, voi veni să te caut.”
„Nu e nici o confuzie.”
O sirenă s-a făcut auzită în depărtare şi Rapp a pornit spre gaura de lângă uşă. „Dă-i drumul şi scoate-ţi oamenii de aici, Scott. Întâlnire la locaţia Bravo. Şi pune mâna pe Maria. Spune-i despre schimbarea de plan şi dă-i un timp estimat de sosire.”
Coleman a dat din cap, iar Rapp a ieşit în fugă în lumina soarelui. Avea de străbătut opt kilometri de teren greu cu un genunchi marginal şi o sută cincizeci de kilograme de greutate moartă care îi sângera pe umăr. Cumva, ştiuse întotdeauna că Hurley avea să râdă ultimul.

CAPITOLUL 31

ROME
ITALIA
Greţurile ISABELLA Accorso au atins apogeul atunci când şcoala fiicei sale s-a zărit prin parbriz. S-a luptat cu nevoia de a vomita, amintindu-şi că Bianca îi răspunsese prompt la mesaj, aşa cum făcea întotdeauna. Totuşi, pe tot parcursul drumului, nu reuşise să se împotrivească gândurilor legate de baricadele poliţiei, de ambulanţe şi de o singură formă umană întinsă sub un cearşaf alb însângerat. Balansarea maşinii când a virat în parcare – aproape că a împins-o peste limită, dar apoi şi-a văzut fiica sprijinindu-se în siguranţă de clădire. Îşi strângea rucsacul la piept, o expresie de îngrijorare gravată pe faţa ei de obicei netedă. Isabella nu dăduse nicio explicaţie atunci când ceruse ca Bianca să fie scoasă din clasă. Ce explicaţie ar fi putut exista?
„Mamă?", a spus în timp ce a deschis portiera maşinii şi s-a strecurat înăuntru. „Ce se întâmplă?"
„Nimic."
Isabella s-a îndepărtat un pic prea repede, verificând din nou oglinda retrovizoare.
„Serios, mamă. Mă sperii. De ce eşti aici? De ce nu eşti la muncă?"
Isabella a simţit cum o lacrimă îi începe să curgă pe obraz şi a şters-o, încercând să ascundă emoţiile care o copleşeau.
Bărbatul pe care îl întâlnise în acea zi era profund malefic. O simţea de fiecare dată când îşi întorcea ochii negri spre ea. Nu era nimic ce nu ar fi făcut pentru a obţine ceea ce-şi dorea. Ar fi ucis-o pe fiica ei şi pe o mie ca ea fără să se gândească o clipă. Nu avusese de ales decât să-i urmeze întocmai instrucţiunile.
„Tata e bine?"
„Bineînţeles că da, dragă."
Ea nu ştia asta cu siguranţă, dar nu vedea niciun motiv pentru care nu ar fi. Erau divorţaţi de patru ani. Tatăl Biancăi nu era un om rău, dar îşi luase o slujbă în Suedia, iar căsnicia lor nu fusese suficient de puternică pentru a face faţă distanţei.
„E din cauză că tata se recăsătoreşte?"
Isabella a zâmbit. „Nu. Mă bucur pentru el şi pentru Agda. Eşti de acord cu asta?"
„Sigur, nu contează. Nu-l văd aproape niciodată."
„E tatăl tău, Bianca."
„Ştiu. Şi îl iubesc. Dar el e acolo sus, ştii? Iar noi suntem aici."
Acesta era unul dintre motivele pentru care Isabella formase o legătură atât de puternică cu fiica ei. Bianca era totul pentru ea. Probabil prea mult. Într-o zi, în curând, va fi adultă şi va pleca. Îşi va începe propria viaţă. Propria ei familie.
Deocamdată, însă, erau împreună. Şi ea era în siguranţă.
„E ceva la serviciu?" a întrebat Bianca. „Nu ţi-ai pierdut slujba, nu-i aşa? La petrecerea de Crăciun, domnul Cipriani a spus că firma nu poate funcţiona fără tine. L-am auzit."
Fusese pregătită pentru ca subiectul legat de muncă să apară şi nu a lăsat să se vadă firul slab de adrenalină în timp ce accelera pe o autostradă cu două benzi. „Slujba mea este în regulă. Nu-ţi mai face griji. Totul este în regulă."
„Ba nu, nu este."
Isabella a încercat să zâmbească, dar a ieşit mai mult ca o grimasă. Făcuse tot ce-i ceruse bărbatul – ştergând orice urmă a clientului anonim din mainframe. Nu putea face nimic în legătură cu copia originală a instrucţiunilor din biroul avocatului, iar bărbatul părea să înţeleagă asta. Nu părea furios.
Cum putea fi sigură, totuşi? Cine era el? De ce erau aceste fişiere atât de importante pentru el? Era bine îmbrăcat şi părea arab sau indian, dar în afară de asta nu ştia nimic despre el. Era un traficant de droguri? Avea vreo legătură cu heroina despre care ştia că era produsă în Orientul Mijlociu? Dacă da, ce treabă avea ea cu asta? Oamenii voiau heroină. Nu exista nici o cale de a o opri.
„Unde mergem, mamă? Acasă?"
Ea a dat din cap. „Ca să ne putem schimba. Mă gândeam să ieşim la cină în oraş în seara asta. Ce zici de La Stiva?"

Era restaurantul preferat al Biancăi, dar banii fuseseră puțini în ultimii ani și nu mai mergeau niciodată. Bugetul era greu pentru ea – fetele tinere trebuiau să se integreze și asta devenise o întreprindere costisitoare. Totuși, ea nu se plângea niciodată.
„Sună grozav, cred. Dar care este ocazia?”
Isabella aproape că a început să plângă din nou, dar a reușit să-și păstreze controlul. Ocazia era că fiica ei nu fusese ucisă.
„Vei fi femeie în curând și s-ar putea să nu mai avem timp să petrecem împreună atunci”, a spus ea, vocea ei părând ușor sugrumată. „M-am gândit că ar fi frumos. Putem vorbi.”
Bianca nu părea să creadă nimic din ceea ce i se spunea, dar și-a dat seama că nu avea să mai scoată nimic de la mama ei pe drum. Fără îndoială că își programase un interogatoriu complet pentru după ce deschidea o sticlă de vin.
Au continuat în tăcere, iar Isabella a simțit cum îndoiala se insinuează. Oare arabul plecase cu adevărat sau avea să se întoarcă pentru altceva? Era posibil ca el să nu fi fost un traficant de droguri? Ar putea fi un terorist? Punea ea oamenii în pericol dacă nu se ducea la poliție?
În față, a văzut un semicamion care se apropia pe banda din sens opus. Acesta a început să se abată, aproape că se legăna pe două roți în timp ce încărcătura sa de țevi de beton se deplasa. Isabella a frânat brusc și a aruncat instinctiv un braț în fața fiicei sale, în timp ce camionul a trecut pe banda din fața lor.

CAPITOLUL 32

LÂNGĂ LACUL CONSTANCE
ELVEȚIA
AM SCĂPAT, a spus Wicker, făcând semn echipei să înainteze și pornind din nou la fugă.
Mitch Rapp dădu drumul copacului pe care îl folosea pentru echilibru și se aruncă înainte, căzând în spatele lui Scott Coleman. Genunchiul lui se simțea ca și cum ar fi fost plin de sticlă, iar cea mai mare parte a părții drepte îi amorțise. În ciuda acestui lucru și a mai multor oferte de ajutor, cărase singur trupul lui Hurley tot drumul. El fusese la comandă când prietenul său fusese ucis. Era responsabilitatea lui să îl scoată de acolo.
În cele din urmă s-au oprit acolo unde pârâul făcea o curbă puternică, creând o piscină adâncă care strălucea aproape neagră în soarele de după-amiază târziu. Joe Maslick s-a lăsat pe burtă lângă ea, întinzând mâna în apă.
„I-am prins.”
A scos doi saci uscați mari, în timp ce restul bărbaților își desprindeau rucsacurile. Rapp aproape că a căzut încercând să-l dea jos pe Hurley de pe umăr și a scăpat trupul bărbatului fără ceremonie într-un morman de pietre.
„Scott”, a spus Maslick, aruncându-i lui Coleman un pachet înfășurat cu bandă adezivă. A băgat mâna înapoi în geantă și a recuperat un alt pachet, aproape identic. „Ăsta ești tu, Bruno.”
Rapp s-a dezbrăcat și s-a aruncat în apă în timp ce Maslick scotea pachetul destinat lui Stan. Un sac pentru cadavre.
Frigul și întunericul brusc au fost ciudat de reconfortante, iar el a rămas sub apă mai mult decât ar fi trebuit, bucurându-se de liniște. Când el și Anna locuiau lângă Chesapeake, el înota aproape în fiecare zi. Era una dintre multele mici plăceri din trecutul său care dispăruseră.
Când a ieșit la suprafață, oamenii lui își tăiau pachetele. Costume de afaceri, uniforme și haine de jogging apăreau împreună cu portofele pline de documente falsificate cu grijă. Toate lucrurile necesare pentru a se separa și a dispărea.
Coleman a rupt banda de pe pachetul destinat lui Rapp și i-a aruncat un săpun abraziv. Acesta l-a prins și l-a folosit pentru a se spăla de sângele uscat care îi acoperea cea mai mare parte a corpului. Wicker a fost primul îmbrăcat și a adunat hainele aruncate ale tuturor, îndesându-le în sacii uscați. Când a terminat, s-a îndreptat spre drum fără să scoată un cuvânt.

Îmbrăcat în haine de alergare, avea să mai facă încă zece mile pe umăr înainte de a ajunge la maşina care îl aştepta. Era o arteră puţin circulată şi faptul că toţi ieşeau cu maşina în acelaşi timp putea ridica suspiciuni. Eşalonarea timpului şi a metodei de evadare era mai importantă decât ieşirea rapidă.
Rapp s-a scufundat din nou, chinuindu-se să-şi cureţe părul încâlcit, în timp ce Bruno McGraw se strecura într-un costum de afaceri croit la comandă. Când Rapp a ieşit la suprafaţă, Coleman purta o uniformă FedEx sub un şorţ şi mănuşi de cauciuc până la coate. Uşurinţa şi rapiditatea cu care l-a băgat pe Hurley în sacul mortuar era o dovadă a cât de mult antrenament aveau cu toţii în astfel de lucruri.
Rapp s-a urcat pe mal şi s-a şters cu prosopul, îmbrăcându-se în blugii, cămaşa cu guler şi geaca de piele care îi fuseseră aşezate pe o piatră. Se simţea inconfortabil să nu aibă o armă, dar Glock-ul său era ascuns în sacii uscaţi împreună cu restul echipamentului echipei. Având în vedere recentele focuri de artificii, era destul de probabil să dea peste un blocaj rutier, iar purtarea unei arme era un risc prea mare.
„Suntem pregătiţi", a spus Coleman. Totul, inclusiv Hurley, fusese consolidat în rucsacuri sau genţi şi era îngrămădit la capătul vestic al luminişului.
Rapp îşi aruncă o privire la ceas şi luă două dintre rucsacuri. „Şase minute."
Trebuiau să transporte totul până la marginea drumului, de unde o dubă urma să le ia.
„Mitch?" a spus Coleman, arătând spre partea laterală a nasului său. „Ai ratat un loc."
Rapp s-a şters la faţă şi degetele i-au revenit stropite cu sânge.
„Bine", a spus Coleman. „Eşti bun."
Au reuşit să mute totul în puţin peste cinci minute. Au mai trecut treizeci de secunde până când au auzit un motor apropiindu-se dinspre sud. Camionul de livrări FedEx a încetinit şi s-a oprit într-o adâncitură îngustă printre copaci chiar în momentul în care secundarul de la ceasul lui Rapp a ajuns la ora douăsprezece. Data viitoare când va avea nevoie de un astfel de sprijin logistic, Maria Glauser va fi pe lista lui scurtă.
Şoferul a deschis uşile din spate din interior, dezvăluind cutii stivuite de la podea la tavan şi o trapă deschisă în podeaua falsă. Rapp şi Coleman apucară primii sacul pentru cadavre, glisându-l în interiorul spaţiului care fusese destinat unui Leo Obrecht drogat. Şoferul i-a ajutat să încarce restul echipamentului şi apoi a închis uşa de acces bine mascată. După alte treizeci de secunde de aranjare a cutiilor deasupra, Rapp s-a retras în copaci şi a privit camionul accelerând pe şosea, cu Coleman pe scaunul pasagerului. Părul său blond şi germana impecabilă ar fi minimalizat întrebările dacă ar fi fost opriţi.
Rapp a început să meargă spre sud, în paralel cu drumul. Ritmul lent i se părea ciudat, dar purta pantofi de rochie alunecoşi şi faptul de a se îmbiba în sudoare nu ar fi contribuit prea mult la îmbunătăţirea acoperirii sale.
La cincisprezece minute, s-a apropiat de drum. Încă o dată, Glauser era exact la timp. A păşit pe acostament, iar ea a încetinit suficient de mult pentru ca el să sară pe scaunul pasagerului.
S-a aplecat imediat pe spate şi a închis ochii, încercând să-şi lase mintea în gol. Când avea să se întoarcă la Langley, avea să fie ca o bombă care explodează. Ceea ce avea nevoie acum erau câteva minute pentru a-şi limpezi mintea.
„Te simţi bine?"
În mod normal, ar fi ignorat întrebarea, dar vocea lui Glauser tremura suficient de tare încât până şi un poliţist pe jumătate surd şi-ar fi dat seama de asta.
„Relaxează-te, Maria. Te-ai descurcat de minune. Aproape s-a terminat."
„Mi s-a spus că va trebui să mut nişte oameni şi echipament", a spus ea, cuvintele ieşindu-i din gură fără suflare. „Nu transporţi oameni în saci mortuari. Transporţi cadavre în ele. Şi acelea erau arme Gatling? Păreau a fi arme Gatling! Am aruncat în aer o casă. O casă! Apoi am pus oamenii să sune la poliţie şi să mintă în legătură cu asta."
În mod clar, subiectul nu avea de gând să moară de unul singur. „Ţi-am spus despre casă, Maria."
„Aţi spus că a fost ultima soluţie."
„A fost. Acum du-mă la aeroport."
„La aeroport? Trebuia să ne întâlnim cu oamenii tăi la..."
„Planurile s-au schimbat."
„Dar directorul Kennedy a spus..."

„Aeroportul, Maria. Şi nu mai vorbi până nu ajungem acolo, bine?”

CAPITOLUL 33

SEDIUL ISI
ISLAMABAD
PAKISTAN

KABIR Gadai a bătut la uşă în linişte şi apoi a intrat în biroul directorului ISI. L-a găsit pe Taj stând la birou şi privind fix la un perete gol. Tânărul s-a oprit imediat, lăsând între ei cât de mult spaţiu le permitea biroul. Furia lui Taj avea niveluri clar definite, iar liniştea lui mormântală era un semn al ultimului: o furie atât de intensă încât nu putea fi procesată. Gadai îl mai văzuse aşa o singură dată înainte şi se terminase cu executarea sumară a şapte oameni din Aripa S, împreună cu familiile lor.

Slavă lui Allah că era acolo pentru a raporta veşti bune. Trebuia să presupună că furia lui Taj era rezultatul operaţiunii Obrecht, care se desfăşurase în timpul cât Gadai fusese la Roma. Întrebarea era dacă cel mai prudent era să se intereseze despre asta sau să ignore complet subiectul.

„Lucrurile au mers extrem de bine cu Isabella Accorso”, a spus Gadai, păstrându-şi tonul supus. „Exact aşa cum ai plănuit”.

Ochii lui Taj rămăseseră fixaţi şi corpul său nemişcat. Era imposibil ca el să nu fi auzit. Gadai a început să se întrebe dacă nu cumva făcuse ceva care să-l nemulţumească pe directorul ISI. Şi-a zbătut creierii, dar nu i-a venit nimic în minte. Totuşi, nu conta prea mult. Doar ceea ce credea Taj era important.

Tăcerea s-a întins suficient de mult încât Gadai nu a mai putut să o suporte. Nimeni nu ştia cu siguranţă ce se întâmplase cu fostul asistent al lui Taj. Trupul zdrobit al bărbatului fusese găsit de nişte oameni care scotoceau într-o groapă de gunoi, iar moartea lui fusese rapid considerată un accident. De ce fel, nimeni nu încercase vreodată să stabilească.

Dacă asta urma să fie soarta lui, ar fi fost mai bine să afle repede – pentru a avea ocazia să se apere înainte ca mânia lui Taj să crească şi mai mult. Şi, dacă era necesar, să ceară îndurare pentru fiii săi.

„Operaţiunea Obrecht, domnule? Sper că a avut un succes similar?”

Ochii lui Taj au pâlpâit, iar Gadai a rezistat impulsului de a face un pas înapoi, ştiind că zidul din spatele lui îl va împiedica.

„Obrecht este mort”, a spus Taj în cele din urmă. „Rapp nu este.”

Gadai nu a lăsat să i se vadă uşurarea. El nu avusese niciun amestec în planificarea acelei operaţiuni şi, de fapt, îi subliniase numeroasele capcane potenţiale.

ISI se ocupa de a şti tot ce era de ştiut despre Mitch Rapp. Dosarele sale erau probabil mai extinse decât cele ale oricărei alte agenţii de informaţii din lume, inclusiv ale CIA. Ceea ce descriau acele dosare era un om care scăpase de o moarte sigură în nenumărate rânduri, lăsând de fiecare dată în urma sa cadavrele unor oameni care se credeau asiguraţi de victorie.

„Şi Gould?” a întrebat Gadai cu blândeţe.

„De asemenea, mort.”

Gadai a dat din cap. Şi el avertizase împotriva uciderii lui Abdul Qayem. Deşi era adevărat că generalul afgan ştia mult prea multe pentru a fi lăsat să cadă în mâinile CIA, era la fel de adevărat că moartea sa lăsase ISI-ul fără o cale evidentă către Mitch Rapp. Qayem ar fi putut fi folosit ca momeală pentru o capcană desfăşurată pe un teren controlat de ei: Quetta, Waziristanul de Nord sau oricare dintre numeroasele locuri din Afganistan. Rapp ar fi putut fi izolat şi confruntat cu o forţă copleşitoare.

Bineînţeles, ar fi extrem de imprudent să subliniem acest lucru. Mai bine să accentuăm aspectele pozitive.

„Gould şi Obrecht erau nişte capete libere de care am fi fost nevoiţi să ne ocupăm mai devreme sau mai târziu, Ahmed. Rapp a făcut treaba pentru noi, permiţându-ne în acelaşi timp să rămânem în umbră. Şi, în cele din urmă, el este doar un singur om.”

Asta l-a făcut pe Taj să se rotească spre el. „Eu sunt doar un singur om, Kabir. Uneori, un singur om este tot ce este nevoie pentru a schimba ordinea lucrurilor.”

„Nu cred că este o comparaţie corectă”, a spus Gadai. „Mitch Rapp este un simplu executant constrâns de un guvern disfuncţional şi laş. Tu eşti un om strălucit care va conduce în curând una dintre cele mai puternice ţări din lume.”
„Nu mă trata cu condescendenţă, Kabir. Ştiu la ce te gândeşti. Qayem.”
„Deloc”, a minţit Gadai fără probleme. „În lumina evadării lui Rapp din Elveţia, este clar că ai avut dreptate. Riscurile de a-l lăsa pe general în viaţă erau prea mari.”
Ochii lui Taj s-au îngustat, dar, din fericire, a ales să nu continue subiectul. „Am înţeles că aveţi dosarele lui Rickman.”
„Da, domnule. Şi au fost şterse din sistemul firmei de avocatură.”
„Inclusiv copiile de rezervă?”
„Absolut.”
„Femeia?”
„Ea şi fiica ei sunt amândouă moarte. Autorităţile consideră că a fost un accident. Nu a fost iniţiată nicio anchetă penală şi nici nu este planificată, conform surselor noastre.”
El a dat din cap şi a părut să se relaxeze puţin. Supravieţuirea lui Rapp era, fără îndoială, periculoasă, dar cu dosarele Rickman în posesia lor, asasinul putea fi neutralizat. Fără sprijinul preşedintelui american şi al infrastructurii CIA, el ar fi devenit mai puţin decât nimic.
„Aţi reuşit să accesaţi informaţiile?” întrebă Taj, deşi aproape sigur ştia răspunsul la întrebare.
„Sunt criptate.”
„Nu ai obţinut cheia de la firma de avocatură?”.
„Ei nu o aveau. Dar instrucţiunile de difuzare a fişierelor nu erau criptate. De fapt, următoarea difuzare este programată pentru mâine. Oamenii noştri cred că aceasta este calea de accesare a informaţiilor.”
„Explică.”
„Credem că omul care decriptează şi trimite fişierele este un fel de criminal informatic. Firma de avocatură nu a putut fi lăsată să vadă conţinutul fişierelor pentru că ar fi chemat autorităţile. În schimb, unui infractor nu i s-ar putea da acces la toate fişierele deodată, pentru că ar fi putut căuta să le folosească în scopuri proprii. Combinaţia dintre cele două organizaţii – una legală şi alta nu – a făcut ca sistemul lui Rickman să funcţioneze.”
„Atunci îl puteţi găsi pe acest criminal informatic?”
„Noi credem că da. Prin intermediul adresei sale de e-mail.”
„Aşa credeţi?” spuse Taj, volumul vocii sale crescând simţitor. „Dacă nu putem accesa informaţiile din aceste fişiere, nu am aflat nimic. Nu am realizat nimic. Avem în mâinile noastre instrumentele pentru a zdrobi întregul imperiu de informaţii al Americii şi nu le putem folosi. Găseşte-l pe acest om, Kabir. Găseşte-l acum.”
„Da, domnule. Dar vreau să ştii că acest lucru va implica unele compromisuri.”
Expresia lui Taj a devenit suspicioasă. „Ce fel de compromisuri? „
„La suprafaţă, adresa sa de e-mail este administrată printr-un server din Singapore, aşa că cred că putem fi siguri că nu este rezident al acestei ţări. Este pur şi simplu o poartă de acces. După ce e-mailul ajunge acolo, acesta ar fi transmis în toată lumea în decurs de doar câteva secunde, creând o pistă foarte greu de urmărit.”
„Dar nu imposibil.”
„Nu, domnule, nu imposibil. Ne vom apropia cu fiecare eliberare de dosar. În cele din urmă, ne va conduce la...”
„La fiecare eliberare de fişier? Ce vrei să spui, Kabir?”
„Că va trebui să continuăm să trimitem fişierele conform programului lui Rickman.”
Taj s-a uitat în tăcere la el câteva secunde. „Este un joc periculos. Nu ştim ce se află în acele fişiere şi cine va fi destinatarul final.”
„Sunt de acord, domnule, dar cred că riscurile sunt acceptabile în lumina recompensei.”
„Câte eliberări vor trebui efectuate înainte de a-l găsi pe omul pe care îl căutăm?”.
„Este imposibil de spus cu certitudine, dar speranţa noastră este că nu mai mult de cinci. În final, însă, cel puţin ştim că fiecare eliberare va dăuna CIA. Deci, dacă sunt mai mult de cinci...”

„Calea spre putere nu este prin atacuri stângace asupra CIA, Kabir. Ci prin subminarea organizaţiei. Creând agenţi dubli, şantajând informatori şi politicieni. Întorcând împotriva lor o reţea de informaţii pe care au cheltuit sute de miliarde pentru a o crea."
„Da, domnule. Dar ciopârţirea capacităţii Americii de a se apăra şi haosul intern pe care îl vor crea eliberările nu este deloc o strategie secundară neatractivă."
Sprâncenele lui Taj sugerau că nu era dispus să accepte nimic altceva decât o victorie completă. „Atunci, recomandarea ta este să continuăm cu eliberările programate pentru mâine şi să continuăm până când îl vom identifica pe cel care le efectuează?"
„Da, domnule. Moartea preşedintelui Chutani este la mai puţin de o săptămână distanţă. Chiar dacă nu ar exista nicio speranţă de a obţine cheia de criptare, aceasta ar fi cea mai prudentă cale de acţiune. Va face ca CIA – şi Mitch Rapp – să se concentreze în altă parte."
Taj doar a dat din cap, nedorind să-şi dea autorizaţia cu voce tare. Era clar că îl făcea pe Gadai în întregime responsabil. Nu ar fi existat nicio recompensă pentru succes. Era de aşteptat. Eşecul, pe de altă parte, urma să fie aspru pedepsit.

CAPITOLUL 34

FERMA
LÂNGĂ HARPERS FERRY
VIRGINIA DE VEST
S.U.A.
Nori negri acopereau cerul, producând picături grele care se izbeau de SUV-ul blindat al lui Irene Kennedy. Şoferul ei a încetinit şi mai mult pe drumul de pietriş în curbă, aplecându-se peste volan pentru a vedea mai bine prin ştergătoarele copleşite. Părea cumva potrivit.
Kennedy a privit pe geam potopul, dar nu l-a înregistrat cu adevărat. Autorităţile elveţiene şi Interpolul descindeau în prezent în ceea ce fusese conacul lui Leo Obrecht, catalogând pagubele, identificând cadavrele şi adunând probe. O armată de autorităţi europene de reglementare financiară îi blocaseră banca şi începuseră procesul de destrămare a ceea ce avea să devină probabil cea mai mare şi mai sofisticată operaţiune de finanţare criminală din istorie.
Oamenii ei scurgeau în linişte dovezi inventate care să ducă la concluzia că Obrecht îşi depăşise limitele şi provocase mânia lui Louis Gould. Totuşi, nu existau garanţii. Era o încurcătură de proporţii epice. Exact aşa cum intenţiona Joe Rickman.
Şoferul ei se opri lângă fermă, apropiindu-se cât mai mult posibil de trepte. Trăsăturile bărbatului care privea de pe veranda acoperită erau întunecate de ploaie şi, pentru o scurtă clipă, Kennedy a simţit cum i se opreşte respiraţia în piept. A lăsat fantezia să se joace la marginea minţii ei pentru o clipă, dar ştia că nu era Stan Hurley. Nu avea să mai fie niciodată.
Uşa ei a fost trasă de uşă şi ea s-a ascuns sub umbrela ţinută de şoferul ei.
„Unde este Mitch?", l-a întrebat ea pe Mike Nash în timp ce acesta se mişca pentru a-i deschide uşa.
„Nimeni nu ştie."
O străfulgerare de furie i-a întrerupt durerea, dar ştia că nu avea rost. Rapp avea să reapară când avea să vrea el. Nu cu o clipă înainte.
„Dar cum rămâne cu . . . ." Vocea ei şi-a pierdut puterea pentru o clipă. „Cum rămâne cu Stan?"
„Îl avem", a spus Nash, conducând-o înăuntru. „Nu trebuie să-ţi faci griji."
„Vreau să-l văd."
„Nu e nimic de văzut, Irene. E mort."
„Ştiu că e mort", a răbufnit ea. „Doar du-mă la el."
Nash a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a condus-o în bucătărie. Exista un congelator încastrat în peretele din spate, instalat în cazul în care ar fi avut vreodată nevoie să hrănească o echipă mare de securitate. A arătat spre el.
„Serios, Irene. Nu văd de ce..."
„Deschide-l."

Nash nu avea să poată înţelege niciodată ce simţea ea. El şi Hurley fuseseră apropiaţi, dar ea îl cunoştea pe bărbat încă de când era mică. Chiar şi după ce devenise şefa lui, el îi păruse întotdeauna mai mare decât viaţa. Incoruptibil. Neînduplecat. Şi indestructibil. Intelectul ei îi spunea că el nu mai era, dar copilul care încă trăia undeva în ea nu putea să creadă că omul pe care îl cunoştea sub numele de unchiul Stan era mort.
Nash s-a întins spre mânerul congelatorului, dar apoi a ezitat. „E ceva ce probabil ar trebui să...”
„Doar deschide-l, Mike! „ Intensitatea furiei ei a surprins-o, dar nu el era ţinta ei. Era supărată pe ea însăşi. Hurley murise încercând să cureţe mizeria ei, iar acum simţea cum îşi pierdea cumpătul. Aprobase implicarea lui în operaţiunea Obrecht ştiind că era bătrân şi bolnav. Măcar atât putea să facă era să-l înfrunte.
Nash a tras uşa grea de oţel şi ea a intrat înăuntru, ochii ei având nevoie de o clipă pentru a se adapta la lumina mai slabă. Când au făcut-o, s-a trezit că nu se putea mişca. Se pregătise. Dar nu pentru asta.
„De asta am vrut să te avertizez, Irene. L-am aşezat lângă fripturi, dar, dintr-un motiv oarecare, l-a deranjat foarte tare pe Scott. Aşa că iată ce ne-am dat seama.”
Hurley stătea pe un scaun, cu o băutură într-o mână şi o ţigară îngheţată între degetele celeilalte. Gheaţa i se adunase pe sprâncene, atârnând peste ochii închişi. Jacheta costumului îi fusese închisă la gradul practic, dar cămaşa pătată de sânge de dedesubt era încă vizibilă.
Nash i-a întins o pătură pe umeri, dar ea nu a recunoscut-o.
„Vă las un minut”, a spus el, iar ea i-a auzit paşii lui retrăgându-se înapoi în bucătărie. Dintr-un motiv oarecare, ea nu simţea nici frigul, nici greutatea păturii. În afară de Hurley care stătea în faţa ei, tot ce putea simţi era zumzetul luminii de deasupra capului şi zumzetul unităţii de refrigerare.
Tatăl ei fusese agent CIA, iar cea mai mare parte a tinereţii şi-o petrecuse în Orientul Mijlociu. Nu avea mai mult de şase ani când îl întâlnise pentru prima dată pe Stan Hurley. El venise prin Bagdad pentru ceea ce ea ştia acum că era o extracţie în Libia. Când tatăl ei fusese ucis în Beirut, vechiul său prieten Hurley făcuse tot posibilul să intervină. O sunase când putuse, se asigurase că avea suficienţi bani şi o convinsese să îşi continue doctoratul. El fusese cel care o convinsese să candideze la Agenţie şi îi supraveghease cariera până când devenise director.
Kennedy s-a apropiat şi i-a pus o mână pe braţ. „La revedere, Stan.”
Când a ieşit în sfârşit din congelator, Nash stătea la masa din bucătărie. S-a ridicat în picioare, cu o expresie sinceră de îngrijorare pe faţă. În ciuda faptului că era un fost puşcaş marin de recunoaştere cu mai multe recomandări de luptă decât se putea obosi să numere, avea o anumită blândeţe. Era mai vizibilă atunci când era în preajma familiei sale, dar ieşea la iveală şi în momente ca acesta. Ea şi Rapp o vedeau ca pe o slăbiciune – în ciuda dosarului său impecabil de operaţiuni, dar acum se întreba dacă nu cumva se grăbise să judece. Era un om greu de dispreţuit şi asta putea fi o armă foarte puternică în afacerea lor. Uneori mai puternică decât arma.
„Eşti bine, Irene?”
Nu era sigură. Gestionarea stresului făcea parte din meserie, dar chiar şi ea avea limite. Dosarele lui Rickman erau încă în libertate, Leo Obrecht urma să fie înmormântat în cursul acelei săptămâni, iar ea era responsabilă pentru moartea celui mai vechi prieten al ei.
Nash părea să-i citească gândurile. „L-ar fi distrus dacă nu l-ai fi trimis tu, Irene. Dacă ţi-ai fi pierdut încrederea în el. Crede-mă pe cuvânt, aşa e mai bine.”
Ea a dat din cap amorţit. „Ce s-a întâmplat, Mike?”
„Gould. Oamenii lui Obrecht îi aşteptau.”
„Cum? Îl aveam pe Gould. Nu avea cum să comunice.”
Nash a strecurat un ziar pe masă şi a atins un anunţ de căutare încercuit cu un marker. „Acest ziar a fost singura informaţie pe care a primit-o din exterior cât timp l-am ţinut. Băieţii noştri l-au analizat cu un pieptene fin şi au găsit asta. Practic, în el este schiţat planul. Există mesaje similare în periodice şi pe site-uri web din întreaga lume.”
„Cum a murit Obrecht? A fost Mitch?”
Nash a clătinat din cap. „Se pare că a fost una dintre gărzile lui.”

De asta îi era teamă. Asta mergea mai sus decât bancherul elveţian. Cineva ajunsese la echipa lui de securitate şi dăduse instrucţiuni ca Obrecht să nu cadă în mâinile CIA.
Fusese o greşeală să-l trimită pe Gould. Îi subestimase instabilitatea mentală. La fel cum o subestimase şi pe cea a lui Rickman. Nu era momentul să înceapă să-şi pună la îndoială propria judecată, dar simţea cum îndoiala se insinua în ea. Cum ar putea să nu o facă?
Din nou, Nash părea că-i poate auzi gândurile. „Uneori trebuie să arunci zarurile, Irene. Mitch a fost de acord cu tine că aceasta era cea mai bună şansă a noastră de a ajunge la Obrecht şi de a opri maşina lui Rickman. Cu toţii am crezut asta."
Ea s-a lăsat pe spate în scaun şi a încercat să înţeleagă ce se întâmpla. Obrecht nu ar fi vorbit niciodată, dar cel puţin moartea lui a oferit confirmarea că cineva îi trăgea sforile. Cineva foarte bine informat şi foarte bine finanţat.
Încă o dată s-a întors la Pakistan şi la ISI. Răspunsul simplu a fost că era unul dintre adjuncţii lui Durrani care îşi acoperea urmele. Dar, cu un nou director de operaţiuni în funcţie, ar fi avut cineva din aripa S suficient sprijin pentru a pune la cale aşa ceva? Răspunsul a fost pe cât de clar, pe atât de terifiant: nu fără binecuvântarea lui Ahmed Taj.
„S-a înregistrat vreun progres în privinţa avocatului?", a întrebat ea.
Nu existau dovezi concrete că Rickman s-ar fi folosit de o firmă de avocatură pentru a face publice informaţiile pe care le deţinea, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât teoria avea mai mult sens. Teroriştii şi criminalii puteau fi utili, dar fiabilitatea nu era una dintre calităţile lor cele mai proeminente. Nu, dacă aveai nevoie să faci ceva în mod confidenţial şi eficient, un avocat era cea mai simplă soluţie.
„Nimic încă", a spus Nash. „Marcus lucrează cu NSA la asta. Capacitatea lor de a prelucra date este aproape nelimitată acum că au DaisyChain în funcţiune la sediul lor din Utah. Dacă se întâmplă ceva neobişnuit la o firmă de avocatură de oriunde din lume şi cineva face măcar un tweet despre asta, vom afla."
DaisyChain era un sistem discret – deşi în acest caz, în întregime legal – care cerceta internetul douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Cataloga toate site-urile organizaţiilor de ştiri, revistelor online, blogurilor şi site-urilor guvernamentale din întreaga lume. Apoi traducea paginile în limba engleză şi folosea inteligenţa artificială pentru a analiza informaţiile pe baza oricăror parametri de căutare introduşi în sistem.
Ea a autorizat solicitarea ajutorului NSA, dar nu a fost deosebit de încântată de implicarea lor. Aveau o infrastructură incredibilă pentru acest tip de investigaţie, dar organizaţia fusese prea mult în centrul atenţiei în ultima vreme. Tipul de tehnologie pe care o foloseau abia îşi făcea apariţia, iar ei erau un pic ca un copil cu o jucărie nouă. Dacă acea jucărie ar fi fost o drujbă.
„Atunci e un joc de aşteptare", a spus ea. „Stăm aici până când un alt filmuleţ al lui Rick va fi publicat şi un alt agent de-al nostru va fi compromis sau ucis."
Nash a dat din cap. „Deocamdată, mă tem că da."

CAPITOLUL 35

ÎN APROAPE DE CHANIA
GRECIA

Mica maşină închiriată se lupta cu panta, obligându-l pe Rapp să stea cu un ochi pe indicatorul de temperatură al motorului. Când acesta a atins în cele din urmă culoarea roşie, a parcat la marginea drumului de pământ gol.
Nu era deloc vânt când a ieşit, doar căldura soarelui grecesc pe spate şi mirosul vag de exploziv chimic care încă i se mai agăţa de păr.
Iarba galbenă care acoperea dealul strălucea în lumină, făcând ca verdele intens al măslinilor împrăştiaţi să pară aproape negru. Mult mai jos, putea vedea oraşul şi oceanul de dincolo. Mulţi oameni îl considerau un paradis şi, în acea zi anume, era greu de contrazis.
Şi-a continuat drumul pe jos, recuperând o ţigară din pachetul din buzunar. A ridicat bricheta spre ea, dar apoi a observat un sunet neobişnuit în aerul liniştit din jurul său. Propria lui respiraţie.

Rapp s-a oprit, a ridicat ochii spre drumul şerpuitor şi apoi a coborât spre ţigară. Panta nu era mai abruptă de cincisprezece procente, iar altitudinea faţă de nivelul mării era suficient de mică pentru ca el să poată distinge bărci cu pânze individuale dedesubt.
Cu doi ani în urmă, condusese o cursă de alergare de treizeci de mile prin munţii Colorado, în cele din urmă oprindu-se cu o jumătate de milă înainte de linia de sosire pentru a evita camerele de luat vederi instalate pentru a-l surprinde pe câştigător. Acum nu mai trebuia să se îngrijoreze că cineva îi făcea poze sau îi cerea un interviu. Cu toată benzina, ar fi fost norocos dacă s-ar fi clasat între primii cinci într-o astfel de cursă.
Rapp se uită peste ocean, gândurile sale întorcându-se din nou la Stan Hurley. În multe privinţe, fusese un om grozav. Curajos, loial, patriotic. Unul dintre singurii oameni pe care Rapp îi cunoscuse vreodată şi pentru care nici măcar nu se gândise să-şi facă griji. Nu era nimic din ceea ce lumea putea arunca asupra lui Stan care să-l scoată din ţintă.
Acestea fiind spuse, ar fi o greşeală să-l idealizăm. Lăsase trei foste soţii şi doar doi dintre cei cinci copii ai săi îi răspundeau la telefon. Îşi trăise viaţa la limita controlului, fără să se preocupe prea mult de el sau de cei din jurul său. A fost probabil cel mai bun prieten pe care Rapp l-a avut vreodată, dar şi autodistructiv, violent şi, aşa cum Anna subliniase în numeroase ocazii, o influenţă negativă.
Relaţia de dragoste-ură a lui Rapp cu bătrânul începuse mai degrabă cu ură-ură. Încă îşi mai amintea că spunea că i-ar fi pus un pistol în gură dacă s-ar fi găsit vreodată să se transforme în Stan Hurley.
Şi totuşi, iată-l acolo, locuind singur într-un apartament de rahat lângă D.C., fumând şi bând prea mult în încercarea de a masca furia care îl pândea la suprafaţă. Şi respirând audibil urcând un deal pe care ar fi trebuit să fie în stare să îl urce în plin sprint.
Bătrânul era mort. Anna era moartă. Gould era mort. Trecutul lui se simţea ca şi cum ar fi fost brusc dezbrăcat. Întrebarea era ce avea de gând să facă în legătură cu asta. Îşi va permite să devină şi mai deconectat? Să piardă şi mai mult din ceea ce era? Sau va apăsa butonul de resetare? La patruzeci şi patru de ani, ar putea fi o mulţime de ani rămaşi.
Rapp a înfăşurat rucsacul şi l-a aruncat în copaci înainte de a porni din nou la drum. În mod ciudat, respiraţia lui nu mai părea la fel de puternică. Chiar şi cu moartea lui Hurley, cu inevitabilul recul al operaţiunii Obrecht şi cu iminenta lansare a următorului dosar Rickman, se simţea un pic mai uşor. Ar fi putut să se bucure de iluzie cât mai dura.
Când ferma a intrat în vizor, a încetinit, presupunând că cel puţin un set de repere îi urmărea capul. Clădirea era construită din piatră şi stuc alb, cu rame de ferestre albastre şi un acoperiş roşu vesel. Era izolată şi uşor de protejat, dar suficient de aproape de un oraş turistic pentru ca străinii să treacă neobservaţi. Peisajul era în cea mai mare parte natural şi presărat cu jucării – orice, de la o Roată Mare roz până la o casă de păpuşi decolorată de soare.
Un bărbat a apărut pe partea de nord a casei, mergând cu hotărâre, dar păstrând un copac între el şi oaspetele său neanunţat. Pantalonii lui scurţi în carouri, tricoul şi pălăria de paie arătau ca acasă în zona staţiunii. Singurul lucru care lipsea erau şlapii aşteptaţi – înlocuiţi de o pereche de pantofi construiţi pentru stabilitate şi viteză. O cămaşă cu mânecă lungă care să ascundă venele cartografiate pe biceps şi antebraţe ar fi fost de preferat, dar era o scăpare minoră.
Hurley îl găsise în Afganistan, ataşat la Beretele Verzi. Rapp îşi amintea că era un puşti neobişnuit de inteligent, cu un simţ al determinării care compensa abilităţile atletice naturale nespectaculoase. Bob ceva. Nu. Ben. Ben Carter.
„Alo?”, a strigat bărbatul.
Mâna lui nu era nici pe departe în apropierea armei pe care, fără îndoială, o avea încuiată în teaca de la spate, dar părea speriat. De fapt, părea îngrozit.
Confuz, Rapp a început să întindă subtil mâna spre propria armă, dar apoi s-a oprit când şi-a recunoscut problema. Carter se ataşase de femeia şi copilul pe care fusese însărcinat să-i protejeze.
„Nu de asta sunt aici, Ben.”
Fostul soldat a lăsat să iasă o respiraţie audibilă. „Îmi pare rău, domnule Rapp. Nimeni nu a sunat înainte să ne anunţe că veniţi.”
„Ea este înăuntru?”

„Da, domnule. Cu fiica ei.”
Rapp a urcat pe aleea de pietriş, călcând peste o placă de nisip şi a bătut la uşă.
Femeia care i-a deschis era la fel de frumoasă precum îşi amintea. La treizeci şi şase de ani, faţa ei rotundă era încă netedă şi dominată de ochii strălucitori, migdalaţi. Părul ei negru era puţin mai lung acum, iar zâmbetul era ceva ce nu mai văzuse niciodată. S-a estompat rapid în tristeţea profundă pe care şi-o amintea de data trecută. Când îi apăsase un pistol pe o parte a capului.
„Eşti aici ca să mă omori?” Claudia Gould a spus într-o engleză cu accent.
Reputaţia lui era binemeritată, dar uneori îşi dorea ca aceasta să nu-l urmărească atât de îndeaproape.
„Nu.”
„Eşti aici ca să-mi spui ceva despre Louis.”
„Da.”
Ochii ei s-au închis pentru o clipă şi el a putut vedea că se concentra să nu plângă. Când s-au deschis din nou, ea s-a dat la o parte pentru a-l lăsa să intre.
„Pot să vă aduc ceva?”, a spus ea, vorbind pe pilot automat.
„Nu, mulţumesc.”
Ea purta un costum de baie din două piese cu un sarong transparent legat în jurul şoldurilor. Rapp nu şi-a lăsat ochii să zăbovească.
„Spune-mi”, a spus ea.
Ultima dată când îi vizitase casa, îi cruţase viaţa soţului ei. Fusese evident chiar şi atunci că fusese o gravă eroare tactică, dar nu o regretă. Se întâmplase într-un moment din viaţa lui în care avusese nevoie să îşi recâştige o parte din umanitate.
„E mort, nu-i aşa?”
Rapp a dat din cap.
Claudia a trecut la franceza ei maternă. „Tu l-ai ucis?”
„Nu.”
Ochii ei s-au înceţoşat, dar totuşi nu erau lacrimi. Poate că a înţeles că îi era mai bine aşa. Sau poate că pur şi simplu se săturase să tot plângă din cauza acelui bărbat.
„După ce s-a întâmplat cu soţia ta”, a spus ea. „După ce ne-ai cruţat, am crezut că a fost suficient pentru a-l face să vadă limpede. Am fost proastă să cred că va renunţa. M-am lăsat orbit”.
„Nu e vina ta, Claudia. El avea totul. Doar că nu a fost de ajuns.”
„A fost...” Vocea ei s-a şovăit. „A fost rapid?”
„Nu a ştiut niciodată ce l-a lovit”, a minţit Rapp. Nu era niciun motiv să o facă să sufere mai mult decât suferise deja.
„Bonjour!”
Rapp s-a întors şi a reuşit să zâmbească la vederea unei fete care aluneca până la oprire pe picioarele goale. Avea şapte ani acum, cu părul decolorat de soare şi un costum de baie asemănător cu cel al mamei sale. Crema de protecţie solară de pe faţa ei nu fusese frecată complet, lăsând o dungă albă pe nasul ei care mirosea a nucă de cocos.
„Bonjour”, a spus Rapp. Claudia îi pusese fetei numele soţiei sale şi îi era greu să spună asta cu voce tare.
„Tu trebuie să fii Anna.”
„Aşa este. Tu cine eşti?”
„Numele meu este Mitch. Sunt un vechi prieten al mamei tale. Şi noi doi ne-am întâlnit odată, dar tu erai doar un copil.”
„Nu-mi amintesc nimic de când eram copil.”
„Nici eu.”
„Vii cu noi pe plajă? Nu eşti îmbrăcată.”
„Nu prea cred. Vreau doar să vorbesc cu mama ta câteva minute.”
„Mă duc să văd dacă Ben vrea să facă castele. E foarte bun la asta. Poate chiar să facă lucrurile care arată ca nişte dinţi în vârful pereţilor.”
„Merloni.”
„Ce?”

„Dinţii se numesc merloni, iar spaţiile dintre ei se numesc creneluri.”
„Inventezi asta? De unde ştii asta?”
Adevărul trist era că era pentru că el era o enciclopedie cu un singur capitol: lucruri care puteau fi folosite pentru război.
„Am văzut odată o emisiune la televizor despre asta.”
„Am să întreb dacă Ben ştie asta.”
Rapp a privit-o cum a fugit înainte de a se întoarce la Claudia.
„Frumoasă fată.”
„Nu o merit. „ A făcut semn cu mâna în jurul casei pe care o plătea Irene Kennedy. „Sau asta.”
„Toată lumea face greşeli. Ceea ce contează este că încercăm să le reparăm.”
El a scos un iPhone din buzunar şi i l-a înmânat. Pe ecran era o captură de ecran a unui extras de cont al unui fond mutual. „Am consolidat toate conturile lui Louis în acesta. Totul este curat şi taxele au fost plătite. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji.”
Ochii ei s-au mărit. „Sunt aproape treizeci de milioane de dolari aici.”
Rapp a dat din cap. „Contul este pe numele Claudia Dufort. Lucrăm cu guvernul francez pentru a-ţi face rost de un nou paşaport, o legendă şi tot ceea ce îţi trebuie pentru a nu intra în vizorul duşmanilor lui Louis. Irene ţi-a obţinut rezidenţă permanentă în Africa de Sud şi a folosit o parte din bani pentru a-ţi cumpăra o casă în zona viticolă. Cred că îi va plăcea Annei. Există o şcoală bună în apropiere şi destul spaţiu pentru un cal sau doi.”
În cele din urmă, lacrimile au început să curgă. Şi-a aruncat braţele în jurul lui şi a început să plângă. „Îmi pare atât de rău, Mitch. Îmi pare atât de rău pentru tot ce ţi-am făcut.”

CAPITOLUL 36

SEDIUL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
S.U.A.
IRENE Kennedy şi-a împins ochelarii de citit pe frunte, încercând să alunge din minte imaginea lui Stan Hurley. Avea să aibă timp să-l jelească mai târziu. În acest moment, singura ei responsabilitate era să se asigure că niciunul dintre oamenii ei nu mai sfârşeşte ca el.
Lista scrisă de mână de pe biroul din faţa ei fusese scoasă aproape în întregime din memoria ei impecabilă. Părea la fel de inofensivă ca o listă de invitaţi la una dintre petrecerile de aniversare ale fiului ei, dar de fapt era cel mai sensibil catalog de nume pus vreodată pe hârtie.
Acesta includea fiecare spion sau informator important controlat în prezent de CIA din Orientul Mijlociu, China şi Europa. Chiar şi America de Sud şi Australia erau reprezentate.
Fiecare nume era însoţit de trei numere. Primul clasifica probabilitatea ca Rickman să fie la curent cu existenţa individului respectiv pe o scară de la unu la zece. Al doilea folosea o scară inversă pentru a clasifica importanţa fiecărui agent pentru securitatea Americii. În cele din urmă, al treilea număr era suma primelor două.
Cei douăzeci – oameni care erau de nivel scăzut şi care erau indubitabil cunoscuţi de Rickman – erau deja pregătiţi pentru extracţie. Prea mult risc pentru prea puţină recompensă. Cei doi – personal critic de care Rickman probabil că nu avea cunoştinţă – urmau să rămână unde se aflau. Întrebarea era: cât de jos a mers cu extracţiile? Cincizeci? Zece? Câte vieţi ar fi pus în pericol în interesul eforturilor de informaţii ale Americii?
Încă o dată, Hurley se amestecă în gândurile ei, de data aceasta şoptindu-i la ureche. Ai acceptat această misiune, prinţesă. Înghite-o şi fă-o.
Se auzi o bătaie în uşă şi Mike Nash îşi vârî capul înăuntru. „Ai avut un moment nepotrivit?”
Ea a întors lista cu faţa în jos pe birou. „O întrerupere binevenită. Îmi aduci veşti bune?”
El a intrat, dar nu a răspuns la întrebarea ei.
„Accept orice în acest moment, Mike.”
„Maşina de cafea e reparată.”

Kennedy a zâmbit. Încă nu era sigură în privinţa lui Nash, dar părerea ei despre acest om evolua. Făcuse cercetări detaliate despre trecutul lui şi descoperise că fusese întotdeauna un şarmant fermecător. Votat cel mai popular în liceu, preşedintele clasei în facultate şi beneficiarul unei loialităţi aproape fanatice din partea puşcaşilor marini pe care îi condusese în luptă.
Era un dar pe care puţini oameni îl aveau şi care nu putea fi învăţat. Kennedy avea mulţi oameni competenţi care lucrau pentru ea, dar personalităţile lor lăsau adesea puţin de dorit – în general, funcţionari insuportabili, politicieni şmecheri şi cowboy fanfaroni. Apoi mai era Mitch, care nu era tocmai un favorit la Capitoliu. În cel mai bun caz, el stârnea nervozitate în Congres. În cel mai rău caz, frică şi ură.
Kennedy nu s-a exceptat de la evaluarea ei lucidă. Era văzută în mare parte ca o intelectuală glacială, singură într-o mare de oameni care luau decizii bazându-se pe instinct şi nu pe minte. Era o trăsătură care îi făcea pe oameni să se întrebe dacă exista ceva în care ea credea cu adevărat. Răspunsul era că da. Ea credea că trebuie să îşi facă treaba.
Nash putea fi un pic cam îndemânatică, dar, recunosc, extrem de inteligentă. Se descurcase bine de când Rapp îl forţase să iasă de pe teren şi să treacă în spatele unui birou. Se pricepea să se descurce cu orgoliile exagerate de pe Capitoliu şi era aproape un prodigiu la motivarea oamenilor. Deşi ea şi Nash erau foarte diferiţi, cine putea spune că abordarea ei era corectă şi a lui era greşită? Aşa cum mentorul ei, Thomas Stansfield, îi plăcea să spună, există mai multe moduri de a jupui o pisică.
„Din nefericire, eu sunt o băutoare de ceai. Cum stăm cu găsirea persoanelor care au diseminat dosarele Rickman?".
„Să spunem doar că, în general, ne mişcăm înainte", a spus el, aşezându-se pe unul dintre scaunele aliniate în faţa biroului ei. „Toată lumea este de acord cu ideea ta că ar fi mers la un avocat, dar categoria Fiecare vânător de ambulanţe de pe planetă este una destul de mare."
„NSA produce?"
„Asta e problema. Capacitatea inteligenţei lor artificiale de a filtra gunoiul este mai puţin impresionantă decât lasă să se vadă. Primim de toate, de la o gaşcă de avocaţi din D.C. care au câştigat un meci de softball la o firmă londoneză care a semnat pentru a o reprezenta pe J. K. Rowling într-un proces de plagiat."
„Nimic util, atunci."
„Am crezut că avem ceva cu o spargere la o firmă din Buenos Aires, dar s-a dovedit a fi un dependent de droguri care a fost prins două zile mai târziu amanetându-le laptopurile. Avem oameni care lucrează non-stop, cernând toate rezultatele. Orice lucru care pare cât de cât interesant îmi este trimis."
„Dar Marcus?"
„Lucrează la următorul pas, presupunând că NSA va găsi în cele din urmă ceva ce ne poate fi de folos. Se gândeşte că fişierele sunt eliberate de un fel de hacker – cineva suficient de corupt pentru a fi dispus să decripteze şi să trimită materiale clasificate, dar suficient de inteligent pentru a nu fi urmărit până la el. Găsirea unui astfel de tip ar trebui să fie chiar în aria de activitate a lui Marcus."
Kennedy a luat o înghiţitură din ceaiul ei, neştiind ce să spună. Era în firea ei să păstreze secrete, dar dacă lucrurile mergeau atât de rău pe cât se aştepta, Nash ar fi trebuit să fie la curent cu suspiciunile ei.
„Avem chiar mai puţin timp decât ţi-ai putea imagina, Mike. Cred că nu ne aflăm doar într-o cursă împotriva lui Rick, ci că suntem în competiţie cu o altă organizaţie."
Nash a dat din cap. „Cu pakistanezii."
Era mulţumită că el ajunsese singur la această concluzie. „Vă rog să continuaţi."
„Este greu de crezut că Akhtar Durrani era singura persoană din Aripa S care ştia despre dosarele lui Rick. Şi dacă sunt conştienţi de existenţa lor, le vor ceva îngrozitor. În funcţie de cât de mult ştia Rick, ISI ar putea coopta întreaga noastră reţea din Orientul Mijlociu. Poate în întreaga lume."
„Dar cine?" a întrebat Kennedy.
„Unul dintre oamenii lui Durrani? Dacă lucrezi pentru ISI, să pui mâna pe gâtul CIA nu ar fi tocmai rău pentru cariera ta."
Era o ipoteză rezonabilă – poate chiar cea corectă – dar era îngrijorată că Nash gândea prea mărunt.
„Dar cum rămâne cu preşedintele Chutani?"

Expresia lui Nash a devenit gânditoare. „Nu există nicio îndoială că lui Chutani i-ar plăcea să arunce o privire peste dosarele lui Rick şi să ţină unele dintre ele asupra noastră, dar nu sunt sigur că are încă o astfel de penetrare în Aripa S."
„Tind să fiu de acord. Te-ai gândit la Ahmed Taj?"
„Da. E mult mai interesant."
„Cum aşa?" a spus Kennedy, întrebându-se dacă Nash recunoştea că era testat şi doar nu lăsa să se vadă. Ea spera că aşa era.
„M-am întâlnit cu tipul de câteva ori şi am citit toate dosarele pe care le avem despre el. Totul indică faptul că este slab. Totuşi, încep să mă întreb. Moartea lui Durrani ar fi creat un mare vid de putere la ISI. Ar fi trebuit să vedem multe focuri de artificii, dar nu a fost aşa. Am văzut succesiuni în trupa de cercetaşi a copilului meu care s-au petrecut mai greu de atât."
Kennedy a rămas tăcut, luând încă o înghiţitură din ceaiul ei.
„Deci, crezi că sunt total deplasată aici, Irene? Poate că Chutani se descurcă mai bine cu ISI decât îi dau eu crezare."
„Nu. Din păcate, mă trezesc nutrind aceleaşi suspiciuni. Analiştii noştri îmi spun de ani de zile că Taj este prea slab pentru a controla ISI şi, în acelaşi timp, îmi spun că ISI devine din ce în ce mai eficient. Undeva există o deconectare între teorie şi realitate. Dacă renunţi la înţelepciunea convenţională conform căreia Taj este doar o figură de teatru, este uimitor cât de repede se conturează imaginea."
„Sper că te înşeli", a spus Nash. „Pentru că aş prefera să văd acele dosare în mâinile Al Qaeda decât ale ISI".
Înainte ca ea să poată răspunde, o alarmă a sunat pe laptop. Ea a simţit cum i se accelerează ritmul cardiac. Acea sonerie specială era setată să sune doar atunci când sosea un e-mail de la Joe Rickman.
„Rick?" a spus Nash, observând paloarea ei bruscă.
Ea a dat din cap şi şi-a deschis căsuţa de poştă electronică în timp ce el s-a mutat într-o poziţie în care se putea uita peste umărul ei.
Ataşamentul era un alt videoclip. Kennedy a simţit că i se usucă gura când a început redarea.
„Bună, Irene. Aş spune că mă bucur să te văd, dar nu pot să te văd pentru că ai pus să mă omori."
Stătea din nou cu cizmele pe birou, purtând aceleaşi haine pe care le avea în ultimul comunicat. Cunoscându-l pe Rickman, le înregistrase pe toate într-un singur impuls alimentat cu cofeină şi amfetamină.
„Sper că te înnebuneşte să încerci să-ţi dai seama cum am obţinut toate aceste informaţii. Ascultă-mi sfatul şi nu te obosi. Sunt doar mai deştept decât tine." A făcut o pauză dramatică, lăsând secundele să treacă. „Te-ai speriat deja, Irene? Vrei să ştii ce am aflat? Pentru că ăsta e mult mai mare decât Sitting Bull. Adică, cui îi pasă de ruşi? Nimic altceva decât o grămadă de rataţi care beau vodcă."
„Nu pot să-ţi spun cât de mult mi-aş fi dorit să fi fost acolo când Mitch i-a împrăştiat creierii nenorocitului ăstuia pe tot peretele", a spus Nash.
Kennedy a făcut semn să se facă linişte.
„Bine, cred că aţi aşteptat destul de mult", a spus Rickman. „Le-am trimis iranienilor un dosar detaliat despre cum ambasadorul lor în Marea Britanie este pe statul tău de plată. Nume, date, numere de conturi bancare. Chiar şi câteva exemplare frumoase şi lucioase de opt pe zece." A zâmbit şi a întins mâna spre o telecomandă de pe birou. „Distracţie plăcută."
„Este adevărat? „ a spus Nash când imaginea s-a înnegrit.
Kennedy era prea uimit pentru a răspunde. Era absolut adevărat. Kamal Safavi era cel mai bine plasat agent iranian al lor, un om bine familiarizat atât cu proaspătul program de arme nucleare al ţării sale, cât şi cu luptele politice tot mai grave pentru putere.
„Cât e ceasul în Londra, Mike?".
S-a uitat la ceas. „În jur de miezul nopţii."
Kennedy şi-a închis e-mailul şi a scos informaţiile lui Safavi. A apăsat pe butonul de text şi i-a trimis un mesaj inofensiv pe care el l-ar fi recunoscut ca fiind un avertisment. Planul de urgenţă pe care îl creaseră era ca el şi familia lui să se îndrepte imediat spre o casă sigură, unde urmau să fie întâmpinaţi de şeful ei de post din Londra. Întrebarea era dacă Rickman mai avea timp. Ar fi considerat mai distructiv să lase

Statele Unite să-l ia pe bărbat şi să reziste cererilor -inevitabile ale iranienilor pentru întoarcerea lui? Sau ar fi vrut ca ayatollahul să-l ia şi să-i extragă tot ce ştia despre operaţiunile iraniene ale CIA?
„Unde e Mitch?" a întrebat Kennedy.
„Încă nu ştim. A spus că are nişte treburi personale de rezolvat şi a luat unul dintre Gulfstreams pe care le avem agăţate în Europa."
„În timpul ăsta?" a spus Kennedy, lăsând să se vadă o rară sclipire de furie. „Trebuia să îl urmăreşti, Mike. Iar avioanele Agenţiei nu sunt limuzinele lui private."
„Atunci asta este o discuţie pe care ar trebui să o ai cu el, Irene. Pentru că uneori are o privire de parcă ar încerca să se decidă dacă ar fi mai eficient să se certe cu mine sau să mă omoare pur şi simplu. În ceea ce mă priveşte, el poate face ce vrea cu acele avioane."
Linia lui Kennedy a sunat şi ea a răspuns. Ken Barrett, şeful ei de post din Londra, era la celălalt capăt al firului. Fusese copiat pe textul pe care îl trimisese ea.
„Am oameni în drum spre casa sigură, dr. Kennedy. Vreţi să trimit pe cineva la reşedinţa ambasadorului?"
Ea nu a răspuns imediat. Poate că Rickman sincronizase asta pentru a provoca o confruntare între CIA şi iranieni pe străzile din -Londra. Ceea ce nu avea nevoie să facă era să creeze un incident violent în curtea celui mai puternic aliat al Americii.
„În linişte", spuse ea în cele din urmă. „Nimeni nu face altceva decât să privească decât dacă dau eu ordinul. Şi sună-l pe Charlie. Trebuie să implicăm MI6 în asta."
Kennedy a închis şi a format numărul de mobil al lui Mitch Rapp. Până acum, îl lăsase în pace. Rareori dispărea în felul acesta, aşa că era de la sine înţeles că ceea ce făcea era important pentru el. Totuşi, nu mai putea să aştepte. Oriunde ar fi fost, vacanţa lui se terminase.
Stomacul i se strângea cu fiecare sonerie, dar, în cele din urmă, linia a făcut clic şi s-a auzit vocea lui Rapp.
„Da?"
„Unde eşti?"
„În Grecia."
„Du-te la Londra. Acum."

CAPITOLUL 37

REŞEDINŢA AMBASADORULUI IRANIAN
LONDRA
ANGLIA
KAMAL Safavi a rămas cât se poate de nemişcat, încercând să nu-şi trezească soţia în patul de lângă el. Era puţin după miezul nopţii şi el zăcea treaz de aproape două ore. Întâlnirea din acea zi de la Ministerul de Externe decursese previzibil de prost. MI6 avea rapoarte – corecte, din câte ştia el – că Iranul tocmai acceptase o livrare de centrifuge avansate din Coreea de Nord.
Pe baza istoriei ţării sale cu America, putea să înţeleagă şi să simpatizeze cu paranoia stăpânilor săi faţă de Occident. Totuşi, afronturile care îi consumau atât de mult existau acum doar în cărţile de istorie. Trebuiau să fie preocupate de viitor. Trebuiau să recunoască faptul că programul nuclear despre care credeau că va menţine Iranul în siguranţă sugruma economia ţării. Paralizat de temerile lor greşite de un atac american, guvernul iranian îşi condamna populaţia la o moarte prin mii de tăieturi.
Atâta prostie şi ură nu serveau niciunui scop. Iranul era o insulă -raţională şi stabilă într-o regiune care era în curs de dezmembrare. Doar miopia politicienilor respectivi a împiedicat cele două ţări să pună bazele unei ere de cooperare.
Era un sentiment pe care Irene Kennedy îl împărtăşea. Era o femeie eminamente rezonabilă care a văzut potenţialul normalizării relaţiilor dintre Teheran şi Washington. Ea a înţeles că tineretul iranian avea puţine amintiri despre şah sau revoluţie. Ei doreau libertate şi prosperitate. Voiau să ocupe un loc respectabil în lume.

S-a auzit un ţipăt plin de statică dinspre noptieră, iar el a aruncat o privire spre monitorul pentru bebeluşi când acesta a amuţit din nou. Fiica lui cea mică visa. Dar despre ce? Un viitor cu oportunităţi nemărginite? O viaţă într-o societate care o trata ca pe un egal? Pace şi siguranţă?
Probabil că nu. Ăsta era visul lui. Pentru ea. Pentru tot poporul său.
O clipă mai târziu, un sunet mai urgent a emanat din direcţia noptierei sale. Timp de câteva secunde a fost dezorientat de stridenţe, incapabil să-şi amintească ce însemna. Confuzia lui nu a durat mult, totuşi, şi şi-a luat telefonul pentru a scana textul de pe ecran.
„Ridică-te!", a spus el, aruncând pătura pe podea şi sărind din pat.
În strălucirea slabă a ceasului deşteptător, a văzut ochii soţiei sale deschizându-se.
„Ce s-a întâmplat? „, a spus ea, întinzând mâna spre lampa de lângă patul ei. „Este Ava? S-a trezit?"
I-a prins soţiei sale încheietura mâinii înainte ca ea să ajungă la întrerupător. „Nu o aprinde. Ridică-te şi pune-ţi halatul pe tine. În linişte. Noi plecăm."
„Plecăm?", a spus ea, alarmată. „Ce vrei să spui?"
Nu-i spusese niciodată ei sau altcuiva despre relaţia lui cu Kennedy. Crezuse că era în siguranţă. Că era importantă. Acum, tot ce simţea era vinovăţia pentru ceea ce făcuse. Familia lui era în pericol. Şi pentru ce? Idealismul despre care tatăl său îl avertizase de atâtea ori în tinereţe.
„Nu e timp de explicaţii", spuse el într-o şoaptă aspră. „Trebuie să plecăm. Acum!"
Safavi a alergat în picioarele goale până în camera fiicei sale, găsind-o adormită adânc. A ridicat-o cu grijă. Trebuiau să fie tăcuţi. Personalul lor era format doar dintr-o femeie care gătea şi făcea curăţenie şi un securist îmbătrânit care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând naveta cu ei prin oraş. Nu-şi putea permite să trezească pe niciunul dintre ei.
„Kamal, mă sperii", a spus soţia lui, apărând în pragul uşii. „Ce se întâmplă?"
„Îţi voi spune mai târziu", a şoptit el. „Acum trebuie să ajungem la maşină. E parcată chiar în faţă."
„Dar trebuie să mă îmbrac. Nu am nici măcar pantofi. Noi..."
Din fericire, fiica lui era încă suficient de mică pentru a o ţine într-un singur braţ, iar el şi-a prins mâna liberă în jurul bicepsului soţiei sale. Aprehensiunea de pe faţa ei s-a transformat în teamă când a simţit forţa strângerii lui.
„Kamal, tu..."
„Linişte!", a şoptit el în timp ce o trăgea spre scări.
Lumina din curte se filtra prin ferestre, asigurând suficientă iluminare pentru a se orienta printre mobilele aranjate la intrare. Kennedy îi avertizase la timp. Aveau să reuşească.
Uşa a fost brusc deschisă cu suficientă forţă încât aproape că a smuls-o din balamale. Soţia lui Safavi a ţipat când trei bărbaţi au intrat în casa lor, strigând în persană.
Un antebraţ l-a lovit în faţă şi şi-a strâns fiica în braţe, încercând să o protejeze în timp ce era trântit la podea.
„Nu!", a strigat el în timp ce ea era smulsă de lângă el.
Soţia lui a continuat să ţipe, iar el şi-a întors faţa spre ea, în timp ce mâinile îi erau fixate la spate. „Nu-i face rău! Ea nu ştie nimic!"
Bărbatul nu a ascultat-o, înfingându-i un genunchi în spate în timp ce era legată cu cătuşe flexibile.
Şoferul lor a apărut la capătul holului, dar s-a oprit brusc când i-a recunoscut pe intruşi ca fiind din echipa de securitate a ambasadei.
Ava se tânguia acum, ţipetele ei răsunând sinistru prin casă. Safavi nu putea să respire din cauza greutăţii bărbatului de deasupra lui, dar abia dacă a observat. Soţia lui plângea, tot nu avea nicio idee despre ce se întâmpla. El făcuse asta. El era responsabil pentru teroarea pe care o simţeau soţia şi copilul său.
Un braţ a şerpuit în jurul gâtului lui Safavi şi a simţit că este tras în spate. Menajera lor a apărut şi a alergat instinctiv spre bărbatul care o ţinea pe Ava, dar a fost lovită în partea laterală a capului cu un cap de pistol. S-a prăbuşit pe podea şi a rămas complet nemişcată.
Braţul care îi tăia aerul s-a strâns în timp ce ieşeau într-o ploaie uşoară londoneză. Abia atunci bărbatul care o ţinea în braţe a vorbit. „Ayatollahul abia aşteaptă să te vadă pe tine şi pe familia ta, Kamal".

CAPITOLUL 38

LONDRA
ANGLIA
Trage pe dreapta.”
Traficul era aproape inexistent pe întunecata stradă principală din Londra. În dreapta sa, Rapp putea vedea o alee îngustă, învolburată de sclipirile albastre ale luminilor unei maşini de poliţie.
„Aici?”, a spus taximetristul. „Dar adresa pe care mi-aţi dat-o este la alte şase străzi”.
Rapp se hotărâse să ia un taxi în loc să cheme pe cineva de la CIA să-l ia de pe pista de aterizare. Scopul său era să se strecoare în şi din Marea Britanie cu cât mai puţină fanfară. Operaţiunea de la Istanbul încă îi aducea destul de multă agitaţie, iar comunitatea de informaţii a UE începuse să-l suspecteze în legătură cu moartea unui propagandist islamic în Spania, cu două luni mai devreme. Este adevărat, dar nu fuseseră urmate protocoalele corespunzătoare, aşa că Kennedy făcea tot ce putea pentru a arunca vina pe Mossad. Directorul acestuia îi era dator şi părea dispus să îşi asume responsabilitatea.
Rapp a recuperat o bancnotă de cincizeci de lire sterline şi i-a întins-o şoferului. „Voi merge pe jos restul drumului.”
Vehiculul s-a oprit lângă trotuar şi Rapp a coborât fără să se uite înapoi. Paltonul închis la culoare pe care îl găsise în avion era suficient pentru a ţine ploaia la distanţă, dar nu şi pentru a reţine frigul umed. Şi-a ridicat gulerul, parţial pentru căldură, dar mai ales pentru că Londra era cel mai filmat oraş din lume. Ajustările constante ale unghiului capului îi menţineau faţa în umbră în timp ce se deplasa pe pietrele pietruite.
Suprafaţa denivelată se sfârşea pe o stradă care traversa un cartier luxos, mărginit de clădiri de la începutul secolului trecut. În mod normal, ar fi fost linişte la o oră atât de târzie, dar în acea seară aproape toate luminile erau aprinse şi putea vedea oameni care stăteau la ferestrele lor şi priveau în jos pe o stradă aglomerată.
Rapp s-a întors spre un set de bariere galbene care blocau zona din faţa unei clădiri de piatră deosebit de impresionante. Erau vreo douăzeci de civili care discutau între ei lângă linia de poliţie, iar el a păstrat distanţa, ocolind marginea îndepărtată a baricadei îmbibate de ploaie.
„Domnule!”, a strigat un poliţist, pornind spre el cu un baston în mână. „Aceasta este o zonă interzisă.”
„Taci din gură!”
Bărbatul s-a oprit o clipă, încurcat de reacţia lui Rapp, dar apoi a început să alerge spre el. A ajuns la cinci metri înainte ca unul dintre cei doi bărbaţi spre care se îndrepta Rapp să-i facă semn să se îndepărteze.
„Charlie”, a spus Rapp, ţinându-şi mâinile în buzunarele jachetei, în timp ce se oprea în faţa unui bărbat care purta un impecabil trench coat Burberry şi un bowler. Charles Plimpton era unul dintre oamenii de top ai MI6 şi se bucura de rolul său de spion britanic. Când începuse, fusese vag competent, dar acum se instalaseră aspiraţiile politice. Se pare că soţia lui era verişoara de gradul doi a servitoarei regelui Arthur sau ceva de genul ăsta. Se simţea îndreptăţită la un statut mai înalt în viaţă.
„Aş vrea să pot spune că mă bucur să te văd, Mitch. Dar ori de câte ori ajungi în ţara mea, urmează dezastrul.”
Celălalt bărbat era Ken Barrett, şeful staţiei CIA din Londra. Avea aspectul mai degrabă dezordonat al unui om trezit în miez de noapte: blugi încremeniţi, o parka cu glugă şi cizme impermeabile.
„Ce s-a întâmplat?” a spus Rapp.
Barrett a fost primul care a vorbit. „Irene m-a sunat acum câteva ore şi mi-a spus că Safavi fusese compromis. M-am urcat în maşină şi l-am sunat pe Charlie. Din păcate, am ajuns prea târziu”.
„Ce înseamnă asta?” a spus Rapp.
„Safavi şi familia lui plecaseră deja când am ajuns aici.”
„De cât timp?”
„Aproximativ cincisprezece minute, conform camerelor de luat vederi.”
„Aţi urmărit maşina? Nu există trafic şi fie se duc la ambasada lor, fie la un aeroport.”
„Ambasada lor”, a spus Plimpton.
„Aşadar, i-aţi interceptat? Îi avem?”
Barrett şi-a aruncat privirea în jos şi Plimpton a răspuns în locul lui.

„Nu i-am avut, Mitch. Este un diplomat iranian care este protejat de o maşină plină de agenţi de securitate iranieni.”
„Nu-l protejează, Charlie. Îl răpesc naibii. Îl vor duce înapoi la Teheran, îl vor arunca într-o groapă şi îl vor forţa să privească în timp ce-i vor tăia familia în bucăţi.”
„Îţi înţeleg punctul de vedere”, a spus Plimpton cu un accent care părea să devină tot mai elegant în fiecare an. „Dar aceasta este o gafă a CIA. Nu o să creăm un incident diplomatic încercând să punem la punct problema voastră.”
„Problema noastră?” a spus Mitch, străduindu-se să vorbească suficient de încet pentru a nu fi auzit de oamenii care dădeau târcoale în apropierea perimetrului poliţiei. „Credeţi că va ajuta Marea Britanie dacă Iranul construieşte o bombă?”.
„Am vorbit personal cu prim-ministrul şi am convenit că a ne lăsa târâţi în asta nu este în interesul guvernului Majestăţii Sale.”
„Mă doare-n cot de ce aţi convenit”, a spus Rapp, apucându-l pe bărbat de partea din faţă a hainei. „Nu te mai gândi să-ţi foloseşti fundul pentru a lustrui un scaun în Parlament şi fă-ţi nenorocita de treabă. Safavi a pus -tot în joc pentru noi. Acum ai de gând să-i întorci spatele doar pentru că soţia ta nu are impresia că este invitată la petrecerile potrivite?”
„Mitch”, a auzit-o pe Barrett avertizând din spate.
„Taci din gură, Ken.”
„Poliţiştii, omule...”
Trei bărbaţi în uniformă se îndreptau spre ei, evident că nu ştiau ce să facă. Rapp îl împinse pe Plimpton înapoi destul de tare încât aproape că se împiedicase de pantofii lui de patru sute de dolari şi îl apucă pe Barrett de braţ.
„Unde este Safavi acum?”, a spus el, trăgându-l pe şeful de post din Londra în umbra din capătul celălalt al pieţei. „La ambasadă?”
„Da. Am oameni în faţă. Nicio activitate.”
„Nu-l pot ţine acolo la nesfârşit. El şi familia lui vor trebui să fie transportaţi”.
„Ştiu la ce te gândeşti, Mitch, dar nu se poate întâmpla asta. Nu aici.”
Rapp s-a uitat în ochii lui Barrett, care a făcut un pas înapoi ezitant. „Uşurel, omule. Ştii că te-aş urma până la porţile iadului, dar am pierdut această rundă. Chiar dacă îi trezesc pe cei de la FBI, nu avem forţă de muncă. Iar în clipa în care vom face vreo mişcare, Charlie va pune să ne arunce în închisoare.”
Rapp a strâns un pumn, dar a reuşit să nu-l trântească în faţa lui Barrett. Întotdeauna fusese un om solid. Dacă ar fi avut ocazia, ar fi făcut orice pentru a-l salva pe Safavi. Dar nu i se dădea această şansă. Rickman pusese la punct fiecare detaliu. Fiecare eventualitate. Aşa cum făcea întotdeauna.
Rapp trecu pe lângă bărbat, formându-şi numărul de telefon în timp ce traversa strada.
„Înţeleg că situaţia s-a deteriorat”, a spus Irene Kennedy când a răspuns.
„Safavi s-a baricadat în ambasada iraniană.”
„Este ceea ce ne-am temut. Rickman îşi alege la întâmplare metodele pentru a ne dezechilibra. De data aceasta s-a asigurat că nu vom avea timp să intervenim.”
„Nenorocitul ăla de Charlie Plimpton nu ne va lăsa să facem nicio mişcare atâta timp cât Safavi se află pe teritoriul britanic. Totuşi, iranienii vor trebui să-l ducă înapoi la Teheran. Este posibil să putem intercepta avionul.”
„Am vorbit cu preşedintele şi a spus că nu. A lucrat pentru a dezgheţa relaţiile dintre SUA şi Iran de când a preluat mandatul, iar acesta este un eşec destul de mare şi aşa. Interferenţa cu zborul lor ne-ar pune pe picior de război.”
„Deci ar trebui să nu fac nimic ca să ne asigurăm că nimeni nu va fi afectat în cariera politică?”
„Îmi pare rău, Mitch. Nu pot face nimic.”
„Nu vreau să aud asta, Irene. Rick abia se încălzeşte. Ne va sângera până când nu va mai rămâne nimic.”
„S-ar putea să am nişte veşti bune în această privinţă. Poţi să ajungi la Roma?”
„De ce?”
„Mike e deja pe drum. Te poate informa.”

„Nu-mi place asta, Irene. Istanbul. Londra. Acum Roma. Rick ne duce în lesă. Nu ne putem permite să tot reacţionăm. Trebuie să mergem mai departe.”
„Îmi ceri să am încredere în tine. Acum eu îţi cer să ai încredere în mine.”
A privit în sus, în timp ce ploaia începea să cadă mai tare. „Italia.”
„Îl voi anunţa pe Mike că eşti pe drum. Oh, şi Mitch?”
„Ce?”
„Lasă-l pe el să vorbească, bine?”

CAPITOLUL 39

ISLAMABAD
PAKISTAN
DAR, domnule, eu...”
„Taci şi ascultă!” a strigat Saad Chutani.
Taj a înghesuit receptorul telefonului între ureche şi umăr în timp ce preşedintele pakistanez îşi continua declamaţia. Bineînţeles că era necesar să ofere din când în când câte un mormăit speriat sau o afirmaţie pentru a indica atenţia sa răpusă, dar în realitate îşi derula e-mailul.
„Vreau ca acest hacker jurnalist să fie redus la tăcere, aţi înţeles? Nu voi permite ca denaturările şi minciunile să fie răspândite de ziarele noastre.”
Cu patru zile în urmă, talibanii pakistanezi atacaseră o şcoală de fete pe care Chutani o susţinea intens. De fapt, el a participat personal la deschiderea acesteia, salutând-o ca fiind fundaţia unui nou Pakistan. A fost chiar şi şampanie şi o tăiere de panglică absurdă în stil occidental. Acum era o coajă arsă, înconjurată de cadavrele ciuruite de gloanţe ale unor fete tinere care ar fi trebuit să fie acasă, sub supravegherea taţilor şi fraţilor lor.
„Răspunde-mi, Ahmed!”
Taj s-a încruntat. Presupusese că întrebarea era retorică şi că prostul va continua să strige la nesfârşit fără să spună nimic important. Un dar pe care îl aveau toţi politicienii, dar la care acesta excela în mod deosebit.
„Domnule, pur şi simplu nu se punea problema ca presa să acopere acest incident. Am în faţa mea articolul care vă îngrijorează şi, deşi prezintă faptele, nu mi se pare lipsit de respect faţă de dumneavoastră sau de administraţia dumneavoastră. Este...”
„Nu este lipsit de respect? Ştii să citeşti, Ahmed? Mă face să par neputincios. Cum de s-a putut întâmpla aşa ceva? Este treaba ta şi a aripii S să controlezi aceste evenimente.”
A fost o alegere interesantă a cuvintelor. Nu „a preveni”, ci „a controla”. Şi, într-adevăr, Taj a făcut-o. El personal planificase şi autorizase atacul. Totul făcea parte din echilibrul delicat pe care încerca să-l atingă. În timp ce asasinarea lui Chutani – aparent de către americani – trebuia să fie un eveniment care să alimenteze naţionalismul pakistanez, preşedintele mort nu putea fi prea popular. Trebuia să fie prezentat ca un om bun care nu a fost la înălţimea sarcinii. Oamenii trebuiau să înţeleagă că Pakistanul avea nevoie de un lider mai puternic. Cineva care să poată realiza ordinea pe care democraţii eşuaseră atât de lamentabil să o îndeplinească.
„Moartea lui Akhtar Durrani a creat o perioadă de orbire, domnule preşedinte. Vă asigur că succesorul său a făcut acum o tranziţie completă în poziţia sa. Totuşi, a face această tranziţie complet fără probleme era imposibil, iar talibanii ştiau acest lucru. Ei au profitat de scurta perioadă de slăbiciune.”
„Scuze!”
„Îmi pare rău”, a spus Taj, evocând o urmă de teamă. „Fac tot ce pot...”
„Trebuie să ne ocupăm de reporter, Ahmed. Acum. Nu putem face nimic în legătură cu incompetenţa ta de a lăsa atacul să reuşească, dar cu siguranţă putem modela urmările.”
„Articolul a fost deja publicat, domnule. Nu avem cum să...”
„Încurajează celelalte instituţii media!” a strigat Chutani. „În ultimele două zile, au apărut două articole critice la adresa implicării mele în atacurile cu drone americane, iar un prezentator de ştiri s-a pronunţat public împotriva educaţiei laice. Fără consecinţe, nu avem cum să ştim ce vor spune în continuare.”

Chutani a vrut să impresioneze Occidentul cu o presă liberă doar atât timp cât aceasta susţinea în totalitate administraţia sa. Iar când nu era aşa, îl chema pe omul pe care îl angajase pentru slăbiciunea sa, aşteptându-se ca acesta să se transforme brusc într-un asasin.
„Despre ce fel de consecinţe vorbiţi, domnule?".
„Nu avem nevoie de o presă cum au americanii, Ahmed. Una care aruncă minciuni şi distorsiuni douăzeci şi patru de ore pe zi în căutare de profit. Pakistanul are nevoie de mass-media corecte şi patriotice, dedicate să ducă ţara înainte. Această activitate recentă creează un precedent periculos."
Taj a zâmbit. Bineînţeles, politicianul nu a vrut să dea un ordin specific. Trebuia să aibă posibilitatea de negare. În cazul în care coerciţia exercitată asupra oamenilor de presă din Pakistan ar fi devenit publică, ar fi avut nevoie de Taj şi de ISI ca ţap ispăşitor.
„Presa privată depinde de banii din publicitate, domnule preşedinte. O să-i pun pe oamenii mei să vorbească cu companiile care susţin aceste instituţii şi să-i întrebe dacă este în interesul lor să încurajeze acest tip de jurnalism."
A existat o tăcere lungă şi dezamăgită. Chutani, fără îndoială, îl voia mort, iar Taj îl înţelegea pe deplin. După ce şi-a închis pumnul în jurul Pakistanului, un om ca acesta avea să-şi vadă întreaga familie murind înainte de a fi exterminat ca animalul care era. Cu toate acestea, nu era însă momentul să se lase atras în ceva atât de controversat. Avea nevoie de sprijinul involuntar al americanilor în timpul ascensiunii sale la putere, iar asasinarea unui jurnalist putea pune în pericol acest sprijin.
„Vă asigur că acest lucru va fi destul de eficient", a continuat Taj. „Nicio companie media nu-şi poate permite să fie prezentată ca fiind nepatriotică, iar un număr mare dintre agenţii lor de publicitate sunt deţinuţi în mod semnificativ de armată şi ISI. Nu vor mai publica niciun articol critic la adresa dumneavoastră şi, dacă vom proceda cu atenţie, cred că putem forţa o retractare. Sau cel puţin o clarificare care să evidenţieze dificultăţile în eradicarea terorismului şi să ofere exemple despre cât de eficientă a fost administraţia dvs. până în prezent."
„Dacă aceasta este recomandarea dumneavoastră, o voi accepta", a spus Chutani, încă nefiind dispus să facă cereri care ar putea fi urmărite până la el. „Dar mă aştept la rezultate, Ahmed".
S-a bătut la uşa biroului său şi, o clipă mai târziu, a intrat Kabir Gadai.
„Cred că veţi fi destul de mulţumit", a spus Taj, privindu-şi asistentul care se apropia. „Ar trebui să reuşim să rezolvăm situaţia fără riscuri nejustificate pentru tine sau pentru guvernul tău."
„Mâine dimineaţă, Ahmed. Vreau să fiu informat mâine dimineaţă cu privire la detaliile planului tău."
„Le voi cere oamenilor mei să programeze o întâlnire."
Linia s-a întrerupt şi Taj a închis telefonul. „Preşedintele nostru poate fi o femeie isterică."
Gadai a zâmbit şi a luat loc.
„Ce veşti ai pentru mine, Kabir? Ai stabilit ce era în dosarul Rickman pe care l-am făcut public?"
„Cred că da, domnule." A întins un plic de manila care conţinea un număr de fotografii de opt pe zece, iar Taj a început să le răsfoiască. A recunoscut oraşul ca fiind Londra şi doi dintre bărbaţii din spatele baricadei poliţiei ca fiind de la MI6 şi CIA, dar în afară de asta, imaginile nu prea însemnau mare lucru pentru el.
„Acestea sunt fotografii de la camerele de securitate instalate lângă reşedinţa ambasadorului iranian. Resursele noastre spun că el şi familia sa au fost răpiţi de securitatea iraniană în miez de noapte. Sunt rechemaţi la Teheran."
„A fost făcută o ameninţare împotriva lui? S-ar putea ca acest lucru să fi fost făcut pentru propria lui protecţie."
„Aşa am crezut şi noi la început."
„Ce v-a făcut să vă răzgândiţi?"
„Îl vedeţi pe bărbatul în haină neagră? Cel a cărui faţă este mereu întoarsă de la cameră? Credem că e Mitch Rapp."
Taj a întins fotografiile din faţa lui şi l-a studiat pe bărbatul în cauză. Era dificil de determinat detaliile, dar, într-un mod ciudat, asta făcea ca imaginile să iasă în evidenţă. În mijlocul Londrei, în timpul unei operaţiuni poliţieneşti bine luminate, nu exista o singură fotografie definitivă.

Taj s-a lăsat pe spate în scaun şi a întâlnit privirea asistentului său. „Deci, vrei să spui că Kamal Safavi era pe statul de plată al CIA?”.
„Pare probabil. De când s-a întâmplat acest lucru, a existat o creştere uriaşă a traficului diplomatic între Iran şi Statele Unite, inclusiv o conversaţie personală raportată între ayatollah şi preşedintele Alexander. Este prima comunicare directă între cei doi bărbaţi de care avem cunoştinţă.”
Taj simţea cum transpiraţia i se răsfrânge pe frunte. Dacă ar fi avut un agent atât de bine plasat, doar unul sau doi dintre cei mai de încredere oameni ai săi ar fi ştiut. Kennedy nu proceda altfel. Dacă Rickman avea acces la un asemenea nivel de informaţii, ce altceva mai putea fi ascuns în dosarele sale? Ce ştia despre israelieni? Despre politicienii şi aliaţii Americii? Într-adevăr, ce ştia despre Pakistan?
„Este o lovitură masivă pentru SUA”, a declarat Gadai, părând tipic mândru. „Dezgheţarea relaţiilor dintre Iran şi America a fost una dintre pietrele de temelie ale strategiei lui Alexander pentru Orientul Mijlociu. El spera să construiască un bastion şiit împotriva expansiunii miliţiilor sunnite”.
„Nu fi prea mulţumit de tine însuţi, Kabir. Pierderea lui Safavi a făcut rău Americii, dar dacă am fi avut acces la aceste informaţii în loc să fim forţaţi să le eliberăm, am fi avut instrumentele necesare pentru a transforma unul dintre cele mai bine plasate active ale CIA. Era un moderat apreciat, cu aspiraţii politice. Cine ştie cât de util ar fi putut fi pentru a-i ţine pe iranieni la locul lor. Aceasta nu a fost o victorie, ci o oportunitate ratată. Să nu uitaţi asta niciodată”.
„Da, domnule”, a spus Gadai, ferindu-şi ochii în mod corespunzător.
Taj trebuia să ţină în frâu aroganţa tânărului, iar evidenţierea laturii negative a situaţiei era o modalitate bună de a o face. Acestea fiind spuse, era, recunosc, dificil să nu se bucure de acest eşec special. Un parteneriat între Iran şi America ar extinde semnificativ influenţa Occidentului în Orientul Mijlociu. Era o alianţă naturală care fusese făcută imposibilă de o puternică – dar în mare parte goală – animozitate între cele două ţări. Acum, flăcările acelui foc ar arde din nou.
„Întrebarea care mă interesează, Kabir, este dacă publicarea fişierelor ne-a adus mai aproape de găsirea omului care poate decripta fişierele.”
„Da, absolut”, a spus Gadai, revenindu-şi rapid după mustrare. „Oamenii mei au reuşit să îl urmărească chiar mai departe decât au crezut iniţial. Poate că doar încă două eliberări ne vor conduce la locaţia lui.”
„Şi următoarea când este programată?”
„Mâine.”
Taj a dat din cap gânditor. Era dificil să nu speculeze ce conţinea acea dispecerat. Ce pagube ar putea provoca ţării care credea că are dreptul să conducă lumea.
„Din păcate, nu avem de ales. Aveți autorizaţia mea.”

CAPITOLUL 40

ROME
ITALIA
SOARELE răsărise în momentul în care Gulfstream-ul lui Mitch Rapp a aterizat pe aeroportul privat din Roma. Abia se oprise când un BMW negru cu geamuri puternic fumurii a tras pe lângă el. Rapp a sărit din avion fără să coboare scările şi a traversat cu paşi vioi pista de aterizare. În interiorul maşinii, Mike Nash s-a aplecat peste scaune şi a deschis una dintre uşile din spate. Rapp s-a strecurat înăuntru şi o clipă mai târziu accelerau spre autostradă.
„Costumul şi cravata ta sunt în geanta de haine”, a spus Nash. „În buzunarul de la piept se află un paşaport cu numele Mitch Kruse. Ştampilele de intrare arată că ai sosit aseară. Aţi fost la bordul unui zbor Turkish Airlines de la Dulles.”
Tipic minuţios, dar, în mod ironic, nu Rapp era problema în acea zi anume. Operaţiunile sale pe teritoriul italian decurseseră relativ fără probleme. Nash, pe de altă parte, fusese trădat în timpul unei predări în Sicilia cu câţiva ani în urmă şi era acum un om căutat în Italia. Această mică excursie trebuie să fi fost importantă dacă Kennedy era dispus să rişte să-l trimită la Roma.
„Cine eşti?” a întrebat Rapp, deschizând fermoarul sacoşei de îmbrăcăminte.
„Michael Blake, alias un tip care este foarte nerăbdător să termine acest mic comision şi să plece de aici.”

Rapp a început să se dezbrace de haine în timp ce au intrat în trafic. Costumul era al lui, unul dintre cele câteva pe care le ţinea într-un dulap la Langley. La fel era şi Glock 19 şi husa de umăr personalizată care îl conţinea. Un amortizor de zgomot atârna de partea opusă armei, la fel ca şi un încărcător de rezervă. Să sperăm că niciuna dintre ele nu va fi necesară. Căldura care se abătea asupra CIA, atât din partea duşmanilor, cât şi a aliaţilor, începea să-şi pună amprenta asupra operaţiunilor de pe tot globul.
„Unde mergem?”
„La un avocat. S-ar putea ca norocul nostru să se schimbe în sfârşit. Am pus DaisyChain să caute menţiuni despre firme de avocatură...”
„Aţi implicat NSA?”
Rapp nu avea încredere în ciudaţii ăia de la tehnologie. Îşi petrecea mai mult timp îngrijorat de faptul că îi monitorizau comunicaţiile decât de agenţiile de informaţii străine.
„Nu am avut de ales, Mitch. Pur şi simplu nu avem o asemenea putere de foc informatică.”
Londra îl pusese deja într-o dispoziţie sumbră, iar implicarea Fort Meade nu i-o îmbunătăţea deloc.
„Vorbim despre asta mai târziu”, a spus Rapp, trăgându-şi cămaşa vestimentară parţial încheiată peste cap. „Ce au găsit?”
„Mai multe lucruri decât vreau să-mi amintesc. Toate nişte prostii până când au găsit un necrolog dintr-un ziar italian. O femeie pe nume Isabella Accorso a fost ucisă într-un accident de maşină împreună cu fiica ei.”
„De ce mă interesează asta?”
„Ei bine, în primul rând, ea lucra la o mare firmă de avocatură care gestiona trusturi şi plăţi către clienţi. Ea este persoana care ar fi administrat genul de scenariu pe care credem că Rick l-a pus la cale. Ne gândim că el ar fi verificat cu cineva ca ea la un anumit program, iar dacă nu o făcea, ea ar fi început să trimită dosarele pe care i le dădea.”
„Asta e tot?” a spus Rapp.
„Nu. Accidentul a fost unul frontal cu un camion care a trecut pe banda ei. Şoferul era un imigrant pakistanez fără acte.”
„Subţire.”
„E din ce în ce mai bine. Irene i-a forţat pe italieni să ne dea rec-ordurile de la furnizorul de servicii de internet al firmei de avocatură. Am găsit fişiere puternic criptate care au fost trimise cu o zi înainte ca lucrurile lui Rickman să ajungă pe străzi.”
„Este în viaţă?”
„Cine?”
„Şoferul pakistanez.”
„Da.”
„Putem ajunge la el?”
„Ei bine, e într-o cameră de spital nesupravegheată, dacă la asta te referi.”
„Să înţeleg că nu e atât de bine pe cât pare.”
„Se pare că nu purta centura de siguranţă, iar partea din creierul său cu care ai vrea să comunici este încă pe partea interioară a parbrizului. Aşa că ne îndreptăm să vorbim cu partenerul director al firmei lui Accorso.”
Rapp a terminat de îmbrăcat şi a făcut tot ce a putut pentru a-şi netezi părul rebel. Reflecţia din geamul lateral sugera că, în ciuda salariului pe o lună pe care îl cheltuise pe costum, acesta nu avea puterea de a-l face să arate respectabil. Pregătirea lui avea ca scop mai degrabă să se poată plimba neobservat prin Kabul decât să se amestece în sălile de consiliu americane.
S-a aşezat pe spate şi a privit clădirile antice trecând pe lângă el. Italia se simţea întotdeauna ca o a doua casă pentru el. Petrecuse multe luni fericite – deşi exasperante – trăind acolo cu o creatoare de modă care se pricepea să mânuiască pioleţi de gheaţă. Probabil că nu era femeia potrivită pentru el, dar nici cea nepotrivită în totalitate. Ea a înţeles şi a acceptat viaţa pe care şi-a ales-o, fără să-l judece şi fără să se îngrijoreze de fiecare dată când nu ajungea acasă la cină. Pe de altă parte, nu reuşise niciodată să doarmă bine stând lângă ea. Nu exista nicio îndoială că exista un preţ la care ea ar fi întors acel piolet împotriva

lui. Un preţ mare, cu siguranţă, dar tot se trezise căutând în mod obişnuit în pat după arme ascunse în timp ce făceau sex.
Se resemnase cu gândul că nu va apărea niciodată o altă Anna Reilly. Încercarea de a găsi o replică a ei nu ar fi făcut decât să-l facă pe el şi pe biata femeie cu care ar fi ajuns să se simtă mizerabil.
Anna fusese totul pentru el, dar pe măsură ce trecea timpul începea să vadă defectele din relaţia lor. Ea se împăcase cu ceea ce făcea el, dar nu se simţea niciodată confortabil cu asta. Acum putea vedea că disonanţa o înnebunise încet-încet. Anna credea cu tărie că oamenii sunt în mod fundamental buni şi că violenţa duce inevitabil la dezastru. El dezvoltase o filozofie oarecum diferită.
Era timpul să îşi schimbe viaţa înainte de a fi prea târziu. Să se scuture de obiceiurile pe care le preluase de la Hurley era un bun început, dar avea să fie mult mai mult de atât. Vânzarea cojii arse a casei lui şi a Annei va trebui să se întâmple în cele din urmă. Şi nici să iasă din apartamentul mizerabil în care aterizase nu ar fi stricat. Cel mai mult, însă, trebuia să-şi dea seama cum ar putea avea o relaţie care să nu se termine cu un piolet în ureche sau cu o cădere nervoasă a partenerului său.
Deocamdată, însă, trebuia să împingă toate astea într-un colţ întunecat al minţii sale. Dacă nu-l oprea pe Rickman, planurile sale elaborate de autodepăşire nu ar mai fi fost necesare. Mai mult ca sigur, ar fi sfârşit prin a fi subiectul unei vânători de vrăjitoare foarte publice, condusă de politicienii care îşi petrecuseră ultimele două decenii cerându-i protecţia.
Rapp nu şi-a dat seama că aţipise până când BMW-ul a alunecat până la o oprire în faţa unei clădiri cu o serie de steaguri atârnate la intrare. A coborât, privind spre structura de sticlă cu şase etaje.
„Irene spune că eu ar trebui să preiau conducerea. Astăzi nu vom atârna pe nimeni de ferestre”, a spus Nash.
„Nu se deschid.”
Nash nu era sigur dacă asta era o glumă şi a afişat un zâmbet nervos înainte de a porni spre hol. Rapp şi-a târât picioarele în urma lui. Îi ura pe avocaţi şi se temea de întâlnire. Dacă Kennedy chiar nu voia ca el să facă nimic, de ce se afla aici? Era clar că se aştepta la rezultate şi nu era sigură că limba de miere a lui Nash era suficientă pentru a le obţine.
Nu exista niciun fel de pază în afară de o femeie prietenoasă care se folosea de engleza ei stricată pentru a le da indicaţii. Nash părea puţin îngrijorat în timp ce urcau cu liftul până la ultimul etaj – o emoţie pe care fostul -marinar nu o afişa niciodată când era împuşcat sau aruncat în aer. Încă făcea tranziţia spre noua sa slujbă şi nu se simţea încă confortabil cu rolul său de conducere. De asemenea, faptul că ştia că Rapp şi Kennedy îi urmăreau fiecare mişcare nu făcea prea multe pentru a-i calma nervii.
Doi bărbaţi îi aşteptau deja într-o sală de conferinţe -încuiată într-un colţ liniştit al etajului executiv. Nash a intrat cu un zâmbet uşor.
„Mike Blake”, a spus el, dând mâna cu cel mai în vârstă dintre cei doi bărbaţi. „Mă bucur să vă cunosc în sfârşit, domnule Cipriani.”
„Vă rog, spuneţi-mi Marcelo”, a spus bărbatul cu un accent uşor. „Pot să vi-l prezint pe avocatul meu, Dante Necchi?”.
Zâmbetul lui Nash s-a lărgit, în timp ce expresia lui Rapp s-a întunecat. Avocatul pe care veniseră să-l vadă avea un avocat. Remarcabil.
„Mă bucur să te cunosc, Dante.” A făcut semn cu mâna în spatele lui. „Acesta este colegul meu Mitch Kruse.”
Rapp s-a aşezat pe un scaun gol şi s-a uitat drept înainte, nedorind să dea mâna cu niciunul dintre cei doi bărbaţi. Voia doar să ia ceea ce veniseră să ia şi să se întoarcă la avion. Poate după o scurtă oprire pentru o farfurie de carbonara. Nu mai mâncase nimic de aproape douăsprezece ore.
„Care este rolul domnului Kruse în această întâlnire?” a spus Necchi, cu un aer puţin nedumerit. „Ca să ne intimideze?”
„Nu fiţi ridicol”, a spus Nash. „Face parte din echipa noastră juridică.”
Niciunul dintre bărbaţi nu părea convins, dar au lăsat-o baltă. Necchi a aşezat un telefon mobil pe masă.
„Presupun că nu vă veţi opune ca această întâlnire să fie înregistrată?”.
Nash și-a continuat efortul curajos de a fi dezarmant. „Deloc. Acum avem...”
„Şi prin „noi” vă referiţi la Agenţia Centrală de Informaţii a Americii.”

„Mă refer la guvernul american în general. Acum, pot să continui?”
„Cu plăcere.”
„Avem motive să credem că informaţiile secrete furate de la noi au fost date firmei dumneavoastră.”
Ambii bărbaţi au părut puţin surprinşi, iar Nash a ridicat mâna înainte ca acea surpriză să se transforme în indignare. „Necunoscute de voi, bineînţeles. Nu sugerăm nicio neregulă din partea dumneavoastră. Ar fi sub forma unei serii de fişiere criptate pe care vi s-ar cere să le eliberaţi dacă nu sunteţi contactat de clientul dumneavoastră la un anumit program.”
Rapp îşi ţinea privirea fixată pe partenerul manager, care la rândul său o ţinea pe Nash pentru a evita contactul vizual.
„Avem mulţi clienţi care au multe programe pentru multe lucruri”, a spus Necchi. „Toate complet legale”.
„Din nou, sunt conştient de reputaţia excelentă a firmei dumneavoastră şi că nu aţi avea cum să ştiţi ce se află în aceste dosare. „
„Presupun că nu eşti aici doar ca să ne spui asta? Că vreţi ceva de la clientul meu?”
„În ultimele săptămâni, firma dvs. a fost responsabilă pentru publicarea unor informaţii care au compromis securitatea noastră naţională şi au dus la moartea mai multor oameni. Din motive evidente, am dori să oprim acest lucru.”
„Şi de unde ştiţi ce fişiere a publicat această firmă?”
„Nu cred că asta este important acum.”
„Are vreo legătură cu înregistrarea video de pe internet în care Joe Rickman al dumneavoastră este torturat?”
„Nici asta nu cred că este relevant pentru discuţia noastră.”
„Eu, însă, cred că este. Şi mi se pare ciudat că un grup de jihadişti ar folosi o firmă de avocatură pentru a administra o serie de programe şi declanşatoare. De ce nu ar fi făcut publice aceste informaţii?”.
„Greu de spus.”
„Înţelegeţi ce întrebaţi, domnule Blake? Presupun că şi consilierul dumneavoastră juridic, domnul Kruse, da. Ne cereţi să ne ignorăm complet obligaţiile legale în ceea ce priveşte această chestiune. Având în vedere acest lucru, echivocurile dumneavoastră sunt mai degrabă insultătoare.”
Rapp a respirat adânc şi a lăsat-o să iasă încet. Era dispus – de fapt, nerăbdător – să-l lase pe Nash să se ocupe de asta. Dar exista o limită la cât timp avea de gând să stea acolo şi să asculte prostiile astea.
„Dacă aşa stau lucrurile, Dante, îmi cer scuze. Cu siguranţă nu am intenţionat să jignesc.”
„Trebuie să mă întreb...” a spus Necchi, încălzindu-se la subiect. „Din moment ce cred că suntem cu toţii de acord că e absurd ca jihadiştii să angajeze această firmă, cine ar fi putut să o facă? Este posibil ca Rickman însuşi să fie responsabil? Poate că se temea că este vizat de organizaţia voastră şi se folosea de ameninţarea cu divulgarea acestor secrete pentru a se proteja?”
„Este o speculaţie interesantă, dar se pare că ne îndepărtăm destul de mult de subiect, nu credeţi?”
„Domnul Rickman este mort?”
„Nu ştiu care este starea lui Rickman.”
Necchi era clar că nu credea asta. „Poate că CIA este atotputernică în Statele Unite, domnule Blake. Dar nu şi în Italia. Noi avem legi.”
Rapp nu se putu abţine să nu râdă în hohote, şi toată lumea se întoarse spre el.
„Îmi pare rău”, a spus el. „Mă gândeam la oamenii de ştiinţă pe care i-aţi băgat în închisoare pentru că nu au prezis un cutremur şi la faptul că fostul vostru prim-ministru şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului cu prostituate minore. Dar spuneţi-ne mai multe despre integritatea sistemului vostru juridic. Această întâlnire începe în sfârşit să devină amuzantă.”
Necchi şi-a pierdut pentru o clipă firul gândurilor, dar şi-a revenit repede. „Din câte ştim noi, organizaţia dumneavoastră l-a ucis pe domnul Rickman pentru că încerca să vă expună activităţile ilegale.”
Rapp s-a lăsat pe spate pe scaun şi, când a făcut-o, Cipriani s-a fixat pe umflătura din partea laterală a sacoului său.
„Omul ăsta e înarmat?”, a spus el, alarmat.
„Nu fiţi ridicol”, a spus Nash, încercând în continuare să rămână civilizat. „Este doar o croială proastă.”

„Întâlnirea asta s-a terminat”, a spus Necchi, ridicându-se în picioare. „Dacă doriţi să mai vorbiţi cu noi, puteţi face o cerere prin canalele politice corespunzătoare.”
„Isabella Accorso se ocupa de dosare, nu-i aşa?”. a spus Nash.
Cipriani începuse să se ridice în picioare, dar la menţionarea numelui ei s-a scufundat înapoi în scaun.
„De ce spui asta?”
„Pentru că e moartă.”
„A fost un accident de circulaţie.”
Nash a clătinat din cap. „Din moment ce ai încercat să faci speculaţii, lasă-mă şi pe mine. Cineva a contactat-o pe Accorso şi i-a cerut să-i dea copii ale acelor dosare. Ea era speriată, aşa că a făcut-o. Apoi, când această persoană a obţinut ceea ce dorea, a pus să fie ucisă. Unul dintre motivele pentru care vă luptaţi cu noi este că nu vreţi să recunoaşteţi că aţi pierdut acele fişiere. În momentul de faţă, oamenii tăi de la tehnic le caută în copiile de rezervă, dar nu găsesc nimic.”
„Asta e absurd!” a spus Necchi. „Isabella şi fiica ei au murit într-un accident de maşină. Noi nu suntem la fel de creduli ca poporul american, domnule Blake. Nu puteţi să veniţi aici şi să fluturaţi un steag american, aşteptându-vă să ne rostogolim. Folosirea morţii acestor două femei pentru a promova agenda CIA este revoltătoare! Mai mult decât atât, este dezgustător!”
Rapp îi dăduse lui Nash toate oportunităţile de a rezolva această problemă şi nu ajungea nicăieri. Idioţii ăştia lăsaseră ca dosarele Rickman să cadă în mâinile unuia dintre duşmanii Americii şi, dacă mai trebuia să asculte încă zece secunde din indignarea lor falsă, cineva avea să fie lovit cu pistolul.
„Ajunge!” a spus Rapp, trântindu-şi palma pe masă. „Au murit deja oameni din cauza firmei dumneavoastră, inclusiv una dintre angajatele dumneavoastră şi fiica ei. Acum o să fiţi buni cetăţeni şi o să ne daţi toate informaţiile pe care le aveţi despre asta.”
„Sunteţi . . .” s-a bâlbâit Necchi. „Ne ameninţaţi?”
„Ce ameninţare?” a spus Nash, încercând să recâştige controlul întâlnirii. „Nu am auzit nicio ameninţare.”
„În acest caz, îmi cer scuze că nu am fost clar”, a spus Rapp, ridicând telefonul lui Necchi şi enunţând clar în el. „Dacă încă unul dintre oamenii noştri va fi rănit din cauza lipsei de cooperare a acestei firme, am să-i fac o vizită domnului Cipriani aici de faţă. După aceea puteţi depune câte proteste diplomatice şi procese doriţi. Nu-i va face prea mult bine.”
Camera a devenit foarte tăcută, în timp ce Necchi căuta o bucată de -legalee care să aibă vreun sens, iar Nash încerca să găsească o modalitate de a transforma cuvintele lui Rapp în ceva benign.
În mod surprinzător, Cipriani a fost cel care a rupt tăcerea. „Firma noastră cu siguranţă nu ar vrea să vadă că li se face rău bărbaţilor şi femeilor curajoşi care ne protejează ţările de terorism.”
„Marcelo”, a avertizat Necchi. „Ai o responsabilitate...”
„Şi iau aceste responsabilităţi foarte în serios, Dante, dar ni se spune că Isabella a fost ucisă din cauza implicării noastre în acele dosare. Este clar că această situaţie a escaladat dincolo de ceea ce firma noastră poate gestiona şi a devenit o problemă pentru comunitatea de informaţii.”
„Ai luat decizia corectă, Marcelo”, a spus Nash. „Cooperarea ta va salva vieţi. Acum, pot să presupun că am avut dreptate când am spus că te ocupi de asta?”
„Da”, a răspuns Cipriani, privirea lui trecând scurt spre Rapp. „După moartea Isabelei, am făcut imediat un audit al responsabilităţilor ei, pentru a ne asigura că clienţii noştri au primit serviciile neîntrerupte pe care le aşteaptă de la noi. Fişierele unuia dintre aceşti clienţi fuseseră şterse din sistemul nostru.”
„Şi copiile de rezervă?”
„Da. Mi s-a spus că sunt complet irecuperabile.”
„Pe naiba”, a spus Rapp.
Vocea lui Cipriani s-a ridicat puţin în ton. „Vă jur că vă spun adevărul.”
„Bineînţeles că da”, a spus Nash, dând o lovitură subtilă în piciorul lui Rapp de sub masă. „Dar s-ar putea ca noi să avem capacităţi pe care voi nu le aveţi. De fapt, avem un tânăr foarte drăguţ, pe nume Marcus, care este specializat în rezolvarea acestui gen de probleme. Pot să presupun că aţi fi dispus să-i acordaţi acces la sistemul vostru?”
Cipriani şi-a mestecat buza pentru o clipă înainte de a răspunde. „Bineînţeles.”
„Îţi mulţumesc, Marcelo. Este de mare ajutor. Acum, mai sunt şi alte informaţii pe care ni le poţi da?”

Cipriani a dat din cap. „Clientul este complet anonim, dar avem o copie pe hârtie a instrucţiunilor sale. Acestea includ diverse scenarii şi programe pentru eliberarea dosarelor.”
„Mi-ar plăcea să am originalul, precum şi asigurarea dumneavoastră că nu există copii.”
„Voi aranja asta.”
Se pare că era mai mult decât putea suporta Necchi. „Marcelo. Asta este o practică defectuoasă. Nu poţi...”
„Taci, Dante”, a spus Cipriani înainte ca Rapp să fie nevoit să o facă. „Nu cred că mai am nevoie de tine. De ce nu te întorci în biroul tău?”.
„Dar...”
„Acum, Dante!”
A întins mâna după telefon, dar Rapp i-a luat-o înainte şi l-a zdrobit de masă.
„Nu cred că avantajează niciuna dintre părţi să aibă o înregistrare a acestei conversaţii”, a spus Nash în timp ce Rapp se ridica şi se îndrepta spre uşă.
Şi-a scos portofelul şi a aruncat câteva bancnote de o sută de euro pe masă pentru a acoperi pagubele.
„Acum, dacă ai putea să ne aduci originalul, se pare că plecăm.”

CAPITOLUL 41

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
S.U.A.
Mitch este în regulă?” a spus Marcus Dumond. „Pare mort.”
„Nu încă”, a spus Rapp din poziţia sa, întins pe canapeaua din biroul lui Irene Kennedy. Nu s-a deranjat să deschidă ochii când a intrat tânărul hacker. Mai mult de patruzeci şi opt de ore fără somn îi făcuseră să se simtă ca şi cum ar fi fost plini de nisip.
„Eşti sigur?” spuse Dumond. „Miroşi cam aşa.”
De asemenea, mai mult de patruzeci şi opt de ore fără duş, îşi aminti el.
„Ce-ai găsit?” a spus Kennedy, în timp ce Rapp se împingea în poziţie aşezată. Se afla la birou, cu Mike Nash pe unul dintre scaunele din faţă. El era proaspăt ca o margaretă, în pantaloni kaki bine călcaţi şi o cămaşă de golf. Indiferent de circumstanţe, Nash arăta întotdeauna ca fostul cercetaş Eagle Scout care era.
„Nu prea multe”, a recunoscut Dumond. „Computerele au fost şterse.”
„Nu e ceea ce am vrut să auzim”, a spus Rapp. „Sunteţi sigur?”
„Mitch, te rog. Să-ţi spun cum să împuşti oameni?”.
Rapp nu a reacţionat decât să se încrunte imperceptibil. În starea lui de spirit actuală, oricine altcineva care l-ar fi necăjit s-ar fi trezit cu faţa înfiptă într-un perete. Totuşi, avea o slăbiciune pentru acest puşti. Dumond îi amintise întotdeauna lui Rapp de fratele său mai mic, Steven. Dar cu o freză afro.
„S-ar putea să ne ascundă ceva?” a spus Nash. „Dante Necchi nu părea încântat să ne dea cheile regatului lor.”
Dumond a clătinat din cap. „Fişierele au fost suprascrise în ziua în care a murit Isabella Accorso. Ei au un sistem de eradicare a datelor şi se asigură că sunt irecuperabile. Totul foarte minuţios şi profesionist.”
„Am cercetat trecutul lui Accorso şi nu există nimic care să sugereze că ar fi avut vreo implicare ascunsă în asta”, a spus Kennedy. „Nu cred că există nicio îndoială că a fost ameninţată şi i s-a spus să şteargă sistemul după ce a livrat fişierele. Singurul motiv pentru care avem copia pe hârtie a instrucţiunilor este că acestea au fost stocate într-un dulap la care ea nu a avut acces.”
„Apropo de asta”, a spus Nash. „Următoarea versiune nu este programată pentru astăzi?”.
Kennedy a dat din cap. „În zece minute de acum încolo.”
„Crezi că se va mai întâmpla?”. a spus Rapp. „Dacă aş fi avut acele fişiere, aş fi vrut să ştiu ce conţin înainte de a le împrăştia pe internet. Controlul informaţiilor este mai util decât publicarea lor.”
„Va fi difuzată”, a spus Dumond, părând în mod obişnuit încrezător. „Cunosc nivelul de criptare folosit de Rick şi pot să vă spun că nu este banal. Chiar şi cu resurse nelimitate, vorbim de ani de zile pentru a-l sparge. Poate – decenii.”

„Deci îmi spui că oricine are fişierele va continua să meargă mai departe. Vor duce la îndeplinire planul lui Rick de a distruge Agenţia exact aşa cum a pus-o la cale”, a spus Rapp.
„N-am spus asta”, a răspuns Dumond. „Cred că vor folosi comunicatele pentru a da de urma persoanei care le-a trimis. Persoana care are cheia de criptare.”
„Este posibil?” a spus Rapp.
„Cu siguranţă. De fiecare dată când omul nostru misterios trimite un fişier, acesta ricoşează în toată lumea în drumul său spre destinatar. Cu fiecare lansare, ei pot să se apropie un pic mai mult.”
„Cât timp va dura până când vor găsi persoana pe care o caută?” a spus Kennedy.
„Depinde de capacitatea lor tehnologică.”
„Dar se poate spune cu siguranţă că, la un moment dat, persoana care deţine fişierele va găsi persoana care deţine cheia de criptare”, a spus Nash. „Şi atunci vor avea acces instantaneu la tot ceea ce ştia Rick.”
„Da.”
„Cât timp ţi-ar lua?” a întrebat Rapp.
„Cu acces la o parte din lăţimea de bandă a NSA, probabil trei versiuni.”
Camera a tăcut pentru o clipă. În cele din urmă, Kennedy a întrerupt-o. „Marcus, nu vreau să repeţi niciodată întrebarea pe care urmează să ţi-o pun. Ai înţeles?”
„Sigur.”
„Şi dacă ISI are dosarele?”
El s-a gândit la asta pentru o clipă. „Nu sunt un expert în ceea ce priveşte capacităţile lor, aşa că va trebui să confirm acest lucru, dar aş presupune că sunt patru versiuni. Mă îndoiesc de mai mult de cinci, şi ar trebui să fie nebuni de creier ca să nu le obţină în şase.”
„Trebuie să ne asigurăm că nimeni nu va pune niciodată laolaltă aceste fişiere cu parola de acces”, a spus Nash. „Înţelegi care este miza, nu-i aşa, Marcus? Vieţile oamenilor noştri şi vieţile a o mulţime de civili nevinovaţi.”
Dumond a început să pară inconfortabil, iar Rapp a simţit o scânteie de respect reticent atunci când Nash a reacţionat imediat, coborându-şi retorica cu o treaptă mai jos. Exista o linie fină între a-l motiva pe Dumond şi a-l paraliza.
„Eşti cel mai bun la asta, Marcus. Tu ştii asta şi noi ştim asta. Orice resurse de care ai nevoie, vei primi. Vrei Utah? Îţi vom da cheile de la clădirea NSA. Ai nevoie de o sută de milioane de dolari în numerar? Spune-ne doar unde să trimitem stivuitorul. Nu-i aşa, Irene?”
„Nu există consideraţii secundare”, a fost de acord ea. „Asta nu este prima noastră prioritate, Marcus. Este singura noastră prioritate.”
Dumond a dat din cap. „Am o idee, dar trebuie să o analizez în mintea mea.”
Nash a aruncat o privire la ceas, confirmând că mai erau puţin peste două minute până când următorul dosar al lui Rickman urma să fie publicat. S-a ridicat şi a aruncat un braţ în jurul umerilor tânărului, conducându-l spre uşă. „Să mergem în biroul tău şi poţi să-mi povesteşti totul.”
Când au plecat, Rapp s-a mutat pe scaunul pe care Nash îl abandonase. Nici el şi nici Kennedy nu au vorbit în timp ce aşteptau sunetul liniştit care urma să anunţe sosirea e-mailului lui Rickman. Când a venit, şi-a întors parţial laptopul spre el şi a deschis fişierul ataşat.
De data aceasta nu mai era niciun filmuleţ video. În schimb, conţinea un dosar detaliat despre Fahran Hotaki, un afgan care ajutase CIA să lupte împotriva Al Qaeda şi să împiedice eforturile talibanilor de a-şi târî ţara înapoi în secolul al XI-lea. Acesta a fost un caz uşor pentru Rick – el fusese şeful lui Hotaki. Dosarul cuprindea nume, date, fotografii şi numere de cont – oricare dintre acestea ar fi fost suficiente pentru a-l decapita pe om.
„Îl putem contacta?” a spus Rapp.
Kennedy a scos informaţiile despre el pe computerul ei. „I-am dat un telefon prin satelit pe care ar trebui să îl aibă mereu la el. Există un text prestabilit pentru a-l avertiza că a fost compromis şi pentru a-l îndruma spre o locaţie sigură.”
Rapp a luat telefonul lui Kennedy şi a început să formeze un număr.
„Ce faci?”

„Îl cunosc pe Hotaki. M-am luptat cu el. Va considera că un mesaj în care i se spune să-şi pună coada între picioare şi să fugă de o insultă."
Cu fiecare sonerie plină de statică, Rapp îşi simţea furia şi frustrarea crescând. În cele din urmă, o voce familiară s-a auzit.
„Da."
„Aţi fost compromis."
„Mitch? Tu eşti?"
„Ascultă-mă, Fahran. Trebuie să ajungi la punctul de extracţie Delta. Ai înţeles? Delta. Acolo te vor aştepta oameni."
„Nu. Nu cred."
„Poţi să nu te mişti? Cât timp vei putea să te ascunzi? Eu pot fi în avion într-o jumătate de oră."
„Mă bucur să-ţi aud vocea, Mitch", a spus Hotaki, părând exasperant de indiferent. „Cât timp a trecut? Doi ani? Ai fost bine?"
„Vom vorbi despre asta când vei ajunge în State."
„Oh, nu. Aveţi o ţară frumoasă, sunt sigur. Dar casa mea este aici."
„Îţi plac iadurile deşertice? Ce zici de Arizona? Îţi luăm o casă de rahat chiar la graniţă, lângă violenţa drogurilor. Nici măcar nu vei şti că ai plecat."
„Eşti foarte generos, dar asta ai face tu, Mitch? Dacă America şi nu Afganistanul ar fi fost cucerit de radicali? I-aţi pune pe europeni să vă ia şi să vă ofere o casă nouă şi o pensie confortabilă? Nu. Ca şi tine, sunt singur. Familia mea este moartă. Luată de la mine de oamenii pe care am jurat să-i opresc."
„Bine, uită de casă. Ce zici de o slujbă? Una foarte periculoasă şi prost plătită. Pot să-ţi garantez că vei fi mort într-un an."
Hotaki a râs. „Mi-ar plăcea foarte mult să mă lupt din nou cu tine, Mitch. Dar trebuie să refuz. A fost un privilegiu să te cunosc."
Linia s-a întrerupt, iar Rapp a aruncat receptorul suficient de tare încât să tragă telefonul de pe biroul lui Kennedy.
„Rickman se amestecă aşa cum am crezut", a spus ea în timp ce Rapp se plimba înainte şi înapoi pe podeaua biroului ei. „Cu Safavi, a ales un activ critic şi nu ne-a dat timp să ajungem la el. Hotaki este opusul. Un activ relativ neimportant cu..."
„Un activ neimportant?" a strigat Rapp. „Este un om important, Irene! Am sângerat cu tipul ăsta. L-am văzut pe fratele lui murind în braţele lui."
„Înţeleg, Mitch, dar trebuie să te întrebi de ce Rickman l-a ales pe acest luptător afgan. Nu există nicio îndoială că este curajos, dar nu există nici o îndoială că este în mare parte lipsit de importanţă. Aş spune că este din cauza sentimentelor tale faţă de el. Rick vrea să te rănească. Şi are nevoie să te ţină în dezechilibru."
Rapp se opri din plimbare şi îl forţează pe Hotaki să-şi scoată pentru moment Hotaki din minte. „Dacă ISI se află acum în spatele acestor eliberări, despre cine vorbim în mod special? Asta pare ceva ce ar fi făcut Durrani, dar l-am văzut murind."
„Ce ai spune despre Ahmed Taj?".
„Aş spune că nu am fost niciodată impresionat."
„Ai fost impresionat când m-ai întâlnit prima dată?"
Era o întrebare interesantă. Inteligenţa din spatele ochilor ei fusese imediat clară, dar ar fi crezut el că era capabilă de lucrurile pe care le făcuse de atunci? Nici vorbă. Se ascundea în spatele acelui exterior rece şi politicos mai bine decât oricine altcineva pe care îl cunoscuse vreodată.
„Deci vrei să spui că e mai mult decât lasă să se vadă?".
„Nu am nicio dovadă. Dar amândoi ştim că ISI funcţionează prea bine pentru a fi condus de un om despre care toată lumea este de acord că nu este la înălţimea sarcinii."
Rapp s-a gândit la această teorie şi a constatat că ramificaţiile erau greu de înţeles pe deplin. Dacă o grămadă de jihadişti ar fi pus mâna pe acele fişiere, ar fi fost un dezastru, dar nu Armaghedon. Probabilitatea ca ei să reuşească vreodată să le decripteze era foarte mică şi, chiar dacă ar fi reuşit, le-ar fi aruncat pe internet într-o singură bucată. Inimaginabil de distructiv, dar din fericire rapid. ISI era un

animal complet diferit. Şansele lor de a accesa efectiv fişierele erau foarte mari. Şi, mai rău, aveau resursele necesare pentru a le folosi cu efect maxim. Ar fi ţinut informaţiile aproape de vestă, folosindu-le pentru a submina eforturile serviciilor secrete americane şi pentru a semăna neîncrederea între Statele Unite şi aliaţii lor. Agenţia îşi va petrece următorul sfert de secol fără să ştie în cine să aibă încredere.
A glisat o singură foaie de hârtie pe biroul ei. „Vreau să te uiţi la asta."
S-a aşezat şi a scanat numele pe care le conţinea. Doar aproximativ două treimi dintre ele erau recognoscibile, dar era suficient pentru a înţelege importanţa ordinii listei.
„Aşadar, persoanele din partea de sus sunt active necritice despre care Rick ar şti cu siguranţă. În partea de jos, sunt activele critice la care probabil că nu ar fi avut acces."
Ea a dat din cap. „Totuşi, nu sunt sigur că valorează prea mult."
„Numele lui Fahran Hotaki este aproape de vârf. Asta s-a dovedit corect."
„Dar Sitting Bull şi ambasadorul iranian sunt aproape de final. Încă nu am reuşit să determinăm cum a intrat Rick în posesia identităţilor lor. La suprafaţă, pare imposibil."
„Certitudinea este greu de obţinut în această afacere. Mai ales când a fost implicat Rickman."
„Vezi ceva pe lista asta cu care nu eşti de acord?"
„Te gândeşti să scoţi oamenii de acolo?"
„Nu sunt sigur că am de ales în acest moment. Vom începe de la vârf şi vom coborî în linişte."
„Nu-i poţi scoate pe toţi. Ai face treaba lui Rick în locul lui. Ai prăbuşi întreaga noastră reţea. Unde tragi tu linia?"
„Încă nu mi-am dat seama de asta."
Rapp a luat un pix de pe birou şi a început să parcurgă lista. La al şaptelea nume, s-a oprit şi l-a tăiat.
„Ghannam este un nemernic care a cheltuit peste un milion de dolari din banii noştri şi nu ne-a dat nimic în schimb. Să-l lăsăm să ardă."
S-a oprit din nou la jumătatea drumului. „Prifti ne-a dat nişte informaţii bune şi cred că mai are multe în el. El controlează o grupare de crimă organizată destul de serioasă în Albania – chestii mărunte, cum ar fi contrabanda cu tutun şi şantaj, dar bani mulţi. Spune-i să se întoarcă acolo până când rezolvăm asta. Oamenii lui îl pot proteja."
I-a înmânat lista înapoi. „Cu restul sunt de acord, dar eşti sigură că este o idee bună? Înregistrarea video cu Rickman fiind torturat a speriat deja o mulţime de oameni şi ne-a fost greu să-i împiedicăm să fugă la cea mai apropiată ambasadă americană. Dacă se află că extragi oameni, am putea fi atacaţi de toţi şobolanii de canalizare cărora le-am dat zece dolari. „
„Ca să vă răspund la întrebare, nu", a spus ea. „Nu sunt sigură că este o idee bună. Rick ar fi anticipat acest lucru. De fapt, ar fi putut să scrie textual lista pe care tocmai v-am arătat-o. La fiecare mişcare pe care o fac, trebuie să mă întreb dacă nu cumva îi fac jocul."
S-a îndreptat spre un distrugător de nivel şase şi a introdus pagina în el. „Trebuie să punem capăt acestei situaţii, Mitch. Acum. Pentru că mâine s-ar putea să fie prea târziu."

CAPITOLUL 42

AFGANISTANUL CENTRAL

Rama veche a ferestrei din piatră mai avea doar câteva cioburi de sticlă agăţate de ea. Probabil că era rezultatul unei bombe americane, dar asta nu era deloc o certitudine. Ar fi putut fi spulberată în anii 1980 de o rachetă rusească, sau chiar cu zeci de ani înainte, într-unul dintre conflictele tribale care au precedat oricare dintre cei mai recenţi invadatori ai Afganistanului.
Fahran Hotaki stătea cu spatele lipit de perete, privind strada neasfaltată de dedesubt. Maşina arsă de soare de pe partea cealaltă îi era bine cunoscută – nu mai rulase de ani de zile. Pietonii erau la fel de familiari, mişcându-se înainte şi înapoi în ritmul ciudat de puţin grăbit al unor oameni conştienţi că viaţa lor nu le oferea prea multe opţiuni. În clădirea din faţă, familiile pe care le cunoştea bine profitau de după-amiaza liniştită pentru a-şi vedea de treburile de supravieţuire.
Liniştea exterioară a scenei era o iluzie care avea să fie de scurtă durată. Joe Rickman avusese grijă de asta.

Trecuseră cinci ani de când familia lui Hotaki fusese asasinată, dar ura lui faţă de cei responsabili nu se diminuase. Nici unul dintre ucigaşi nu era afgan – erau în majoritate saudiţi, cu câţiva egipteni şi libanezi. Aceşti străini veniseră în ţara lui pentru a le spune oamenilor lui cum să trăiască. Cum să se închine. Şi i-au măcelărit pe toţi cei care se împotriveau viziunii lor întortocheate asupra Islamului.
Înainte ca Al Qaeda să se fi răspândit peste graniţele ţării sale, Hotaki fusese un simplu fermier. Trăise într-o regiune îndepărtată a Afganistanului, neatinsă de politică, tehnologie sau străini. El şi poporul său locuiau în acel loc de mai multe generaţii decât îşi putea aminti cineva.
Ceea ce fusese construit în decursul a o mie de ani fusese distrus în mai puţin de o oră. Îşi văzuse fiii decapitaţi, soţia şi fiicele violate şi lăsate să moară din cauza rănilor, iar satul său mistuit de flăcări.
Hotaki fusese legat şi îngenuncheat când au venit în cele din urmă să-l ucidă. Pistolul fusese apăsat pe partea laterală a capului său, dar trăgaciul nu a fost apăsat niciodată. În schimb, l-au lăsat acolo, printre trupurile înnegrite ale tuturor celor pe care îi iubise, sunetul râsului lor răsunându-i în urechi.
La scurt timp după aceea, s-a alăturat lui Mitch Rapp şi americanilor. Nu pentru că ar fi crezut în eforturile lor zadarnice şi nedorite de a transforma Afganistanul într-o democraţie modernă. Nu, pur şi simplu îi văzuse ca pe un aliat puternic în demersul său de a-i ucide pe cei responsabili pentru că i-au luat viaţa.
Americanii erau un popor confuz şi naiv, dar în general campionii păcii şi ai stabilităţii. Ocupaţiile nu erau în firea lor. Spre deosebire de fanaticii care convergeau spre ţara lui, pe americani se putea conta că vor pleca.
O camionetă a apărut în depărtare, încetinind, dar continuând inevitabil să înainteze. Oamenii de pe stradă îi recunoscură imediat pe bărbaţii înarmaţi din benă, la fel ca şi el. Nu erau străini, dar aproape la fel de răi. Erau membri ai unei enclave talibane care doreau să-şi extindă influenţa asupra zonelor tribale şi să supună Afganistanul stăpânirii lor fundamentaliste.
Paşii vecinilor săi s-au accelerat în timp ce se grăbeau să se întoarcă la casele lor. Hotaki a deschis o ladă de lemn de la picioarele sale, în timp ce zgomotul zgomotos al vehiculului care se apropia se amesteca cu sunetul oamenilor care îşi baricadau ferestrele.
Şi-a pus pe el jacheta antiglonţ pe care o găsise întinsă deasupra şi a recuperat un Desert Eagle .44 Magnum argintiu care fusese un cadou de la Stan Hurley. Un pic strident, dar foarte eficient. La fel ca omul însuşi. A luat încărcătoarele de rezervă, dar a lăsat amortizorul şi casca. Oamenii ăştia ar trebui să audă glonţul care i-a ucis. Şi ar trebui să vadă chipul celui care a tras.
O camionetă aproape identică, plină cu tineri asemănători, a apărut la celălalt capăt al străzii, dar aceasta s-a oprit. În mod clar, era acolo pentru a tăia calea de scăpare a omului pe care îl credeau în mod eronat că este prada lor.
Hotaki ştia că nu va primi niciun ajutor din partea americanilor. Oricât de furios ar fi părut, Mitch Rapp putea fi de încredere că îi va respecta dorinţele. Ştia ce însemna să pierzi persoane dragi în acest război fără sfârşit. Şi, mai mult decât orice alt american pe care Hotaki îl cunoscuse, înţelegea ce înseamnă să fii afgan.
Prima camionetă a continuat să înainteze, oprindu-se în cele din urmă chiar sub fereastra lui. Era vorba de aroganţă sau doar de automulţumire? Talibanii stârniseră atât de multă frică de atâta timp, încât ajunseseră să se aştepte ca ţintele lor să nu facă altceva decât să se încolăcească şi să se milogească. Cu această ocazie, aveau să fie dezamăgiţi.
Îi auzea certându-se şi a folosit timpul pentru a se gândi la strategia sa. Pistolul de mână era cu greu o armă potrivită atunci când se confrunta cu un camion plin de oameni înarmaţi. Avea un AK-47, dar chiar şi acesta ar fi lăsat mult la voia întâmplării. Cu siguranţă, ar fi ucis sau rănit o parte dintre ei, dar restul ar fi luat poziţie peste drum şi în scara care ducea la apartamentul său. Ar fi fost prins în capcană.
În cele din urmă, a ales o grenadă. Se spunea că avea o întârziere de şapte secunde şi s-a întrebat cât de precisă era. În mod normal, americanii erau destul de precişi în privinţa acestor lucruri, dar nu prea conta. Nu deţinea un ceas.
Hotaki a tras cuiul şi a început să numere. Care era cuvântul pe care îl foloseau americanii când făceau asta? Era una dintre stările lor. Mississippi. Da, asta a fost.
Când a ajuns la şapte, a ţinut grenada pe fereastră şi a dat drumul.

Allah, în mila sa infinită, a decis să-i zâmbească. Explozibilul a detonat imediat după ce Hotaki şi-a retras mâna în spatele siguranţei zidului. A trimis şrapnelul să plouă asupra vehiculului şi a oamenilor din el, precum şi să dezintegreze o parte din rama superioară a ferestrei într-un nor de praf şi fum care înţeapă ochii. În afară de faptul că era complet surd – o problemă relativ banală, întrucât era puţin probabil să mai supravieţuiască încă cinci minute -, Hotaki era complet nevătămat.
A auzit rotirea cauciucurilor pe partea de sud a străzii şi s-a aruncat pe fereastră. A fost o cădere de trei metri, dar cadavrele din platforma camionului i-au asigurat o aterizare confortabilă. A sărit imediat la pământ, trăgând de uşa şoferului şi trăgându-l pe bărbat din spatele volanului. Acesta sângera puternic din cap şi din gât, ca urmare a schijelor care pătrunseseră prin acoperiş. Hotaki s-a strecurat pe scaun şi a apăsat acceleraţia până la podea. Vehiculul a ricoşat pe şosea în timp ce cealaltă camionetă se apropia din spate.
Bărbatul de pe scaunul pasagerului de lângă el şi-a recăpătat brusc cunoştinţa şi a început să întrebe cu o voce panicată ce se întâmplase. Fusese orbit de grenadă şi habar nu avea că tovarăşul său murea sufocat pe şosea în spatele lor.
Hotaki s-a aplecat şi a deschis uşa pasagerului. S-a apropiat de un cărucior plin cu ustensile de gătit cioplite manual şi l-a împins pe luptătorul taliban în timp ce treceau. Portiera a prins marginea căruciorului şi aproape că i-a retezat picioarele bărbatului, care a căzut pe stradă. Uşa era distrusă, aşa că Hotaki a folosit partea laterală a unei clădiri pentru a o forfeca restul drumului.
În spatele lui au început să se audă focuri de armă automată, iar Hotaki a virat după un colţ strâmt înainte de a derapa până la oprire. Şi-a reglat oglinda şi s-a apăsat înapoi pe scaun, întărindu-se în timp ce aştepta. Câteva secunde mai târziu, camioneta care îl urmărea a venit în derivă după colţ. Şoferul, concentrat să ţintească o mitralieră prin geamul deschis, şi-a dat seama prea târziu că Hotaki se oprise în drum.
Impactul s-a simţit mai puţin puternic decât se aştepta, probabil din cauza greutăţii considerabile a cadavrelor din spate. Vehiculul său a fost propulsat în faţă câţiva metri, iar el s-a prins de volan în timp ce doi bărbaţi au zburat peste el şi au aterizat pe şosea.
Hotaki a apăsat din nou acceleraţia, virând într-un model S leneş pentru a trece peste bărbaţi în timp ce aceştia încercau să se scuture de impact şi să se ridice în picioare. Spera ca Allah să-i ierte plăcerea intensă pe care o simţea în timp ce erau traşi sub roţile lui.

CAPITOLUL 43

CARTIERUL GENERAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
S.U.A.
IRENE Kennedy l-a urmat pe Nash în timp ce acesta se plimba încrezător prin labirintul de cabine. Nu fusese niciodată în această parte a clădirii, iar feţele locuitorilor ei reflectau acest lucru. La început, expresiile variau de la un uşor şoc până la teamă totală. Până când s-a apropiat de peretele din spate, însă, vestea s-a răspândit. Toate capetele erau plecate, concentrate pe ecranele calculatoarelor, telefoanelor sau pe orice documente aveau la îndemână.
Se pare că Marcus Dumond începea să fie afectat de presiunea muncii cu care fusese însărcinat, iar Nash simţea că târându-l până la etajul şapte ar fi înrăutăţit lucrurile. Speranţa era că Dumond va fi mai relaxat pe teritoriul său.
Biroul era ceea ce se aşteptase – de fapt, ceea ce ceruse atunci când semnase contractul. Aproape la fel de mare ca al ei, dar fără ferestre, semăna un pic cu o vânzare de garaj chiar înainte de deschiderea uşilor. Nu era nimic care să semene măcar vag cu mobilierul de birou. Dosare de hârtie şi cărţi erau stivuite pe o masă de ping-pong slăbită, La-Z-Boys de epocă asigurau locurile de şedere, iar în colţ era un pat dublu nefăcut sub un poster cu Washington Redskins. Mitch Rapp stătea pe o canapea ponosită, lângă ceea ce părea a fi o săptămână de haine murdare.
Nu şi-a ridicat privirea din Sports Illustrated pe care îl citea când au intrat. Dumond, pe de altă parte, a sărit în ochi şi a început să arunce lucrurile de pe un fotoliu rulant centrat în cameră.
„Nu-i nimic”, a spus Kennedy. „Pot să stau în picioare”.

„Eşti sigur?”
Ea a dat din cap. „Mi s-a spus că ai venit cu un plan, Marcus.”
„Cred că da. Adică, da ... . Am făcut-o.”
Se bucura că nu insistase ca el să urce la etaj. Nash avea dreptate. Îl mai văzuse pe tânărul geniu al computerelor nervos înainte, dar privirea de căprioară în lumina reflectoarelor din ochii lui era nouă.
„Sunt nerăbdătoare să aud. Ştii că nu avem decât încredere în tine, nu-i aşa, Marcus? „
„Da. . . . Mulţumesc”, a spus el înainte de a tăcea.
„Haide, uriaşule”, a îndemnat Nash. „Este o idee grozavă. Spune-i lui Irene aşa cum mi-ai spus mie.”
„Bine. Încă mai am prieteni care sunt . . . . ei bine, hackeri. Adică, eu nu mai fac aşa ceva. Nici vorbă de aşa ceva. Dar am păstrat legătura cu câţiva oameni de pe vremuri.” Privirea i-a căzut pe podea. „Ştii tu. Ici şi colo.”
Kennedy doar a zâmbit blând. Era o minciună scandaloasă. Chiar săptămâna trecută, Dumond şi câţiva dintre aceşti prieteni pătrunseseră pe site-ul Walt Disney Studios şi înlocuiseră noul trailer Star Wars cu o interpretare proprie, vulgară – dar frumos produsă.
Atâta timp cât era o distracţie inofensivă şi îşi acoperea urmele, Kennedy nu era înclinat să intervină. Într-un fel, competiţia şi cooperarea cu alţi hackeri l-au ajutat să-şi menţină abilităţile ascuţite. În timp ce oamenii de la capătul ei din afacerea de spionaj aveau tendinţa de a beneficia de anii de experienţă, timpul lucra împotriva guruilor din domeniul tehnologiei.
Comentariul lui Dumond a stârnit mai mult o reacţie din partea lui Rapp, care s-a uitat în cele din urmă peste partea de sus a revistei sale. „Mi-a plăcut videoclipul cu Star Wars, dobitocule”.
Tânărul a încremenit. „Ştii despre asta?”
Rapp s-a încruntat şi s-a întors la articolul său. „O să facem asta cândva anul ăsta?”.
Nash s-a aplecat spre Dumond şi i-a vorbit liniştitor la ureche. Hackerul a dat câteva semne sacadate din cap şi a continuat.
„Rickman avea nevoie de cineva care să-i trimită dosarele ruşilor sau iranienilor, sau oricui altcuiva, nu-i aşa? Trebuia să găsească pe cineva suficient de bun pentru a-şi acoperi urmele şi, din moment ce trebuia să decripteze mai întâi datele, trebuia să fie şi un fel de nebun de legat. Suficient de corupţi ca să nu le pese că lucrurile pe care le manipulează ar putea duce la moartea unor oameni şi suficient de nebuni ca să nu le pese că vor enerva CIA.”
„Ce vrei să spui?” a spus Rapp.
„Este o listă destul de scurtă – oameni suficient de deştepţi pentru a avea o şansă să mă ţină departe de ei şi suficient de mari nesimţiţi pentru a se implica.”
„Avem această listă?” întrebă Kennedy.
A scos o bucată de hârtie din buzunarul de la spate şi a desfăşurat-o cu grijă. Kennedy a luat pagina umedă şi a scrutat-o. „Trebuie să fie cincizeci de nume aici. Şi probabil treizeci de naţionalităţi.”
„Da. Dar e mai bine decât şapte miliarde de nume, ceea ce avem acum.”
„Deci, să zicem că omul nostru se află pe lista aceea”, a spus Rapp, lăsând jos revista. „Cum o restrângem?”
„Trimit un e-mail de phishing.”
Suspiciunea lui Rapp faţă de tehnologie îl făcuse oarecum ignorant în privinţa acesteia. În mintea lui, era mai bine să stea pur şi simplu departe de lucruri care evoluau după un program orar şi care puteau fi pricepute doar de adolescenţi.
„Cum ar fi cele pe care le primeşti pretinzând că sunt de la banca ta şi cerându-ţi parola?”
„Exact. Trimiteam un fişier de pe serverul acelei firme de avocatură italiene către -toţi cei de pe listă. Tipul pe care îl căutăm ar încerca să îl decripteze, dar eu aş face în aşa fel încât să iasă corupt. Oricine răspunde şi ne cere să îl retrimitem este persoana pe care o căutăm.”
„Şi ai putea să urmăreşti acel e-mail?”
„Dacă sunt pregătit pentru asta şi dacă ai fi serios în privinţa faptului că îmi dai acces la o mare parte din lăţimea de bandă a NSA, da. Pot să-l urmăresc.”

Kennedy a fost primul care a ridicat o obiecţie. „Cincizeci pare mult, Marcus. Voi, hackerii, comunicaţi, nu-i aşa? În camere de chat şi forumuri private? Nu este probabil ca cineva să menţioneze că a primit acest e-mail? Şi că şi alţi oameni vor spune că l-au primit? Asta nu va ridica suspiciuni?"
„Este cu siguranţă un risc. Dar este cel mai bun lucru pe care l-am găsit."
„De ce nu putem restrânge căutarea?" a spus Rapp.
Toată lumea s-a uitat la el. „Cum?" a întrebat Nash.
„Rick l-ar alege pe cel mai bun".
„Sunt de acord", a spus Kennedy. „Dar acesta este un concept subiectiv. Ce înseamnă „cel mai bun"?"
Rapp s-a ridicat şi i-a luat lista, întinzând-o pe masa de ping-pong înainte de a-i face semn lui Dumond să vină. „Rick nu a făcut niciodată o mişcare fără să cunoască toate unghiurile. A cercetat totul până la moarte şi avea mai multe contacte în mai multe locuri decât oricine din Agenţie."
„Nu înţeleg unde vrei să ajungi", a spus Dumond.
„Cu câţi dintre aceşti oameni eşti prieten sau ai colaborat în trecut? Rick ar fi ştiut că ţi-am încredinţat ţie conducerea în acest caz, aşa că mi se pare destul de improbabil ca el să dea sarcina cuiva de care eşti apropiat. Marchează-ţi toţi prietenii".
„Hei, Mitch... aşa cum ţi-am spus, oamenii de pe lista asta sunt destul de îndoiţi. Eu nu aş sta cu tipi care ar face aşa ceva."
Rapp s-a întors spre Dumond, iar hackerul şi-a lăsat din nou ochii să alunece spre podea.
„Uită-te la mine, Marcus."
„Mitch, eu..."
„Ştii cu ce fel de oameni am de-a face în fiecare zi?".
„Da, cred că da", a mormăit el.
„Atunci o să mă crezi când îţi spun că mă doare-n cot de o grămadă de oameni care umblă să fure numere de cărţi de credit. Ceea ce mă interesează – tot ceea ce mă interesează – este că m-ai pus în faţa acestui tip."
Dumond a scos cu reticenţă un pix şi a început să marcheze prin nume. S-a dovedit a fi mai multe decât şi-ar fi închipuit Rapp. Când a terminat, mai erau doar vreo douăzeci de nume.
„Mitch are dreptate", a spus Kennedy. „Dar hai să facem un pas mai departe. Câţi dintre cei rămaşi ai rănit, Marcus? Ai blocat, ai furat sau ai făcut să pară prost? Câţi te urăsc atât de mult încât s-ar lupta cu tine la fiecare pas dacă ai încerca vreodată să ajungi la ei?"
A răsfoit lista. „Poate patru."
Rapp a bătut pagina cu degetul arătător. „Atunci de acolo începem."
- – -
Rapp a urmat-o pe Irene Kennedy în biroul ei şi a închis uşa în urma lui.
„Despre ce vreţi să vorbiţi cu mine?"
În mod normal, Rapp evita sediul central ca pe ciumă, iar în acea zi fusese nevoit să facă turul complet – lifturile publice, subsolul şi mai multe holuri aglomerate decât putea număra. Fiind un om care preţuia anonimatul mai mult decât orice altceva, să fie privit cu ochii holbaţi şi aplaudat pe la spate de jumătate din Agenţie nu-i cădea deloc bine.
„Vă rog să luaţi loc."
Ar fi preferat să rămână aproape de uşă, dar exista o greutate în tonul lui Kennedy care sugera că întâlnirea nu avea să fie nici rapidă, nici uşoară.
„Ce este?", a spus el, făcând ceea ce i-a cerut.
„Am o întâlnire cu preşedintele programată pentru mai târziu în această după-amiază."
„Lasă-mă să ghicesc. Kamal Safavi?"
Tensiunile dintre Statele Unite şi iranieni continuau să escaladeze, cu acuzaţii lansate de ambele părţi. Teheranul închisese complet relaţiile diplomatice, iar preşedintele Alexander vorbea despre o nouă rundă de sancţiuni. Între timp, cooperarea începută între cele două ţări în ceea ce priveşte controlul sunniţilor era moartă în apă.
„Iranul este un punct pe ordinea de zi".
„Care sunt celelalte?"

„Ruşii. Fahran Hotaki. Faptul că cineva are dosarele Rickman şi nu avem cum să fim siguri că nu le-a accesat. Ce ştia Rick şi cum a obţinut această informaţie...". Vocea ei s-a întrerupt.
Rapp nu o invidia. Nimic nu le plăcea mai mult politicienilor decât să ia decizii de luni dimineaţa, pe care ei înşişi nu ar fi avut curajul să le ia. Atâta timp cât lucrurile mergeau bine şi erau realeşi, se mulţumeau să rămână în umbră. Dar când lucrurile deveneau dificile, nu doar că abandonau corabia care se scufunda, ci făceau găuri în corpul navei în timp ce ieşeau.
„Asta e tot?"
„Nu. Presupun că va apărea subiectul demisiei mele."
„Cred că glumeşti."
„Mă tem că nu. Am avut o mulţime de antecedente cu preşedintele Hayes, dar situaţia cu Alexander este complet diferită. El vrea să facă ceea ce trebuie, dar la un moment dat politica învinge."
„Deci avem ziduri care se prăbuşesc în jurul nostru şi ei vor instala un politician care să facă să pară că ne ţin în frâu? Dacă îmi stă în cale, Irene, jur că-i trag un glonţ în ceafă."
„Aş vrea să nu mai spui astfel de lucruri."
„Nu glumesc. Dacă cineva încearcă să mă împiedice să întorc situaţia asta, va avea probleme serioase. Alegerea între un birocrat nervos şi unul dintre băieţii noştri de pe teren este destul de uşoară pentru mine."
„Cred că putem evita să ajungem la asta. Cu toate blocajele şi postările care însoţesc confirmarea unui nou director, va trebui să fie numit un şef temporar al agenţiei. Cred că preşedintele va lua foarte mult în considerare orice recomandare pe care o voi face."
„Am impresia că renunţi prea uşor, Irene. Aproape că pari de acord cu asta."
„Nu renunţ, dar este sânge în apă şi mi-am făcut mai mult decât partea mea de duşmani la Washington. Ar fi o prostie din partea mea să mă duc la această întâlnire nepregătită pentru ca preşedintele să-mi ceară să mă retrag."
„Atunci cine?"
„Eşti prea controversat şi presupun că oricum nu ai accepta postul."
„Aş prefera să-mi pun un pistol în gură".
„Atunci Mike Nash."
Rapp nu a răspuns, în schimb s-a lăsat pe spate în scaun şi s-a uitat pe lângă Kennedy prin fereastra din spatele ei.
„Este eroul american pe care ai insistat să îl faci, Mitch. Orice politician care va lua atitudine împotriva lui va risca foarte mult din punct de vedere al relaţiilor publice."
Deşi Rapp nu era tocmai entuziasmat de idee, probabil că Kennedy avea dreptate. Nash avea CV-ul necesar şi, în ciuda unei tendinţe spre paralizie morală, nu era un laş. Când venea timpul ca lucrurile să devină sângeroase, se putea conta pe el să fie acolo.
„Mike nu ar fi fost permanent şi nu cred că el sau cineva din Washington ar fi vrut să fie", a continuat Kennedy. „Scopul aici este de a pune pe scaunul meu pe cineva care poate să-i ţină pe politicieni departe de tine suficient de mult timp pentru ca tu să rezolvi problema Rickman."
Rapp tot nu a răspuns.
„Mitch? Vreau să spui ceva. Dacă nu poţi lucra cu el – tehnic pentru el – trebuie să-mi spui pe cine ai prefera."
„Bine."
„Ce înseamnă asta?"
„Înseamnă că s-ar putea să trebuiască să-l bat de câteva ori, dar pot lucra cu el."
„Pentru el", a repetat ea.
„Am spus „bine"."
Era vizibil uşurată. „Cum am spus, sper că nu se va ajunge la asta, dar trebuie să fim pregătiţi."
„Da", a spus Rapp, încercând să-şi înghită furia. A o pune pe Irene Kennedy în stradă cu tot ce se întâmpla ar fi fost o prostie inimaginabilă. Problema era că inimaginabil de stupidă devenise o cerinţă a postului la Washington.

CAPITOLUL 44

AFGANISTANUL CENTRAL

Era bine să fii ieşit din oraş.

Aerul care sufla prin uşa lipsă era încă fierbinte, în ciuda apusului de soare cu cincisprezece minute înainte. Praful care se ridica de pe şosea se învârtea în interiorul cabinei, atacându-i ochii lui Fahran Hotaki şi făcându-şi loc în gură, dar nu-l deranja. De fapt, i se părea ciudat de nostalgic. O amintire a vieţii sale de dinainte de război. De zilele petrecute îngrijind animale şi crescând copii.

Nu avea fotografii ale satului său sau ale familiei sale. Aparatele de fotografiat, ca şi telefoanele şi computerele, nu prea îi erau de folos atunci. Acestea au devenit parte din viaţa lui abia după ce s-a alăturat luptei.

A trăi o viaţă izolată de lumea exterioară era atrăgător în atât de multe feluri. Ritmul neschimbător al acesteia, familiaritatea intimă cu tot ceea ce constituia universul său. Nu ştia nimic despre oscilaţiile economice, despre internet sau despre armele nucleare. Nimic despre tensiuni între naţiuni, pandemii sau dezastre ecologice. Existase doar el, poporul său şi pământul vast şi pustiu din jurul lor.

Era un nivel de simplitate care ar fi trebuit să fie uşor de păstrat – un nivel care ar fi făcut ca ţara sa să fie de puţin interes pentru forţele exterioare. Din anumite motive, însă, Afganistanul nu s-a putut retrage niciodată în cultura sa primitivă şi insulară.

Cuceritorii în devenire veniseră în valuri aparent nesfârşite încă de la începutul istoriei. În timpul vieţii sale, Afganistanul a îndurat ruşii, talibanii, nenumărate grupări teroriste străine şi acum americanii.

De ce Allah nu ar fi lăsat acest colţ stâncos al planetei să existe în pace? De ce trebuie să existe teste constante ale credinţei poporului Său? Câte orori îi va forţa Dumnezeu să sufere înainte de a fi convins de devotamentul lor?

„Allahu akbar”, a spus Hotaki peste şuieratul vântului. Obiceiul său tot mai mare de a-l pune la îndoială pe zeul cu care urma să se întâlnească mai târziu în acea seară era culmea aroganţei. Cu toate acestea, spera să existe un fel de explicaţie. Îşi dorea atât de mult să înţeleagă.

Stelele începeau să se aprindă şi a aruncat o privire spre indicatorul de benzină al camionului, cât încă mai era suficientă lumină. Mai puţin de un sfert de rezervor. Putea să prelungească autonomia camionetei golind cadavrele din benă, dar nu era necesar. Nu avea să mai existe o călătorie de întoarcere.

Hotaki a trecut de o mică ridicătură şi a văzut tabăra pe care o căuta. Existau câteva lumini moderne, dar cea mai mare parte a iluminării era emanată de un foc de tabără în piaţa centrală. În spate se aflau munţii, siluete negre care păreau să înghită universul despre care aflase abia de curând.

Hotaki s-a rostogolit până s-a oprit şi a examinat scena de jos. Satul era simplu – un cerc aspru străbătut de drumuri de pământ şi case joase de piatră. Era locuit de un grup deosebit de brutal de talibani care căutau să-şi reafirme controlul. În mintea lui, asta îi făcea să fie mai răi decât ceilalţi. Străinii nu datorau nimic Afganistanului. Dacă aveau puterea de a-l cuceri, aveau dreptul. Aceşti oameni, însă, erau criminali. Ucigaşi ai propriului lor popor.

A apăsat pe accelerație şi a pornit în jos, în partea din spate a ridicării, eliberat brusc de tristeţea profundă care îl chinuia de la moartea familiei sale. Când a ajuns la zidul curbat care înconjura satul, tot ce mai rămăsese în el era ura.

„Opreşte-te!”

Un bărbat cu un AK-47 a apărut din umbră şi s-a apropiat de camion. Hotaki avea farurile stinse pentru a ascunde cadavrele pe care le transporta, dar era puţin probabil ca această precauţie să fi fost necesară. Paznicul nu recunoştea nici măcar posibilitatea unui pericol. La fel ca oamenii pe care Hotaki îi omorâse deja în acea zi, acesta era încrezător în dreptatea şi invincibilitatea sa.

Tânărul nici măcar nu avea degetul pe trăgaciul armei când s-a aplecat spre fereastra deschisă. „Cine eşti tu?”

a răspuns Hotaki împingând în gâtul bărbatului o sticlă spartă pe care o găsise pe pardoseală. Surpriza mai mult decât frica sau durerea l-a îngheţat suficient de mult timp pentru ca Hotaki să-l tragă parţial prin fereastră şi să-i ţină capul în timp ce sângera. Muribundul a început să se zbată, dar nu a reuşit să

elibereze arma prinsă între pieptul său şi uşă. În schimb, şi-a învârtit pumnii inutil, lovindu-i în mod repetat în metalul ruginit al cabinei, în timp ce viaţa se scurgea din el.
Când, în cele din urmă, a rămas nemişcat, Hotaki şi-a eliberat trupul şi a apăsat acceleraţia camionului până la podea. Roţile din spate s-au luptat pentru tracţiune înainte de a-l prinde şi a-l propulsa prin deschiderea îngustă din perete.
Oamenii din sat erau exact acolo unde se aşteptase să fie, înghesuiţi în jurul focului central. S-au întors când au auzit vehiculul apropiindu-se, dar ochii lor erau adaptaţi la strălucirea flăcărilor şi nu puteau pătrunde în întunericul de dincolo. Niciunul nu şi-a dat seama ce se întâmpla până când nu a fost prea târziu. A intrat în ei, trăgându-i pe unii sub roţile sale şi aruncându-i pe alţii în foc. Cei care au reuşit să evite să fie loviţi s-au împrăştiat.
Fumul a umplut cabina în timp ce şasiul îmbibat cu ulei se aprindea. Hotaki a sărit afară, folosind un AAC Honey Badger de fabricaţie americană pentru a-i stropi pe cei care încercau să se îndepărteze. A fost nevoie de doar o clipă pentru ca pick-up-ul să fie înghiţit, iar avantajul său a fost diminuat de strălucirea orbitoare.
Un glonţ i-a lovit vestonul antiglonţ din spate, aproape că l-a făcut să cadă din picioare. S-a învârtit, ţinând trăgaciul armei apăsat şi măturat de la stânga la dreapta. Mirosul de carne umană carbonizată îi umplea nările în timp ce înainta, ferindu-se de buştenii în flăcări pe care sosirea lui îi împrăştiase. Mai multe gloanţe i-au lovit vesta, forţa lor încercând să-l împingă înapoi. Coapsa i-a fost lovită, dar glonţul a ratat osul, slăbindu-i, dar nu i-a destabilizat piciorul. O arsură bruscă în gât şi apoi gustul de sânge în gură i-au anunţat lovitura de graţie pe care ştia că o va primi, dar nu a fost suficient pentru a-l opri. Nu încă.
Se regăsi brusc în mijlocul oamenilor. Sclipirea ţevilor armelor lor şi vuietul focurilor automate erau peste tot în jurul lui. Şi-a dat seama că arma lui era goală şi a aruncat-o, scoţând Magnumul 44 de la brâu. Ştia că era lovit în mod repetat, dar nu mai simţea nimic.
Hotaki era vag conştient că se lăsase în genunchi şi că arma lui era din nou goală, dar totuşi nu s-a oprit. Degetul lui a continuat să apese pe trăgaci, urmărind umbrele schimbătoare create de lumina focului. În cele din urmă, întunericul a coborât.
Dumnezeu este mare.

CAPITOLUL 45

PALATUL PREZIDENŢIAL
ISLAMABAD
PAKISTAN
EL este acolo. Lângă intrarea în bucătărie.”
Ahmed Taj a trecut cu privirea pe lângă asistentul său şi s-a îndreptat spre un bărbat american greoi, îmbrăcat într-un costum închis la culoare. Sosit în ţară abia în acea dimineaţă, acesta preluase deja comanda echipei Serviciului Secret însărcinată cu asigurarea securităţii secretarului de stat american. Chiar şi detaşamentul pakistanez părea să i se supună – o demonstraţie ruşinoasă de slăbiciune de care Taj avea să se ocupe mai târziu.
„Cine este el?”
„Jack Warch”, a spus Kabir Gadai în linişte. „Acum este pensionat, dar a fost şeful securităţii preşedintelui Hayes când Casa Albă a fost atacată cu ani în urmă. Oficial, este aici doar ca şi consilier, dar nu există nicio îndoială că el este la conducere.”
S-au mutat din poziţia pe care o ocupau sub ferestrele sălii de bal pentru a lăsa să se depună acolo o masă de banchet. Scaunele erau aduse pe paleţi cu rotile, iar pe pereţi se ridicau decoraţiuni. Tacâmurile de argint proaspăt lustruite erau aranjate în cutii căptuşite cu catifea, iar paharele de cristal erau ţinute la lumină de personalul de la bucătărie în căutare de pete.
Preşedintele Chutani nu precupeţise nicio cheltuială. Acest dineu de stat urma să comemoreze un nou început în lunga relaţie a Pakistanului cu Statele Unite. Şi pentru a le demonstra duşmanilor lui Chutani puterea prieteniei sale cu cea mai puternică ţară din lume.

Rezultatul real ar fi fost cu totul altul. Imagini dramatice cu Chutani înecându-se cu propriul sânge în timp ce oamenii de securitate americani îşi scoteau armele ar fi stârnit în ţară o frenezie pe care Taj ar fi călărit-o spre putere.
„Va fi Warch o problemă?”
„Nu anticipez asta. Ne-a inundat cu întrebări şi solicitări, dar m-am ocupat personal de cererile sale. Evident, principala lui preocupare este siguranţa delegaţiei americane.”
„Ce i-am dat despre Chef Marri?”
„Totul”, a răspuns Gadai, coborându-şi şi mai mult vocea. „Nu există nicio informaţie care să vă lege pe voi doi, aşa că nu exista niciun motiv pentru a face modificări care să ridice suspiciuni. Întregul personal, inclusiv Obaid Marri, a fost deja verificat de americani.”
Taj a încercat să înăbuşe nervozitatea care îi creştea în stomac. Pregătirile sale fuseseră minuţioase şi Allah le zâmbise, îşi spuse el însuşi. Nu avea de ce să se teamă.
Pe de altă parte, poate că nu frica de eşec îl rodea. Poate că era inevitabilitatea succesului. O mare parte din viaţa lui fusese consumată de crearea şi punerea în aplicare a acestui plan şi era ciudat de dezorientat să ştie că acele maşinaţiuni se vor sfârşi în curând. În trei zile, avea să înceapă bătălia violentă, dar, după toate probabilităţile, scurtă, pentru controlul Pakistanului. După aceea, va avea puterea pe care o râvnea de atâta timp.
Sarcina mult mai dificilă de a-şi exercita noua putere dobândită era cea care începea să-l îngrijoreze. Americanii nu trebuiau să fie subestimaţi. Se vor lupta împotriva noii ordini a lucrurilor cu fiecare fibră a fiinţei lor, făcând tot posibilul pentru a-l împiedica să îşi afirme dominaţia asupra Orientului Mijlociu. În cele din urmă, însă, vor eşua.
Preşedintele Saad Chutani a intrat prin arcada de est şi s-a oprit, observând activitatea din jurul său cu un zâmbet satisfăcut. Când ochii i-au căzut pe directorul său de informaţii, i-a făcut semn. Taj s-a grăbit ascultător să ajungă lângă politician.
„Cum merg lucrurile?” a întrebat Chutani.
„Nici o problemă, domnule preşedinte. Cred că veţi fi mulţumit în următoarele săptămâni de rezolvarea problemelor dumneavoastră cu presa, iar pregătirile de securitate pentru banchet sunt pe deplin satisfăcătoare.”
„Sunteţi sigur? În ultima vreme a crescut activitatea teroristă în nordul ţării. Se pare că pierderea lui Akhtar Durrani este încă resimţită de organizaţia dumneavoastră. „
De fapt, Taj a avut o influenţă mult mai mare asupra elementelor radicale din Pakistan decât a avut vreodată Durrani. „Sunt încrezător, domnule. Oamenii pe care i-aţi aprobat pentru acest detaşament sunt unii dintre cei mai buni din Pakistan, iar oamenii pe care i-au trimis americanii sunt şi ei destul de impresionanţi.”
„Nu vrem să testăm aceste afirmaţii, Ahmed. Chiar şi un atac zădărnicit ar fi un dezastru. Trebuie să demonstrăm că deţinem controlul şi să proiectăm Pakistanul ca pe o ţară stabilă şi modernă. Un aliat demn pentru prietenii noştri americani.”
„Înţeleg perfect, domnule.”
Preşedintele a făcut semn cuiva cu mâna, iar Taj s-a uitat înapoi pentru a-l vedea pe infamul şi volubilul Obaid Marri înţepându-l pe unul dintre ospătari în piept. Scuipatul îi ieşea efectiv puţin din gură în timp ce îl certa pe om. Cei mai mulţi oameni credeau că era vorba de aroganţa provocată de faptul că restaurantul său primise a treia stea Michelin, dar Taj ştia că nu era adevărat. Obaid fusese aşa de când era copil.
„L-ai cunoscut pe bucătarul-şef, Ahmed?”.
„Nu am avut plăcerea”.
„Vino, ţi-l prezint.”
Marri i-a zărit apropiindu-se şi i-a dat bărbatului un imbold spre bucătărie. Când cel mai renumit restaurator pakistanez s-a întors spre ei, faţa lui roşie devenise respectuoasă.
„Obaid!” a spus Chutani, îmbrăţişându-l pe bărbat. „Sunt onorat că ai venit să supervizezi personal pregătirea.”

„Totul trebuie să fie perfect, domnule preşedinte. Şi mă tem că personalul dumneavoastră este ...". Vocea lui s-a întrerupt.
„Incompetent", a spus Chutani cu un zâmbet tolerant.
„Voiam să spun „care are nevoie de lustruire"."
„Sunt sigur că aşa erai." Preşedintele i-a indicat lui Taj. „Nu cred că l-ai cunoscut pe Ahmed".
Marri i-a întins mâna. Spre lauda lui, nu a existat nici măcar o urmă de recunoaştere în ochii lui – doar o uşoară nervozitate care nu era deloc neobişnuită atunci când se confrunta cu şeful lăudatului ISI. „Este o plăcere, domnule director."
„Plăcerea este a mea."
Marri era dintr-un sat nu departe de locul în care crescuse Taj. Taţii lor aveau afaceri regulate şi cei doi băieţi se cunoşteau încă de când erau copii mici. Mai important, Marri împărtăşea setea de putere şi viziunea lui Taj pentru Pakistan.
„Aţi mâncat la restaurantul lui Obaid?" a întrebat Chutani.
„Mă tem că nu am avut ocazia".
„Trebuie să vă faceţi timp. Este cu adevărat magnific".
„Domnule preşedinte, vă rog..." Marri a protestat cu jumătate de inimă.
Kabir Gadai a apărut în partea opusă a sălii şi a început imediat să încerce să-i atragă atenţia lui Taj. O sincronizare excelentă, ca de obicei. Marri se descurca bine cu întâlnirea lor, dar era periculos să îl supună pe om la prea mult stres. Deşi acceptase cu entuziasm să facă parte din acest plan, în cele din urmă era doar un bucătar.
„Vreţi să mă scuzaţi?" a spus Taj. „Asistentul meu pare disperat să vorbească cu mine şi vreau să mă asigur că nu este nimic urgent."
„Bineînţeles", a spus Chutani. „Mulţumesc, Ahmed."
A pornit spre Gadai, care deconecta un apel şi îşi strecura telefonul în buzunar.
„Am eliberat un alt dosar Rickman în această dimineaţă", a spus el, aplecându-se la urechea lui Taj. „Era tot ce ne mai trebuia. Oamenii noştri l-au urmărit până la un furnizor de servicii de internet din Rusia."
Taj a dat solemn din cap. Era un alt miracol dintr-un lung şir de miracole pe care i le acordase Dumnezeu. Nu exista altă explicaţie. În curând avea să controleze nu numai un arsenal nuclear, ci şi întreaga reţea de informaţii a Americii.
„Vreau să te duci personal."
„Dar..."
„Fără argumente, Kabir. Nu am încredere în nimeni altcineva în această chestiune."
„Bineînţeles", a spus Gadai, în mod clar reticent, dar suficient de înţelept pentru a nu insista asupra problemei. „Echipa mea se reuneşte chiar acum."

CAPITOLUL 46

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
S.U.A.
CÂND Irene Kennedy a intrat în Biroul Oval, preşedintele Josh Alexander a traversat imediat camera pentru a-i strânge mâna. Fostul fundaş din Alabama avea mersul unui atlet -în ciuda faptului că împlinise cincizeci şi unu de ani cu câteva luni înainte. Părul său şaten ca nisipul era încă des şi gropiţele alungite care captivaseră atât de mult presa erau încă vizibile atunci când zâmbea.
Totuşi, nu totul era la fel ca atunci când se întâlniseră prima dată. Costumele care fuseseră un pic prea lucioase emanau acum o eleganţă discretă. Dinţii care fuseseră câteva nuanţe prea albe erau acum mai în ton cu alegătorii pe care îi servea. Iar la tâmple îi apăruse un pic de gri, aşa cum părea să se întâmple întotdeauna în cazul bărbaţilor din poziţia lui.
În ciuda faptului că păstra cât mai multă distanţă politică faţă de ea – şi cu atât mai mult faţă de Mitch Rapp – ea îl admira pe bărbat. Înţelegea şi accepta faptul că nu putea rămâne complet curat în lupta în care se aflau.

„A trecut prea mult timp”, a minţit Alexander. „Întotdeauna mă bucur să te văd, Irene.”
„Apreciez timpul acordat, domnule preşedinte”.
„Îi cunoaşteţi pe Barbara şi Carl.”
Barbara Lonsdale nu s-a ridicat de pe canapea, dar a ridicat o mână în semn de salut. Era preşedinta Comisiei de Informaţii a Senatului şi, la un moment dat, fusese cea mai înverşunată detractoare a CIA. Totuşi, după ce cel mai apropiat prieten al ei fusese ucis într-un atac terorist, se răzgândise.
Carl Ferris, în schimb, s-a ridicat. A venit spre ea cu mâna întinsă.
„Apreciez că m-aţi inclus şi pe mine în asta”, a spus el, deşi ştia foarte bine că ea nu a avut nimic de-a face cu aprobarea participanţilor la o întâlnire la Casa Albă.
Kennedy s-a întrebat cum se descurcau noile sale echipe juridice şi de marketing în ceea ce priveşte relaţia sa cu regretatul Akhtar Durrani. Zâmbetul arogant al senatorului şi încercarea de a-i strivi mâna sugerau că munca lor mergea bine.
„Sper că nu vă deranjează”, a spus Alexander. „Carl a cerut să fie aici şi m-am gândit că nu ar strica să am şi părerea Comisiei juridice. Mai important, însă, este că va merge în Pakistan cu delegaţia lui Sunny şi este de înţeles că este îngrijorat de siguranţa lui.”
„De fapt, mă bucur că, în sfârşit, suntem în legătură. Am încercat să iau legătura cu el în legătură cu întâlnirea sa cu Ahmed Taj.”
„Serios?” a spus Alexander, evident surprins că Ferris se întâlnise cu directorul ISI fără ştirea lui.
„Programul meu de când m-am întors a fost extrem de încărcat, domnule director Kennedy. Iar întâlnirea a fost una pur socială. Ahmed m-a invitat în biroul său pentru o băutură.”
O minciună destul de neglijentă, întrucât bărbatul era un musulman devotat. Era mult mai probabil că au discutat despre cât de scumpi vor fi noii oameni ai lui Ferris şi cum vor fi plătiţi.
Toată lumea s-a aşezat, iar Alexander s-a abţinut să nu-i ofere ceai, aşa cum era obiceiul lui. Fără îndoială că omisiunea era menită să fie o manifestare subtilă de nemulţumire – una pe care ea o va sesiza, dar care va fi trecută cu vederea de ceilalţi.
„Ştiu că Irene nu se va supăra dacă renunţăm la amabilităţi şi trecem direct la afaceri. Situaţia Rickman. În primul rând, permiteţi-mi să spun că încercarea de a atribui vina este o pierdere de timp în acest moment şi nu se află deloc pe ordinea de zi. Ceea ce trebuie să discutăm este o rezolvare. Ignorând pentru moment actorii minori, precum Fahran Hotaki în Afganistan, acest lucru ne-a cauzat probleme serioase cu Rusia şi iranienii.”
„Un dezastru total”, a adăugat Ferris.
Alexander s-a încruntat la întrerupere. Nu era nicio dragoste pierdută -între el şi preşedintele Comitetului Judiciar, dar Ferris era un om puternic şi nu putea fi ignorat.
„Acum mi s-a spus că am avut o altă scurgere de informaţii în această dimineaţă”, a continuat Alexander. „În Arabia Saudită de data aceasta. Irene, ai putea să ne informezi despre asta?”
Ea a dat din cap respectuos. „Mohammed Kattan, un angajat de nivel înalt la Saudi Aramco, a fost demascat ca informator al CIA. Am reuşit să îl anunţăm şi a ajuns la ambasada SUA din Riad.”
„Nu neapărat de ajutor”, a intervenit Ferris, străduindu-se să pară solemn.
Deşi bucuria lui abia voalată era josnică în acele circumstanţe, nu se înşela. Rickman le dăduse suficient timp pentru a-l avertiza pe om, dar nu suficient pentru o extracţie. Vroia să creeze un incident internaţional în care saudiţii să ceară întoarcerea cetăţeanului lor, iar Statele Unite să refuze. A funcţionat de minune. Demonstraţiile din jurul ambasadei creşteau în intensitate şi aveau potenţialul de a deveni violente în orice moment.
„Irene”, a avertizat Alexander. „Avem un acord cu saudiţii prin care nu ne spionăm reciproc”.
„Complet ignorat de ambele părţi”, a spus Barbara Lonsdale, vorbind pentru prima dată în cadrul întâlnirii.
„Adevărat. Dar această înţelegere reciprocă funcţionează doar atunci când nimeni nu este prins.”
„Cu tot respectul”, a spus Lonsdale. „La naiba cu saudiţii. Sunt cei mai mari susţinători ai terorii de pe planetă, iar tratamentul lor faţă de femei este mai mult decât dezgustător.”

„Sunt, de asemenea, principala forţă din OPEC, iar această ţară funcţionează pe bază de petrol”, a spus Ferris. „Puteţi aduce toate argumentele morale pe care le doriţi, dar poporul american nu este pregătit pentru o benzină de zece dolari pe galon.”
„Uite”, a spus preşedintele, aplecându-se în faţă şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi. „Ne-am ocupat de ruşi, iar saudiţii vor ridica nişte praf pe care îl putem gestiona. Situaţia cu iranienii este diferită. Va întârzia negocierile noastre cu cel puţin un an. Dar, sincer, nu am fost niciodată sigur dacă aceste discuţii vor ajunge undeva sau dacă nu cumva cad pe sabia mea politică pentru nimic.”
Alexander a fost atât de înţelegător în privinţa Iranului mai puţin din bunăvoinţă şi mai mult datorită faptului că protestele furioase de la Teheran l-au întărit de fapt din punct de vedere politic. Poporul american era sceptic cu privire la politica sa de apropiere şi acest lucru a demonstrat că nu era atât de naiv în privinţa acestei ţări pe cât îl acuzau adversarii săi. O eroare de calcul rară din partea lui Rickman.
„Totuşi, acest lucru nu poate continua. Nu ne putem petrece următorii cinci ani urmărind scurgeri de informaţii şi umilindu-ne în faţa guvernelor străine.”
Când ea nu a răspuns imediat, Ferris a văzut şansa pe care o aştepta. „Dr. Kennedy mi-a spus că Akhtar Durrani îl răpise pe Rickman şi îl tortura pentru informaţii. Bazându-mă pe faptul că documentele clasificate continuă să fie publicate după moartea ambilor bărbaţi, se pare că acest lucru nu este adevărat.”
Îi spusese asta pentru a-i opri încercarea lui de a discredita CIA. Fusese o măsură necesară pentru a stinge un incendiu imediat, dar ea ştia că nu-i va oferi decât o scurtă acoperire. Poate că ar fi trebuit să accepte oferta lui Rapp de a scăpa de senatorul problematic.
„Se pare că Joe Rickman a devenit dezechilibrat”, a recunoscut Kennedy.
„Vrei să spui că este un trădător”, a spus Ferris.
„Este mai complicat de atât, dar, în cele din urmă, da.”
„Nu înţeleg cum se poate întâmpla aşa ceva”, a spus Ferris, încălzindu-se cu subiectul său. „În primul rând, de ce ar şti el ceva despre un informator rus sau despre un ambasador iranian? Apeleaza dosare strict secrete la avizierul de la prânz?”
„Scuteşte-ne de discursul cu săpunul”, a spus Barbara Lonsdale. Alexander, pe de altă parte, a rămas tăcut. Deşi nu voia să atribuie vina, nu era mai presus de a lăsa pe altcineva să o facă.
„Ce face CIA?” a continuat Ferris. „Spionează oamenii, nu-i aşa? Nu ăsta este scopul ei de miliarde de dolari? De ce nu era Rickman supravegheat? De ce a fost scutit?”
„Aceasta este o afacere dificilă, plină de oameni dificili”, a spus Lonsdale. „S-a întâmplat. Acum hai să ne gândim cum să o reparăm”.
„Poţi să minimalizezi asta cât vrei, Barbara, dar este un dezastru. Un dezastru în curs de desfăşurare. Aparent, doctorul Kennedy nu are nicio idee despre ce ştia Rickman sau cum a obţinut informaţia. Câte dosare sunt acolo? Zece? O sută? O mie? Şi de ce am crede că Rickman ar fi condus cu cele mai bune lucruri ale sale? Eu n-aş crede. Ce ştia el şi eu nu ştiu? La naiba, ce ştia el şi preşedintele Alexander nu ştie? Ceea ce am văzut până acum ar putea fi doar vârful aisbergului. Dar nu ştim dacă e aşa şi nici Dr. Kennedy nu ştie. Suntem siguri că ceilalţi oameni şi operaţiunile ei sunt în siguranţă? Pentru că, cu tot respectul, ea nu pare să ştie.”
„Ce propui, Carl?” a spus Lonsdale. „Desfiinţarea CIA?”
„Ce fac ei cu adevărat pentru noi?” a spus Ferris. „Rezolvă din când în când o problemă pe care ei înşişi au creat-o? Cel puţin, cred că este timpul să ne gândim la o restructurare completă a organizaţiei.”
„Poate că ar trebui să scăpăm de armată, dacă tot suntem la asta?” a spus Lonsdale cu sarcasm.
Ferris a ridicat din umeri. „Aproape o mie de miliarde de dolari pe an şi nu au fost în stare să obţină o victorie clară de când japonezii s-au predat în '44. Evident, Statele Unite au nevoie de o forţă defensivă puternică, dar mă întreb dacă nu s-ar putea obţine asta cu jumătate din bugetul actual.”
„Cred că ne îndepărtăm cu mult de subiectul în cauză”, a spus Alexander.
Ferris a zâmbit. „Îmi cer scuze, domnule preşedinte. După cum ştiţi, am o pasiune pentru tangenţele teoretice.”
Ferris putea fi periculos de fermecător atunci când voia să fie. Perspectiva foarte reală că ar putea deveni preşedinte şi că ar putea transforma unele dintre reflecţiile sale filosofice bizare în legislaţie era terifiantă pentru Kennedy.

„Irene”, a spus Alexander. „Cum stăm cu astuparea acestor scurgeri de informaţii?”.
„Avem o pistă solidă şi sper că vom reuşi să le oprim în scurt timp.”
Preşedintele nu a fost mai mulţumit de răspunsul ei decât a fost ea însăşi. „Sunt bătut cu ciocanul în această privinţă, Irene. De la inamicii noştri, de la aliaţii noştri, de la alegători. Şi tot ce poţi să-mi spui este că lucrezi la asta?”.
„Rickman a fost un om strălucit”, a spus ea cu sinceritate. „De aceea a fost în poziţia în care a fost. Sunt încrezător că vom rezolva problema, dar sunt reticent în a face promisiuni pe care s-ar putea să nu le pot ţine.”
„Presupun că acesta este sfârşitul acestei conversaţii, atunci”, a spus Alexander, fără să se obosească să-şi ascundă frustrarea. „Cum rămâne cu delegaţia lui Sunny care merge în Pakistan? Lucrurile par destul de volatile acolo şi sunt sigur că Carl ar prefera să nu se afle în mijlocul unui atac taliban.”
„Chiar nu sunt atât de îngrijorat”, a spus Ferris.
Kennedy a observat cu interes răspunsul său. Lui Ferris îi păsa doar de el însuşi şi dovedise de nenumărate ori că era un laş pe aproape toate planurile. Lipsa lui bruscă de interes faţă de propria siguranţă era în contradicţie cu tot ceea ce ştia despre acest om.
„Serviciile Secrete iau acest lucru foarte în serios”, a spus Kennedy. „Şi, după cum vă puteţi imagina, pakistanezii îşi pun oamenii lor de top la dispoziţia preşedintelui Chutani. Din nou, însă, dacă cereţi garanţii, nu vi le pot oferi.”
Preşedintele Alexander şi-a aruncat o privire la ceas, lăsând să se înţeleagă că întâlnirea se apropia de sfârşit. „Sunt dezamăgit că nu am reuşit să realizăm mai mult astăzi aici. Mai are cineva alte întrebări?”
„Cam o mie”, a spus Ferris. „Dar se pare că doctorul Kennedy nu poate răspunde la niciuna dintre ele.”
„Sunt convinsă că va putea să răspundă în curând”, a spus Barbara Lonsdale.
Alexander se ridică în picioare. „Vă mulţumesc tuturor că aţi venit. Irene, îmi mai acorzi un moment din timpul tău?”
Lonsdale s-a aplecat spre ea când a trecut. „Fruntea sus, Irene.”
Alexander s-a dus la biroul său şi s-a aşezat, dar nu i-a oferit un scaun lui Kennedy. „Nu a mers bine.”
„Nu, domnule, nu a mers.”
A învârtit o bucată de hârtie pe blotterul din faţa lui şi a strecurat-o în direcţia ei. A fost imediat recunoscută ca fiind scrisoarea de demisie pe care o semnase în prima ei zi ca inspector principal de justiţie.
Preşedintele putea să o accepte oricând dorea, dar în schimb a tras-o înapoi şi a pus-o într-un sertar. Punct ochit.
„Sunt în spatele tău, Irene. Slujba ta este ca a mea. Destul de imposibilă. Ai mii de oameni care lucrează pentru tine, iar unii dintre ei nu sunt cei mai stabili sau cooperanţi din lume. Este un miracol că astfel de lucruri nu se întâmplă mai des.”
„Vă mulţumesc pentru votul de încredere, domnule.”
„Nu-mi mulţumiţi prea repede. Nu am de gând să te mint, Irene. E de rău. Dacă m-aş putea gândi la o singură persoană care ar putea conduce CIA mai bine decât tine, ţi-ai căuta o slujbă chiar acum.”
„Înţeleg, domnule.”
„Atunci rezolvă problema, Irene. Nu mâine. Nu săptămâna viitoare. Fă-o acum.”

CAPITOLUL 47

LA SUD DE ANNAPOLIS
MARYLAND
S.U.A.
MITCH Rapp şi-a uşurat Dodge-ul Charger în copacii de la marginea drumului fără ieşire. A luat o cutie de pizza şi un pachet de şase cutii de Cola de pe scaunul pasagerului, dar apoi nu s-a putut hotărî să deschidă portiera. Exista un motiv pentru care nu venea niciodată aici. O mulţime de motive.

Nu ştia sigur cât timp a stat acolo, dar în cele din urmă a apucat mânerul. Nu atât pentru că era pregătit, cât pentru că era aproape timpul ca doamna Randall să înceapă plimbarea de după-amiază. Era o bătrână drăguţă, dar ultimul lucru de care avea nevoie era o femeie în trening care să răcnească cu simpatie la el.
Şapte ani de vânt şi ploaie curăţaseră cenuşa dezlipită, lăsând doar scheletul înnegrit a ceea ce fusese cândva casa lui şi a Annei. Al doilea etaj dispăruse, la fel ca şi cea mai mare parte a unei laturi, dar mai existau încă destule perechi de două pe patru picioare care să evoce amintiri despre ceea ce fusese cândva.
Rapp se îndreptă spre singura structură intactă – un şemineu de cărămidă cu funingine care se oprise pe cerul fără nori. Şi-a ales un loc în spatele acestuia care să-l ascundă de stradă, apoi a deşurubat capacul unei Coca-Cola şi s-a aşezat. Berea – poate o ladă întreagă – ar fi fost mai potrivită, dar era timpul să renunţe la asta până când îşi va pune ordine în viaţă.
Soarele după-amiezii se reflecta pe apa golfului Chesapeake Bay, iar el a întredeschis ochii spre cheiul care se prelungea în apă. Părea că unul dintre vecinii săi îl curăţase şi preluase sarcinile de întreţinere. Obişnuia să alerge la capătul acestuia în primele dimineţi şi să facă o baie de antrenament de cinci kilometri. Când se întorcea, o găsea inevitabil pe Anna bând cafea şi citind un teanc de ziare care se clătina. Se prefăcea surprinsă de cât de rapid era şi apoi îşi oferea scuze mai puţin sincere pentru că nu începuse micul dejun. De obicei, aceasta era urmată de complimente despre felul în care gătea, care erau de fapt un efort subtil voalat de a-l determina să pregătească câteva omlete.
Rapp apucă o bucată de pizza şi luă o muşcătură. Înainte ca Anna să moară, începuseră să construiască o casă nouă pe un teren izolat în afara şoselei de centură. Fundaţiile fuseseră turnate şi câţiva pereţi erau încadraţi, dar asta era tot ce se făcuse înainte ca el să oprească proiectul.
Antreprenorul general îi sunase, oferindu-se să termine construcţia la un preţ avantajos. Era un tip cumsecade, care fusese lovit puternic de moartea Annei şi care se distrase de minune gândindu-se cum să integreze toate măsurile de securitate ale lui Rapp. Poate că era timpul să-i răspundă la telefoane.
Anii începuseră să se adune în mintea lui Rapp. O criză după alta. Prieteni pierduţi. Duşmani morţi. O listă din ce în ce mai lungă de răni şi leziuni. Fiecare zi devenise asemănătoare cu cea precedentă. Fiecare scenariu era o întorsătură familiară a uneia dintre ororile care îl precedaseră.
Dar asta ar putea fi pe cale să se schimbe.
Preşedintele Alexander era un pragmatic, ceea ce îl făcea mai uşor de lucrat cu el decât cu ideologii de ambele părţi ale culoarului. Dar a fost şi un politician. Dacă vedea că CIA devenea o ameninţare pentru el, făcea ceva pentru a se ocupa de această ameninţare. Era foarte posibil ca Kennedy să fie eliminat până la sfârşitul zilei.
Dacă se întâmpla asta, Rapp hotărâse că se va ocupa de mizeria Rickman şi apoi va pleca. Fără ca ea să îl izoleze de politică, ar fi ucis jumătate din Washington până acum.
Asta îi lăsa în faţă un drum lung şi inconfortabil de gol. Ce motiv ar mai fi avut să se dea jos din pat dimineaţa? Graţie abilităţilor de investitor ale fratelui său, Rapp avea mai mulţi bani decât ar fi putut cheltui vreodată, iar CV-ul său nu era unul pe care să-l duci la o agenţie de recrutare.
În niciun caz nu avea de gând să se angajeze la unul dintre guvernele străine care, fără îndoială, ar fi venit la telefon, şi nici nu se putea imagina protejând vreo celebritate sau vreun miliardar pe care mai degrabă l-ar fi împuşcat în ceafă. Deşi nu-i plăcea neapărat ceea ce făcea în fiecare zi, cel puţin era cvasi-legal şi făcea o diferenţă.
Să se întoarcă la triatlon ar fi o provocare interesantă, dar trebuia să fie realist. Anii şi găurile de glonţ l-ar face imposibil să se întoarcă la nivel înalt. Iar asta era mai puţin o viaţă decât un ucigaş de timp.
Telefonul din geaca lui a început să vibreze şi l-a scos. Mike Nash. Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă şi a răspuns.
„Da.”
„A ieşit de la întâlnirea cu preşedintele.”
„Şi?”
„Se zvoneşte că încă mai avem un loc de muncă remunerat.”
O barcă cu pânze a intrat în vizor şi Rapp a urmărit-o cu privirea. „Cred că asta e o veste bună.”
„S-ar putea să nu dureze mult. „

El şi Kennedy au decis să nu-i spună lui Nash despre rolul său în planurile lor de succesiune. Avea deja destulă presiune asupra lui şi nu erau siguri cum va face faţă la mai multă presiune. Nu existau mulţi oameni mai buni în luptă, dar să conducă Agenţia era altceva. Să ai pe cineva care să tragă în tine era, în multe privinţe, cea mai simplă dintre probleme. Ştiai cine era inamicul şi ştiai că problema urma să se rezolve rapid, fie în favoarea ta, fie a celuilalt tip. Odată ce te-ai aşezat pe scaunul de inspector principal, rahatul venea spre tine din toate direcţiile şi nu se mai oprea niciodată.
„Ceva nou cu Rickman?"
„Poate. Un agent de nivel înalt a dispărut în Venezuela."
„Nu te bucuri?"
„Nici un e-mail, nici o înregistrare video. Rick ar continua să schimbe lucrurile pentru a ne ţine în suspans. Credem că asta e ceea ce vedem aici."
Părea un pariu bun. Rickman avea relaţii bune în Venezuela prin apartenenţa acesteia la OPEC. Nu că asta ar fi contat. Părea să fi avut capacitatea de a face lumină în orice colţ întunecat dorea.
„Ce zici de e-mailurile de phishing ale lui Marcus?"
„Au fost trimise, dar nu am primit încă niciun răspuns."
„Crezi că sunt pe urmele noastre?"
„Nu prea cred. Marcus monitorizează discuţiile şi nu s-a făcut nicio menţiune despre e-mailuri. Hackerii sunt o gaşcă destul de secretoasă, iar deocamdată asta lucrează în favoarea noastră."
„Da, dar nu mai avem timp. Poate că Irene nu şi-a primit astăzi actele de plecare, dar le va primi săptămâna viitoare. Sau săptămâna următoare."
„Înţeleg, dar nu putem face nimic altceva decât să aşteptăm. Asta e şansa noastră, Mitch. Dacă nu merge..." Vocea lui s-a stins şi Rapp a înţeles de ce. Ar fi trebuit să-şi închidă practic întreaga reţea şi să plece. După toate probabilităţile, Congresul ar fi eviscerat CIA şi ar fi împărţit atribuţiile sale la toată lumea, de la FBI la Serviciul Parcurilor. Totul în timp ce duşmanii Americii dansau pe mormântul Agenţiei.

CAPITOLUL 48

CASA ALBĂ
WASHINGTON, D.C.
S.U.A.
CARL Ferris a privit Casa Albă prin geamurile limuzinei sale care mergea la ralanti. Activitatea era limitată, constând în principal din agenţii Secret Service şi câinii care patrulau pe teren.
Apelarea telefonului prin satelit în mediul de securitate sporit îl făcea să transpire puţin, dar Ahmed Taj îl asigurase că criptarea era imposibil de spart. De ce să se îndoiască de el? De mai bine de un deceniu, ISI luase de proaste agenţiile de informaţii americane.
În mod previzibil, Taj a răspuns la primul apel. „Sper că întâlnirea a decurs bine?"
Ferris a confirmat că bariera dintre el şi şoferul său era sigilată înainte de a răspunde. „Mai bine decât se aştepta oricare dintre noi. Căţeaua aia îngheţată s-a făcut de râs de mai multe ori decât pot număra. Rickman o ţine în frâu. Nu va trebui să ridic un deget. Marea Irene Kennedy va fi doborâtă de un cadavru".
„Preşedintele nu i-a cerut demisia?"
„Nu. Dar o va face în curând. Dintr-un motiv oarecare, încă mai are încredere în ea, dar nu se va sinucide politic. Nimeni nu are nicio idee despre ce se află în aceste dosare şi el ştie că ar putea fi la o lansare distanţă de un scandal care îi va rupe administraţia. Negarea plauzibilă nu te va duce departe. Când poporul american va vedea CIA aşa cum este cu adevărat – o adunătură de psihopaţi care se cred mai presus de lege – el va dori să fie cât mai departe de ea."
„Sunt dezamăgit de faptul că ea este încă la Langley, dar am încredere în judecata ta", a spus Taj. „Cu femeia aceea şi cu Mitch Rapp la locul lui, nu vom putea niciodată să creăm o relaţie de încredere şi prietenie între cele două ţări ale noastre. Cred sincer că tu şi preşedintele Chutani veţi fi cei care vor fi

amintiţi de istorie pentru că aţi pus bazele păcii în regiune. Aştept cu nerăbdare să vă văd când veţi sosi cu delegaţia secretarului Wicka."
Linia s-a întrerupt, iar Ferris a pus telefonul la loc în servietă. Poporul american se săturase de războaie nesfârşite şi de excesele Securităţii Naţionale. Era problema potrivită la momentul potrivit. Împreună cu banii pakistanezi care curgeau discret în cuferele campaniei sale, aceasta era platforma de care avea nevoie pentru a prelua conducerea partidului său şi a obţine nominalizarea prezidenţială. Odată ajuns în Biroul Oval, ar fi scos dinţii CIA-ului unul câte unul. America şi Pakistanul ar înceta războiul lor clandestin unul împotriva celuilalt şi şi-ar uni forţele. Parteneriatul lor în devenire i-ar permite să facă ceea ce predecesorii săi nu au putut niciodată – stabilizarea Orientului Mijlociu.
S-a auzit o bătaie pe geamul din faţa lui şi Ferris a aruncat o privire în sus pentru a-şi vedea şoferul făcându-i semn prin parbriz unei femei care cobora treptele Casei Albe.
Ferris a deschis uşa, dar nu a ieşit din vehicul. „O vorbă, dr. Kennedy?"
Ea a încetinit, întorcându-şi ochii morţi spre el înainte de a reuşi un zâmbet neconvingător. Dintre toţi oamenii pe care Ferris îi cunoscuse vreodată, ea era cea pe care o ura cel mai mult. Capacitatea sa extraordinară de a citi oamenii era principalul motiv pentru care urcase atât de meteoric în rândurile politice. Această femeie nu dădea nimic de gol. Chiar şi sub privirea aprigă a preşedintelui Statelor Unite – probabil singurul aliat care îi mai rămăsese – Kennedy a dat dovadă de un calm supranatural.
I-a făcut semn şoferului ei să aştepte. „Desigur, domnule senator."
„Poate am putea vorbi înăuntru?", a spus el, strecurându-se mai adânc în limuzina sa. Ea l-a urmat, închizând uşa în urma ei. În mod normal, el s-ar fi apropiat un pic prea mult, folosindu-şi volumul superior pentru a o intimida, dar în acest caz ar fi lucrat împotriva lui. Femeia îl făcea nervos, iar relaţia ei apropiată cu Mitch Rapp amplifica această nervozitate până la teamă. Îl înfuria faptul că îl puteau face să se simtă astfel. El era probabil următorul lider al lumii libere, iar Rapp nu era decât un golan de optzeci şi cinci de mii de dolari pe an.
„Se pare că norocul nostru s-a inversat", a spus el.
Irene Kennedy nu a răspuns la declaraţia senatorului. Cunoscuse mulţi bărbaţi ca el, dar foarte puţini al căror narcisism patologic să fi atins acest nivel. Lipsa limitării mandatelor le permitea politicienilor să rămână în funcţie suficient de mult timp pentru a se suci de ei, iar Ferris era cel mai bun exemplu al generaţiei actuale. Orgoliul său crescuse până în punctul în care tendoanele sale invadaseră fiecare parte a minţii sale. Ajunsese să creadă că el era America. Că ceea ce era bun pentru el era bun pentru ţară. Că extinderea propriei sale influenţe era esenţială pentru supravieţuirea ei.
Ferris putea raţionaliza orice pe baza convingerii sale atotcuprinzătoare că el – şi nimeni altcineva – trebuie să fie la conducerea fiecărui aspect al vieţii americane. Ideea că ar putea greşi sau că opiniile opuse ar putea avea o oarecare valabilitate îi era atât de străină, încât era sincer nedumerit când cineva aducea în discuţie această posibilitate. În mintea lui, nu exista niciun sacrificiu care să nu trebuiască făcut pentru a-şi proteja statutul privilegiat. Atâta timp cât aceste sacrificii erau făcute de alţii.
„Am dat copii ale e-mailurilor dintre mine şi Akhtar Durrani avocaţilor mei şi noilor consultanţi de campanie. E-mailurile cu care m-aţi ameninţat. Niciunul dintre ei nu vede vreo problemă. Un oficial străin a depus o plângere împotriva CIA şi am început o anchetă. Acum, că ştiu că m-ai minţit – că omul tău, Rickman, era de fapt un trădător – se pare că decizia mea de a cerceta problema a fost bine întemeiată."
„Presupun că asta duce undeva, domnule senator?"
El a zâmbit. „Pot să convoc o conferinţă de presă în această după-amiază, să recunosc relaţia mea cu Durrani şi apoi să vin după tine cu armele în mână. Dar, din moment ce nava ta se scufundă deja, nu cred că vei putea suporta prea mult. Şi mi s-a părut că fusta preşedintelui nu mai este disponibilă pentru tine ca să te ascunzi în spatele ei."
„Vrei să recunoşti şi relaţia ta cu Ahmed Taj?"
Era în mod clar pregătit pentru această întrebare. „De ce nu aş avea una? El este martor al unor fapte ilegale ale CIA, inclusiv a ceea ce bănuiesc că a fost asasinarea comandantului aripei sale externe. De fapt, dacă se ajunge la o audiere a comisiei, s-ar putea să-l chem să depună mărturie."
Ferris nu era deosebit de inteligent, dar era suficient de inteligent pentru a angaja oameni buni. Era convinsă că o mare parte din finanţarea lui provenea din Pakistan şi credea că în curând va putea să o

dovedească. Dezvăluirea faptului că campania sa era alimentată de o putere nucleară musulmană instabilă – chiar dacă avocaţii săi ar fi reuşit să facă acest lucru legal din punct de vedere tehnic – ar fi adus daune ireparabile ambiţiilor sale. Deocamdată, însă, ea avea să păstreze tăcerea asupra acestui subiect.
„Mitch Rapp mi-a ameninţat nu numai viaţa, ci şi pe cea a unuia dintre oamenii mei. Te îneci în chestia asta cu Rickman. CIA este expusă pentru ceea ce este. Nu cred că e momentul să începi să arunci cu pietre."
Telefonul ei a vibrat în buzunar şi a întins mâna spre el. Doar comunicaţiile de la Mitch, Mike Nash şi Marcus Dumond erau activate cât timp se afla la Casa Albă. „Scuzaţi-mă un moment."
Textul de pe ecranul ei era scris în stilul scurt, dar emfatic, al lui Marcus Dumond.
GOT IT!!!!! SERVER ÎN RUSIA!
ÎN DRUM SĂ MĂ ÎNTÂLNESC CU MITCH ŞI SCOTT @ AEROPORT.
Mesajul a fost urmat de un emoji cu caricatura sa purtând ochelari de soare şi flancat de două degete ridicate.
„Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, domnule senator, dar mă tem că trebuie să mă ocup de ceva".
Când a întins mâna spre mânerul uşii, Ferris a apucat-o de încheietura mâinii. „Nu mă vrei ca duşman, Irene. Când voi deveni preşedinte, CIA va trece sub control politic, iar Mitch Rapp îşi va petrece tot restul vieţii încercând să nu ajungă la închisoare. Întrebarea este ce se va întâmpla cu tine. Poţi să te lupţi cu mine şi să sfârşeşti ca el sau poţi fi o fetiţă cuminte şi să pleci cu o pensie şi o slujbă bine plătită în sectorul privat. Dacă eşti deşteaptă – şi ştiu că eşti – ţi-aş sugera să te gândeşti puţin la ce viitor îţi vezi".

CAPITOLUL 49

ÎN AFARA ORAŞULUI VOLOGDA
RUSIA
Zăpada era uşoară, dar vântul era suficient de puternic pentru a zgudui ferestrele clădirilor împrăştiate. Era ora 2 dimineaţa, iar micul parc industrial era aproape abandonat. Puţina iluminare existentă era asigurată de câteva lumini de securitate îngheţate care străluceau deasupra uşilor închise pentru noapte. Kabir Gadai s-a apropiat pe jos, luând un traseu ocolit care l-a ţinut în întuneric complet. Şeful său de echipă era ghemuit la marginea singurei parcări din zonă care mai conţinea maşini. Ferestrele clădirii din partea opusă erau pe jumătate luminate, fiind vizibile figuri umane neclare care se mişcau în interior.
„Câte persoane?" a întrebat Gadai în timp ce se strecura în spatele omului său.
„Nu ştim, domnule".
În mod normal, ar fi cercetat cu atenţie compania şi ar fi trimis o echipă în avans pentru a-i determina ritmurile înainte de a se lansa într-o operaţiune ca aceasta. Încă o dată, însă, Taj făcuse imposibil acest tip de precauţii. Disperarea lui de a dobândi dosarele lui Rickman continua să crească, transformând incautitudinea în voluptate totală. Orice apel la premeditare nu ar fi făcut altceva decât să-l arunce pe om în furie.
„Maxim şi Raisa Durov?"
„Toate indiciile arată că amândoi se află înăuntru. Casa lor este goală, iar maşina lor este în parcare. Totuşi, nu avem cum să fim pe deplin siguri."
Soţii Durov deţineau micul furnizor de servicii de internet care găzduia adresa de e-mail conectată la fişierele lui Rickman. Pe baza puţinelor informaţii pe care Gadai reuşise să le afle, foştii hackeri aveau o clientelă foarte exclusivistă, formată din oligarhi şi infractori organizaţi, care preţuiau intimitatea pe care cuplul o putea oferi. Era păcat că nu ar fi avut ocazia să cerceteze mai adânc organizaţia lor. Fără îndoială că aveau acces la o mulţime de informaţii de care ar fi putut beneficia Pakistanul, Islamul şi el personal.
„Avem schiţele clădirii?"
„Nu, domnule."
Gadai a lăsat să iasă o respiraţie frustrată. Intrarea lor în Rusia fusese mai puţin atentă, iar acum se lansau într-o operaţiune complet improvizată. Începuse să se întrebe dacă aceste dosare erau un dar de la Allah sau o pedeapsă de la diavol.

„Oamenii tăi ştiu cu toţii cum arată Durovii?”.
„Ni s-au pus la dispoziţie fotografii.”
„Atunci aveţi autorizaţia mea de a începe.”
Fostul soldat a vorbit într-un microfon de la încheietura mâinii, iar o clipă mai târziu, Gadai a văzut mişcare la vest de clădire. Un bărbat cu o haină lungă şi gri a traversat parcarea şi a bătut la uşa de sticlă care ducea spre zona de recepţie. O femeie tânără care stătea în spatele unui birou curbat s-a ridicat şi s-a îndreptat spre partea din faţă a clădirii. Părea neînarmată, iar mersul ei relaxat sugera că nu era îngrijorată de vizitatorul nocturn. Fie că acesta era un eveniment obişnuit într-o industrie fără un orar fix, fie că era încrezătoare că firma era bine protejată de lista sa de clienţi.
A descuiat uşa şi s-a aplecat afară, spunând ceva în -rusă. Bărbatul lui Gadai vorbea fluent această limbă, dar nu a răspuns. După ce a confirmat că aceasta nu era Raisa Durov, a apucat părul lung al femeii într-o mână şi bărbia în cealaltă. O răsucire violentă a creat un pocnet uşor care s-a propagat în tot lotul. Gadai a început să se mişte de îndată ce l-a atins. Mai mulţi oameni – echipa lui număra şase în total – au apărut din poziţii ascunse şi s-au îndreptat spre clădire.
Gadai a intrat şi s-a dus imediat la birou, în timp ce trupul femeii era târât în spatele lui. Aşa cum sperase, exista o bancă de monitoare care transmitea imagini video ale camerelor de securitate din toată clădirea. Neavând un plan de etaj, era imposibil să conecteze imaginile cu locaţii specifice, dar cel puţin ar fi putut să-şi facă o idee despre ceea ce aveau de a face.
„Zece persoane în total”, le-a spus el oamenilor care se adunaseră în jurul lui. „Şase dintre ei dorm – fie în pătuţuri, fie pe podea. Ceilalţi patru lucrează în spatele terminalelor. Maxim şi Raisa sunt separaţi de ceilalţi în ceea ce pare a fi biroul lor. Cred că putem presupune că se află la ultimul etaj. Vom folosi scările şi vom elibera cele patru etaje câte două pe rând.”
a condus Gadai, împărţindu-şi forţele. Unul dintre ei a intrat pe o uşă metalică din spatele holului, în timp ce el i-a condus pe oamenii care rămăseseră cu el pe casa scării. Au urcat rapid, ieşind la etajul doi şi curăţând băile înainte de a continua în linişte pe hol. Primele câteva camere erau goale, dar în ultima se aflau o femeie şi doi bărbaţi care păreau a fi la sfârşitul adolescenţei sau la începutul vârstei de douăzeci de ani. Toţi dormeau pe pătuţuri, iar el le-a făcut semn oamenilor săi, atribuindu-le ţinte. Fiecare dintre ei a tras un singur foc din pistoalele lor cu amortizor.
„Etajul doi liber”, a spus în microfonul ataşat la încheietura mâinii. „Trei contacte la pământ. Continuăm la etajul patru.”
Răspunsul în cască a fost imediat. „Primul etaj liber. Un contact la pământ. Continuăm la etajul trei.”
Au intrat la ultimul etaj fără nicio rezistenţă. Toate uşile de pe coridor erau deschise, dar numai una avea lumina aprinsă. Gadai s-a îndreptat spre ea, în timp ce oamenii lui verificau dacă în celelalte camere dormeau oameni.
S-a oprit lângă intrarea în biroul luminat. Doi dintre cei trei oameni ai săi îl însoţeau, în timp ce un altul stătea într-o uşă din capătul holului şi făcea semn cu un deget. Clipa şi pocnetul înăbuşit al pistolului său Beretta 92F au fost suficient de puternice pentru a face să tacă zgomotul claxoanelor din birou.
Gadai a trecut prin uşă cu arma în faţa lui. Raisa Durov a scos un ţipăt sugrumat, iar soţul ei a ridicat mâinile şi a făcut ochii mari.
„Rămâneţi unde sunteţi”, a spus Gadai în timp ce oamenii lui se împrăştiau în spatele lui.
„Ce . . . . .” s-a bâlbâit Maxim. „Ce vrei?”
„Informaţii.”
„Ştii cine deţine cu adevărat această companie?” a spus Raisa cu incredulitate. „Nu poţi face asta.”
„Taci din gură, femeie!” a spus Gadai, apropiindu-se şi apăsându-şi amortizorul de zgomot pe partea laterală a capului ei. Ea a tresărit de frică, iar el s-a uitat în ochii soţului ei. „Vrei ca ea să moară?”
„Nu, te rog. Nu-i faceţi rău.”
Gadai i-a întins o bucată de hârtie. „Această adresă de e-mail. Cui aparţine?”
„De unde să ştiu eu? Oamenii nu trebuie să-mi dea numele sau locaţia lor reală când îşi creează o adresă. Ar putea fi oricine.”
Era o minciună absurdă. Furnizorul său de internet nu era Google. Era privat, scump şi foarte selectiv. Maxim ar fi avut acces la tot ceea ce trecea prin serverul său.

„Etajul al treilea liber”, a venit vocea din căşti. „Trei contacte căzute.”
Gadai îşi întoarse pentru o clipă privirea spre tânăra femeie. Avea în jur de douăzeci de ani, cu un corp subţire şi trăsături vag asiatice. Părul ei negru avea o dungă de albastru aproape identică cu culoarea puloverului întins strâns peste sânii ei. O altă târfă ca cea care se culcase cu bărbaţii de jos.
„Fă ce vrei cu ea”, a spus Gadai, făcând un pas înapoi şi ajustându-şi ţinta la capul lui Maxim.
Oamenii lui au apucat-o pe femeie şi au aruncat-o la podea. Unul dintre ei a folosit un briceag pentru a-i tăia puloverul, lăsând o linie roşie şi subţire acolo unde lama intrase în contact cu pielea ei.
„Nu!” a strigat Maxim. „Opriţi-vă!” A încercat să se ridice de pe scaun, dar Gadai i-a trântit o cizmă în piept.
Unul dintre oamenii lui avea o mână prinsă pe gura femeii şi braţele prinse la spate. Ea se zbătea sălbatic în timp ce celălalt îi tăia prin pantaloni.
„Opriţi-vă!” a spus Maxim, panica crescând în vocea lui. „Îţi voi spune ce vrei să ştii”.
„Prea târziu.” Sutienul şi blugii femeii erau acum în zdrenţe pe podea, lăsând-o purtând doar o pereche de chiloţi de un roşu aprins. Gadai se bucura să privească teroarea din ochii ei.
„Vă rog! Orice vrei să ştii, îţi voi spune”, a implorat Maxim. „Totuşi, dacă îi faci rău, voi bloca tot sistemul. Îţi jur că nu vei obţine nimic.”
Era o ameninţare goală, dar aşteptată. Se stabilise o ierarhie, iar Maxim ştia foarte bine unde se aflau el şi soţia lui pe ea.
„Din moment ce se pare că ne înţelegem”, a spus Gadai, „oamenii mei se vor opri.”
Dezamăgirea se citea clar pe feţele lor, dar era logic să se retragă înainte ca femeia să fie complet goală în faţa lor. Aceasta oferea o linie pe care soţul ei nu ar fi vrut să o depăşească.
„Cui aparţine adresa de e-mail?” a repetat Gadai.
„Trebuie să-mi folosesc computerul ca să aflu”.
Gadai a dat din cap, iar bărbatul s-a întors încet pe scaun, nedorind să-şi ia ochii de la bărbaţii care îi ţineau soţia.
„Am oameni care monitorizează fiecare punct de acces în acest parc industrial”, a spus Gadai, apăsându-şi arma la ceafă lui Maxim. „Dacă trimiţi un avertisment şi vedem pe cineva apropiindu-se, te voi face să te uiţi cum oamenii mei îţi taie soţia în bucăţi.”
„Nu am de gând să avertizez pe nimeni. Ne ocupăm de mii de adrese de e-mail -adrese. Nu te poţi aştepta să le ţin minte pe toate.”
De fapt, Gadai nu le ştia. Ştia dintotdeauna că aceste informaţii vor trebui să fie scoase de pe server şi că era periculos să îi dai unui om ca Maxim acces la o tastatură. Din păcate, era un pericol pe care nu putea face nimic pentru a-l atenua.
Gadai îl privea pe rus cum tasta, fără să înţeleagă ceea ce vedea, dar făcând tot posibilul să dea impresia că înţelege.
„Unde sunt ceilalţi?” a spus Maxim în timp ce lucra. „Oamenii mei sunt în regulă?”
„Bineînţeles că da. Şi vor rămâne aşa atâta timp cât îmi vei da ceea ce vreau.”
A derulat o listă de adrese de e-mail, făcând în cele din urmă clic pe una din partea de jos a ecranului. A apărut un nume, şi nimic altceva. Pavel Katdsyn.
„Unde îl pot găsi?”
„Nu ştiu. I-”
Gadai a învârtit scaunul astfel încât Maxim să fie din nou cu faţa spre soţia sa şi a dat din cap. Ea era încă ţinută din spate, acum cu unul dintre oamenii lui mângâindu-i sânii. Cuţitul a ieşit din nou şi, o clipă mai târziu, chiloţii ei au fost aruncaţi prin cameră.
„Aşteptaţi!”
Gadai a ridicat o mână. „De ce?” „De ce să-mi opresc oamenii când tu nu-mi spui decât minciuni?”.
„Ştiu unde locuieşte Pavel. Totuşi, nu pot garanta că este acolo chiar acum. I-”
„Unde?”
„Trebuie să-mi folosesc din nou calculatorul. Dacă mă întorc, oamenii tăi nu-i vor face rău? Am cuvântul tău?”

„Vreau doar informaţiile pentru care am venit, Maxim. Faptul că nu le am este singurul lucru care mă reţine aici.”
Tânărul expert în computere s-a întors la tastatura sa, scoţând un site rusesc de cartografiere şi concentrându-se asupra unei regiuni îndepărtate din nord. „Este aici.”
Nu era marcat niciun oraş sau localitate, ci doar ceea ce părea a fi o întindere pustie de sălbăticie.
„Încerci să-mi spui că acest om trăieşte în pădure?”
Maxim a trecut de la vizualizarea hărţii la vizualizarea prin satelit şi s-a arătat un mic avanpost. O singură stradă cu ceea ce părea a fi patru clădiri pe fiecare parte.
„Ce e asta?”
„Este o...” A căutat cuvântul englezesc. „Comuna. Acolo locuiesc în jur de treizeci de persoane.”
„Infractori”, a spus Gadai. „Stau departe de autorităţile locale.”
„Da.”
„Parte a reţelei de crimă organizată din Rusia?”.
„Nu. În mare parte spammeri şi escroci. Fac trafic cu câteva bunuri furate, dar sunt mai ales escrocherii pe internet.”
„Care este cel mai apropiat punct de acces?”
„Ai putea zbura la Ukhta.”
„Asta e tot la mai mult de o sută de kilometri distanţă. Cum aş putea ajunge la locaţia lor?”
Maxim a trecut un deget de-a lungul unei linii abia vizibile care pleca din comună. „Este greu de văzut, dar acesta este un drum. Este plin de zăpadă în această perioadă a anului, dar îl întreţin suficient de bine pentru a putea trece cu un snowcat. Aşa aduc provizii.”
Gadai a dat din cap. „V-aţi descurcat bine.”
„Atunci aveţi de gând să plecaţi? O să ne lăsaţi să plecăm?”
Pakistanezul a zâmbit în timp ce Maxim se întorcea spre soţia sa. Cuţitul care fusese folosit pentru a o dezbraca era acum tras pe gâtul ei. Maxim a ţipat când sângele s-a împrăştiat prin cameră, împroşcându-i picioarele şi picioarele goale. Gadai l-a apucat de păr, forţându-l să lase capul în jos şi trăgând un singur glonţ în ceafă.
Gadai a pornit spre uşă, în timp ce oamenii lui se lepădau de femeia încă zdrobită. „Ardeţi totul. Şi spune-le piloţilor noştri să pregătească un plan de zbor spre Ukhta.”

CAPITOLUL 50

NORD-VESTUL RUSIEI
Partea stângă a avionului s-a înclinat violent, întinzând centura de siguranţă peste poala lui Mitch Rapp şi trântindu-i capul în geam. S-a trezit şi a privit prin geam, dar nu era mare lucru de văzut. O aripă căreia îi lipseau un număr deconcertant de nituri, zăpada grea care trecea pe lângă lumini şi întunericul de dincolo. O altă rafală violentă a lovit, dar de data aceasta avionul s-a ridicat, împingându-l în jos în scaun cu o forţă impresionantă. A închis din nou ochii. Vremea era problema pilotului. Şi, deşi ruşii nu puteau face prea multe lucruri bine, viscoleau mai bine decât oricine.
Un ţipăt lung şi îngrozit s-a făcut auzit, dar el l-a ignorat şi s-a lăsat din nou în derivă. Era pentru prima dată după câteva zile când reuşea să adoarmă complet. Nu vor mai exista jocuri de şah postume cu Joe Rickman. Nici o altă discuţie. În sfârşit, el şi echipa lui aveau ocazia să treacă la acţiune.
Marcus Dumond – sursa ţipătului – credea că, dacă concurenţa lor era într-adevăr Pakistanul, fuseseră publicate suficiente fişiere pentru ca ISI să fi depistat locaţia hackerului pe care se pregăteau să-l găsească. De fapt, este posibil ca agenţii din Aripa S să fi fost deja acolo, să fi obţinut cheia de criptare a lui Rickman şi să fi plecat. În acest caz, călătoria în Rusia ar fi fost o pierdere totală de timp, dar tot mai bine decât să stea în Langley aşteptând ca un alt videoclip de jubileu să ajungă în căsuţa de e-mail a lui Kennedy.
Rapp a simţit o mână apropiindu-se de umărul său, urmată de vocea lui Scott Coleman strigând peste vuietul vântului şi al motoarelor încordate. „Intrăm!”
„Ne prăbuşim sau aterizăm?”

„Nu sunt sigur. Vestea bună este că pilotul spune că vom fi bine. Vestea proastă este că se pare că a plâns.”
Rapp a dat din cap şi a adormit din nou.
- – -
„Mitch! Trezeşte-te şi străluceşte. Am reuşit!”
Rapp a deschis ochii şi s-a întins, uitându-se în jur la carnagiul din micul avion. Majoritatea compartimentelor de deasupra capului cedaseră în timpul aterizării, lăsând o parte din echipamentul lor împrăştiat pe scaunele goale şi restul pe podea. Charlie Wicker şi Bruno McGraw strângeau totul, în timp ce Marcus Dumond îşi strângea laptopul, cu un aer greţos. Stătea lângă cabina de pilotaj, în timp ce pilotul lor îmbibat de sudoare îşi arunca repetat un umăr împotriva uşii. În cele din urmă, aceasta s-a eliberat cu o rafală de vânt aproape suficient de puternică pentru a-l doborî. Asta nu l-a descurajat pe Dumond, totuşi. A sărit prin deschidere şi a intrat în zăpadă.
Frigul a fost atât imediat, cât şi usturător pentru plămâni. Rapp şi-a tras pe el o parka albă menită să îl camufleze în peisajul de iarnă şi s-a îndreptat spre front. Scările erau acum jos şi a coborât, scoţându-l pe Dumond dintr-un mal de zăpadă şi ştergându-l de praf.
„N-ar trebui să fiu aici, Mitch. Sunt un tip de la tehnic. Aici e vorba de operaţiuni. E al naibii de frig şi suntem la o sută de kilometri de mijlocul pustietăţii. Am putea rămâne blocaţi aici. Cum ne-ar putea ajuta cineva? Nimeni nu ştie că suntem aici, nu-i aşa? I-am spus prietenei mele că am fost...”
„Marcus. Taci din gură şi încearcă să te relaxezi.”
Rapp s-a îndepărtat, studiind puţinul pe care îl putea vedea. Dincolo de cercul de iluminare generat de avion, nu era nimic altceva decât întuneric. În interiorul cercului, nu era nimic altceva decât zăpadă. Dacă era cineva acolo, ar fi avut un avantaj, dar nu unul prea mare. Chiar şi un trăgător cu un sistem optic de ultimă generaţie ar trebui să se afle la o distanţă de zece metri pentru a putea măcar să aleagă o ţintă, darămite să o nimerească.
Oamenii lui au început să arunce sacoşele pe uşă chiar în momentul în care zumzetul înăbuşit al unui motor s-a desprins din furtună. Un set de lumini a apărut câteva clipe mai târziu, montate pe un vehicul cu şenile de un roşu aprins. Rapp şi-a desfăcut fermoarul jachetei pentru a avea un acces mai bun la armă, în timp ce aceasta se oprea. Logo-ul era în chirilică, dar mai jos era o traducere în engleză: Shulyov Hunting and Snowmobile Tours.
Avuseseră noroc când Nash a găsit acest adăpost. Tabăra lor se afla la doar vreo treizeci de mile de locul unde dosarele Rickman fuseseră eliberate de un escroc rus pe nume Pavel Katdsyn. Acoperirea lor era o rezervare de ultimă oră făcută de un grup corporatist de team-building. Nu era timp pentru a crea o legendă elaborată, aşa că Rapp trebuia doar să spere că lui Nash nu-i scăpase nimic. După Istanbul, nu era un moment prea bun pentru el să fie recunoscut în Rusia.
O siluetă îmbrăcată într-un costum North Face Himalayan a sărit din vehicul şi a început să alerge spre ei. Abia când persoana a ajuns la câţiva metri distanţă, Rapp a putut distinge chipul din interiorul capotei. Pielea femeii era un pic mai arsă de vânt decât în fotografiile pe care le văzuse, dar tot fără contur, cu ochi negri şi un nas lung şi drept. Avea doar douăzeci şi nouă de ani şi, din câte îşi dădea seama CIA, îşi petrecuse aproape toţi aceşti ani în acest ţinut sălbatic. Tatăl ei înfiinţase compania după ce părăsise armata sovietică şi o condusese până la moartea sa, cu doi ani în urmă.
„Domnule Kramer!”, a spus ea, întinzând o mână înmănuşată. „Eu sunt Irena Shulyov. Îmi pare foarte rău că nu am fost aici pentru a vă cunoaşte. Abia acum am aflat de la pilot că veniţi. Nu ne aşteptam ca el să zboare pe vremea asta. Sunteţi în regulă, dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră?”
„Bine”, a spus Rapp, regretând că nu l-a pus pe Scott Coleman în faţă şi în centru pentru a se ocupa de ea. El făcea farmecul dezinvolt mult mai convingător. „Au fost ceva turbulenţe acolo la sfârşit, dar nu prea grave.”
Expresia ei era incredulă, iar el şi-a dat seama că exagerase în încercarea de a fi dezarmant. Clientela lui Shulyov era probabil obişnuită cu metode de călătorie mai sigure şi mai luxoase. În schimb, el şi oamenii lui îşi petrecuseră jumătate din viaţă înghesuiţi în spatele C-130-urilor. Cel puţin aeronava cu care veniseră în acea zi avea ferestre şi nu era o ţintă principală pentru orice radical suficient de bătrân pentru a ridica un lansator de rachete.

„Am auzit că există o haită de lupi în zonă”, a spus el, schimbând subiectul. „Crezi că vom avea ocazia să facem câteva fotografii?”.
S-a uitat pe lângă el la Coleman, care încă le mai arunca pe jos sacoşe lui McGraw şi Wicker. Dumond îşi croise un loc accidentat în zăpadă şi se plantase în el, încercând să se liniştească.
„E o grămadă de echipament.”
„Nu eram siguri ce să aducem, aşa că cred că poţi spune că am adus totul.”
„Nu e nicio problemă”, a spus ea, părând încă puţin confuză. „Lasă-mă să te ajut să duci bagajele la camionetă”.
Ea a început să-l ocolească pe Rapp, dar el i-a blocat calea şi a arătat cu degetul spre Dumond. „Ne putem descurca. Totuşi, prietenul meu de acolo a avut un pic de rău de aer pe drum. Poate că ai putea să-l duci la camionul tău. Nici puţină simpatie n-ar strica.”
„Oh, îmi pare atât de rău! Bineînţeles.”
Shulyov s-a repezit lângă el şi l-a ajutat să se ridice. Ţinându-şi un braţ prins în braţul lui, a sporovăit încurajator în timp ce-şi croiau drum prin stratul de zăpadă.
„Drăguţ”, a spus Charlie Wicker, venind lângă Rapp.
„Genul tău de femeie.”
Wicker era, fără îndoială, unul dintre cei mai buni cinci agenţi operativi din lume şi, indiscutabil, unul dintre cei mai buni trei lunetişti. Crescuse într-un orăşel din Wyoming, la vânătoare cu fraţii săi. La vârsta de doisprezece ani, se despărţise de ei într-o furtună nu foarte diferită de aceasta. După trei zile, toată lumea a presupus că era mort şi că nu-l vor găsi până la topirea zăpezii la primăvară. În a patra zi, a ieşit din sălbăticie fără nicio zgârietură, târând o antilopă pe care o împuşcase.
Rapp a crezut iniţial că era doar o legendă, dar când Wicker a părăsit trupele SEAL pentru a se alătura companiei lui Coleman, a scos dosarul bărbatului. În el se afla o copie a ştirii, completată cu o fotografie a unui puşti slab cu un zâmbet larg şi o puşcă ce-i domina spatele. De atunci, nu se schimbaseră prea multe.
„Luaţi echipamentul şi hai să plecăm de aici”, a spus Rapp. „Vreau să fiu pe traseu într-o oră.”

CAPITOLUL 51

IRENA Şulyov părea să piloteze vehiculul în întregime din memorie. Farurile puternice nu luminau nimic altceva decât un tunel dezorientant de fulgi de zăpadă care păreau a fi împuşcaţi dintr-un tun. Puternicele ştergătoare de parbriz măturau maniacal pe geam, dar păreau să nu aibă alt scop decât să creeze un vuiet electric care concura cu urletul vântului.
Potrivit meteorologilor Agenţiei, furtuna urma să continue pe parcursul nopţii, cu temperaturi care coborau până la un singur număr de cifre. Răcirea vântului va fi de minus 20 de grade. Nu erau tocmai condiţiile de operare preferate ale lui Rapp.
Cu câţiva ani în urmă, el a recunoscut această lacună în setul său de abilităţi şi s-a alăturat câtorva prieteni din SAS într-o sesiune de pregătire de două luni în Antarctica. Până în ziua de azi, îşi amintea că au fost şaizeci dintre cele mai mizerabile zile din viaţa lui – un amestec de apendice îngheţate, câini de sanie indisciplinaţi şi hipotermie.
Rapp reuşise să fie primul care s-a târât singur până la linia de sosire a unei curse de 160 de kilometri pe tundră, cu autosusţinere. Încă mai putea auzi comentariul instructorului: „Ei bine, nu ştii să schiezi ca naiba, dar cu siguranţă ai un motor mare.” Şi mai proaspătă în minte era bucata de degetului mare de la mâna dreaptă muşcată de ger care s-a înnegrit şi a căzut. În cele din urmă a crescut la loc, dar tot nu a avut senzaţie completă.
„Nu vreau ca tu şi prietenii tăi să vă faceţi griji!” a strigat Irena Shulyov peste zgomotul ambiental.
„Avem un sistem de înaltă presiune care va veni mâine. Cer albastru şi fără vânt. Va fi o zi perfectă pentru turism şi pentru a face fotografii.”
Asta se potrivea cu ceea ce i se spusese, dar, dacă lucrurile nu mergeau foarte prost, el şi echipa lui ar fi plecat de mult înainte ca vizibilitatea să depăşească cu mult o milă.
„Sună grozav.”
„Ce mai face prietenul tău?”

Rapp a aruncat o privire înapoi la Dumond, intercalat între Coleman şi Wicker. Era puţin cam greu de spus în lumina slabă, dar părea ceva mai puţin verde decât în avion.
„Bine. Abia aşteaptă să vadă priveliştile."
Rapp nu-i putea vedea faţa, dar gluga uriaşă pe care o purta încă se mişca înainte şi înapoi în ceea ce el presupunea că era un semn din cap.
„Există ceva anume pe care tu şi prietenii tăi aţi dori să îl faceţi? Văd că v-aţi adus schiuri. Pericolul de avalanşă va fi probabil considerabil, dar există câteva pante cu unghiuri mai mici care vor rămâne stabile. Ne aşteptăm la cel puţin doi metri din această furtună."
Vorbea un pic prea repede, încurcându-şi engleza pasibilă. Era posibil ca nervozitatea să fie doar o reţinere de la faptul că clienţii ei veneau cu un zbor atât de periculos, dar el bănuia că era mai mult decât atât. Ar fi fost destul de clar pentru oricine cu un IQ chiar şi la temperatura camerei că nu erau middle manageri de la Procter & Gamble. Aşa că acum Irena Shulyov se afla singură în sălbăticie cu un grup de bărbaţi care probabil că i-ar fi fost familiar din perioada în care tatăl ei fusese în armata rusă.
„Cu ce fel de muncă vă ocupaţi?", a întrebat ea, tăcerea amplificându-i în mod evident disconfortul.
„Dezvoltare de produse".
„Ce fel de produse?".
„De cât timp locuieşti aici?". a spus Rapp, schimbând subiectul.
„Toată viaţa mea. Am fost la facultate în St. Petersburg, dar am urât oraşul. Oamenii, maşinile. Clădirile care blocau cerul. Nu-mi pot imagina să fiu în altă parte".
Rapp era pe punctul de a pune o altă întrebare pentru a menţine conversaţia concentrată asupra ei, dar ea a arătat cu degetul prin parbriz.
„Noi suntem aici. Aceea este clădirea principală. Ghizii mei au pregătit mâncare şi avem băuturi disponibile acolo, dacă doriţi. Totuşi, dacă sunteţi obosiţi, vă pot duce direct la cabinele voastre."
„Toţi ghizii tăi sunt în clădirea principală?".
„Da."
„Câţi sunt cei care lucrează pentru dumneavoastră?"
Rapp ştia că nu era deloc subtil, dar nu era timp de pierdut.
„Doar doi", a spus ea. „Oamenii mei permanenţi. În sezonul de vârf am chiar şi şase."
„Atunci, de ce nu ne ducem să bem ceva?", a spus Rapp. „Mi-ar plăcea să-i cunosc."
„Bineînţeles."
Irena s-a relaxat puţin şi nu era un mister de ce. Conform informaţiilor lui Nash, cei doi ghizi ai ei erau fraţi, amândoi în jur de treizeci de ani şi amândoi născuţi şi crescuţi în zonă. Unul era fost militar, iar celălalt petrecuse opt ani muncind dur pe platformele petroliere. Nu erau de subestimat.
A oprit în faţa unei clădiri din buşteni, iar Rapp s-a răsucit cu faţa la scaunele din spate înainte de a coborî. „Irena o să ne prezinte ghizii noştri."
Coleman a dat din cap abia perceptibil. Speranţa era ca totul să decurgă fără probleme, dar singurul lucru care conta cu adevărat era ca totul să meargă repede. Ceasul ticăia.
Zăpada a brăzdat pielea expusă de pe faţa lui Rapp, transformându-se în gheaţă pe barbă în timp ce treceau printr-o uşă cioplită grosolan. Înăuntru, probabil că erau doar vreo patruzeci de grade, dar temperatura aceea părea ca la tropice prin comparaţie.
„Clădirea principală este puţin cam rustică", se scuză Irena. „Dar nu vă faceţi griji. Cabanele au fost complet modernizate cu doar un an în urmă."
Căldura modestă era generată de o singură sobă cu lemne unsuroasă în colţ. Camera avea aproximativ treizeci de metri pătraţi, cu o toaletă în spate. Uşa de la aceasta era deschisă şi Rapp a confirmat că era nelocuită. Ambele călăuze se aflau lângă o masă joasă aranjată cu băuturi alcoolice şi mâncare. Arătau la fel de formidabili precum se aşteptau.
Dumond s-a îndreptat direct spre ei, oferindu-le fiecăruia un zâmbet politicos înainte de a se îndrepta spre vodcă. Acţiunile sale erau mai mult produsul experienţei sale de aproape moarte din avion decât un plan preconceput, dar funcţionau bine pentru a le distrage atenţia bărbaţilor. Coleman a profitat de ocazie pentru a verifica un radio cu unde scurte aflat lângă singura fereastră a clădirii. Wicker şi McGraw au luat poziţie de o parte şi de alta a uşii.

„Alexi, Stepan”, spuse Irena. „Aş vrea să vi-l prezint pe Mitch Kramer.”
Rapp le-a strâns mâna şi au schimbat câteva amabilităţi înainte de a arăta spre o hartă de pe perete. CIA avea câteva chestii cu linii largi şi câteva fotografii de înaltă rezoluţie, dar aceasta părea destul de detaliată.
„Deci, unde ne aflăm?”
Irena a bătut cu degetul în apropierea centrului, în timp ce oamenii ei primeau comenzi de băutură de la restul echipei sale. „Chiar aici. Mâine vom ieşi prin canionul ăsta puţin adânc dinspre nord. Platoul spre care duce este locul unde a fost văzută haita de lupi. Cum vremea se înseninează, cred că avem o şansă bună să ne apropiem suficient de mult pentru fotografii.”
Rapp a ignorat traseul turistic şi a urmat marcajele de altitudine spre o linie punctată care se termina înfundat la aproximativ treizeci de mile spre est. „Ce este asta? Un drum?”
„Un fel de drum”, a spus Irena. „Duce la o mică comună. Este ţinut relativ liber pentru a putea intra şi ieşi cu provizii.”
„Ce fel de comună? Sunt artişti? Soţiei mele îi place ceramica.”
„Nu. Sunt singuratici. Nu ne vom apropia de acolo.”
O rafală de aer rece i-a lovit şi ea s-a întors să le facă semn cu mâna de precauţie lui Wicker şi McGraw în timp ce trăgeau uşa. „Este periculos afară pe o astfel de vreme. Dacă vreţi să mergeţi la cabana voastră, pot trimite pe unul dintre oamenii mei cu voi.”
„Nu vă faceţi griji”, a spus Wicker. „O să stăm sub lumină şi o să fumăm o ţigară.”
„Aici nu suntem în America. Puteţi fuma aici.”
Wicker a zâmbit şi au dispărut afară.
Irena i-a făcut semn unuia dintre oamenii ei să o urmeze, dar Rapp s-a mişcat să o intercepteze. „Vor fi bine. Ce-ar fi să-mi faci o băutură? Vodcă.”
S-a uitat la Irena şi ea a clătinat din cap, făcând din nou semn spre uşă. După expresia ei, nu era sigură de ceea ce se întâmpla şi acesta era modul ei de a afla. Probabil că era inevitabil, dar nu aşa cum îşi dorise Rapp să se întâmple.
I-a blocat din nou calea lui Stepan, de data aceasta împingându-l înapoi. Surpriza a trecut pe faţa rusului, apoi a întins mâna pentru a apuca partea din faţă a jachetei lui Rapp. Era un urs de om tipic în această parte a lumii – 1,80 m, 240 kg, cu antebraţe groase acoperite de păr negru şi tatuaje. Cineva cu care era mai bine să te ocupi rapid.
Rapp a apucat degetul mare al lui Stepan şi l-a îndoit înapoi înainte de a mătura piciorul drept al bărbatului chiar sub genunchi. A executat manevra cam cu jumătate de viteză – suficient pentru a-l pune pe rus la pământ, dar nu suficient pentru a-i provoca daune permanente.
Aerul a ieşit din plămânii lui Stepan, dar acesta părea mai mult surprins decât rănit. Mai problematic era faptul că fratele său la fel de voinic venise în jurul barului improvizat şi era la conducere. A făcut doar câţiva paşi înainte de a observa că Coleman îl urmărea cu un Glock cu amortizor. Asta a fost suficient pentru a-l face să se oprească, dar era o întrebare deschisă dacă era suficient de inteligent pentru a rămâne aşa.
„Irena”, spuse Rapp. „Tu deţii această companie, nu-i aşa?”
Ea era complet îngheţată, cu ochii fixaţi pe armă. În cele din urmă, a reuşit să răspundă. „Da.”
„Atunci tu eşti la comandă şi aceşti oameni sunt responsabilitatea ta. Înţelegi că nu poţi câştiga, nu? Tot ce se poate întâmpla este ca tu şi oamenii tăi să fiţi răniţi.”
A spus ceva în rusă şi Alexi şi-a ajutat fratele să se ridice în picioare. Apoi amândoi s-au retras în bar.
„Noi ... . Noi nu avem nimic care să merite să fie furat”, a spus ea, încercând să descifreze ce se întâmpla.
„Ce vreţi de la noi?”
„Vreau să vă duceţi la culcare”, a spus Rapp. „Mâine dimineaţă vreau să dormiţi până târziu. Onorariile voastre au fost plătite şi vom mai vira încă cincizeci de mii de dolari americani pentru a acoperi daunele.”
„Daune?”
Exact la momentul potrivit, McGraw a intrat din nou pe uşă. „Folosesc walkie-talkie pentru comunicarea locală, iar undele scurte sunt conectate la o antenă din spate. Am tăiat firele şi Wick e pe acoperiş şi le demontează antena de satelit.”

„Dar snowmobilele?”
„Toate sunt bine întreţinute şi cu gaz. Am încărcat echipamentul pe cele mai noi cinci şi le-am dezactivat pe celelalte. Cheile sunt în ele.” Şi-a aruncat o privire la ceas. „Wick a spus că va fi gata de plecare în patru minute şi jumătate.”
Lui Rapp îi plăcea să lucreze cu echipa lui Coleman. Nicio plângere, nicio ezitare, niciun detaliu prea mic sau termen prea strâns. S-a întors spre Irena. „Avem o înţelegere?”

CAPITOLUL 52

Şenilata de zăpadă construită de ruşi a fost oprită, lăsând o lume îngheţată, luminată doar de o strălucire îndepărtată. Călătoria pe drumul improvizat durase aproape nouă ore şi implicase săparea unei poteci prin trei dâre prea dese pentru lopata din faţă a vehiculului.
Kabir Gadai a privit prin parbriz, lăsându-şi ochii să se adapteze la întuneric. Vârtejul se învârtea dinspre malurile înalte de o parte şi de alta, dar cu mai puţină violenţă decât o făcuse cu doar o oră în urmă. Fulgii de zăpadă erau în continuare groşi şi grei, dar acum pluteau drept în jos cu o viteză previzibilă. Cu motorul oprit şi cu furtuna în scădere, respiraţia celor cinci agenţi ISI înghesuiţi în spatele lui domina acum.
Pe baza a ceea ce ştia din kilometraj şi din semnalul intermitent al GPS-ului, sursa luminii slabe era satul lui Pavel Katdsyn, poate la o jumătate de kilometru spre est. Aşa cum devenise obişnuit, nu avusese timp să culeagă informaţii detaliate sau să cerceteze zona. Se aflau într-o cursă împotriva Agenţiei Centrale de Informaţii a Americii şi, încă o dată, Gadai va trebui să suporte riscuri care, în mod normal, ar fi fost inacceptabile.
Potrivit informatorilor săi din FSB, satul era locuit de aproximativ zece familii, dintre care unele includeau copii. Concentraţi pe hacking şi escrocherii pe internet, nu erau implicaţi în nicio activitate care ar fi putut crea dispute teritoriale şi plăteau sume importante de bani pentru protecţie atât crimei organizate, cât şi poliţiei. Combinat cu mediul îndepărtat, acest lucru sugera – dar nu garanta în niciun caz – că ar fi avut o securitate uşoară.
„Voi intra folosind drumul”, a spus el, în timp ce oamenii săi au început să se îngrămădească din vehicul. Era cel mai simplu dintre cele trei planuri de atac pe care le concepuseră. Din păcate, era şi cel mai periculos. Totuşi, cu o vizibilitate atât de limitată, riscurile erau depăşite de beneficii. Fiecare moment de întârziere creştea potenţialul unei confruntări cu americanii.
Gadai a pornit snowcat-ul şi l-a propulsat înainte. Oamenii săi îl urmau la o distanţă care le permitea să rămână în întuneric.
La început, a crezut că intrarea în sat era complet nesupravegheată, dar apoi a zărit un bărbat care alerga spre el. Purta pantaloni de puf şi jachetă nepotrivite, ambele în culori stridente care îl făceau să iasă în evidenţă pe fundalul alb. Puşca de pe umăr i-a rămas agăţată în timp ce se agăţa de ea, eliberându-se în cele din urmă şi permiţându-i să ţintească arma în direcţia generală a lui Gadai. A fost o demonstraţie patetică care i-a confirmat suspiciunile sale cu privire la securitate. Fără îndoială că bărbaţii din sat făceau cu rândul la pază fără să ţină cont de abilităţi sau de pregătire.
Gadai a coborât geamul din partea şoferului şi a strigat un salut în rusă în timp ce bărbatul se apropia cu prudenţă. Satisfăcut că nu reprezenta o ameninţare prea mare, Gadai şi-a îndreptat atenţia spre mica enclavă de dincolo de parbriz. Fotografiile pe care le văzuse păreau a fi corecte. Satul forma un U aproximativ, cu patru clădiri de fiecare parte a unei străzi înzăpezite şi una la capăt. Toate erau cu două etaje, construite în principal din lemn local şi tablă. Un singur snowcat şi diverse snowmobile erau vizibile, dar nu dădeau prea multe semne de utilizare. Niciuna nu putea fi scoasă suficient de repede pentru a fi folosită ca vehicul de evadare, iar fuga în sălbăticie pe jos ar fi fost o sinucidere.
Când bărbatul a ajuns la câţiva metri distanţă, l-a strigat pe Gadai. Pakistanezul a zâmbit în încercarea de a-l linişti pe bărbat, dar şi ca reacţie la propriul noroc. Nu poseda decât o singură fotografie neclară a lui Pavel Katdsyn şi presupusese că va trebui să-l interogheze pe paznic de teamă că ar putea fi el. Trăsăturile asiatice pur-sânge ale bărbatului făceau ca acest lucru să nu fie necesar.

Gadai a ridicat pistolul cu amortizor din poală, a ţintit prin fereastra deschisă şi a apăsat pe trăgaci. Glonţul l-a nimerit pe bărbat direct între ochi şi acesta s-a prăbuşit pe zăpadă fără nici măcar un scâncet.
Echipa lui Gadai a apărut o clipă mai târziu, trecând în fugă pe lângă snowcat şi despărţindu-se în evantai într-un model bine coordonat. A sărit pe zăpadă şi a sprintat spre prima clădire din stânga, în timp ce oamenii lui au început să le acceseze pe celelalte.
Uşa era descuiată şi a intrat înăuntru, intrând într-o încăpere deschisă cu canapele ponosite şi o bucătărie împânzită de vase murdare. În stânga se aflau nişte scări şi a început să urce, trăgându-şi o mână de perete ca un ghid în întuneric. A auzit un ţipăt înăbuşit de afară şi a accelerat pasul, îngrijorat că ar putea trezi ocupanţii casei.
Instinctul său avea dreptate. Când s-a strecurat într-o cameră de la etajul superior, a găsit un bărbat care căuta cu disperare o armă într-un sertar vechi. S-a învârtit când Gadai a călcat pe o scândură slăbită şi şi-a aruncat instinctiv un braţ în faţa feţei. Purta doar o pereche de chiloţi, dar părul său lung i-a oferit un punct de prindere convenabil pe care Gadai l-a folosit pentru a-l trage pe scări şi a-l scoate în zăpadă.
A început să bolborosească în rusă, dar Gadai l-a ignorat, scrutând ferestrele superioare ale clădirilor în căutarea vreunei ameninţări. Nu era nimic, totuşi. Oamenii lui deţineau controlul situaţiei şi scoteau oamenii din casele lor sub ameninţarea armelor. Au apărut bărbaţi, femei, copii şi chiar bebeluşi, unii îmbrăcaţi complet, iar alţii dezbrăcaţi sau în lenjerie de pat. Echipa lui i-a aliniat în genunchi, stând în spatele lor cu armele pregătite. Unii strigau furioşi, alţii implorau. Copiii se tânguiau, tremurând deja, în timp ce pielea li se înroşea în temperaturile scăzute.
„Cine vorbeşte engleza aici?” a spus Gadai.
Toţi s-au uitat unii la alţii, dar nimeni nu a răspuns. În mod normal, ar fi stat acolo şi i-ar fi lăsat să îngheţe, dar nu avea nici timp, nici răbdare pentru asta. În ciuda hainelor sale groase, el însuşi începea să sufere din cauza climatului aspru.
„O să vă mai întreb doar o singură dată. Cine vorbeşte engleza aici?”
„Ce doriţi?”
Gadai se întoarse spre bărbatul care vorbise. Era îmbrăcat complet, dar fiica lui, probabil nu mai mare de şase ani, purta doar un tricou lung. Îşi înfăşurase braţele în jurul ei pentru a o încălzi şi încerca să îi liniştească plânsul.
„Îl vreau pe Pavel Katdsyn. Sunteţi el?”
„Nu. Pavel nu este aici. A plecat cu săptămâni în urmă.”
Pentru un infractor de carieră, era un mincinos aproape ridicol de prost.
Gadai şi-a ridicat pistolul şi a ţintit-o pe fată. Bărbatul a încercat să se pună între ea şi armă, dar frigul l-a făcut să fie puţin prea lent.

CAPITOLUL 53

Echipa lui RAPP îşi abandonase snowmobilele la aproximativ o milă în urmă şi acum înaintau încet prin sălbăticie pe schiuri. Se formaseră goluri în nori, creând stropi intermitenţi de stele. Nu era multă lumină, dar, cu zăpada care o reflecta, era suficientă pentru a înainta fără echipament de vedere pe timp de noapte.
Întrucât acest peisaj îngheţat nu se deosebea în esenţă de curtea lui Charlie Wicker, Rapp îl pusese la punct. McGraw îşi despărţea propria dâră la treizeci şi cinci de metri în stânga, iar Coleman păstra aproximativ acelaşi interval în dreapta lui Rapp. Chiar în faţă, urmărind nesigur pe urmele lui Wick, se afla un Marcus Dumond foarte nemulţumit.
În ciuda faptului că tânărul hacker era îmbrăcat din cap până în picioare în alb, conturul său era clar vizibil. Când aceasta a început să se clatine, Rapp a înjurat în sinea lui şi a accelerat până aproape de fugă. Încă o dată, a ajuns prea târziu. Dumond s-a înclinat la dreapta, a compensat prea mult şi a sfârşit îngropat în zăpada adâncă. Când Rapp a tras pe lângă el, Dumond se zbătea ca un om care se îneacă, adâncindu-se şi mai mult în încercarea de a-şi păstra nasul şi gura libere.
„Marcus, nu te mai mişca!” a spus Rapp într-o şoaptă aspră. „Chestia asta e ca nişte nisipuri mişcătoare.”
„Ce caut eu aici?”, s-a văitat el, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi. „Am îngheţat şi sunt epuizat. Lasă-mă în pace. Lasă-mă aici să mor.”

Nu avusese de ales decât să-l aducă pe Dumond cu el. Coleman era probabil cel mai bun informatician pe care îl aveau în partea de operaţiuni şi încă nu se pricepuse pe deplin la mesaje.
„Scuteşte-mă de melodramă, Marcus. Acum ia-mi prăjina."
Dumond a aruncat o mână îmbrăcată în mănuşi şi, după câteva încercări, Rapp a reuşit să-l pună din nou pe schiuri. „Încet şi sigur, puştiule. Bine? Dacă simţi că începi să-ţi pierzi din nou echilibrul, opreşte-te înainte de a fi prea târziu să ţi-l mai recuperezi. Ai înţeles?"
„Mitch, eu..."
„Ai înţeles?"
„Da."
I-a dat lui Dumond un minut întreg de avans înainte de a porni din nou la drum. În dreapta lui, îl putea vedea pe Coleman care îl urmărea. Wick şi McGraw erau în afara razei vizuale, dar şi ei s-ar fi oprit, pentru a respecta intervalele pe care le stipulase.
În mod miraculos, următoarele zece minute au trecut fără alte probleme. Vântul se potolise, iar zăpada absorbea sunetele cu o eficienţă surprinzătoare. Dincolo de şuieratul schiurilor sale, singurul lucru audibil era vuietul surd ocazional al zăpezii care cădea de pe crengile supraîncărcate ale copacilor.
Rapp s-a oprit brusc când liniştea a fost spartă de ecoul slab al unei împuşcături. „Marcus, opreşte-te!", a spus el în microfonul de gât. „Ghemuieşte-te pe schiuri şi nu te mişca."
Nu a fost nicio împuşcătură de urmărire şi toţi oamenii lui s-au verificat în siguranţă. După ce au rămas nemişcaţi timp de aproape un minut, părea clar că cel care trăgea nu îi ţintise pe ei.
„Wick. Poţi să te orientezi?"
„Greu de spus cu acustica, dar sunt destul de sigur că a venit dinspre sat. E drept înainte, la mai puţin de cinci sute de metri."
Rapp a accelerat, oprindu-se lângă Dumond pentru a-l trage înapoi în poziţie de drepţi. „Rămâi. Stai aici şi nu face nimic."
„Ce? Singur? Eşti nebun?"
„Vei fi bine."
„Şi dacă... Dacă ţi se întâmplă ceva? Dacă nu te mai întorci?"
„Asta nu se va întâmpla, Marcus."
„Dar dacă se întâmplă?"
Răbdarea nu era cea mai bună trăsătură a lui Rapp şi puţina pe care o avea începea să nu-l mai ajute.
„Atunci probabil că vei muri."
A luat-o la fugă, rămânând pe urmele lui Wicker şi lăsându-l pe Dumond fără cuvinte în pace. Coleman dispăruse din vedere acum, după ce se îndreptase spre sud-est, în timp ce McGraw mergea spre nord.
După un efort greu de patru minute -efort, Rapp a văzut urma lui Wicker dispărând într-un arboret dens de copaci încapsulaţi în zăpadă. Şi-a eliberat legăturile şi şi-a acoperit schiurile înainte de a se târî, pe jumătate târându-se, pe jumătate înotând într-o depresiune de sub copaci.
L-a găsit pe Wicker zăcând parţial îngropat, cu un ochi în lunetă. Silenţiosul lung de la capătul ţevii sale era acoperit cu un manşon de silicon pentru a preveni ca strălucirea căldurii să interfereze cu sistemul optic.
Se aflau la marginea vestică a satului, aşa cum fusese planificat. Locuitorii săi – douăzeci şi cinci sau treizeci în total – se aflau în mijlocul străzii în diferite stadii de dezbrăcare. Cei mai mulţi erau în genunchi, fiind păziţi de trei bărbaţi înarmaţi, îmbrăcaţi în salopete albe identice cu cele pe care le purta echipa lui. Singura excepţie era un copil întins în zăpadă căruia îi lipsea jumătate de cap.
O preocupare mai imediată era bărbatul înarmat care alerga spre nord, trăgând după el un bărbat îmbrăcat în tricou şi boxeri. Pavel Katdsyn.
„Ce avem?" a şoptit Rapp.
„Pakistanezi", a spus Wicker. „Întotdeauna îţi poţi da seama după mustăţi".
„Patru tangouri vizibile din poziţia noastră", a spus Rapp în microfonul de gât. „Trei în piaţă şi unul care fuge spre vest cu potenţiala noastră ţintă. Bruno, dă-mi un raport de situaţie."

„Sunt cu ochii pe fugarii tăi. Se îndreaptă spre clădirea de la capătul drumului şi vor reuşi să ajungă înainte ca eu să pot obţine un unghi de vedere. Nici o altă mişcare. Ferestrele par libere, dar pare puţin probabil să nu aibă pe nimeni acolo sus. „
„Scott?”
„Sunt la intrarea în sat. Un localnic mort şi un tango înarmat. Judecând după urmele lăsate de un snowcat, cred că sunt şase oameni în total.”
Rămânea un tango de negăsit şi nu era greu de ghicit unde se afla. În stânga sa, Rapp îi văzu pe cei doi bărbaţi dispărând printr-o uşă din clădirea aflată la marginea îndepărtată a satului. Nu avea să-i ia mult timp lui Katdsyn să acceseze acele fişiere. Cel mai probabil, o chestiune de minute.
„Scott. Ai vreo şansă să tragi în omul care păzeşte intrarea?”
„Sută la sută la sută.”
„Ia-l şi du-te într-o poziţie care să acopere ferestrele orientate spre est.”
„Dă-mi un minut şi jumătate. Cel mult două.”
„Bruno. Cât mai durează să te pui pe poziţie pentru a acoperi ferestrele orientate spre vest?”
„La fel.”
„Fă-o.”
Rapp a arătat spre oamenii care îi păzeau pe civilii din stradă. „Poţi să te ocupi de cei doi din dreapta, Wick?”
„Nici o problemă.”
Rapp şi-a strecurat puşca de pe spate şi s-a aliniat la capul bărbatului din stânga. Scruta zona pentru orice lucru neobişnuit, fără să mai fie nevoit să acorde prea multă atenţie prizonierilor săi. Frigul intens îşi făcea treaba în locul lui. Mai mulţi copii alunecaseră în inconştienţă, iar părinţii lor păreau pe punctul de a face acelaşi lucru. Încă un sfert de oră şi ar fi fost cu toţii morţi.
Vocea lui Coleman a răzbătut în cască. „Tango a căzut şi eu sunt pe poziţie”.
Au trecut câteva secunde până când a apărut McGraw. „Sunt gata.”
„În regulă, atunci. La trei.”
Rapp i-a numărat şi apoi a apăsat pe trăgaciul puştii. Capul ţintei sale a explodat împreună cu cel al bărbatului de lângă el. Rapp a aruncat imediat puşca şi a sărit în sus pe malul jos de zăpadă. A ajuns pe stradă chiar în momentul în care al treilea pakistanez îşi învârtea puşca pe poziţie. Rapp a ignorat ameninţarea şi a sprintat pe drum. O clipă mai târziu a răsunat puşca cu amortizor a lui Wicker şi a ştiut, fără să se uite înapoi, că în urma lui nu mai rămăsese niciun tangou în viaţă.
Rapp şi-a recuperat Glock-ul de sub jachetă şi a parcurs aproximativ o sută de metri înainte ca un nor de zăpadă şi gheaţă să se ridice în stânga lui. Aşa cum anticipase, echipa de asalt pakistaneză pusese un om la etajul superior al uneia dintre clădiri. Din fericire, lunetistul subestimase viteza lui Rapp şi nu reuşise să-l conducă suficient. Wicker îl îndrumase pe Rapp către o pereche de cizme de schi Dynafit care nu cântăreau cu mult mai mult decât pantofii lui de alergare. Acestea îi permiteau să ţină un ritm mai rapid pe zăpada tare decât mulţi sprinteri de colegiu pe o pistă de atletism.
Totuşi, trăgătorul nu avea să facă aceeaşi greşeală de două ori.
Sunetul cioburilor de sticlă spartă îl atinse în timp ce continua să alerge de-a lungul faţadelor clădirilor.
Vocea lui Coleman i se auzi în cască o clipă mai târziu. „Lunetistul a fost doborât.”
Rapp a alunecat pe şold, ajungând în spatele unui stâlp care se înclina vizibil sub greutatea unei surplombe îngrămădite de zăpadă. S-a târât până la uşa prin care dispăruseră cei doi bărbaţi şi a găsit-o descuiată. Înainte de a intra, a aruncat o privire înapoi în stradă. Era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Localnicii continuau să moară încet de frig, supravegheaţi de trei bărbaţi înarmaţi în salopete albe. Singura diferenţă era că acum acei oameni erau ai lui.
Rapp ar fi vrut să dea ordinul de a-i duce măcar pe copii în siguranţă, dar era imposibil. Era puţin probabil ca omul care îl ţinea pe Pavel Katdsyn să rateze ceva atât de evident. Dacă s-ar fi uitat pe fereastră – şi o va face – Rapp nu-şi putea permite să vadă altceva decât exact ceea ce se aştepta să vadă.

CAPITOLUL 54

GADAI îşi împinse prizonierul prin uşă şi îl privi cum cade pe podea. Pavel Katdsyn s-a ghemuit în poziţie fetală pe suprafaţa caldă, trăgându-şi mâinile la pieptul gol în încercarea de a le încălzi. Picioarele lui păreau complet amorţite, ceea ce făcea puţin probabil ca el să încerce să evadeze.
„Computerele voastre", a spus Gadai, scanând camera şi găsind doar căşti de telefon instalate pe birouri îngrămădite cu dosare de hârtie. „Unde sunt acestea?"
„Sus ... ..." a fost tot ce a putut scoate Katdsyn. Dinţii îi clănţăneau audibil, iar tremuratul său devenise atât de violent încât părea să fie în pragul unor convulsii.
Gadai l-a forţat pe bărbat să se ridice în picioare. Nu putea să meargă singur, ceea ce a făcut necesar ca pakistanezul să-i susţină o mare parte din greutate în timp ce urcau un set de scări. În mod normal, l-ar fi făcut pe prizonierul său să meargă primul, ca scut. În acest caz, însă, Gadai ar fi trebuit să se bazeze pe îndemânarea sa şi pe vesta antiglonţ de sub parka sa. Până când rusul decripta fişierele lui Rickman, acesta trebuia să fie protejat cu orice preţ.
În ciuda întunericului, pătrunderea la etajul al doilea cu orice fel de furişare era făcută imposibilă de bărbatul care gemea. Gadai îl lăsă pe palier şi plesni întrerupătorul de lumină înainte de a ieşi cu Beretta ţinută în faţa lui. Etajul superior era un singur spaţiu deschis, similar cu cel de jos, dar căptuşit cu echipamente informatice. L-a târât pe Katdsyn până la cel mai apropiat terminal şi l-a sprijinit pe un scaun.
„Ai decriptat şi ai eliberat un set de fişiere trimise de o firmă de avocatură din Roma. Ştii despre ce fişiere vorbesc? „
Katdsyn nu reuşi decât să dea slab din cap, iar Gadai îşi apăsă pistolul pe partea laterală a capului bărbatului. „Vorbeşte!"
„Da!" a spus Katdsyn, cu vocea tremurând de panică şi de frig. „Îi cunosc."
„Vreau cheia de criptare."
Katdsyn a ezitat. „Oamenii mei. Trebuie să îi eliberezi. Lasă-i să plece de aici şi îţi voi da tot ce vrei."
Gadai trecuse deja prin acest scenariu cu Maxim Durov şi răbdarea lui se terminase. A întins mâna spre un deschizător de scrisori de lângă computer, dar apoi a ezitat. Deşi ar fi fost o plăcere să-l înfige în piciorul omului şi să înceapă să facă ameninţări, Katdsyn era deja compromis de hipotermie. Dacă şi-ar fi pierdut cunoştinţa, nu ar fi obţinut nimic altceva decât să provoace întârzieri suplimentare.
L-a tras pe Katdsyn de pe scaun şi l-a forţat să se îndrepte spre fereastra din capătul îndepărtat al camerei. „Priveşte!"
Rusul a încercat să se întoarcă, dar Gadai i-a împins faţa în geamul îngheţat. Oamenii din sat abia se vedeau prin zăpada care cădea. Câţiva erau încă în genunchi, dar cei mai mulţi se prăbuşiseră la picioarele bărbaţilor care îi vegheau.
„Sunt pe moarte, Pavel. Nu peste o oră. Nici peste zece minute. Mor acum. Şi tu poţi opri asta. Doar tu."
„I-"
Gadai a răsucit capul bărbatului şi l-a privit direct în ochi. „Nu-mi pasă de tine. Nu-mi pasă de poporul tău. Dă-mi ceea ce vreau şi poţi să te duci la ei. Poţi să-i duci la adăpost şi să ai grijă de ei. Dar fă-o acum, Pavel. Pentru că s-ar putea să fie deja prea târziu pentru copii."
Katdsyn s-a îndepărtat şi de data asta Gadai i-a permis. L-a privit pe rus cum se clătină înapoi la computer şi ciugulea stângaci la tastatură cu mâinile moarte. A durat două minute chinuitoare până când ecranul s-a umplut brusc cu un bloc solid de caractere fără sens.
„Asta e", a spus Katdsyn. „Asta e cheia de criptare."
Gadai l-a împins pe podea şi s-a aşezat, desprinzându-şi jacheta în timp ce sudoarea i se prelingea pe frunte. A scos un stick de memorie dintr-un buzunar al vestei sale şi l-a introdus în slotul USB al computerului. Când a încercat să deschidă unul dintre fişierele Rickman pe care le conţinea, ecranul i-a cerut o parolă. A lipit cheia lui Katdsyn în fereastră şi şi-a ţinut respiraţia. O clipă mai târziu, documentele individuale au apărut pe ecran.
Gadai a deschis unul dintre ele, parcurgând un dosar referitor la o cârtiţă CIA în interiorul Ministerului chinez al Apărării. Un al doilea dosar s-a deschis cu aceeaşi uşurinţă şi conţinea o relatare detaliată a predării ilegale a unui cetăţean francez care locuia în Yemen.

Gâsca i s-a uscat şi s-a aplecat pe spate pentru o clipă, uitându-se fix la ecran. Era gata. Cu şiretenia potrivită şi cu ajutorul involuntar al lui Carl Ferris, nu exista nicio limită la daunele pe care Taj le putea face americanilor.
„Ţi-am dat-o!" a spus Katdsyn. „Pune-ţi oamenii să-mi ducă oamenii înăuntru."
Gadai l-a ignorat şi a deschis un browser, navigând spre Gmail pe legătura prin satelit a satului. A tastat adresa pe care i-o dăduse Taj şi a lipit cheia în ea. După ce a apăsat butonul SEND, s-a aplecat din nou pe scaun. Katdsyn se străduia să se ridice în picioare, implorând într-o engleză stricată, dar Gadai era consumat de cuvintele de pe ecran.
MESAJUL TĂU A FOST TRIMIS.
Lăudat fie Dumnezeu.

CAPITOLUL 55

MITCH, îmi este foarte frig şi mă sperii".
Vocea lui Marcus Dumond în cască.
Rapp rămase în umbră, sub surplomb, desfăcându-şi cizmele şi alunecând de-a lungul peretelui clădirii până când ajunse la uşă. O răsucire blândă a mânerului îngheţat i-a sugerat că era deschisă, dar nu a intrat imediat. Furtuna se înteţise din nou şi rafalele veneau cu un ritm previzibil. A aşteptat câteva cicluri pentru a-şi solidifica sincronizarea în minte şi apoi a folosit vuietul pentru a-şi acoperi intrarea.
„Mitch?" a întrebat din nou Dumond, frica din vocea lui crescând din ce în ce mai mult. „Eşti încă acolo? Eşti bine?"
a răspuns Coleman. „Stai departe de comunicaţii, Marcus. Totul este în regulă. Doar câteva minute."
Rapp s-a ghemuit şi a măturat Glock-ul său prin cameră. Nicio mişcare. Lumina inunda o scară din stânga lui şi putea auzi voci înăbuşite în partea de sus. Nu exista o altă cale de urcare, aşa că s-a îndreptat spre ea în şosete umede. Lemnul antic părea că abia se mai ţinea, obligându-l să testeze fiecare pas pentru a vedea dacă sună bine înainte de a-şi angaja pe deplin greutatea.
A făcut o pauză pe palier, ascultând după dovezi că apropierea lui fusese observată. Nimic.
Rapp s-a rotit în jurul peretelui şi a intrat în cameră cu o singură mişcare fluidă. Pavel Katdsyn încerca fără succes să se ridice în picioare, cu frica şi durerea gravate adânc pe faţă. Pakistanezul stătea nepăsător, cu spatele la intrare, uitându-se cu atenţie la un ecran de calculator din faţa lui.
Katdsyn l-a zărit şi Rapp şi-a dus un deget la buze. Din păcate, rusul fusese împins mult dincolo de punctul în care putea înţelege o instrucţiune atât de subtilă. A întins o mână tremurândă. „Ajută-mă!"
Bărbatul aşezat făcuse o greşeală de amator punându-se în acea poziţie, dar viteza reacţiei sale sugera că era o aberaţie. A sărit în picioare, învârtindu-se şi lovind în acelaşi timp cu piciorul scaunul cu rotile în spate. Rapp a fost nevoit să se eschiveze la dreapta, dar nu şi-a pierdut linia pe capul pakistanezului care scotea un pistol dintr-un toc fixat peste vesta antiglonţ.
Degetul lui Rapp s-a strâns pe trăgaci, dar în ultimul moment a coborât ţinta şi a tras trei focuri rapide în sternul bărbatului. Când acesta a tresărit înapoi, Rapp a atacat, trântindu-l la podea şi blocând Beretta sub piciorul său.
Ochii şi gura bărbatului erau larg deschise, dar nu scotea niciun sunet. Gloanţele pe care le folosea Rapp loveau ca un camion Mack. Sternul îi va fi rupt, cel mai probabil, împreună cu câteva coaste. Dureros ca naiba, dar probabil nu fatal. În cazul în care nu ar fi reuşit să respire şi s-ar fi sufocat, cel puţin faţa lui era intactă pentru o identificare.
Rapp s-a aplecat şi l-a eliberat de armă, observând ura arzătoare din expresia lui înainte de a-l întoarce şi de a-i înfăşura un set de cătuşe flexibile la încheieturi.
„Am liber aici", a spus Rapp în microfonul de gât. „Duceţi-i pe oamenii ăia înăuntru."
„Am înţeles", a răspuns Coleman. „Pot să-l trimit pe Wick după Marcus?"
„Da. Adu-l aici."
O mână se închise în jurul gleznei lui Rapp şi acesta se întoarse pentru a-l vedea pe Pavel Katdsyn privindu-l. „Mulţumesc."

În semn de recunoştinţă, Rapp şi-a adus amortizorul la un centimetru de fruntea rusului. „Oameni buni sunt morţi din cauza ta, ticălosule”.
Katdsyn a încercat să se tragă înapoi, dar Rapp l-a urmat cu arma.
„Te rog!”, a gemut el.
„Ce a vrut?”
„A . . . . Cheia de criptare a unor fişiere.”
„De la o firmă de avocatură din Roma?”
„Da.”
„I-ai dat-o?”
„Le-a lăsat prietenilor mei să îngheţe...”
Rapp l-a lovit peste obraz cu amortizorul. „Tu i-ai dat-o?”
„Da! Da, i-am dat-o. N-am avut de ales.”
Uşa de la parter s-a deschis şi Rapp a auzit paşi pe scări. O clipă mai târziu a apărut Marcus Dumond. Avea părul prăfuit de zăpadă şi tremura puţin, dar în rest nu arăta mult mai rău de atât. Zărind computerul, s-a dus direct la el, îngenunchind în faţa tastaturii şi smulgându-şi mănuşile.
„Katdsyn spune că a renunţat la cheia de criptare”, a spus Rapp.
„Da, o văd aici. Şi mai este şi un stick de memorie. Se pare că fişierele lui Rickman sunt pe el.”
„Câte?” a spus Rapp, aplecându-se peste umărul bărbatului mai tânăr.
„Două sute trei.”
Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă. Numărul era mai mare chiar şi decât cel mai pesimist scenariu la care el şi Kennedy ajunseseră.
„Să vedem dacă funcţionează”, a spus Dumond.
A ales un fişier la întâmplare şi i s-a cerut o parolă. O clipă mai târziu, Rapp citea o relatare detaliată a unei serii de asasinate care avuseseră loc în Emiratele Arabe Unite fără ca guvernul local să ştie. El însuşi apăsase pe trăgaci în două dintre ele şi, din câte îşi dădea seama, toate informaţiile erau corecte.
„A trimis-o undeva?”
„Îmi pare rău, Mitch. Cheia a fost trimisă acum câteva minute prin e-mail.”
„Poţi să o interceptezi?”
„În niciun caz. A dispărut.”
Rapp a înjurat în sinea lui. „Unde?”
„Un cont de Gmail. Nu avem cum să ştim cui aparţine. Mă îndoiesc că până şi Google ştie.”
S-a auzit un clopoţel liniştit de la computer şi Dumond s-a aplecat spre ecran. „Aşteptaţi, avem un răspuns.”
„Ce spune?”
„Cheie primită şi complet funcţională. Foarte bine. Distrugeţi totul.”
Rapp a făcut un pas înapoi şi s-a uitat pe fereastră la furtună. Două sute trei fişiere. Operaţiuni, agenţi, informatori şi Dumnezeu mai ştia ce altceva. Scenarii nesfârşite se agitau prin mintea lui, fiecare mai catastrofal decât precedentul.
„Vrei să-ţi răspund?” a spus Dumond.
„Spune doar „am înţeles”.”
Dumond a tastat cuvântul în timp ce Rapp s-a dus la bărbatul de pe podea şi l-a rostogolit pe spate. Respira, dar cu înghiţituri superficiale care abia îi asigurau suficient oxigen pentru a-l menţine conştient.
„Cui i l-ai trimis?”
Pakistanezul a reuşit chiar să scoată un râs sugrumat. „CIA a terminat”, a oftat el. „Avem întreaga voastră reţea”.
Nu era o bravadă, ştia Rapp. Dosarele lui Rickman ar fi conţinut suficient de mult furaj pentru ani de audieri grandomane ale politicienilor egoişti de acasă. Ar fi prezentat Agenţia ca fiind complet scăpată de sub control şi, acum, cu reţeaua compromisă, complet inutilă.
„Marcus. Poţi să-mi faci rost de o legătură video securizată cu Irene?”
„Da.”
„Fă-o.”

Rapp a îngenuncheat lângă bărbatul de pe podea. „Am să te mai întreb o dată. Cui i-ai trimis acel e-mail?”
A încercat să-l scuipe pe Rapp, dar nu a avut putere şi a sfârşit doar prin a saliva pe obraz.
„Link's up, Mitch.”
„Irene, mă auzi?”
„Abia”, a venit răspunsul crepitant prin difuzoarele computerului. „Care este situaţia ta?”
Rapp l-a apucat pe bărbat de vesta antiglonţ şi l-a târât spre camera web de deasupra monitorului. Durerea provocată de pieptul avariat i-a oprit din nou respiraţia, lăsându-l să deschidă şi să închidă gura în tăcere, în timp ce se străduia să nu se asfixieze.
„Poţi să vezi?” a spus Rapp. „Fă o captură de ecran şi trece-i faţa prin computerele noastre. „
Imaginea lui Kennedy era puternic pixelată din cauza efectului vremii asupra legăturii prin satelit, dar el a putut să o vadă clătinând din cap.
„Nu trebuie să o fac, Mitch. Este Kabir Gadai. Asistentul personal al lui Ahmed Taj.”
Rapp îi dădu drumul bărbatului şi acesta se prăbuşi pe podea lângă Pavel Katdsyn.
„Aveţi cheia de criptare?”. a întrebat Kennedy.
„Da, dar nu sunt singurul. Gadai a trimis-o prin e-mail înainte ca eu să ajung la el.”
A fost o pauză lungă înainte de a răspunde. „Atunci vrei să spui că Taj are acces la fişiere?”.
„Toate cele două sute trei.”
„Atât de multe?”
Şi-a ridicat mâinile la tâmple, frecându-le în cercuri lente în timp ce imaginea se despărţea.
„Marcus. Trimite-i fişierele şi cheia de criptare.”
Cel puţin acum nu mai trebuiau să ghicească. Putea să înceapă să controleze pagubele şi să încerce să le ia faţa celor de la ISI. Nu că ar fi fost probabil să fie de prea mare folos. E ca şi cum ai pune un plasture pe un membru tăiat.
„Noi am... Am câştigat”, a spus Gadai cu slăbiciune. „ISI va domina comunitatea mondială de informaţii pentru următoarea jumătate de secol. Şi totul a fost posibil datorită muncii şi dolarilor dumneavoastră.”
Rapp nu dorea nimic mai mult decât să sară în aer şi să aterizeze cu ambele picioare pe sternul rupt al bărbatului, dar s-a abţinut.
„Dumnezeu îşi răsplăteşte slujitorii”, a continuat Gadai. „Şi Îşi pedepseşte duşmanii”.
Rapp a făcut un pas înapoi şi s-a uitat în jos la bărbat, găsindu-l dispus – poate chiar nerăbdător – să se uite în ochii lui.
Toată lumea avea o slăbiciune. Pentru unii era intoleranţa la durere. Alţii aveau o credinţă care era mai puţin de neclintit decât îşi imaginau. Cea a lui Gadai era brusc clară: aroganţa. În ciuda agoniei pe care trebuie să i-o fi provocat vorbirea, a continuat să jubileze. Să-şi demonstreze superioritatea. În adâncul sufletului său, voia să vorbească. Voia ca americanii din jurul lui să ştie cât de temeinic şi de uşor fuseseră învinşi.
„Nu te grăbi prea mult”, spuse Rapp. „Acum avem acces la dosare şi Taj nu ştie. Vom atrage oamenii de care avem nevoie, iar pe ceilalţi îi vom supraveghea. Vom lega ISI-ul în atâtea noduri încât nu va mai avea încredere în propriile mame.”
„Eşti un prost”, a oftat Gadai. „Când nu mă voi întoarce, Taj va presupune că tu ai informaţiile. Te-am păcălit de fiecare dată şi va continua să o facă.”
Rapp a aruncat o privire spre Kennedy, iar ea a dat uşor din cap, indicând că a auzit. Gadai tocmai confirmase, fără să vrea, că Taj era în spatele acestei situaţii.
„Reţeaua CIA va fi distrusă şi, după mâine seară, nu veţi mai putea face nimic în privinţa asta”, a continuat Gadai. „Fugiţi, amândoi. Înainte ca propriii voştri politicieni să pornească să vă distrugă.”
Rapp a zâmbit şi şi-a apăsat piciorul pe pieptul avariat al lui Gadai. Nu cu putere, dar suficient pentru a-l reduce la tăcere pe bărbat. „Mâine seară. Ce se întâmplă mâine seară?”
Surpriza de pe faţa pakistanezului era uşor de citit. Şi-a dat seama că spusese prea multe.
Uşa de la parter s-a deschis din nou, urmată de zgomotul unor paşi care urcau scările. Dumond se retrase de perete în timp ce Rapp îşi îndrepta pistolul spre palier. L-a coborât când a apărut Scott Coleman.
„Care este poziţia noastră?” a întrebat Rapp.

„Toţi oamenii sunt înăuntru. Wick şi Bruno se ocupă de ei. Cea mai uşoară cale de ieşire va fi snowcat-ul cu care au venit tipii ăştia. Putem aduce un avion care să facă faţă mai bine vremii şi să ne întâlnim cu el în Ukhta."
Rapp a dat din cap şi a arătat spre Gadai. „Luaţi-l."
Pakistanezul nu putea să meargă şi a scos un ţipăt gâlgâitor când Coleman l-a ridicat în căruciorul pompierilor. Rapp a arătat spre Katdsyn şi Dumond a înţeles aluzia, ajutându-l pe bărbat să se ridice în picioare şi urmându-l pe Coleman afară.
Rapp a aşteptat până când a rămas singur înainte de a se întoarce la imaginea lui Irene Kennedy. „Mâine seară are loc recepţia preşedintelui Chutani pentru secretarul de stat, nu-i aşa?".
Ea a dat din cap. „Sunny a sosit deja la Islamabad cu o delegaţie a Congresului condusă de Carl Ferris."
„Dar de ce să o ucidem? Sau o grămadă de congresmeni? La ce ar folosi asta? În ceea ce mă priveşte, ar face o favoare Americii dacă ar scăpa de Ferris."
„Nu cred că-i urmăreşte pe oamenii noştri, Mitch."
„Atunci ce?"
Se uită cu atenţie la ecran. „Dacă preşedintele Chutani a fost ucis la acea funcţie, nu ar fi greu pentru Taj să convingă Pakistanul că noi suntem responsabili. Este deja unul dintre cele mai antiamericane locuri de pe pământ."
Rapp a trebuit să recunoască faptul că exista o anumită logică întortocheată. Loviturile de stat erau distracţia naţională în Pakistan, iar momentul era perfect. Taj putea să pună la bătaie CIA cu dosarele lui Rickman, în timp ce acesta prelua controlul ţării şi al arsenalului nuclear.
„Deci crezi că ar trebui să-l avertizăm pe Chutani?" a spus Rapp.
Kennedy a rămas tăcut. Expresiile ei erau întotdeauna greu de citit, dar calitatea slabă a imaginii o făcea imposibilă.
„Ce?" a spus Rapp.
„În contextul acelei regiuni, Chutani este un om rezonabil. Dar nu cred că niciunul dintre noi nu-şi face iluzii în privinţa lui. Este un dictator violent, avid de putere, care se aliază cu noi pentru că este în interesul său. Dacă îl primeşte pe Taj, atunci e posibil să primească şi dosarele. Nu sunt sigur că vreau să-mi petrec următorii douăzeci de ani fiind şantajat de el."
„Sunt de acord. „
„Cât de repede poţi ajunge la Islamabad?"
„Cred că opt ore sau cam aşa ceva pentru a ajunge la Ukhta şi apoi timpul de zbor."
„Fă-o. Şi extrage cât mai mult din Gadai pe drum. Voi încerca să stabilesc următorul pas de aici."

CAPITOLUL 56

ISLAMABAD
PAKISTAN
Era trecut de miezul nopţii şi Ahmed Taj era încă aplecat asupra biroului său. În spatele lui, ferestrele mari dădeau spre campusul bine luminat al sediului ISI. Traficul dincolo de poartă era uşor, aşa cum era întotdeauna la această oră a dimineţii, iar gărzile înarmate patrulau după acelaşi tipar ca întotdeauna. Totuşi, familiaritatea era puţin mai mult decât o iluzie. Totul se schimbase. Totul.
Scopul în jurul căruia îşi construise viaţa era la mai puţin de douăzeci şi patru de ore de a fi atins, iar Taj ştia că trebuia să se ocupe de nenumăratele detalii de ultim moment. Era imposibil, totuşi. Nu se putea îndepărta.
Directorul ISI a făcut clic pe un alt dosar al lui Rickman şi a scanat conţinutul acestuia. Acesta nu avea ataşat niciun videoclip batjocoritor, ci doar reproduceri ale unor rapoarte CIA scrise de mână din Ucraina. Se părea că un om de rang înalt din mişcarea separatistă rusă îşi alimentase contul bancar elveţian cu dolari americani.
Abia când ochii nu s-au mai putut concentra, Taj şi-a dat în sfârşit scaunul pe spate şi s-a întors de la ecran. Mai erau încă mai bine de o sută de dosare pe care nu le examinase încă. Ce secrete conţineau ele? Cât de devastator ar fi fost impactul lor?

Allah pusese la dispoziţie mult mai mult decât şi-ar fi putut imagina servitorul său credincios. Mâine, Saad Chutani avea să moară. Ultima lui suflare va marca ascensiunea inevitabilă a lui Taj pentru a conduce Pakistanul şi, în cele din urmă, Orientul Mijlociu. Aceste dosare nu numai că i-ar fi accelerat planurile, dar le-ar fi extins în moduri pe care nu şi le-ar fi putut imagina vreodată.
Taj s-a ridicat şi a început să se plimbe prin biroul său slab luminat. Dimensiunea a ceea ce urma să realizeze abia începea să se aşeze asupra lui.
Genialul Joe Rickman plănuia acest atac de ani de zile. Alcătuise dosare nu numai despre Orientul Mijlociu, ci şi despre China, Rusia şi nenumăraţi aliaţi ai Statelor Unite. Existau informaţii compromiţătoare despre politicieni americani, descrieri ale unor asasinate nesancţionate şi relatări detaliate ale unor operaţiuni interne ilegale desfăşurate de agenţi CIA.
Taj urma să folosească aceste informaţii pentru a stârni un val de proteste la nivel mondial în favoarea demantelării reţelei de spionaj a Americii, iar Carl Ferris ar fi fost instrumentul perfect pentru a conduce acest efort. Taj avea acum mult mai mult decât bani de oferit omului. Avea informaţii clasificate despre mulţi dintre adversarii politici ai lui Ferris. Combinaţia dintre cele două ar fi fost aproape sigur suficientă pentru a-l aduce la Casa Albă.
Cu Ferris la conducerea Americii şi Taj trăgându-i sforile, ţara ar fi trecut rapid de la cea mai puternică din lume la complet disfuncţională. O naţiune neîncrezătoare în aliaţii săi, oarbă la activităţile duşmanilor săi şi înjurată de poporul său.
S-a întors la biroul său şi a pornit o înregistrare video din unul dintre dosarele de fişiere încă deschise pe ecran. Îl mai văzuse şi înainte, dar emoţia din stomac era şi mai intensă la a doua vizionare.
Joe Rickman purta o pălărie de cowboy şi ţinea într-o mână o sticlă de bere. Privea direct în cameră, cu ochii strălucitori şi sălbatici.
„Salutare, Irene. M-am gândit să schimbăm puţin ritmul cu asta. M-am gândit să te ajut şi să-ţi spun că sunt pe cale să fac publică dovada că amicul tău Ben Friedman de la Mossad este cel care s-a aflat în spatele distrugerii instalaţiei de cercetare nucleară a Iranului de acum câţiva ani. Şi că Mitch a fost cel care a venit cu povestea de acoperire pe care ai dat-o lumii. Adăugaţi asta la faptul că Kamal Safavi probabil că i-a spus totul ayatolahului până acum, şi mă gândesc că micul festival de dragoste iranian al lui Alexander nu merge prea bine. Pot să sugerez un coş de fructe? Din experienţa mea, acestea par întotdeauna să liniştească lucrurile.”
Videoclipul a dispărut la negru şi Taj s-a şters la transpiraţia care i se formase pe obrajii înroşiţi. Tentaţia de a da fişierele unei echipe de analişti ISI era copleşitoare, dar imposibilă. Erau mult prea sensibile pentru a permite accesul altcuiva. Ar fi trebuit să treacă personal prin toate informaţiile, să le compare cu băncile de date ale ISI şi să determine modul în care puteau fi folosite pentru a genera un impact maxim. Nu existau prea multe dubii că Irene Kennedy şi Mitch Rapp vor sfârşi într-o închisoare americană. Era o dulce ironie faptul că doi patrioţi care îşi apăraseră ţara cu atâta strălucire aveau să moară în cuşti confecţionate chiar de cei pe care îşi dedicaseră viaţa pentru a-i proteja.
Totuşi, acestea erau în mare parte chestiuni banale. Dosarele Rickman generau întrebări mult mai mari, pe care Taj abia acum îndrăznea să le pună. Existau suficiente informaţii pentru a provoca o confruntare militară între America şi Rusia? Sau, şi mai devastator, China? Puteau fi îndepărtate ţările din fostul bloc sovietic de Occident? Ar putea obţine suficientă influenţă asupra producătorilor de petrol din Orientul Mijlociu pentru a crea un şoc petrolier care să prăbuşească economia americană?
Taj a închis fişierele de pe calculator şi le-a mutat pe o unitate puternic criptată la care numai el avea acces. S-a uitat la bara de progres în timp ce erau transferate, dar nu a simţit sentimentul de siguranţă pe care îl spera. Motivul era evident. Kabir Gadai.
Tânărul fusese un asistent loial şi extrem de competent de ani de zile, dar era şi ambiţios. Păstrase el copii ale fişierelor şi ale cheii de criptare? Avea de gând să le folosească în interes propriu?
Era puţin probabil, dar posibilitatea era prea mare pentru a risca. După ce l-a ajutat pe Taj să închidă pumnul în jurul Pakistanului, Gadai ar fi trebuit să se ocupe -în linişte- de el.
Acuzaţiile de trădare sau de mită puteau să se reflecte în mod negativ asupra proaspetei administraţii a lui Taj şi, prin urmare, nu puteau fi tolerate. Nu, un accident sau poate chiar martiriul. Gadai avea să devină

un alt simbol inspirat al renaşterii Pakistanului. Un exemplu strălucitor pentru ceilalţi, în timp ce ţara se ridica la locul său de drept ca prima superputere musulmană din lume.

CAPITOLUL 57

DEASUPRA KAZAHSTANULUI DE NORD

SCOTT Coleman stătea pe culoarul avionului, strigând într-un telefon prin satelit, în timp ce se străduia să-şi menţină echilibrul în turbulenţe. Pilotul CIA era mai conservator decât rusul care îi dusese cu avionul la tabăra Irenei Shulyov şi care voise să ocolească furtuna. Rapp a precizat rapid că urmau să ia cea mai scurtă rută – singura întrebare era cine se afla la comenzi.

Coleman a închis în cele din urmă telefonul şi l-a aruncat pe un scaun gol. „Patru morţi, inclusiv fata care a fost împuşcată. Toţi ceilalţi sunt stabilizaţi şi echipa se pregăteşte să ducă săniile la Ukhta. Se vor întoarce în State mâine dimineaţă."

Rapp a dat din cap. Oamenii lui Pavel Katdsyn – în special copiii – fuseseră în stare gravă. Îi lăsase pe McGraw şi pe Wick să-i salveze pe cât de mulţi puteau. Orice avea să se întâmple în Islamabad, nu avea să fie un asalt frontal asupra palatului prezidenţial puternic păzit. Diferenţa dintre a avea trei oameni şi unul nu avea să conteze.

„Dormi puţin, Scott."

Fostul SEAL a arătat cu degetul spre prizonierul lor. „Nu vrei ajutor?"

„Îl am."

Coleman s-a retras pe o canapea în mijlocul avionului şi a căzut pe ea, aţipind aproape imediat. Capacitatea de a se odihni ori de câte ori era posibil era subliniată în antrenamentul forţelor speciale, iar Coleman învăţase bine lecţia. Din păcate, somnul nu era o opţiune pentru Rapp. El se afla pe un laptop, răsfoind tot ce ştia CIA despre Kabir Gadai. Nimic din toate acestea nu reprezenta o surpriză: Studii bune, trecut militar, cazier impecabil. Soţie, trei fii şi două fiice. Un băiat de aur din ziua în care s-a născut.

Mai interesante erau cele câteva paragrafe de informaţii noi despre Ahmed Taj. Kennedy începuse să cerceteze trecutul lui atunci când începuse să aibă suspiciuni în legătură cu acest om. Nimic din toate acestea nu era deosebit de şocant, având în vedere succesul său în lumea obscură a serviciilor secrete pakistaneze, dar existau, fără îndoială, câteva dezvăluiri utile. Rămânea de văzut dacă acestea vor fi suficiente pentru a face treaba.

Avionul a plonjat şi Rapp a aruncat o privire peste partea de sus a ecranului său. Gadai era legat de un scaun din spate, cu mâinile încă prinse la spate. Durerea generată de sternul fracturat îl chinuia de câteva ore, iar o dâră subţire de sânge îi curgea pe bărbie, acolo unde îşi mestecase buza. Când privirile lor se încrucişară, Rapp putu vedea că ura care ardea acolo se intensificase – o tendinţă care trebuia inversată înainte de a ajunge la punctul fără întoarcere.

Gadai nu era un jihadist oarecare. Pe baza performanţei sale stoice în snowcat şi a tăcerii sale neîntrerupte în timpul zborului, fusese bine antrenat în arta de a face faţă suferinţei fizice. Bineînţeles, avea să cedeze în cele din urmă – toată lumea ceda -, dar pentru asta era nevoie de timp pe care ei nu-l aveau.

Rapp a luat o sticlă de OxyContin de pe scaunul de lângă el şi a pornit pe culoar. Pakistanezul îi urmărea apropierea cu o expresie admirabil de inexpresivă. Era conştient de reputaţia lui Rapp şi se pregătise pentru ceea ce credea că urma să se întâmple. Orice semn de slăbiciune sau teamă urma să fie ascuns cât mai mult timp posibil.

Maxilarul lui Gadai se încleştă, anticipând prima din multele lovituri. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult lui Rapp decât să-i facă pe plac. Din nefericire, circumstanţele cereau o strategie diferită.

A scuturat două pastile din flacon şi le-a întins. „Pentru durere. Am încasat lovituri de genul ăsta la vestă şi ştiu cât de tare doare."

Gadai a fost previzibil de suspicios. Maxilarul i s-a strâns şi mai tare şi şi-a întors capul.

„Haide", a spus Rapp, aşezându-se pe scaunul din faţa lui. „Dacă aş fi vrut să te droghez, aş fi folosit un ac."

„Nu voi accepta nimic de la tine."

„Ştiu că tu crezi că suntem duşmani, dar nu suntem."

Gadai a scos un râs scurt, tresărind perceptibil la durerea pe care i-a provocat-o.
„Ne protejăm ţările, casele şi familiile”, a spus Rapp. „Facem ceea ce credem că este necesar. Dacă te-ai fi născut în America, probabil că ai fi lucrat pentru mine.”
„Îl slujesc doar pe singurul zeu adevărat”.
„Nu am nicio problemă cu asta. Şi dacă tu şi Taj preluaţi controlul asupra Pakistanului, mă gândesc că e mai bine aşa. Naţiunile nu sunt o problemă pentru Statele Unite – avem de-a face cu acest tip de inamici încă de când am semnat Declaraţia de Independenţă. Totuşi, haosul este un adevărat ghimpe în coasta noastră. Amândoi ştim că toată această discuţie despre democraţie din partea politicienilor americani este un rahat. Ţările musulmane au nevoie de o mână puternică la cârmă.”
„Nu ştiu despre ce vorbeşti.”
Aşa cum era prevăzut, Gadai era confuz de felul în care se desfăşura conversaţia. „Ce vrei de la mine?”
„Ştim că Taj îl va ucide pe preşedintele Chutani la dineul de stat din această seară.”
„Ce? De unde ai obţinut această informaţie? Este absurd.”
Era un bun mincinos, dar durerea, oboseala şi întrebările neaşteptate îi forţau această abilitate dincolo de punctul de rupere.
„Mi-ai spus acelaşi lucru acum câteva ore”, a spus Rapp pe un ton calculat de plictiseală. „Sincer, nu contează. Suntem pe urmele lui Taj de multă vreme. Se pricepe de minune să stea sub radar şi să joace rolul de servitor fad, dar, haide. Irene Kennedy a scris o carte despre acest truc.”
Rapp a bătut din nou în flaconul cu analgezice. „Sunteţi sigur? Arăţi de parcă ai suferi cu adevărat.”
Gadai se holba sfidător la el.
„După cum văd eu lucrurile, Kabir, amândoi avem probleme serioase.”
„Tu mai mult decât mine”, a răspuns Gadai. „Tot ce poţi face este să mă omori. Trimite-mă în paradis.”
„De fapt, pot face mult mai mult decât atât, dar hai să uităm de asta pentru moment. Cred că ştii ce mă îngrijorează.”
„Dosarele”, a spus Gadai cu mândrie. „Primul pas în distrugerea inevitabilă a ţării tale corupte şi fără Dumnezeu.”
Rapp şi-a dat ochii peste cap. „America nu va fi distrusă, Kabir. Eşti un tip deştept. Lasă-ţi ideologia pentru un minut şi gândeşte. Cu toţi banii pe care i-am băgat în ea, armata voastră nu a reuşit niciodată să câştige un război. Şi asta împotriva indienilor. Noi nu suntem indienii.”
„Vă vom distruge reţeaua de informaţii. Vă vom lăsa fără apărare şi guvernul vostru în dezordine. O să vă tăiem petrolul. Şi, spre deosebire de voi, noi suntem pregătiţi să ne folosim arsenalul nuclear. Voi mărturisiţi că aveţi credinţă în Dumnezeul vostru, dar este o minciună. Creştinii se tem de moarte. Se tem de orice.”
„Sunt sigur că ăsta a fost planul, dar ce credeţi că voi face? Doar să stau deoparte şi să-l las pe Taj să acţioneze?”
„E prea deştept pentru tine. Prea dedicat. Şi prea puternic în Pakistan.”
Rapp a trântit o mână pe masa dintre ei, făcându-l pe Gadai să se dea înapoi surprins.
„Vrei să stai aici cu stele în ochi despre Pakistanul care va cuceri lumea?”. a strigat Rapp. „Bine. Îl voi suna pe preşedintele Chutani şi îi voi spune ce se întâmplă la ISI. Îşi va petrece următorii doi ani tăind bucăţele din Taj, în timp ce eu voi face acelaşi lucru cu tine.”
Rapp a scos un briceag şi Gadai a încercat zadarnic să se răsucească, dar în cele din urmă cuţitul i-a tăiat doar cătuşele flexibile. După ce acestea au fost retezate, şi-a mutat mâinile umflate în poală, atent să nu-i provoace o altă sclipire de furie răpitorului său.
„E şi mai rău pentru amândoi”, a spus Rapp, împăturind lama şi moderându-şi din nou tonul. „Nu am încredere în Chutani. Nu vreau ca el să aibă acele dosare mai mult decât vreau eu să le aibă Taj.”
A lăsat această afirmaţie să atârne, hotărând să-l forţeze pe pakistanez să-i ceară să spună mai mult. Nesatisfăcător ca naiba, dar aşa se câştigau aceste impasuri. Câte o mică victorie pe rând.
„Şi cum poate fi mai rău pentru mine?” a spus Gadai după aproape un minut întreg de tăcere.
„Dacă te păstrez, atunci Chutani se va îndrepta împotriva familiei tale. Se va gândi că există o şansă ca ei să ştie ceva ce-l poate ajuta. Şi nu va înceta să încerce să obţină acele informaţii până când vor fi morţi.”

Ochii lui Gadai au început să se mişte înainte şi înapoi, concentrându-se asupra a tot ce se afla în micul avion, cu excepţia bărbatului din faţa lui. Nu a fost greu să-l convingă de viitorul sumbru al soţiei şi copiilor săi dintr-un motiv simplu: era adevărul.
„Am auzit un zvon că Chutani a luat o pagină din cartea lui Saddam Hussein", a spus Rapp, privind pe fereastră în întuneric. „Îi place să coboare copiii oamenilor în cuve de acid în timp ce părinţii lor privesc. Face o adevărată mizerie şi am înţeles că mirosul este oribil."
Nu era o observaţie care să ceară un răspuns, dar Rapp a aşteptat oricum.
„Zvonul este adevărat", a spus Gadai în cele din urmă.
„Atunci lasă-mă să te întreb ceva, Kabir. Crezi că tot ce ţi-am spus în seara asta este o minciună?"
„Nu."
Rapp se afla într-o situaţie practic imposibilă chiar dacă Gadai ar fi început să vorbească. Era programat să aterizeze cu doar o oră înainte de începerea dineului de stat al lui Chutani şi habar n-avea cum avea să -acceadă la palatul puternic păzit, darămite să se ocupe de Taj.
„Mi-am petrecut cea mai mare parte a vieţii mele de adult în Orientul Mijlociu, Kabir, aşa că ştiu cum gândesc oamenii ca tine. Stai în camera ta de ecou fundamentalistă şi vorbeşti despre crearea unei dinastii de o mie de ani. Despre cum te iubeşte Dumnezeu cel mai mult şi cum te va ajuta să transformi lumea într-un califat pe jumătate. Dar tu ai absolvit aproape primul din clasă cu o diplomă în istorie, nu? Deci ştiţi că Pakistanului îi este greu să treacă o săptămână fără o lovitură de stat. Dacă Taj preia conducerea, cât timp va trece până când armata va găsi o modalitate de a scăpa de el? La naiba, cât timp va trece până când îl va enerva atât de tare pe preşedintele nostru încât să mă trimită pe mine să mă ocup de situaţie? E un vis imposibil, Kabir. Întreaga lume se va alinia împotriva ta, aşa cum au făcut-o împotriva lui Hitler. Şi Pakistanul nu e Germania nazistă. Este o mizerie de nebuni şi fanatici semianalfabeţi care s-ar împuşca între ei la fel de repede ca şi cum ne-ar împuşca pe noi."
„Vrei să-l trădez pe Taj."
Rapp a ridicat din umeri. „Este ceea ce plănuieşte să-ţi facă ţie."
„Ce vrei să spui? Am fost cu el de când eram copil. Suntem din aceeaşi familie."
„Poate că ai dreptate. Poate că sângele este mai gros decât apa. Dar, din câte am auzit, ultimul său asistent a sfârşit putrezind pe o grămadă de gunoi."
Kennedy avertizase că informaţiile despre implicarea lui Taj în acea moarte erau puţin mai mult decât zvonuri, dar pâlpâirea din masca lui Gadai sugera că auzise aceeaşi poveste.
„Dosarele lui Rickman sunt cheia puterii lui Taj şi tu le-ai văzut. Tu ai cheia de criptare."
„Ştie că îi sunt loial. Că aş muri pentru el."
„Corecţie: E destul de sigur că îi eşti loial şi probabil că nu mai mult de 50-50 dacă ai muri pentru el. Pune-te în locul lui, Kabir. Ţi-ai asuma acest risc?"
Gadai nu a răspuns.
„Dacă renunţi la prostia asta cu dominarea lumii şi priveşti cu ochiul liber situaţia ta, vei vedea că Taj te va ucide. Nu-i datorezi nimic. El te-a trimis în Rusia cu echipa mea apropiindu-se. Pe ce vrei să pariezi că ar fi avut o abordare mai precaută dacă ar fi fost gâtul lui în joc în loc de al tău? Tu stai aici din cauza lui."
„Dacă sunt de acord să cooperez, ce se va întâmpla cu mine?"
În mod normal, aceasta era întrebarea pe care Rapp ar fi aşteptat-o – un indiciu că Gadai era dispus să negocieze. În acest caz, însă, era o răscruce periculoasă. Să mintă şi să rişte ca Gadai să se prindă sau să spună adevărul şi să rişte ca Gadai să nu fie capabil să facă faţă? În cele din urmă, a decis că ultima cale reprezenta cel mai mic risc.
„Nu există niciun „tu", Kabir. Chutani va dori să pună mâna pe tine într-un mod îngrozitor, iar noi nu avem autoritatea legală de a te reţine."
„Spune-i că sunt mort."
„Nu e prost. O să vrea un cadavru."
„Deci îmi oferi un glonţ în ceafă?"
„Te las pe tine să te ocupi de metodă, dar asta e pe scurt. Tot ce vând este siguranţa familiei tale."
„Şi trebuie să cred că poţi garanta asta?"

„Dacă îi salvez viaţa lui Chutani, el îmi va rămâne dator. Voi cere acel marker pentru familia ta. El nu va avea nicio problemă cu asta. Soţia ta nu este genul care să fie implicată în aşa ceva, iar copiii tăi sunt prea mici. Nu o să mă tragă pe sfoară pentru nişte suspiciuni vagi şi o răzbunare fără rost."
„De ce aş avea încredere în tine?"
Rapp a strecurat OxyContinul peste masă şi de data asta bărbatul a acceptat. „Ai citit tot ce are ISI-ul despre mine, nu-i aşa?".
„Da."
„Atunci ştii de ce sunt capabil. Dar mai ştii şi că sunt un om de cuvânt."

CAPITOLUL 58

ISLAMABAD
PAKISTAN
UNDE mergem?"
Rapp nu s-a uitat la bărbatul care conducea şi nu a răspuns imediat. Bill Drake era şeful postului din Islamabad de ani de zile şi se bucura de încrederea lui Kennedy mai mult decât de cea a lui Rapp. Nu era nici o îndoială că avea un cap decent pentru împingerea constantă dintre facţiunile pakistaneze, dar era un observator din fire. Când venea timpul să acţioneze, Drake avea întotdeauna un motiv pentru care erau necesare mai multe date şi trebuiau consultaţi mai mulţi experţi. Paralizia prin analiză.
Rapp a întins mâna spre oglinda retrovizoare şi a ajustat-o astfel încât să poată vedea în spatele lor.
„Continuă să mergi spre est."
Coleman încă încerca să intre în costumul gri închis pe care îl adusese Drake. Cel al lui Rapp i se potrivea mai bine, dar nu cu mult. Faptul că pantalonii erau cu un centimetru mai scurţi era mai puţin o problemă decât umflătura evidentă pe care Glock-ul său o făcea sub umărul drept. Nu că ar fi fost vina lui Drake. Rapp aşteptase până în ultima clipă să-l contacteze, iar hainele erau rezultatul faptului că bărbatul alergase prin singurul mare magazin din drumul spre aeroport.
„Traficul nu e prea rău acum, dar cu cât mergem mai departe, cu atât va fi mai rău. Cina preşedintelui Chutani pentru Sunny Wicka este în seara asta şi au blocat totul în jurul palatului prezidenţial."
„M-ai auzit."
„Mai e ceva ce trebuie să ştiu?"
„Nu."
Rapp a introdus o cască şi l-a format pe Kennedy pe un telefon securizat prin satelit. Deloc surprinzător, ea a răspuns la primul apel.
„Eşti la sol?"
„Da."
„Timpul este scurt, Mitch. Mai avem mai puţin de o oră până la începerea cinei."
Adevărat, Drake a spus că traficul se înrăutăţea. O platformă care se clătina cu baloţi de bumbac le-a tăiat calea, obligându-l pe şeful de staţie să frâneze brusc BMW-ul. Spaţiul care s-a deschis între ei şi partea din spate a camionului a fost imediat umplut de scutere cu motor. Cauza blocajului se afla chiar în faţă şi era greu de ratat – un tanc parcat lateral pe şosea.
Dincolo, Rapp putea vedea palatul prezidenţial masiv, asemănător unui buncăr, luminat cu reflectoare colorate. O singură limuzină aluneca spre un set de baricade păzite de un grup de soldaţi. Alte vehicule îi urmau la intervale de timp menite să limiteze pagubele unui eventual atac.
„Ne apropiem acum de palat", a spus Rapp. „Totuşi, se pare că nu vom reuşi să ne apropiem de maşină."
Drake i-a aruncat o privire curioasă, iar Rapp a arătat spre stânga. Au deviat pe o stradă mai îngustă, dar în curând s-au trezit opriţi într-o mare de claxoane.
„Aveţi vreun plan pentru a intra?" a întrebat Kennedy.
Adevărul era că încă nu avea. Nu avea informaţii despre securitatea pakistaneză, nu avea nici un plan al clădirii şi nici o listă de invitaţi. Chiar şi programul evenimentului pe care îl avea era doar ceva scos de pe un site de ştiri pakistanez. Nu era chiar ceva pe care voia să-şi parieze viaţa.
„Încă mai lucrez la asta", a spus el, pipăind pe podea după aparatul de ras electric adus de Drake.

„Au tancuri”, a spus Coleman suficient de tare pentru ca ea să audă. „De obicei, tancurile nu sunt un semn bun.”
Rapp a început să se apuce de barbă cu aparatul de tuns, dezbătându-se dacă să lase mustaţa preferată de bărbaţii ISI. Pielea lui nu era destul de închisă la culoare ca să treacă, dar ar putea să creeze o secundă de ezitare din partea oricui se alinia în faţa lui. În cele din urmă, a decis să nu o facă şi a optat pentru aspectul bărbierit al Serviciilor Secrete.
„Atunci cred că am nişte veşti bune pentru dumneavoastră”, a spus Kennedy. „Ghiciţi cine se consultă cu privire la securitatea delegaţiei lui Sunny.”
„Nu am chef de jocuri, Irene”.
„Jack Warch.”
Rapp a oprit briciul la jumătatea bărbiei. Warch era un fost director al Serviciilor Secrete care înfiinţase o firmă privată de securitate cu câţiva ani în urmă. Era un om solid şi un bun prieten. Şi mai important, îi datora lui Rapp viaţa.
„Cu toată instabilitatea din Pakistan, guvernul a decis să-l aducă pe Jack pentru a testa la stres protocoalele Serviciului Secret”, a spus Kennedy.
„Nu, norocul nostru este chiar mai bun decât atât”, a răspuns Rapp. „Dacă Jack este aici, nu face teste de stres. El este la conducere. Nimeni de la Secret Service nu-l va pune la îndoială şi nimeni nu va avea curajul să facă altceva decât exact ceea ce le spune el.”
„Bănuiesc că ai dreptate. Am vorbit cu el mai devreme şi pare să aibă un control solid asupra lucrurilor.”
„Şansele noastre de a reuşi acest lucru tocmai au trecut de la zero la zece la sută. I-ai spus ce se întâmplă?”
„M-am gândit că ai prefera să faci asta singur. Se va întâlni cu tine în faţa porţii pietonale din partea de nord a palatului. Dar nu este încântat de asta.”
„El nu e niciodată fericit.”
„Ca şi tine.”
Rapp a ignorat lovitura. „Sunny ştie?”
„Nu. Nu ea este ţinta şi nu ne putem permite să o facem să pară nervoasă.”
„Am înţeles.”
„Nu mi-ai spus dacă ai reuşit să-l faci pe Gadai să vorbească.”
„A vorbit.”
„Deci cunoşti planul lui Taj?”
„Doar dacă nu cumva a minţit.”
„Crezi că a minţit?”
„Şaizeci şi patruzeci nu.”
„Unde este acum?”
„Mort.”
„Mort?” Tonul vocii ei a crescut simţitor. „Cum adică, mort? Ce s-a întâmplat?”
„A făcut parte din înţelegerea noastră.”
A fost o scurtă tăcere pe linie. „Vom discuta asta mai târziu.”
„Aţi vorbit cu preşedintele Alexander?”
„Am vorbit la telefon cu el acum zece minute.”
„Şi?”
„Vrea să anuleze banchetul şi să-i spunem lui Chutani ce ştim. Să-l lăsăm pe el să se ocupe de Taj.”
„Asta îl va lăsa pe Chutani cu dosarele.”
„În mintea lui, ăsta e un compromis acceptabil.”
„Dacă Alexander crede că preşedintele pakistanez nu ne va vinde în secunda în care va fi în interesul lui, e nebun. Şi chiar dacă Chutani ar fi cercetaşul care ştim că nu este, suntem siguri că poate ţine aceste date la secret? Ce se va întâmpla când o cârtiţă ISI va pune mâna pe ele? Sau una dintre cele opt sute de grupări teroriste care operează aici? Ce se va întâmpla când va avea loc o altă lovitură de stat?”
„Exact argumentul meu pentru el.”
„Şi?”

„Ne-a dat autorizaţie să evaluăm situaţia. Dar în nici un caz nu trebuie să acţionaţi fără autorizaţia sa expresă."
„Ce anume? Vă despărţiţi."
„M-am gândit că s-ar putea."
„Atunci mă ocup eu de Taj. În seara asta."
„Niciunul dintre noi nu e naiv în astfel de situaţii, Mitch. Dacă totul merge bine, păcatele noastre vor fi iertate. Dacă merge prost..."
Nu a fost nevoie să termine gândul. Aşteptarea ei era ca ea să încaseze glonţul politic, iar el să dispară în cele mai îndepărtate colţuri ale pământului. Guvernele lumii ar încerca să-l găsească, desigur, dar el îi cunoştea pe majoritatea oamenilor pe care i-ar fi trimis. Unii s-ar da în spectacol şi şi şi-ar încasa cecurile de cheltuieli, dar niciunul nu ar fi atât de prost încât să reuşească.
Rapp lăsă aparatul de ras pe podea şi îşi îndepărtă părul de pe costum. Luase deja o decizie. Dacă putea să facă asta fără să-şi expună implicarea, o făcea. Dar dacă singura opţiune era să-l omoare în bătaie pe Taj în timp ce echipa lui de securitate îşi golea armele în el, aşa va trebui să fie.
Într-un fel sau altul, Ahmed Taj nu avea să vadă răsăritul soarelui.

CAPITOLUL 59

AHMED Taj s-a desprins dintr-o conversaţie cu doi dintre membrii parlamentului pakistanez şi s-a îndreptat spre centrul sălii. Un chelner în uniformă i-a oferit o tavă cu micile creaţii ale lui Obaid Marri, iar Taj a luat una. A presupus că ceilalţi invitaţi le vor găsi rafinate, dar el nu văzuse niciodată mâncarea ca pe ceva mai mult decât o hrană.
Preşedintele Saad Chutani îşi ţinea curtea în partea de sud a sălii, râzând uşor cu secretarul de stat american. Soţia sa stătea lângă el purtând o rochie occidentală imodestă şi ţinând în mână un pahar de vin produs local de o altă iniţiativă economică anti-islamică a Pakistanului.
A fost o afişare care l-a făcut pe Taj să se întrebe şi mai mult despre politician. Până în acea seară, îl văzuse pe Chutani ca pe o marionetă a Occidentului – un om în cele din urmă slab, disperat să se dovedească în faţa stăpânilor săi. Acum, însă, Taj avea ochii deschişi. Chutani nu juca un rol pentru a se îngădui cu americanii. Era unul dintre ei. Identitatea sa ca pakistanez şi musulman era o minciună.
În mod previzibil, Carl Ferris se afla la bar. În ciuda faptului că sosise de curând, mersul său era deja puţin nesigur. Nu era surprinzător. Oamenii lui Taj au raportat că senatorul american consumase un sfert de sticlă de scotch în apartamentul său de hotel.
Ferris a pornit în direcţia lui, dar Taj a trecut cu privirea pe lângă el şi a scanat camera în sine. În curând avea să fie a lui. Palatul prezidenţial avea să devină centrul islamului modern şi o bază pentru răspândirea legii sharia în întreaga lume. Totul în timp ce americanii priveau neputincioşi.
Bucătarul Marri a apărut pe uşa bucătăriei şi a privit mulţimea în creştere, părând, pe bună dreptate, nervos. Avea otrava pe care i-o dăduse Taj ascunsă pe el. Nu era toxina exotică pe care Taj plănuise iniţial să o folosească pentru a-i implica şi mai mult pe americani. În schimb, alesese un amestec de compuşi obişnuiţi care ar fi generat o moarte mult mai senzaţională şi mai înfiorătoare pentru trădătorul Chutani. O moarte care ar fi stârnit furia şi naţionalismul chiar şi a elitei seculare în creştere din Pakistan.
„Ahmed!" a spus Ferris când a ajuns la îndemâna urechilor. „Frumoasă petrecere."
Taj a zâmbit călduros în timp ce îşi strângeau mâna. „Mă bucur că eşti de acord."
„Şi trebuie să spun că securitatea este impresionantă. Nici măcar în ţara mea nu pot împiedica oamenii să se cţere pe gardul Casei Albe."
Vorbea suficient de tare pentru a fi auzit de oamenii din jurul lor, iar Taj s-a asigurat că răspunsul său era suficient de diplomatic. „Serviciile dumneavoastră secrete au un mare merit pentru ceea ce vedeţi, domnule senator. Oamenii mei s-au simţit privilegiaţi să lucreze cu ei."
Ferris s-a încruntat şi a privit în jurul său la bărbaţii în costume închise la culoare care se amestecau lângă pereţi. Cei mai mulţi erau americani, iar o mare parte din detaşamentul pakistanez se dubla ca ospătari. Jack Warch, consultantul care dăduse atâtea bătăi de cap, nu era văzut nicăieri. Poate că Gadai supraestimase sârguinţa omului.

„Cel puţin nu trebuie să ai de-a face cu CIA. Îţi spun eu, e o încurcătură după alta. Ne-ar prinde bine un om ca tine care să o îndrepte.”
În mod neverosimil, vocea idiotului devenise şi mai puternică. Un bărbat şi o femeie pe care Taj nu i-a recunoscut au aruncat o privire curioasă în direcţia lor. Ferris era, fără îndoială, o forţă distructivă, dar nu se putea spune de la un moment la altul de ce fel. Taj sperase să-l folosească ca pe un bisturiu pentru a tăia încet inima Americii. Pe baza comportamentului său recent, însă, destinul său ar putea fi mai degrabă acela de a fi o bâtă fără discernământ. Mai puţin eficientă, dar totuşi binecuvântat de ruină dacă se aplica suficientă forţă.
„Lumea a devenit un loc complex şi haotic, domnule senator. Mă bucur să conduc o organizaţie mult mai modestă. N-aş vrea să fiu în locul directorului Kennedy.”
„Păcat”, a spus Ferris, sorbindu-şi băutura. „Pentru că, dacă am vreo legătură cu asta, în curând va fi un post liber.”
Taj a pus o mână pe spatele lui Ferris şi l-a împins spre nodul de oameni care îi înconjurau pe Sunny Wicka şi pe preşedinte. „Nu am avut încă plăcerea de a-l cunoaşte pe secretarul dumneavoastră de stat. Poate că aţi vrea să ne faceţi cunoştinţă.”
„Sigur. De ce nu?”
„Daţi-i drumul, domnule senator. Vin şi eu imediat.”
Ferris a intrat cu forţa în grup şi a deturnat imediat conversaţia, în timp ce Taj îl găsea pe şeful serviciului de securitate al Pakistanului. „Rearanjează cartonaşele de loc astfel încât Ferris să fie lângă mine.”
Bărbatul a dat din cap şi Taj s-a întors lângă senator. Trebuia să îl supravegheze îndeaproape pe bărbat cât timp se afla în Pakistan. Ar fi fost imposibil să îl livreze pe acest tăntălău la Casa Albă dacă nu putea să treacă de o simplă cină de stat fără să se compromită.

CAPITOLUL 60

Bărbatul de la Serviciile Secrete aştepta la umbra unui arboret bine îngrijit. La cinci sute de metri mai încolo, palatul prezidenţial era luminat în galben, verde şi alb. Forţele speciale pakistaneze erau peste tot, îmbrăcate în uniforme de gală, dar înarmate cu arme automate care nu aveau nimic ceremonios. În afară de tancul pe care Rapp îl văzuse mai devreme, nu mai puţin de cinci vehicule blindate erau la vedere – dintre care trei aveau tunuri montate.
„Mi s-a spus să vă duc la poarta laterală”, a spus bărbatul. Rapp nu l-a recunoscut, dar nervozitatea tânărului agent sugera că ştia exact cu cine avea de-a face. Coleman şi Rapp l-au urmat, ţinând capul plecat şi reuşind să nu atragă atenţia. Doar încă doi americani în costume închise la culoare care patrulau în zonă.
Rapp a studiat securitatea din curtea palatului în timp ce ocoleau gardul. Era discretă, în efortul de a părea primitoare pentru delegaţia lui Sunny Wicka, dar totuşi solidă. Gardul în sine era înalt de numai doi metri şi jumătate, cu gratii la o distanţă de 15 centimetri între ele. Uşor de escaladat, dar cu puterea de foc din zonă, era puţin probabil ca oricine ar fi încercat să mai poată fi recunoscut ca om când ar fi atins pământul de cealaltă parte.
L-au găsit pe Jack Warch stând cu spatele la gratii, scanând zona după un model calculat. Directorul pensionat al Serviciilor Secrete -asistent trebuia să aibă aproape şaizeci de ani acum, ştia Rapp. În lumina din spate, aşa cum era, detaliile fine erau imposibil de sesizat, dar era evident că avea mult mai puţin păr şi mult mai mult abdomen decât avusese pe vremea când îl protejase pe preşedinte.
„Sectorul privat te-a îngrăşat”, spuse Rapp în timp ce se apropiau. Escorta lor s-a desprins şi s-a îndreptat spre poarta principală fără să scoată un cuvânt.
„Iar agenţia te-a înnebunit dacă crezi că poţi intra aşa, pur şi simplu, în operaţiunea mea. Se întâmplă lucruri rele când eşti prin preajmă, Mitch.”
Nimeni nu a dat mâna. Putea părea suspect pentru oricine se uita. Totuşi, Warch i-a făcut un semn din cap lui Coleman. Se cunoşteau de ani de zile.
„Chutani va fi otrăvit”, spuse simplu Rapp.
Warch a rămas tăcut un moment, procesând ceea ce tocmai auzise. „De unde ştii?”

„Știu.”
„Cine face mişcarea?”
„Taj.”
Expresia lui Warch a devenit sceptică. „Pe naiba. Abia se poate da la o parte din calea lui. De aceea Chutani l-a pus şef al ISI.”
Rapp s-a holbat la el.
„În regulă. Bine. Eu am autoritate doar asupra securităţii americane, dar voi vorbi cu omologul meu din partea pakistaneză. Nu sunt sigur că are încredere în mine, dar va asculta o potenţială ameninţare. Ştiţi cum va decurge totul?”.
„S-ar putea.”
„Dă-mi detalii atunci. Asta ar trebui să ajute.”
„Nu-l vom implica, Jack. Tu şi cu mine ne vom ocupa de asta.”
„Da, Irene mi-a spus că o să spui aşa ceva. Ascultă, Mitch. Securitatea este zid la zid şi există multă tensiune de ambele părţi. Practic, ai un butoi cu pulbere gata să explodeze şi nu am nevoie să te duci acolo să arunci cu chibrituri.”
„Întotdeauna te-am apreciat şi respectat, Jack, dar acum nu-mi pasă ce crezi tu. Du-mă înăuntru. Şi fă-o acum.”
Warch a ezitat o clipă şi apoi a băgat mâna în buzunar. Rapp a presupus că bărbatul nu va face vreo prostie, dar şi-a încrucişat braţele într-un mod care i-a adus mâna mai aproape de arma pe care o avea în interiorul jachetei. Erau prea multe în joc ca să rişte.
Când mâna fostului om din Serviciile Secrete a reapărut, aceasta ţinea o insignă laminată. „Tipul ăsta seamănă cu tine la fel de mult ca toţi cei pe care îi am. L-am scos şi tu îi vei lua locul”. S-a uitat la Coleman. „Îmi pare rău, Scott. Ai ieşi în evidenţă ca un degetar înăuntru. Nu am niciun băiat blond.”
„Mitch...” a protestat Coleman.
„Întoarce-te la maşină şi stai cu ochii pe Drake. Asigură-te că nu-şi pierde curajul şi nu pleacă.”
„La maşină? N-ar trebui să fiu mai aproape? Pot să acopăr...”
„Nu e de discutat, Scott. Dacă totul merge bine, o să ies pe poarta principală. Dacă merge prost, nici tu, nici altcineva nu va putea face nimic pentru mine.”
Rapp a aruncat o privire spre insignă, notând numele, apoi şi-a agăţat-o de gât. „Să mergem, Jack.”
Au mers până la o intrare de serviciu puternic păzită, unde Warch a tăiat la stânga şi a ocolit detectorul de metale. I-a ţinut o predică lui Rapp în legătură cu o gafă imaginară, suficient de tare pentru ca toată lumea să înţeleagă că erau împreună şi suficient de furios pentru ca nimeni să nu îndrăznească să îl întrerupă. Când au ieşit din raza de acţiune a punctului de control, Warch şi-a coborât vocea şi a privit în jos, spre pământ, pentru a-şi ascunde buzele de oricine îi privea prin lunetă.
„Suntem într-un mediu în care mai întâi se trage, apoi se pun întrebări, Mitch. Cu furtuna de rahat teroristă care are loc în această ţară, Chutani a spus clar că această cină trebuie să se desfăşoare fără probleme. Dacă nu se întâmplă aşa, oamenii lui de la securitate şi familiile lor vor sfârşi undeva într-o groapă. Fiecare deget de pe fiecare trăgaci tremură din câte îmi dau seama.”
„Unde rămân oamenii tăi?”
„Avem o mână destul de liberă. Şeful securităţii lui Chutani ştie că prezenţa noastră aici nu poate face altceva decât să-l ajute. În cel mai bun caz, are o grămadă de arme în plus. În cel mai rău caz, are un ţap ispăşitor.”
Au intrat în palatul prezidenţial pe o uşă modestă, izolată de fastul intrării principale. De data aceasta, Warch l-a salutat pe nume pe soldatul pakistanez care se afla la postul de securitate şi a întrebat de unul dintre copiii săi. Rapp a fost complet ignorat.
Şi-au continuat drumul pe un hol larg, trecând pe lângă nu mai puţin de cinci membri ai personalului de securitate pakistanez şi un bărbat care purta o tavă argintie şi care părea suspect de în formă şi alert. La capătul coridorului, s-au strecurat într-o cameră plină de monitoare. Cei doi bărbaţi care priveau diferitele înregistrări video s-au ridicat imediat în picioare. Warch a arătat cu degetul spre uşă. „Ce-ar fi să luaţi o pauză?”.

Pe măsură ce treceau, Rapp a început să bănuiască faptul că protestele iniţiale ale lui Warch fuseseră doar de faţadă. Americanii păreau pregătiţi pentru sosirea lui şi era greu să nu observe că toate punctele de control de securitate fuseseră deservite de pakistanezi cu care Warch era în relaţii de prietenie.
Când oamenii au plecat şi uşa a fost închisă, Rapp s-a apropiat de cel mai mare dintre monitoare. Acesta înfăţişa o încăpere bogat decorată, plină de oameni bine îmbrăcaţi care se înfruptau din mâncarea aranjată pe o masă centrală. Sunny Wicka făcea parte dintr-un mic grup din care făceau parte Saad Chutani şi soţia sa. Mai interesant, însă, era Ahmed Taj, care părea să facă un efort pentru a rămâne aproape de Carl Ferris. Senatorul avea un scotch de dimensiuni bune în mână şi părea deja beat.
Era o potrivire făcută în iad, ştia Rapp. Un ţar al serviciilor secrete străine care voia să doboare CIA şi un senator american megaloman cu exact acelaşi scop. Cât de adânc era Ferris în chestia asta? Ar fi meritat să îl prindem în capcană? Probabil că nu. Era un idiot şi Taj ar fi fost suficient de inteligent pentru a-l ţine în întuneric. Pakistanezul ar fi jucat doar pe seama ego-ului lui Ferris şi a lăcomiei de putere. Le purta pe amândouă pe mânecă.
Rapp recunoscu alţi câţiva membri ai Congresului, dar niciunul nu era suficient de important sau de periculos încât să se obosească să le reţină numele. Oamenii lui Warch erau şi ei în evidenţă, încercând să se amestece printre ziduri. Nici o prezenţă pakistaneză de securitate nu era evidentă, dar Rapp bănuia că ştia de ce.
„Toţi ospătarii sunt ISI?”
„Da. Îl înnebuneşte pe nemernicul ăla de bucătar. Se antrenează de o lună, dar unii dintre ei încă nu ştiu să deosebească o furculiţă de desert de o gaură în pământ.”
„Când se va întâmpla asta, scoateţi-o pe Sunny şi pe oamenii ei afară primii.”
„Când se va întâmpla ce, Mitch?”
Rapp a ignorat întrebarea. „Unde se serveşte cina?”
Warch a folosit un mouse de calculator pentru a trece la o vedere a sălii de mese. Singurii oameni din ea erau câţiva angajaţi de la bucătărie şi un bărbat în uniformă de bucătar care ţipa la cineva care încerca să îndrepte o sculptură de gheaţă care se afla pe listă.
„Acela este Obaid Marri?”
Warch a dat din cap. „Singura persoană de care băieţii mei se tem mai mult decât de mine. A lovit o Barză Neagră cu o tigaie pentru că a răsturnat o expoziţie de flori. Era cât pe ce să îl răcească pe tip.”
„Sunt surprins că a scăpat cu asta.”
„Total protejat. Cred că e un fel de bucătar de rahat fierbinte. Chutani îl iubeşte.”
Marri l-a împins pe omul care lucra la sculptură şi apoi s-a îndreptat spre un set de uşi duble. O clipă mai târziu, a apărut pe monitorul care afişa imagini video din bucătărie.
„Aş vrea să mă prezint.”
„Lui Marri? Crede-mă, nu ai nevoie.” Warch şi-a aruncat o privire la ceas. „Uite, Mitch, vor începe să aşeze oamenii la cină în mai puţin de două minute. După aceea, mai ai poate încă vreo cincisprezece până când începe să se rostogolească supa. Ai de gând să-mi spui ce facem aici?”
„Du-mă la Marri”, a spus Rapp. „O să te pun la curent pe drum.”
- – -
Au intrat în bucătărie şi Rapp s-a oprit pentru o clipă, întorcându-şi insigna de identificare cu faţa la piept şi examinând ordinea strict controlată. Obaid Marri îşi conducea bucătăria ca un dictator african, iar unul dintre ordinele sale permanente era ca niciun ospătar să nu aibă voie să intre înăuntru decât dacă servea. Asta însemna fără ISI. Cu excepţia lui şi a lui Warch, toţi cei din încăpere erau bucătari profesionişti. Şi, după cum arătau, toţi erau îngroziţi de omul care conducea. Doar câţiva îndrăzneau să arunce măcar o scurtă privire în direcţia lor înainte de a se întoarce la ceea ce tăiau, amestecau sau aranjau.
Nimeni în afară de Marri nu vorbea, iar el era prea absorbit în a face tocmai asta ca să observe că Rapp şi Warch se apropiau din spate. În cele din urmă, le-a auzit paşii şi s-a răsucit. A căzut într-o tăcere uluită pentru o clipă înainte de a înfige un cuţit de bucătar în direcţia lor. „Ce căutaţi aici? Ieşiţi afară! Mă auziţi? Ieşiţi afară!”
Asta s-a dovedit a fi suficient pentru ca toată lumea să se oprească din ceea ce făcea şi să privească – o problemă pe care Rapp o anticipase. „Chef Marri? Eu sunt Mitch Keller.”

„Ce? De ce vorbiţi cu mine? De ce mi-ar păsa cine eşti?”
„Sunt fratele lui Thomas Keller”, a spus Rapp, folosind un nume pe care îl scosese de pe internet pe drum. Aparent, Keller era unul dintre cei mai buni bucătari din America.
Marri a coborât cuţitul. „De la The French Laundry?”
Rapp a zâmbit şi a dat din cap. „A vrut să îi trimit complimentele lui dacă am ocazia. Plănuieşte o călătorie în Pakistan anul viitor şi spera să aibă ocazia să vă cunoască.”
Rapp i-a întins mâna, iar Marri, care părea încă puţin confuz, a întins mâna. După ce focurile de artificii s-au terminat, personalul din bucătărie s-a concentrat din nou asupra sarcinilor sale. Aşa că nimeni nu a observat când, în loc să dea mâna, Rapp a apucat testiculele bucătarului şi le-a strâns cu putere.
Marri s-a îndoit, cu respiraţia ieşindu-i în hohote. Încă o dată, toţi ochii erau aţintiţi asupra lor.
„Chef? Sunteţi în regulă?” a spus Rapp, prefăcându-se îngrijorat. Şi-a strecurat un braţ sub cel al lui Marri şi l-a tras în picioare. Bărbatul încerca să vorbească, dar, aşa cum era prevăzut, durerea şi surpriza îl împiedicau.
„E din cauza căldurii”, a spus Warch către personal în timp ce Rapp îl conducea pe bărbat spre un frigider cu intrare. „Îşi va reveni. Continuaţi să faceţi ceea ce faceţi. Trebuie să respectăm programul.”
Era unul dintre dezavantajele de a-ţi trata personalul ca pe nişte sclavi, a reflectat Rapp. Nici unul nu avea curajul să pună întrebări sau să preia conducerea. În absenţa lui Marri care să strige ordine, ascultau pe oricine avea un plan şi o manieră autoritară.
Warch s-a repezit înainte şi a deschis uşa groasă de metal, urmându-i pe Rapp şi pe Marri înăuntru înainte de a o trage spre închidere.
„Sunteţi . .”, a reuşit să iasă bucătarul. „Eşti nebun? Ştiţi cine sunt eu? Preşedintele Chutani...”
Rapp i-a dat bărbatului o palmă cu mâna deschisă în faţă, suficient de puternică pentru a-l trânti la podea.
„Mitch... ...” Warch a avertizat.
„Dacă nu te poţi descurca, Jack, ieşi afară”.
„Aş vrea doar să evit să fiu împuşcat sau aruncat în închisoare”.
Marri şi-a ridicat braţele în defensivă, iar Rapp le-a dat la o parte înainte de a-l apuca de partea din faţă a hainei. „Ştim totul despre planurile tale cu Taj.”
„Ce?” „Sunteţi nebuni!” Marri şi-a ridicat privirea spre Warch. „Luaţi-l de pe mine. Nu ştiu despre ce vorbeşte. Nici măcar nu-l cunosc pe Ahmed Taj! Eu lucrez pentru preşedinte.”
„Serios? Pentru că am auzit că aţi crescut în acelaşi oraş. Că amândoi aţi frecventat o madrassa finanţată de tatăl lui Taj. Dar nu prea mulţi oameni ştiu asta, nu-i aşa? Pentru că locul a ars din temelii, iar administratorii sunt cu toţii morţi.”
„Nu este adevărat! Cine ţi-a spus asta?”
„Kabir Gadai.”
Teama din ochii lui a crescut, dar şi-a repetat protestul, de data aceasta chiar mai categoric.
Oameni ca el erau toţi la fel. Se obişnuiseră cu poziţia lor de autoritate de nezdruncinat şi asta îi făcea predispuşi la panică atunci când aceasta le scăpa.
„Unde este otrava?”
„Otrava? I-”
Rapp a prins o mână în jurul gâtului bărbatului, reducându-l la tăcere în timp ce căuta prin buzunarele jachetei de bucătar. Era posibil ca fiola să fie ascunsă în bucătărie, dar părea puţin probabil. Prea uşor pentru cineva să dea peste ea.
S-a auzit o bătaie ezitantă în uşa frigiderului şi Warch a deschis-o puţin.
Rapp auzi o voce liniştită şi îşi strânse strânse strânsoarea pe gâtul lui Marri.
„Bucătarul e bine?”
„E bine”, a spus Warch pe un ton liniştitor. „Căldura din bucătărie l-a afectat, dar se simte mai bine. Va ieşi din nou în câteva clipe.”
Până să împingă din nou uşa frigiderului, Rapp terminase de căutat. Nu găsise nimic.
„Te rog să-mi spui că informatorul tău nu te-a minţit”, a spus Warch.
„Taci din gură, Jack.”

„Haide, Mitch. Tipul ăsta e celebru în toată lumea şi Chutani crede că soarele îi iese din fund. Tu vei scăpa, dar eu sunt terminat. Plătesc pentru nepoţi la o şcoală privată şi am o fiică care se căsătoreşte luna viitoare."
Rapp era convins că Gadai spusese adevărul şi că bărbatul hiperventilat de pe podea era cel care minţea. Dar, neavând cum să dovedească acest lucru şi timpul fiind pe sfârşite, nu-i rămăsese decât o singură opţiune. Să intre în sufragerie şi să-i tragă un glonţ în cap lui Taj, sub privirile a jumătate de lume.
„Dă-te de pe mine!" a spus Marri, legănând un pumn în ceea ce părea a fi o cruce slabă de dreapta. Rapp a blocat-o cu uşurinţă, iar când a făcut-o, ceva i-a atras atenţia. Marginea unghiei degetului mare a bucătarului fusese şlefuită până la un vârf ascuţit. Rapp a examinat-o pentru o clipă şi apoi a aruncat un genunchi în pieptul bărbatului.
„Mitch!" a spus Warch din spatele lui. „Asta trebuie să înceteze. Este timpul ca tu şi cu mine să plecăm de aici înainte ca cineva să afle că s-a întâmplat asta."
Rapp a împins mâneca stângă de la haina de bucătar a lui Marri. A ştiut că a dat de ceva când bărbatul a găsit brusc puterea să înceapă să se zbată. Rapp l-a izbit cu spatele capului în beton suficient de tare pentru a-l ameţi, dar nu suficient de tare pentru a-l pune la pământ. Gemetele care au urmat au venit de la Warch, nu de la Marri.
Rapp a găsit în cele din urmă ceea ce căuta pe partea inferioară a antebraţului bărbatului. Micul blister era complet invizibil, colorat pentru a se potrivi perfect cu pielea lui Marri şi lipit fără cusur. Singurul mod în care îşi dădea seama că era acolo era senzaţia de moale şi fluid.
„Am înţeles", a spus Rapp. „Pe braţul lui."
Warch a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Slavă Domnului."
Când efectele lovirii capului de podea au dispărut, Marri a început să se smiorcăie.
„Totul rămâne la fel", a spus Rapp, trăgându-l în picioare. „Doar că ai pus asta în mâncarea lui Taj în loc de cea a lui Chutani."
„Nu o voi face. Ahmed Taj este un om grozav. El va crea un nou Pakistan care va..."
Rapp auzise destule prostii cu superputerea musulmană de la Gadai şi răbdarea lui era terminată. Dosarul lui Marri fusese alcătuit în ultima clipă din informaţii de domeniu public, dar nu prezenta o imagine a unui om cu convingeri reale. Nu era nici un fundamentalist religios, nici un radical politic. Nu, Marri era doar un omuleţ patetic care căuta să-şi îmbunătăţească statutul social. Nu avea nicio dorinţă de a se martiriza.
Rapp s-a uitat înapoi la plăcile de carne atârnate lângă partea din spate a frigiderului. Găsind un cârlig gol, l-a apucat pe Marri cu ambele mâini şi a început să-l împingă înapoi. Când se aflau la mai puţin de un metru şi jumătate de ţepuşa de oţel, l-a ridicat pe bucătar de pe picioare.
„Opreşte-te!"
Ţipătul lui Marri a fost suficient de puternic încât s-ar fi auzit în tot palatul dacă nu ar fi fost închişi în frigider. Rapp nu s-a oprit, însă. A accelerat. Spatele lui Marri era la doar câţiva centimetri de cârlig când Rapp a tras la dreapta şi l-a trântit într-un perete pătat cu sânge uscat.
Bărbatul era acum în lacrimi şi picioarele nu-l mai susţineau. Când s-a prăbuşit la pământ, Rapp s-a dus cu el, apucându-l de ceafa părului şi obligându-l să-i întâlnească privirea. „E timpul să iei o decizie, Obaid. Te las aici în cârlig sau faci exact ce-ţi spun eu."
„O să ... ...", s-a bâlbâit el.
„Ce vei face?"
„O s-o fac."
Rapp l-a tras pe bărbat în picioare şi l-a împins spre uşă. Marri s-a împiedicat, dar Warch l-a prins. I-a îndreptat haina bărbatului şi i-a şters lacrimile care începuseră să curgă pe obrajii moi. „Rămâi calm, Chef. Totul se va termina în câteva minute."

CAPITOLUL 61

RAPP îşi ţinea ochii fixaţi pe Obaid Marri.

Semnele roşii de pe gâtul acestuia şi de pe obrazul drept erau încă vizibile, iar el transpira abundent, dar aceste lucruri erau explicate în mod plauzibil prin povestea cu insolaţia. Dacă echipa de la bucătărie avea vreo curiozitate în legătură cu ce se întâmplase în frigiderul acela sau de ce era un om de la pază care supraveghea bucătăria, nu o arăta.
Marri lucra la un bol de supă, aranjând cu grijă crenguţe de coriandru înainte de a bate artistic cu pudră de chili deasupra.
„Secretarul de stat Wicka", îi spuse el servitorului care aştepta ascultător la capătul mesei sale de lucru.
Bărbatul a luat-o şi s-a grăbit spre uşă. În ciuda faptului că era de fapt un agent ISI, a trecut pe lângă el fără să-i arunce lui Rapp nici măcar o privire. Atât de mare era puterea lui Chef Obaid Marri de a doborî pe oricine se afla în prezenţa lui.
A continuat să împodobească personal mâncărurile celor mai importanţi oaspeţi, stabilind priorităţile în funcţie de protocoalele complexe de care politicienii erau atât de obsedaţi. În timp ce Rapp îşi petrecea timpul fiind împuşcat în locuri fără electricitate sau apă curentă, oficialii aleşi ai lumii îşi umpleau zilele preocupându-se de cine a primit cea mai strălucitoare furculiţă.
Jack Warch a intrat în bucătărie şi s-a aşezat lângă Rapp. „Nu am nimic. Îmi pare rău, Mitch."
Fostul agent al Serviciilor Secrete se aplecase asupra planurilor clădirilor şi a graficelor de distribuţie a forţei de muncă pentru a găsi o cale de scăpare pentru Rapp în cazul în care ar fi trebuit să-l elimine el însuşi pe Taj. Rezultatul nu a fost o surpriză prea mare. Warch şi pakistanezii îşi proiectaseră în mod special securitatea pentru a fi infailibilă.
Dacă Marri dădea greş, cea mai bună opţiune a lui Rapp ar fi fost să intre cu paşi mari în încăpere şi să tragă un glonţ nesilenţios în ceafă lui Taj. Panica ar fi fost imediată şi el ar fi putut folosi asta. Cu puţin noroc – mult noroc – ar putea să dispară în haos şi să ajungă la poarta principală.
Marri aruncă o privire la o listă prinsă pe raftul din faţa lui şi îngheţă. Când a început să se mişte din nou, a fost pentru a-şi împinge mâneca stângă.
„Asta este", spuse Rapp în linişte.
Warch şi-a dus încheietura mâinii la gură. „Avem un raport despre o potenţială ameninţare. Nu faceţi nicio mişcare evidentă, dar rămâneţi în alertă."
Warch s-a îndreptat spre uşa de la sala de mese în timp ce Marri se scărpina întâmplător la braţ. A fost o mişcare admirabil exersată care a adus pachetul de otravă chiar deasupra bolului. Chiar şi anticipând mişcarea, Rapp abia reuşea să urmărească ce se întâmpla. O clipă mai târziu, garnitura era la locul ei, iar Marri îi înmâna bolul unui servitor.
„Ahmed Taj."
Bărbatul a luat-o cu o încuviinţare scurtă din cap şi s-a îndreptat spre sala de mese. De data aceasta, Rapp l-a urmat, ocupând o poziţie de-a lungul peretelui sudic, unde se afla în spatele lui Taj. Preşedintele Chutani se afla lângă Sunny Wicka, ţinând un discurs despre prietenie şi cooperare. Warch se apropiase cât se putea de mult de secretarul de stat şi ochii lui luau în tăcere poziţiile oaspeţilor, ale oamenilor săi şi ale securităţii pakistaneze.
Chutani a început să recunoască fiecare invitat în parte, pe măsură ce ultimele boluri de supă erau livrate. Ahmed Taj a privit respectuos, reacţionând cu aprobări din cap şi zâmbete entuziaste corespunzătoare în timp ce preşedintele îşi expunea viziunea sa pentru Pakistan. Directorul ISI era bun – de asta nu era nicio îndoială. Degaja aceeaşi neutralitate calmă pe care Kennedy o stăpânea, dar îi adăuga o vagă plictiseală pe care ea nu o putea scoate niciodată la capăt.
În cele din urmă, preşedintele Chutani s-a aşezat şi, după câteva cuvinte vesele adresate lui Wicka, a început să mănânce. Rapp s-a concentrat asupra lui Taj, în timp ce în încăpere se auzea clinchetul metalic al invitaţilor care îşi ridicau lingurile. Nu avea absolut nicio idee la ce să se aştepte. Cea mai bună presupunere a sa era că directorul ISI va renunţa la subtilitatea sa obişnuită în favoarea a ceva spectaculos. Nu alesese un loc public plin de americani cu un motiv anume. Era vorba de a face o declaraţie.
Totul a început surprinzător de nevinovat. Taj a tuşit, ştergându-se la gură şi căutând un pahar cu apă. L-a dus la buze, dar nu a reuşit să înghită, zbătându-se o clipă înainte de a o vărsa pe masă. Bărbatul de lângă el a părut să creadă că Taj se sufoca şi l-a plesnit pe spate.

Scena părea să încetinească în timp ce Rapp a mutat o mână spre arma sa. Oamenii lui Warch se îndreptau în direcţia lui Wicka, în timp ce unul dintre bărbaţii ISI care se dublau în calitate de chelner a pornit spre Taj. Toate conversaţiile tăcuseră şi toată atenţia tuturor era îndreptată spre directorul serviciilor de informaţii. În acest moment, feţele reflectau îngrijorare, dar nu teamă. Era clar că respira şi toată lumea presupunea că înghiţise ceva greşit. Că se va face bine într-o clipă.
Data următoare când Taj a scuipat ceva, nu era apă. Era sânge. S-a apucat de gât şi a încercat să se ridice în picioare, lovindu-şi scaunul pe podea şi apoi prăbuşindu-se pe spate peste el. Gărzile s-au pus în mişcare, scoţându-şi armele şi sprintând spre preşedintele Chutani şi Sunny Wicka. Panica a început când Taj a vomitat un potop de lichid întunecat, iar agenţii de pază au început să împingă oamenii şi mobila din drum în încercarea de a-i evacua pe oaspeţii de onoare.
Participanţii se îndreptau spre orice ieşire era mai apropiată – unii se grăbeau spre bucătărie, alţii îi urmau pe Chutani şi Wicka în timp ce erau îndrumaţi spre arcul care ducea spre holul de intrare. Rapp s-a luptat împotriva impulsului mulţimii, forţându-şi drumul spre Ahmed Taj.
Un paznic pakistanez a ajuns primul la bărbatul lovit, îndreptându-şi arma spre Rapp când l-a văzut pe omul CIA apropiindu-se.
„Sunt un medic!” a strigat Rapp peste haosul din jurul lor.
În mod ironic, era adevărat. Avea o certificare avansată de EMT şi era foarte interesat de starea lui Taj, deşi nu din motivul pe care l-ar fi bănuit majoritatea. Pakistanezul şi-a coborât arma şi i-a permis lui Rapp să-l rostogolească pe Taj pe spate.
Sângele şi ţesuturile continuau să curgă din gura directorului ISI cu fiecare convulsie, dar forţa se diminua pe măsură ce muşchii lui îşi pierdeau capacitatea de a se contracta. Albul ochilor i se înroşise din cauza vaselor de sânge sparte, iar privirea îi rătăcea în gol până când a căzut pe americanul care plutea deasupra lui. Recunoaşterea a fost imediată şi a căpătat brusc puterea de a trage o mână şi de a apuca umărul lui Rapp.
„Linişteşte-te, domnule director, vei fi bine”, a spus Rapp, eliberându-se din strânsoarea bărbatului şi arătând spre gardian. „Dacă nu-l duci la spital în următoarea jumătate de oră, nu va mai avea rost. Aţi înţeles? Sunt vehicule de urgenţă în faţă. Du-te!”
Paznicul i-a făcut un scurt semn din cap şi a început să-l ridice pe Taj, confundând zbaterile bărbatului cu panica. De fapt, el încerca să comunice cine era Rapp, dar cu gâtul mâncat tot ce putea face era să tragă un căluş şi să se zbată inutil în timp ce era târât spre uşă.
Rapp a zâmbit, iar expresia l-a făcut pe Taj să lupte şi mai tare. Paznicul reuşise să-şi menţină strânsoarea, dar nu conta. Directorul ISI avea să se sufoce în propriul sânge înainte de a ajunge la uşa din faţă.
Mulţimea s-a deplasat când ieşirea principală a devenit înţesată de oameni şi Rapp s-a trezit încă o dată că era bruscat de oaspeţii panicaţi. În dreapta sa, a zărit o proaspătă membră a Congresului care se împiedicase şi nu reuşise să se pună pe picioare în învălmăşeală. A pornit spre ea şi a reuşit să ajungă la câţiva metri, când cineva l-a apucat din spate. S-a învârtit, pregătit să se ocupe de unul dintre gardienii pakistanezi, dar în schimb s-a trezit faţă în faţă cu un Carl Ferris îngrozit.
„Unde crezi că te duci? Scoate-mă de aici, idiotule!”
Prea multă băutură şi haosul din jurul lor s-au combinat pentru a prelungi timpul necesar lui Ferris pentru a-şi da seama cu cine vorbea. Când în cele din urmă a făcut-o, Rapp se aştepta ca el să se grăbească să plece. În mod surprinzător, nu a făcut aşa ceva.
„Ce naiba cauţi aici? Nu, nu răspunde. Ţine-ţi gura închisă şi du-mă la limuzina mea!”.
În mod evident, tânăra congresmenă în genunchi nu-l preocupa. Şi nici faptul că-şi dedicase o mare parte din viaţă distrugerii CIA în general şi a lui Rapp în special. Acum că era în pericol, Ferris presupunea că Rapp va face tot ce era necesar pentru a-l salva.
„Nu sta acolo ca un...” Ferris a fost tăiat din spate de o femeie care alerga în pantofi care ar fi trebuit să facă imposibilă alergarea. Senatorul a apucat partea din faţă a jachetei lui Rapp, parţial pentru echilibru, dar şi pentru a încerca să-l forţeze spre o ieşire.
Se aflau lângă o masă abandonată, iar Rapp s-a întins spre ea, recuperând o furculiţă de salată şi înfigând-o în coapsa lui Ferris. Politicianul a scos un ţipăt care i-a spart urechile şi s-a prăbuşit în timp ce Rapp se

îndrepta spre congresmenă. I-a pus o mână sub braţul ei şi a tras-o în picioare, susţinându-i greutatea în timp ce se alăturau curentului irezistibil al mulţimii care fugea.

EPILOGUL

ÎN AFARA BOWLINGULUI GREEN
KENTUCKY
S.U.A.

Adversarul lui RAPP era mai rapid decât se anticipase şi avea un dar de a folosi terenul în avantajul său. Soarele ieşise pentru prima dată într-o săptămână, umplând aerul cu vapori de apă care se ridicau din iarba îngrijită. Şirurile de pietre funerare acoperite de rouă creau o strălucire care suprascria ochelarii de soare ai lui Rapp şi făcea umbrele periculos de opace. A făcut un unghi spre stânga, dar apoi s-a gândit mai bine şi s-a strecurat în schimb în spaţiul îngust dintre două mausolee.

A fost o mişcare intermitentă în faţă şi a accelerat pasul, rămânând tăcut în timp ce ieşea din nou în aer liber. Ţinta lui era chiar în faţă, ghemuită în spatele unui gard jos. Rapp a renunţat la orice formă de furtişag şi a accelerat până la un sprint complet, ajungând la marginea sudică a tufişului şi apucându-şi prada de guler.

Fiul de patru ani al lui Mike Nash s-a zbătut sălbatic în timp ce era ridicat de pe picioare, dar jacheta de ocazie era prea strâmtă pentru ca el să se strecoare afară.

„S-a terminat, puştiule."

Chuck scăpase cu zece minute în urmă, dispărând într-un moment rar în care ambii părinţi îşi pierduseră concentrarea în acelaşi timp.

„M-am plictisit, Mitch!"

„Greu", a spus Rapp, punându-l din nou jos. „Acum mărşăluieşte."

Rapp l-a urmat, observând că Chuck se uita înapoi la fiecare câteva momente pentru a calcula şansele unei noi evadări reuşite. Spre cinstea lui, a recunoscut că era învins şi a decis să joace calm până când se va ivi o altă ocazie.

În faţă, micul nod de oameni care înconjurau sicriul lui Stan Hurley se făcu vizibil. Chuck a alergat spre mama sa supărată, în timp ce Rapp a ţintit-o pe Irene Kennedy, care stătea în spate, într-o haină neagră lungă şi o pălărie care îi umbrea faţa.

Un om cu trecutul lui Stan Hurley ar fi trebuit să aibă o prezenţă mult mai numeroasă, dar lista de invitaţi era complicată. În ciuda profesiei sale, trăise mai mult decât fraţii săi, iar fostele soţii care mai erau în viaţă nu voiau să aibă de-a face cu el. Doi dintre cei cinci copii ai săi se prezentaseră, dar ceilalţi trei nu-i vorbeau. Cei mai mulţi dintre oamenii supravieţuitori cu care lucrase de-a lungul anilor erau fie plecaţi din ţară, fie erau reticenţi, ceea ce era de înţeles, în a recunoaşte public relaţia lor. Florile erau – peste tot, totuşi. Multe trimise de oameni care îi datorau viaţa lui Hurley.

Scott Coleman şi echipa sa erau acolo, la fel ca şi câţiva agenţi CIA pensionaţi. Două femei străine atrăgătoare pe care Rapp nu le-a recunoscut erau cele mai înlăcrimate. Amestecul ciudat era completat de un preot în vârstă care servise cu Hurley în Europa înainte de a merge la seminar. El ţinea la minimum citirea Bibliei, concentrându-se în schimb pe poveşti vechi de război. În timp ce Hurley fusese un om fundamental religios, el precizase clar că nu era interesat de un rai care să-l accepte.

Lui Rapp îi era greu să nu se întrebe dacă nu cumva aceasta era o previziune a propriului său sfârşit. O săptămână în frigider înainte de a fi plantat în linişte. O mână de invitaţi, câteva toasturi mormăite în divele împrăştiate pe tot globul şi un suspin colectiv de uşurare din partea duşmanilor care reuşiseră să fie cu un pas înainte.

Ce ar fi spus Anna? Probabil că viaţa şi moartea ţineau de alegere, nu de destin. Că avea capacitatea de a evolua.

Dar în ce? Nu va mai exista niciodată o altă Anna, iar el ajunsese să creadă că acesta era un lucru bun. Ea era dragostea vieţii lui, dar asta îl pusese într-o poziţie terifiantă. Îşi făcuse griji în mod constant nu doar pentru siguranţa ei, ci şi pentru ceea ce vedea când se uita la el.

Sicriul a început să alunece în jos pe liftul său hidraulic chiar în momentul în care a ajuns lângă Kennedy.

„O să-mi lipsească”, a spus ea.
Fusese o relaţie lungă şi complicată pentru amândoi. Îl cunoştea pe Hurley de când era copil şi, într-un fel, şi el o făcuse. De la primele lor zile în care încercau să se bată până la bărbatul îngheţat pe un scaun lângă fripturi, nu fusese niciodată normal. Sau plictisitor.
„Îmi pare rău, Irene. A fost operaţiunea mea. Eşecul meu.”
Zâmbetul care i s-a răspândit pe faţă a fost neobişnuit de larg. „El ar fi spus că a fost operaţia lui şi că tu doar te-ai băgat în ea.”
„Da. Cred că aşa ar fi făcut.”
„Am ţinut legătura cu doctorii lui, Mitch. Nu avea de gând să mai reziste mult timp, iar moartea pe care au descris-o...” Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Am ajuns să cred că a fost mai bine aşa.”
Rapp doar a dat din cap. Era un scenariu care îl speriase de moarte. Hurley nu s-ar fi sinucis niciodată – supravieţuirea era ţesută în fiecare fibră a fiinţei sale. Şi asta l-ar fi lăsat pe Rapp să se strecoare în spital într-o noapte târziu, când se schimbau turele. Cum ar fi fost să apese un amortizor pe tâmpla lui Hurley în timp ce bătrânul îl provoca?
„Dosarele lui Rickman sunt în siguranţă?” a întrebat Rapp când sicriul a atins fundul şi înmormântarea a început să se destrame. Chuck a fost primul care a plecat, iar de data asta Nash a pornit în urmărire, în timp ce restul familiei sale îşi tampona ochii cu o batistă comună. Oamenii lui Coleman s-au îndepărtat, lăsându-l doar pe şeful lor să privească cu stoicism gaura.
„Preşedintele Chutani a demarat o anchetă internă. Avem un om din administraţia sa care ne spune că dosarele au fost stocate pe un computer pe care Ahmed Taj îl ţinea în seiful din biroul său. Marcus este familiarizat cu protocolul de criptare folosit de acesta şi spune că pakistanezilor le va lua minimum treizeci de ani pentru a-l sparge. Până atunci, informaţiile vor fi interesante doar pentru istorici.”
Nu au mai vorbit până când au rămas singurii îndoliaţi, supravegheaţi discret din copaci de oamenii însărcinaţi cu acoperirea lui Hurley.
„Senatorul Ferris a fost călcat în picioare în timpul panicii provocate de otrăvirea lui Taj”, a spus Kennedy. „Şase coaste fisurate, o încheietură ruptă şi o rană înţepată în coapsă. Aseară a fost transferat la Bethesda şi insistă că tu eşti responsabil. Că l-ai înjunghiat cu un cuţit de friptură. Este adevărat?”
„Nu.”
„Eşti sigur?”
„Absolut. A fost o furculiţă.”
„A spus la Casa Albă că ai încercat să-l omori.”
„Eu nu încerc să omor oameni, Irene. Fie o fac, fie nu o fac.”
„În esenţă, asta i-am spus preşedintelui Alexander. Iar Chutani este extrem de recunoscător pentru intervenţia ta. Potrivit lui, imaginile de securitate au fost cumva corupte. De asemenea, spune că are doi oameni care vor semna declaraţii sub jurământ care să ateste că Ferris era beat şi că tu nu erai nici pe departe lângă el când a căzut.”
„Problema este rezolvată, atunci.”
„Asta a fost o depăşire a limitelor, Mitch. Chiar şi pentru tine.”
„Trebuia să-i trimitem un mesaj acelui gunoi. Consideră-l trimis.”
„Din fericire pentru amândoi, preşedintele Alexander este de acord în particular. Acestea fiind spuse, a menţionat că, dacă mai faci vreodată aşa ceva, va veni personal la Langley şi te va bate măr.”
Rapp a râs şi a pornit spre maşina lui. „Spune-i oricând”.

Dacă v-a plăcut Supravieţuitorul, nu uitaţi să citiţi toate isprăvile îndrăzneţe ale lui Mitch Rapp!

Limite de termen
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Transferul de putere
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

A treia opţiune
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Separarea puterii
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Puterea executivă
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Ziua Memoriei
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Consimţământul de a ucide
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Act de trădare
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Protejaţi şi apăraţi
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Măsuri extreme
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Urmărirea onoarei
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

American Assassin
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Kill Shot
CLICK AICI PENTRU A COMANDA

Ultimul om
CLICK AICI PENTRU A COMANDA
COMANDAŢI EXEMPLARELE ASTĂZI!

VINCE FLYNN, autor a paisprezece bestselleruri New York Times, a încetat din viaţă în 2013. A fost absolvent al Universităţii St. Thomas din St. Paul, Minnesota, şi a locuit în Twin Cities. Vizitaţi site-ul său web la VinceFlynn.com.
KYLE MILLS este un autor de bestselleruri New York Times, autor a peste zece romane, printre care Rising Phoenix şi Lords of Corruption. Locuieşte împreună cu soţia sa în Jackson Hole, Wyoming, unde îşi petrec orele libere la schi, căţărare şi ciclism montan. Vizitaţi site-ul său web la KyleMills.com.
FACEŢI CUNOŞTINŢĂ CU AUTORII, VIZIONAŢI VIDEOCLIPURI ŞI MULTE ALTELE LA
SimonandSchuster.com
authors.simonandschuster.com/Vince-Flynn
authors.simonandschuster.com/Kyle-Mills
Facebook.com/AtriaBooks
@AtriaBooks

Romane de Vince Flynn
Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor

Sperăm că v-a plăcut să citiţi această carte electronică Emily Bestler Books/Atria.
Înscrieţi-vă pe lista noastră de corespondenţă şi primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, conţinut bonus şi alte cărţi minunate de la Emily Bestler Books/Atria şi Simon & Schuster.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
sau vizitaţi-ne online pentru a vă înscrie la
eBookNews.SimonandSchuster.com

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2015 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books octombrie 2015
şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.
Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Design interior realizat de Paul J. Dippolito
Designul jachetei de Jae Song
Imagine jachetă © Sondem/Shutterstock
Fotografia autorului de Peter Hurley
Biblioteca Congresului Catalogarea în date de publicare este disponibilă.
ISBN 978-1-4767-8345-1
ISBN 978-1-4767-8347-5 (ebook)

Cuprins

Recunoştinţe
Preludiu
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39
Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48

Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Epilog
Despre Vince Flynn şi Kyle Mills